Bill Fawcett

ASEDIUL ARISTEI

HOTHRII.. UN INAMIC INVINCIBIL.

Bill Fawcett

ASEDIUL ARISTEI

THE SIEGE OF ARISTA

Traducere de
CONSTANTIN DUMITRU-PALCUS

*Pentru Ann McCaffrey,
David Drake, Kirby McCauley,
Darwin Bromley, Bob Asprin şi
toţi aceia de la care mai am
încă de învăţat.*

B.F.

Prolog
MARELE PAS ÎNAINTE
de Bill Fawcett

Omenirea nu s-a răspândit în galaxie. A explodat pur şi simplu, cu un optimism şi o energie nemaiîntâlnite de milenii. Explozia nu a fost plănuită dinainte, nu au existat un model şi un scop clar conturate. Indivizii, guvernele, comercianţii şi criminalii au ales calea minimei rezistenţe străbătând miile de lumi capabile să tolereze formele de viaţă umane.

Unul dintre rezultatele cele mai surprinzătoare ale acestei expansiuni haotice a fost că oamenii au colonizat un lung şir de astre, situat în exteriorul galaxiei, de-a lungul limitei superioare a braţului spiralei în care se află Pământul. La mai multe sute de ani lumină depărtare au descoperit Roiul Stelelor Îndepărtate, cuprinzând într-un spaţiu restrâns şase mii de stele şi peste o sută de planete perfect locuibile. De fiecare dată au întâmpinat o rezistenţă sălbatică din partea speciilor care ocupaseră roiul înaintea lor, dar în trei secole au reuşit să-şi consolideze poziţiile. Chiar şi o confruntare de proporţii, precum cea împotriva războinicilor şi atotputernicilor gerini, nu a făcut decât să întărească şi să unifice toate lumile sub steagul xenofobei Ligi a Omului.

La cincizeci de ani după războiul cu gerinii, Stelele Îndepărtate erau populate, civilizate şi bine apărate. Erau prea puternice pentru a fi atacate şi prea prospere pentru a permite vreo schimbare. Dar cei care aveau prea multă ambiţie sau prea puţină minte au început din nou să călătorească dincolo de lumile cunoscute. Ca întotdeauna, primii paşi şovăielnici în afară i-au făcut disperaţii şi cei sortiţi să ajungă primii în noile lumi.

Lipsite de sisteme radio FTL[1] *planetele nou colonizate erau de fapt ca şi singure. Primii exploratori – şi adeseori primii care au plătit cu viaţa – ai noilor planete au dat, de*

[1] FTL – Faster than light – Mai rapid decât lumina *(n.t.)*

cele mai multe ori, numele lor planetelor descoperite, precum Shelling, Silvercase sau Douglas. Arista însăşi purta numele soţiei descoperitorului ei, Christopher Blancmont. După singuratici au sosit exploratorii, atraşi de bogăţiile accesibile descoperite de primii. În cele din urmă, au venit şi colonizatorii, cei hotărâţi să rămână, urmaţi de cei care aveau să trăiască de pe urma lor, birocraţii şi negustorii.

Arista a fost colonizată în perioada timpurie a acestui nou val de expansiune umană. Era o lume bogată, plină de soluri fertile şi minerale uşor de extras. Avea o poziţie ideală spre a servi ca punct de legătură între îndepărtata Ligă şi zecile de planete noi, în plină dezvoltare. Populaţia creştea rapid, în aceeaşi măsură cu bunăstarea. Locuitorii Aristei au valorificat acest avantaj, extinzându-şi imperiul lor comercial. Când a izbucnit războiul, populaţia totală de pe Arista atinsese cifra de cinci milioane.

Curând, mica dar impetuoasa flotă a Aristei a obţinut controlul asupra unui spaţiu imens şi mai multor planete. Mulţi alţi colonizatori şi seminţiile non-umane au înţeles că nu au încotro şi că trebuie să negocieze prin intermediul Aristei. Pe Arista a crescut o generaţie care considera că prosperitatea i se cuvenea de drept. Alţii, la fel de lacomi, au devenit bogaţi aproape peste noapte. Arista avea sentimentul unei comunităţi prospere şi curând conducătorii ei deveniră interesaţi exclusiv în menţinerea acestei stări, prea puţin preocupaţi de consecinţe.

OBIECTIV PRIORITAR

de Janet Morris

— CARE TE-AI BĂŞIT, MĂ? spuse Michaels, parcă prea tare, săltându-şi centura, proţăpit lângă masa extratereştrilor. Pe catarama neregulamentară a centurii sale de maior al SOG[2] de pe Arista scria, cu litere de titaniu, în relief: „EU SUNT TIPUL DE CARE MAMĂ-TA ŢI-A SPUS SĂ TE FEREŞTI!”. Cureaua îi săpase o brazdă adâncă în pântece, din pricina aruncătorului de flăcări atârnat de ea.

Hothrii, furnicile-gigant de la acea masă, îşi apropiară capetele lipsite de nas, adresându-şi una alteia nişte sunete şuierate. Apoi, una din ele se răsuci brusc în direcţia lui Michaels, de parcă ar fi vrut să se ridice cu toată înălţimea ei de peste doi metri.

Aruncătorul ţâşni din teaca cu deblocare rapidă, scoţând flăcări pe ţeavă, pârjolind lemnul podelei care ardea deja mocnit ici-colo, în timp ce maiorul ridica arma asupra inamicului.

Furnica-gigant purta cu ea un rezervor din care respira o atmosferă bazată pe metan. Ceea ce se dovedi a-i fi fatal. Rezervorul, furtunele de legătură, ceea ce folosea în loc de nas şi toate căile de respiraţie internă explodară de îndată ce flăcările şuierară pe lângă corpul ei negru, înalt şi suplu.

McMurtry urmărea întreaga scenă în oglinda din spatele barului, la care aştepta să fie servit. Celelalte două furnici-gigant începuseră să-şi îndrepte trupurile, fie ca să se ducă după arme, fie ca o reacţie instinctivă de a-şi apăra semenul.

Primul hothri zăcea deja pe podeaua de lemn, arătând cu mult mai rău decât pisica familiei în noaptea în care fratele lui McMurtry îi dăduse foc acasă, pe Arista.

Ceilalţi doi, care fie că nu se puteau împotrivi instinctului de roi, fie că erau stăpâniţi de un respect excesiv faţă de cel aflat pe moarte, se aruncaseră pe podea, încercând să

---

[2] SOG – Special Operation Group – Grup pentru Operaţiuni Speciale *(n.t.)*

stingă flăcările. Dar, în acel moment, Michaels apăsă a doua oară pe trăgaci, pârjolindu-le, ferindu-se de trupurile care începuseră să plesnească odată cu distrugerea rezervoarelor.

În oglindă arătau mai degrabă ca un joc de artificii nereuşit decât ca nişte fiinţe extraterestre căzute glorios după primele salve ale unui război comercial.

Restul grupei lui Michaels menţinea ordinea în bar. În afară de McMurtry, care nu era deloc convins că aceasta fusese o idee bună şi Michaels ştia asta prea bine. Aşa că McMurtry avea misiunea să ţină sub observaţie barmanul şi tot ce mai mişca prin preajmă. Se folosea de minicamera înfiptă în rever ca să înregistreze în secret secvenţele confruntării, aşa cum erau ele reflectate în oglindă.

Întrucât era responsabilul COA (Cover Our Asses)[3] al acestui mic raid, McMurtry sorbea liniştit din berea neagră, cu un ochi la barman şi celălalt la oglindă, pentru cazul în care ceva n-ar fi mers cum trebuia.

Din partea barmanului era sigur că nu se putea întâmpla nimic rău. Pentru mai multă siguranţă, în clipa în care Michaels se apropiase de furnici, McMurtry îşi pusese pe bar pistolul automat, produs de Industria Militară din Arista.

Barmanul se uita la pistol iar McMurtry îl supraveghea pe barman atunci când nu era atent la trupurile în flăcări şi la locuitorii înspăimântaţi care încercau, care cum puteau, să părăsească încăperea.

Numai că, bineînţeles, pe uşă nu se putea ieşi – Sonny şi Raven aveau grijă de asta. Poate că Sonny ar fi fost de acord ca măcar femeile civile din Portu să fie lăsate afară, unde nu mirosea aşa de groaznic, dar Raven nu ştia de glumă: Michaels îi ordonase să nu lase pe nimeni să iasă.

Aşa că, nimeni nu ieşea.

Misiunile Grupului pentru Operaţiuni Speciale nu se puteau îndeplini decât prin respectarea ordinelor. Chiar atunci când ele erau mai tembele decât localnicii din Portu. McMurtry ştia asta. Aşa că şi-a ţinut gura când Michaels le-a făcut cunoscut obiectivul:

---

[3] Cover Our Asses – *(aprox.)* Urma scapă turma *(n.t.)*

— Desfiinţarea tuturor misiunilor comerciale ale hothrilor. Arista nu doreşte ca Portu să le ajute şi să le încurajeze pe aceste furnici mizerabile. Aşa că, îi vom hărţui şi-i vom distruge pe hothri oriunde vom da de ei, până când oamenii din Portu vor pricepe că adăpostirea extratereştrilor nu a fost o idee grozavă.

Aşadar, esenţa problemei era de natură economică. Arista nu agrea concurenţa hothrilor. Din punct de vedere al lui McMurtry, acesta nu era un motiv pentru a trimite în misiune personalul SOG. Numai că, nimeni nu i-a cerut părerea.

Cu excepţia lui Michaels care, înainte de începerea acţiunii, l-a tras de-o parte şi i-a spus:

— E ceva ce nu-ţi convine la această misiune, sergent?

— Nu, sir, spusese McMurtry privind ţintă în ochii albaştri ai lui Michaels. Probabilitatea de supravieţuire este liniştitoare aici, sir. Şi totuşi…

— Totuşi?

— Dacă mergem acolo cu scopul declarat de a ne murdări bocancii cu rahatul hothrilor, n-ar fi bine să ne asigurăm şi un mijloc de a ne şterge mai târziu, sir?

— Asta hotărăsc comandanţii, nu eu, şi ştii foarte bine asta.

— Da, sir, spusese McMurtry, dispus să lase lucrurile în voia lor. „Să-i prăjim pe extratereştri, cum a ordonat iniţial Michaels, şi să lăsăm ştăbimea să-şi facă griji cu urmările.”

Dar Michaels îl cunoştea prea bine pe McMurtry ca să se împace cu situaţia. Un sergent din Forţele Speciale putea, de regulă, să conducă o echipă bună şi în absenţa ofiţerului comandant, iar McMurtry trăise mai mult decât deţinătorii precedenţi ai posturilor lui Michaels şi Raven.

— Uite ce e, McMurtry. De data asta tu ai să faci înregistrarea, iar eu am să execut tragerea.

Nu era un schimb de opinii. Era un ordin. Era, în acelaşi timp, ca o palmă dată peste faţă.

Dar n-avea ce face, era trupa lui Michaels, în timp ce el participa la misiune ocazional.

Aşa se face că McMurtry schimba acum ocheade cu barmanul şi supraveghea oglinda ca să se asigure că videocamera de la rever înregistra corect acţiunea.

Fir-ar să fie, dacă până atunci nu mirosise urât, cu siguranţă că acum puţea. McMurtry simţi o nevoie aproape irezistibilă să se ducă la toaletă. Deşi nu lua parte activ la acţiune, factorul său de stres – fluxul de adrenalină care-ţi contractă pântecele – avea o valoare ridicată.

McMurtry nu mai răbdă să stea cu mâinile încrucişate. Ridică pistolul automat, îl puse pe umăr apoi se întoarse cu încetineală ca să nu afecteze înregistrarea.

Clienţii localului nu reuşeau de fel s-o convingă pe Raven să-i lase să iasă afară din fumul acela negru, urât mirositor.

Mare noroc că nu sărise în aer şandramaua. Nimeni nu fusese în stare să prevadă ce se poate întâmpla dacă dai foc unei furnici atât de mari, care mai cară după ea şi un rezervor de metan.

Numai că pe Arista nu aveai cu cine să discuţi aşa ceva.

Arista rămânea mereu Arista, indiferent că avea sau nu dreptate: totul pentru gloria crescândă a celei mai noi puteri comerciale din acest sector de univers.

Comerţul aristan însemna exclusivitate, preţuri ridicate şi „protecţie”. În cea mai mare parte a timpului, armata era angajată în acţiuni de „protecţie”.

În clipa aceea, McMurtry ar fi dat orice ca să protejeze o caravană, o misiune comercială cu destinaţia Hui Whey, o navă sau un supersonic. Căci era ceva în această misiune care nu-i mirosea deloc a bine.

El nu se ocupa cu exterminarea paraziţilor.

Şi nici cei din echipa lui. Nu aveau suficiente cunoştinţe despre ceea ce făceau acum ca să poată acţiona aşa cum trebuie.

Dar, n-aveau ce face.

Şi până acum ieşise bine.

Furnicile nu reuşiseră să scape din flăcări. Din când în când se mai auzea câte un trosnet dinspre grămada de cadavre care cândva fuseseră negustorii hothri. În timp ce McMurtry privea, câte un picior sau un braţ exploda într-o

cascadă de scântei, cădea din nou pe muşuroi, făcându-l să se mişte un pic.

Dar asta era lipsit de importanţă.

Treaba serioasă se petrecea la intrare, acolo unde Michaels încerca să dea misiunii o tentă adecvată, povestindu-le localnicilor ceea ce tocmai văzuseră – cucerindu-le inimile şi minţile, cum spune zicala, înainte de a le da drumul afară ca să răspândească zvonul.

De peste umărul lui McMurtry, barmanul spuse:

— Să-ţi pun o altă bere, soldat? Fac eu cinste. Pe asta s-a depus un gunoi negru.

— Mda, în regulă, spuse McMurtry, cu ochii la Michaels şi la Raven.

Raven, „S-3”-ul lor, era o femeie uluitoare, cu o talie subţire şi o deosebită înclinaţie pentru logistică, strategie şi tactică. Dacă ar fi fost genul de femeie pe care McMurtry îl putea înţelege, ar fi fost îndrăgostit nebuneşte de ea… Dar ea îl speria, chiar şi după ce trecuse o jumătate de misiune, aşa că păstra distanţa. Când era în acţiune, merita s-o priveşti. Numai graţie, viteză şi fatalitate, fără să ezite nicio clipită, aşa cum până şi cei mai viteji bărbaţi ezitau.

Raven, care tocmai consola o blondă cu un cap mai scundă decât ea, reuşea să creeze o imitaţie acceptabilă de fiinţă simţitoare.

Numai că McMurtry ştia el ce ştia. Singurul care ar fi putut să-i ofere vreo dovadă despre natura pur-criminală a lui Raven era Sonny, care (umbla zvonul) se culca cu ea.

Dar nu trebuia să te întrebi dacă zvonurile sunt adevărate.

Şi apoi, nici nu trebuie să te gândeşti la astfel de lucruri. Raven era cel mai bun S-3 pe care-l puteai avea pentru misiunile de tipul „confruntării de intensitate scăzută”, în care se specializase echipa lui McMurtry: reuşise să supravieţuiască de două ori mai mult decât predecesorul ei direct.

De n-ar fi fost atât de al naibii de frumoasă, cu coama ei unduitoare de păr negru şi ochii ăia mari şi catifelaţi care te priveau de deasupra unei perechi de sâni semeţi, atunci

poate că McMurtry nu s-ar mai fi simţit atât de stânjenit să o aibă în subordine directă. Din păcate, era. Iar el trebuia să privească acei sâni şi atunci când nu erau protejaţi de armură, iar…

Deodată, sânii lui Raven explodară. Din bustul ei se revărsară organe albastre şi purpurii, albe-maronii şi o mixtură de carne zdrobită şi măduvă.

Unda de şoc a loviturii care aruncase în aer uşa se făcu simţită imediat după aceea. Tocmai atunci, barmanul spunea:

— Uite-ţi berea…

Dar McMurtry nu o mai vedea decât pe Raven, rămasă fără piept şi cu o privire surprinsă în ochii mari şi catifelaţi, în timp ce corpul ei era aruncat înainte de suflul exploziei.

Apoi căzu încet – mult mai încet, parcă, decât McMurtry care se trântise pe podeaua de lemn, cu pistolul automat în căutarea vreunei ţinte.

Nu se vedea nicio ţintă.

Aproape că nu aveai în ce să tragi, cel puţin aşa-i comunicau dispozitivele electronice de detecţie. Ceilalţi membri ai echipei se trântiseră la podea, trăgându-i şi pe civili după ei. Toţi erau culcaţi şi la adăpost.

Şocurile uşoare pe care pistolul i le transmitea în încheietura mâinii îi spuneau că arma era încă reglată pentru o ţintă-furnică.

Îl fixă pe „universal”, ca să poată trage în orice ar fi apărut, când zidul din faţa lui dispăru cu totul luând cu el şi ce mai rămăsese din cadavrul lui Raven, cu un zgomot asurzitor care însoţea o explozie pulverizatoare.

O parte din sarcina lui McMurtry era aceea de a şti unde se află oamenii lui, în fiecare clipă.

Ştia unde fusese fiecare dintre ei înainte, aşa că o scurtă privire înspre valul exploziei din faţa lui îi fu suficientă ca să-şi dea seama că n-avea niciun rost să mai piardă timpul cercetând dacă mai rămăseseră morţi sau răniţi pe care să-i ducă cu el.

În astfel de situaţii, mai rămânea o unică prioritate: să salveze materialul informativ.

Se târî înapoi, încercând să ajungă în spatele barului, lovind ceva cu piciorul. Clipi din ochi de mai multe ori, încercând să vadă şi altceva decât masa de fum roşu-negru-auriu şi siluetele victimelor din mijlocul ei.

Nu reuşi. După cum nu auzi nimic altceva în afară de bâzâitul şi vaietul electric al sângelui care-i pulsa în urechi.

Ajunse gâfâind în spatele barului şi nu realiză că se târâse peste barman până când acesta nu-l împinse.

Faţa barmanului era însângerată din cauza unei răni adânci la cap aşa încât acum arăta galben în albul ochilor, iar dinţii erau roz.

McMurtry ţipă:

— Mai e vreo altă ieşire?

Barmanul i-o arătă cu mâna.

McMurtry fugi fără să mai privească înapoi.

Mai avea încă în ochi pieptul lui Raven explodând. Fir-ar să fie, nu putea să rămână cu imaginea siluetelor trântite la pământ înainte de explozie?

Uite că nu putea. „Niciodată”, se gândi el în timp ce se împleticea prin încăperea din spate plină de butoaie şi se arunca pe uşă în noroiul de afară, „niciodată nu-ţi aminteşti de lucrurile mai puţin grave”.

Realiză că, de fapt, avusese mereu o presimţire rea în legătură cu această misiune, în timp ce, împotriva raţiunii, se târa pe lângă latura clădirii ca să înţeleagă ce anume distrusese faţada.

Şi atunci văzu furnicile. Îşi dădu seama că până atunci nu văzuseră cu adevărat furnici, ci doar… câteva furnici. Dar nimic nu semăna cu priveliştea din faţa ochilor săi.

Poate că era vorba de instinctul de roi. O mulţime de furnici… omoară una şi celelalte vor reacţiona.

Întreaga stradă principală din Portu era înţesată de furnici. Deasupra, cerul era acoperit de navele furnicilor – chestii imense, nu mărunţişuri – care probabil că fuseseră aduse acolo de pe o orbită joasă.

La dracu! Acum, McMurtry *trebuia* să scape de aici. Furnicile rădeau metodic tot ce mai rămăsese în picioare în Portu.

Sunetele limbajului lor şuierat, redat de dispozitivele de amplificare, mixat cu huruitul vehiculelor de la sol şi vuietul ariergărzii aeriene aproape că acopereau valul constant de blesteme izvorât din gâtul lui McMurtry.

Fir-ar Michaels al dracului! Fir-ar al dracului de Comandament SOG! Fir-ar al dracului de Senat al Aristei, cu membrii săi din Industria Militară care nu s-au deranjat să cerceteze furnicile!

Şi-a pus cineva problema cum vor reacţiona? se întrebă el în timp ce sprinta de-a lungul aleii, cu gâtul jupuit, cu pistolul automat alunecându-i în mâna transpirată.

A ţinut cineva cont de diferenţa dintre un război comercial şi un război adevărat? Dintre un rival în afaceri şi un duşman de moarte?

Furnicile astea ajunseseră în oraşul Portu Prince prea repede şi acţionaseră prea energic pentru ca McMurtry să se fi înşelat asupra celor abia văzute.

Cei de la contrainformaţii trebuiau înştiinţaţi. Iar el trebuia să ajungă înapoi cu înregistrarea faptelor. Altfel, Arista nu avea cum să afle ce fel de război tocmai declanşase, până când hothrii nu vor ataca următoarea aşezare umană neştiutoare. Pentru că nicio fiinţă din Portu nu va spune niciun cuvinţel despre cele întâmplate aici – sau mai exact, despre cele ce se întâmplau chiar atunci.

Limbile flăcărilor care izbeau strada principală dinspre zona interzisă a depozitelor de muniţii, îi întăreau această convingere.

McMurtry încercă să sară peste un butoi care se răsturnase şi-i ieşise în drum. Calculă greşit şi căzu peste el, rostogolindu-se.

Fir-ar să fie, prea mult zgomot.

Nu-i mai rămânea decât să se strecoare în butoi. Auzea, tot mai aproape, un şuierat. Ceva deasupra capului său cârâia într-o limbă pe care nu o înţelegea.

Se ghemui în butoi, strângând la piept pistolul automat, ca un copil speriat cu un ursuleţ de pluş în braţe, până când şuieratul scăzu în intensitate, iar zgomotul înfundat al

aerului sfârtecat slăbi odată cu plecarea ariergărzii aeriene, care-şi urma traseul.

Dacă vreodată va afla a cui fusese ideea, îl va ucide pe ticălos. Avea tot timpul în ochi pieptul lui Raven explodând, tot amestecul acela de plămâni şi inimă zdrobite, cu aşchii de oase.

Ei bine, gândi el, ceea ce-l consola întrucâtva era faptul că avusese dreptate să considere această misiune ca fiind o eroare.

Blestematele de furnici erau telepatice, sau empatice, aveau o minte colectivă, sau ceva de genul ăsta. Cineva ar fi trebuit să presupună asemenea eventualitate.

Dar asta ar fi însemnat ca măcar o dată ştăbimea militară să se gândească şi la altceva decât la obiectivul principal.

Desigur, nimeni nu-şi propusese să o facă de oaie. Ei pregătiseră acţiunea astfel încât, în termenii lor, să învingă. Problemele apăreau atunci când termenii respectivi nu erau aceia prin care toţi cei implicaţi să iasă învingători.

Chiar în clipa aceea, în termenii lui McMurtry, să învingă însemna să ajungă într-un loc de unde să poată fi salvat, atât el cât şi nava lui, fără a împărtăşi soarta a ceea ce mai rămăsese din Portu.

***

— Furnici, făcu Ace Baldridge cu un fior, încrucişându-şi mâinile masive la piept. Plăcuţa de identificare îi tresări nervos când îşi scutură capul. – Ei da, urăsc furnicile. Am eu ceva împotriva lor. Haide Sally, nu mă vârî în chestia asta. Găseşte pe altcineva.

Ofiţerul ONI[4] clătină din cap compătimitor.

— Regret, Ace, pe bune. Am nevoie de tine. Şi-apoi, eşti aici!

Bătu uşor cu mâna pe un disc de pe peretele despărţitor.

— Noi doi suntem singurii de pe această navă cărora li s-a dat permisiunea de a asculta raportul verbal al lui

[4] ONI – Office of Naval Intelligence – Biroul de Contrainformaţii al Marinei. *(n.t.)*

McMurtry. Îmi ajunge câte probleme am avut ca să obţin permisiunea pentru un ofiţer din armata regulată.

Ace Baldridge se ridică şi-şi îndoi braţele deasupra capului, prinzându-şi ambele încheieturi cu mâinile. Era un gest care trăda o lungă şi deja inconştientă familiaritate cu spaţiile strâmte din interiorul bombardierelor de asalt.

— Vrei să-mi spui că un comandant regional sau Comandantul Operaţiunilor Speciale au nevoie de un permis special ca să asculte raportul unuia dintre oamenii lor?

— Exact asta vreau să-ţi spun, colonele. Şi acum, eşti dispus să intri în chestia asta cu insectele sau nu?

Baldridge se foi stânjenit, cu mâinile tot deasupra capului. Tricepşii îi zvâcniră.

— Ai spus „contact direct cu furnicile”. Nu sunt deloc pregătit pentru o teleconferinţă cu nişte insecte.

— Contactul direct poate să nu implice o conversaţie, spuse femeia de la Office of Naval Intelligence. Avem o întrunire interagenţii şi sergentul tău ne va prezenta un raport. La sfârşitul întrunirii, toţi cei implicaţi vor face personal tot ce este necesar pentru a rezolva „chirurgical” această problemă, înainte de a lua amploare. Aşadar, eşti pregătit pentru aşa ceva?

— De ce nu mi-ai spus asta de la început?

Îl speriase, insistând să poarte această discuţie „între patru ochi” în carlinga înghesuită a unuia din bombardierele aflate în cala marelui transportor. „Aşa e mai sigur”, spusese ea.

Sally Holden reprezenta o forţă administrativă pe transportorul *ASS Hollywood*, nu numai pentru că deţinea gradul de comandant. Toată lumea ştia câţi bani avea familia Holden, câţi Holden-i fuseseră senatori, câte acţiuni deţineau Holden-ii în Industria Militară Aristană.

Ea era pe cale să devină şefa ONI. Şi asta o făcea cu adevărat importantă. Aşa că, dacă Sally îşi exprima dorinţa de a se înghesui în carlinga unui C41 pentru simplul motiv că numai aşa putea controla securitatea conversaţiei, era cazul să te întrebi dacă nu cumva se apropia sfârşitul lumii.

Insecte. Ace Baldridge avea 44 de ani şi ura insectele de cel puţin 40 din aceşti ani cu o ură patologică care-şi avea originea într-o teamă incontrolabilă. Mama lui fusese muşcată de nu ştiu ce insectă şi murise pe când era foarte mic, pe o planetă colonizată care, mai târziu, fusese abandonată din motive ce şi acum erau ţinute secrete.

Toată viaţa lui de adult, Ace se ocupase cu asigurarea condiţiilor de securitate pentru colonizarea umană şi întotdeauna începea cu defolianţi. Urmaţi de insecticide. Făcuse chiar rost pentru trupele sale din Special Forces de un drog „antiinsecte”, pe care nu-l mai avea nimeni din armata regulată. Şi toate astea pentru că ura insectele. Aşa încât, nădăjduia ca raportul lui McMurtry să nu conţină ceva care să-i facă să joace hora unirii cu furnicile.

Sally se uită la el cu reproş:

— N-ai terminat cu gimnastica?

El continua să-şi încordeze şi să-şi relaxeze muşchii braţelor.

— Mă calmează.

— Pariez că acelaşi efect l-ar avea şi un scotch vechi de zece ani. Hai să mergem la mine în birou şi să bem câte un păhărel.

— M-ai adus aici doar ca s-auzi un „da” sau „nu”?

Sally Holden îl privi cu coada unuia din ochii ei verzi.

— Ace, am vrut să mă asigur că înţelegi ce urmează să se întâmple. Odată intrat în ciorbă, n-ai cum să dai înapoi.

— N-am nevoie de o mămică, Sally. Am avut una. Au avut şi ceilalţi parte de asemenea încurajări între patru ochi?

Era frumoasă şi puternică. Ace se culcase cu ea de câteva ori înainte de a-şi da seama cu ce fel de femeie avea de-a face. La un moment dat, a încetat să se mai culce cu ea pentru că, dintr-o dată, n-a mai primit misiuni la sol.

Niciodată nu-şi dorise să devină prea valoros ca să piardă.

Iar acum ea tocmai asta făcea. Şi aproape că se lăsase sedus, convins să intre în afacere, pentru că ura insectele şi pentru că ştia că Sally l-ar fi putut salva din indiferent ce

situaţie. Aşa că putea folosi influenţa ei ca pe un scut între el şi orice nu i-ar fi convenit să facă.

În sfârşit, înţelesese de ce se aflau aici, în micul bombardier de asalt.

— Mi-ai făcut-o din nou, zise el pe un ton fals-ameninţător, lăsându-şi braţele să-i cadă pe lângă corp.

Îşi încrucişă mâinile în poală.

— Dacă vrei să te culci cu mine, mă descurc eu, deşi a trecut cam multă vreme de atunci. Dar nu şi restul.

Ea se aplecă înainte şi introduse un disc în fantă. Între scaunul pilotului şi cel al copilotului se găseau cinci ecrane.

Datele de pe disc apărură convertite în imagini video în josul consolei în formă de T. Ace Baldridge tresări involuntar. Fir-ar să fie! Furnici. O groază de furnici. Părul de pe mâini i se zbârli. Pielea i se făcu de găină. Urmări masacrul în tăcere. Apoi spuse.

— Ăsta e Portu Prince, aşa-i? Sau a fost?

Aşa trebuia să fie din moment ce McMurtry era cel care urma să susţină briefing-ul.

— Întocmai. Oamenii lui Russell au încasat-o rău de tot acolo. Numai unul s-a întors: Mc…

— … Murtry.

McMurtry se întorcea întotdeauna din misiune. Dacă aveai o echipă formată din doisprezece oameni ca McMurtry, puteai să-ţi strângi bagajele şi să mergi acasă, aşteptând liniştit să-ţi fete caprele.

— Va să zică, de-aia n-am auzit eu nimic.

Russell, de la contrainformaţii, împrumutase o echipă SOG pentru o acţiune în Portu Prince. Întrucât cererea venise prin Sally, Ace semnase fără să pună întrebări.

Iar acum primea înapoi un singur om, McMurtry, un stomac bolnav, o spinare plină de fiori şi o situaţie extrem de incendiară cu hothrii.

— Într-adevăr, de-aia. Hothrii au ras de pe faţa planetei un oraş întreg şi nu s-au oprit la asta. Cel puţin, din câte putem noi să ne dăm seama.

— Păi, să-i oprim.

— Ai vreo idee cum să procedăm ca să nu declanşăm un război interstelar?

— Sally, acum e prea târziu pentru asta. Când Senatul o să vadă înregistrarea asta…

— Nimeni n-o s-o vadă în afară de noi. Şi de participanţii la briefing. Ace, echipa lui Michaels a avut o misiune care a provocat asta.

— Groaznic. Şi totuşi, putem stopa totul.

— Cum?

— Aruncând în aer navele hothrilor, imediat şi pe toate. Nimic să nu mai părăsească orbita planetei Portu.

Ace ridică din umeri. Femeile ezitau întotdeauna să treacă la partea concretă a lucrurilor. În război erau situaţii când era contraproductiv să-ţi tot dai cu presupusul, indiferent cât de evident era că justificările vor fi importante atunci când comisiile conveneau, post-factum, să cerceteze ce s-a făcut.

— Nu pot autoriza…

— Dar, împreună, putem. Nu le mai spune şi celorlalţi.

Aici, în spaţiu, Ace Baldridge echivala cu un Comandament General. Sally personifica toată forţa ONI. Dacă ei nu lăsau ca starea de alertă să devină contemplativă, dacă nu se mai complicau să obţină un cvorum, atunci reacţia lor putea fi eficientă.

— Dacă ratăm momentul, devenim neputincioşi.

— Este echipa lui Russell, îi aminti ea.

— Ba e echipa mea, îi reaminti el.

— Hai să-l ascultăm pe McMurtry. Poate că suntem amândoi surescitaţi.

— Nu mai poate fi vorba de surescitare cu atâţia civili morţi, spuse Ace. Dar ea, fie că nu l-a auzit, fie că n-a vrut să-l audă. Extrase discul, închise electronica de bord, şi deschise trapa bombardierului.

Odată ieşiţi afară, nu se mai putea spune nimic: cuvintele se reflectau pe pereţii imenşi ai transportorului precum fotonii. Niciodată nu ştiai unde putea să ajungă unul din ele.

***

Sally Holden avea o senzaţie de vomă acum, după ce-l văzuse la faţă pe McMurtry şi urmărise înregistrarea făcută în Portu, în timp ce-i asculta relatarea verbală.

Când nu mai rămăsese de văzut decât salvarea lui şi părăsirea planetei, McMurtry spuse:

— Asta a fost tot, domnilor.

Luminile se aprinseră. Toţi clipiră din ochi. Russell, adus de spate, în haine civile, îşi scobea dinţii cu scobitoarea de la cuţitul său de salvare.

Ace stătea rezemat de spătarul unuia din scaunele din sala de conferinţe, îndeplinind un soi de ritual izotermic misterios.

Căpitanul navei îşi sorbea ceaiul, bătând uşor cu stiloul pe claviatura din faţa lui.

— Aşadar, ţinând cont de cele de mai sus, spuse Sally apatică, cum reacţionăm?

Russell îşi ridică frumosul cap cărunt, privind-o în treacăt înainte de a spune:

— McMurtry, ai făcut o treabă minunată, reuşind să te întorci cu această înregistrare. Ne pare rău pentru pierderile suferite. Dacă vrei să mai rămâi aici, n-avem nimic împotrivă: în fond, eşti expertul nostru în această problemă.

Ea ar fi trebuit să spună toate astea. Roşi. Lui Russell nu-i scăpa niciodată nimic. Câteodată, ea se gândea că nu se ridica la nivelul lui. El gândea aşa tot timpul. Cei din ONI nu erau îndeajuns de profesionişti, după aprecierea celor de la spionajul civil. Iar Russell, reprezentant marcant al acelei organizaţii, era tot ce putea fi mai bun şi mai strălucitor pe Arista. Şi ceva pe deasupra.

— Mulţumesc, sir, spuse McMurtry. Nu-mi doresc decât să fiu şi eu prin preajmă când vom încerca să egalăm scorul.

— Aşa vom face, spuse hotărât Russell, mişcându-şi scobitoarea cu limba.

Era unul din acei bărbaţi masivi, frumoşi, care îmbătrâneau minunat, respirând forţă şi vitalitate – un conducător înnăscut, cum ar fi spus tatăl lui Sally.

— Care-i părerea ta personală în legătură cu aceste furnici?

Russell obişnuia să abordeze latura personală a problemelor. Şi, după încordarea care pusese stăpânire pe faţa lui, se putea spune că nici acum nu făcea excepţie de la regulă.

— Părerea mea e că tocmai am declanşat ceva care nu se va sfârşi decât atunci când ori noi ori ei vor dispărea, spuse McMurtry, mutându-se de pe un picior pe celălalt. Au fost prea rapizi. Sunt ghidaţi de un fel de instinct de turmă. Nu se vor linişti şi nu vor pleca de acolo de bună voie.

— Nici noi, spuse Sally, preluând din nou, atât cât se mai putea, controlul asupra şedinţei. Căpitane, ce şanse de reuşită crezi că am avea dacă am încerca să distrugem toate navele hothrilor de pe orbită, în următoarele douăsprezece ore?

— Cu sau fără întreruperea comunicaţiilor? vru să ştie căpitanul.

— Bruiajul ar fi trebuit să înceapă din clipa în care informaţiile lui McMurtry au ajuns pe această navă, critică Russell cu blândeţe, studiindu-şi scobitoarea. Acum e prea târziu ca să mai fie eficient.

Sally aruncă o privire la Ace. Mâinile lui Baldridge se albiseră pe braţele fotoliului.

— Ace? N-ai spus nimic până acum.

— Mă tot gândesc că tare-aş vrea să ştiu a cui a fost ideea asta genială de a înregistra felul în care nişte aristani provoacă la luptă nişte negustori hothri. Trebuia să fie asta o justificare pentru că i-am omorât pe trei dintre ai lor? Cum dracu te aşteptai să reacţioneze, Russell?

— Nu eu am dat aceste ordine, Baldridge. Cei de acasă au pus la cale această aventură. Întreab-o pe Holden care dintre prietenii tatălui ei s-a gândit că dacă hothrilor li se va ştirbi reputaţia prin pierderea câtorva indivizi, o vor rupe la sănătoasa, lăsând Portu la îndemâna Aristei.

— Sally?

— Nu ştiu nimic despre asta, Ace. Tu ar fi trebuit să ştii mai bine decât mine.

McMurtry se foi din nou, apoi se îndreptă către peretele despărţitor.

— McMurtry, mai ai ceva de adăugat? îl întrebă Sally.

— Cred… că locul meu nu e aici. Poate că ar fi mai bine să merg să mă asigur dacă aceste date sunt trimise pe Arista…

Sally era pe punctul de a-i spune că nu trebuie să-şi facă griji în această privinţă, când Russell se ridică:

— Merg şi eu cu tine. Dacă hothrii nu-şi limitează agresiunea la suprafaţa planetei, va trebui ca aceste date să ajungă în mâinile senatului…

— Vrei să spui, în mâinile oamenilor tăi, spuse Sally.

— Dacă trimiţi astea acum, interveni Ace, nu vom mai putea întreprinde nimic până nu vom primi ordine în acest sens. Şi tu ştii asta, Russell.

— Eu nu ştiu nimic în acest sens. Poate că voi va trebui să aşteptaţi să vi se permită să vă udaţi la pantaloni, dar eu pot să-mi dau drumul şi fără aprobare.

Masivul civil se întoarse:

— Haide, McMurtry, hai s-o facem.

— Russell!

Russell se întoarse din nou, cu o faţă ce părea blândă, dacă nu ştiai ce însemnau acele trăsături, atât de grijuliu aranjate încât să nu trădeze nicio emoţie.

— Deocamdată, nu pleci nicăieri, spuse Sally.

— În regulă. Te rog să-mi dai copia ta. Vreau s-o clasific atât de sus, s-o compartimentez atât de adânc încât să nu poată fi văzută decât de trei magicieni din fruntea ierarhiei, şi asta numai după ce vor fi intrat într-o cameră sterilă.

— Eu…

Era operaţiunea lui Russell. Gâtul lui era în joc. Iar el îi spunea în subtext că ştia asta, că accepta şi că voia ca blamul să nu-i afecteze şi pe ceilalţi.

— Da, în regulă.

Îi dădu datele primite de la McMurtry. El le luă şi, cu un braţ petrecut peste umerii lui McMurtry, părăsi sala de conferinţe.

Nimeni nu scoase un cuvânt până când uşa nu se închise în urma lor.

— Okay, unde rămăsesem? se interesă căpitanul.

— Puneam la cale o operaţiune de sterilizare, începând cu orbita.

Ace ridică din umeri.

— Suntem capabili să doborâm tot ce încearcă să părăsească Portu? Să le izolăm comunicaţiile? Să-i ţinem la cutie?

— Câtva timp, da. Dacă-mi desfăşor toate accesoriile, inclusiv minele inteligente cu acţiune cinetică şi distrugătoarele orbitale telerobotice.

— Chiar aşa să şi faci, spuse Sally. Dacă nu ai nimic împotrivă, căpitane.

— Dar asta n-o să fie de niciun folos la sol.

— La sol, spuse Ace, trebuie să folosim un insecticid eficace. Altfel n-avem nicio şansă. Ceva care să reacţioneze cu metanul şi să ucidă furnicile, fără să afecteze oamenii.

— Armele chimice/biologice violează toate… începu Sally şi se opri.

— Ştiu asta, dulceaţă. Nu-mi doresc decât să trăiesc până voi fi adus în faţa unei curţi marţiale.

Ace rânji către Sally.

Ea îi răspunse zâmbind.

— Aş fi preferat ca domnul colonel să nu aibă dreptate; dar are, interveni căpitanul.

— Cred şi eu că am. Şi dacă nu mă înşel, vom avea o navă lipsă: cunoscându-l pe Russell, dacă tot a pus mâna pe omul acela al meu şi pe înregistrarea celor întâmplate în Portu, amândoi se află în acest moment în carena de lansare, de unde, cu ajutorul unui vehicul de vânătoare biplace, vor pleca înspre Arista de îndată ce vor obţine permisiunea de separare.

— Trebuie să-i oprim, spuse Sally ridicându-se în picioare.

— De ce? vru să ştie Ace. Nu eşti de părere că, totuşi, cineva trebuie să ducă personal acasă vestea despre ce s-a

petrecut aici în cazul în care se dovedeşte că aceste furnici sunt mai agere la minte decât noi?

Căpitanul interveni:

— În concluzie, crezi că vei putea coborî la suprafaţa planetei cu un agent chimic adecvat, Ace?

— În concluzie, nu văd altă cale!

— Ei bine, spuse Sally încercând să vorbească fără să i se îngroaşe vocea, să privească la cei doi bărbaţi fără ca lacrimile să-i frângă strădania disperată de a nu le lăsa să curgă. Să trecem la treabă, domnilor. Eu am să preiau comunicaţiile. Contingentul meu vă va pune la dispoziţie cel puţin două ore de comunicaţii lipsite de orice riscuri, în timp ce comunicaţiile hothrilor vor fi, vă promit, inutilizabile.

— În regulă, spuse căpitanul transportorului. Vom conta pe asta. Şi vom coordona frecvenţele pentru toate distrugătoarele telerobotice în aşa fel încât să vă asigurăm o cale orbitală liberă şi o zonă de aplanetizare sigură, Ace. Să nu te gândeşti la o coborâre în mai puţin de şase ore. Atât îmi trebuie ca să-ţi eliberez traiectoriile pentru coborâre la sol.

— Grozav. Eu mă duc să văd dacă cei de la „Arme speciale” pot să realizeze vreun insecticid care să poată fi pulverizat. Păstrează-mi câteva nave tactice de vânătoare. Voi avea nevoie de cel puţin zece vehicule cu duze în locul lansatoarelor.

— Nicio problemă, spuse căpitanul. Numai să găseşti ceva care, pulverizat prin duzele alea, să ucidă numai furnicile nu şi copiii, altfel mai bine ne autodistrugem de pe acum şi scăpăm de toate belelele.

— E imposibil să nu existe ceva, spuse Ace.

— Să văd dacă oamenii mei îţi pot fi de vreun folos, spuse Sally, ştiind, aşa cum ştiau şi ceilalţi doi, că nu făceau decât să simuleze.

Cu excepţia unui miracol, fiecare dintre ei se îndrepta către moarte. Şi, ca să fie şi mai rău, tocmai fuseseră martori la începutul unui război care avea să facă milioane de victime înainte de a se sfârşi.

***

— Dumnezeule, aş fi vrut să nu fi făcut asta acum, spuse Sally ridicându-se de lângă Ace, frumoasă şi goală în lumina blândă a cabinei ei.

— Eu mă bucur că am făcut-o. Poate faptul că m-ai chemat aici va fi de bun augur. Poate că te vei îndura de un biet soldat decedat şi-mi vei dărui un fiu postum…

O pernă îl izbi în faţă.

— Eşti un ticălos nemernic şi manevrant, ştiai asta? N-ai decât să te duci la banca de spermă.

Poate că ar fi făcut-o dacă ar fi crezut cu adevărat că transportorul avea mai multe şanse să părăsească zona decât avea el să coboare pe planetă şi să plece de acolo viu.

Când va începe adevărata luptă, era absolut de neconceput ca cele câteva mărunte fiinţe umane să scape de furia acelor furnici, odată stârnite.

Tot încerca să-şi spună că nu trebuia să coboare la sol, numai că, de fapt, asta îşi dorea. Trebuie să-ţi înfrunţi temerile. Nu poţi să trimiţi oameni într-o misiune sinucigaşă, iar tu să rămâi în siguranţă pe orbită. Nu poţi spune: „Da, a fost o misiune sinucigaşă, în regulă”. Mai ales când ştii prea bine că ai tot atâtea şanse să mori şi dacă stai pe margine, aşteptând să numeri cadavrele.

Ea veni în braţele sale.

— Poate că am putea să evadăm de aici, aşa cum au făcut-o Russell şi McMurtry…

Fusese o aruncare liberă – o evadare surprinzătoare, o încercare de a ajunge acasă.

— Russell e iute, e priceput. Probabil că el va reuşi. Dar de-acum, furnicile ne aşteaptă să încercăm din nou. Sunt deja alertate.

— Şi de ce n-ai spus nimic?

Era dulce ca o fetiţă în lumina scăzută a cabinei. Toţi banii tatei nu-i mai erau de niciun folos acum. Ştia asta. O ştia şi el. Iar ea ştia cât de impresionat era el de felul cum îşi păstrează cumpătul.

— A fost o plăcere să te cunosc, spuse el.

— Te vei întoarce de acolo.

— Da, probabil. Dar tu, vei mai fi aici, atunci?

Făcuseră o evaluare a navelor hothrilor. În afară de cazul în care căpitanul ar fi pus la cale un atac surpriză mai tare decât toate atacurile surpriză, nu exista nicio posibilitate ca comandamentul de luptă al aristanilor să reuşească să adune o forţă sau o contraforţă care să echilibreze capacitatea de răspuns datorată instinctului de grup al furnicilor.

Această navă, toţi cei aflaţi pe ea precum şi cei care urmau să coboare la sol erau în aceeaşi măsură condamnaţi. Cu excepţia unui miracol.

— Crezi în miracole? o întrebă el.

— Numai astăzi, spuse ea.

— Cum adică?

— Faptul că McMurtry s-a întors – ăsta a fost totuşi un miracol.

El reflectă asupra celor auzite, plimbându-şi mâna pe braţele ei rotunde şi albe şi apoi peste unul din sânii ei rotunzi şi albi.

— Da, ai dreptate. Okay, crezi în două miracole?

— Într-o singură zi? rânji ea cu răutate. Păi, te-am adus din nou în patul meu şi deci cred că va trebui să răspund da şi la această întrebare.

— Ce-ai spus?

Apoi îi păru rău că întrebase, simţindu-se stânjenit. Femeile îl zăpăceau întotdeauna.

— Fir-ar să fie, mormăi el în cele din urmă, dac-aş fi ştiut că eşti atât de la ananghie…

— Amândoi suntem la ananghie, Ace. (Se cuibări în poala lui.) Eu tot mai cred că poate n-ar strica să apelăm la un localnic din Portu care să vorbească bine limba hothrilor şi să încercăm să negociem o cale de ieşire din această situaţie – să plătim chiar şi despăgubiri.

— Îmi ceri să fac una ca asta?

Tare mai dorea să-şi folosească sprayul insecticid. Din adâncul inimii.

— Da, îţi cer asta. Cu toate că, dacă greşesc, vom pierde orice şansă de a-i mai lua prin surprindere, spuse ea visătoare.

— Mda, dar nu-s aşa de sigur…

Bang!

Prima salvă vestitoare a atacului hothrilor asupra transportorului prefăcu compartimentul lor în bucăţele, rezolvând pentru totdeauna această dispută.

***

Paraziţii umani, ca şi ceilalţi paraziţi, aveau o calitate compensatorie: de îndată ce erau morţi, puteau fi mâncaţi. Sau cel puţin aşa se consolau cei din structura de comandă a hothrilor, în timp ce atacul asupra inamicului autoproclamat continua.

A doua salvă, trimisă dinspre o formaţiune globulară de cuirasate ce se apropiau, astfel amplasate încât niciun proiectil propriu să nu lovească navele lor, rupse în două, de la mijloc, carrier-ul aristan.

Operaţiunea de curăţire, ordonată de structura de comandă a hothrilor ca să se asigure că inamicul nu va avea răgazul să-şi alerteze baza, a luat mai puţin timp decât se preconizase.

Când toţi agresorii umani au fost omorâţi, atât pe planetă cât şi în jurul ei, hothrii au aprins infraroşiile de la bordul navelor şi au permis echipajelor să se încălzească un timp, aşa cum li se cuvenea unor învingători.

În eşaloanele de comandă, unii luaseră în considerare posibilitatea ca una din navele inamice să fi scăpat mai devreme. Numai că masculii şi femelele cu funcţii de conducere deja se zbânţuiau în lumina roşie şi fierbinte a celebrării succesului şi nu mai puteau fi convinşi că victoria lor nu era completă.

Victorie completă – pace asigurată. Războiul era, la urma urmelor, ceva ce trebuia evitat. Războiul bulversa economiile, distrugea civilizaţiile comerciale. Era suficient să priveşti la ce se întâmplase pe planeta de jos.

Tot ce mai rămăsese din partenerii comerciali umani nu mai putea fi folosit decât ca hrană. Crioinginerii hothrilor

erau pregătiţi pentru debarcarea pe suprafaţa planetei. Acolo, ei urmau să ducă la bun sfârşit misiunea de a pregăti toată această hrană pentru a fi transportată la bordul navelor.

Trebuia găsită o modalitate de a depozita cantitatea uriaşă de carne de om. Hothrii nu aruncau mâncarea. Era, totodată, un păcat împotriva speciei care-i atacase pe hothri. Un inamic mort nu mai era un inamic. O specie moartă, chiar una care respira o atmosferă abia suportabilă, însemna totuşi proteină.

Era nevoie totuşi de o metodă de eliminare a gustului de cocleală din proteina asta atât de valoroasă. Altfel, natura ar fi fost ofensată. Natura era totdeauna ofensată când darurile ei erau prost folosite. Aşa că se va găsi o cale de a face consumabilă carnea moartă a inamicului uman – dacă nu de către hothrii înşişi, atunci măcar de vreunul din partenerii comerciali.

Desigur, nimic din ceea ce trăia şi murea nu era complet nefolositor. Pe unele planete era nevoie de fertilizatori. În alte locuri, avea mare căutare calciul. Careva îşi aminti de o rasă căreia îi plăcea să sculpteze în oase şi sfârşise prin a extermina toate mamiferele mari, datorită acestei pasiuni.

Oricum, se va găsi o utilizare pentru cadavrele inamicilor. Asta era sigur. În felul acesta, sufletul hothrilor ucişi nu se vor simţi ofensate când vor reveni la viaţă prin intermediul unor ouă noi.

Şi nu se putea spune nici că planeta cucerită nu era utilă. Asigurarea lotului de reproducere pentru repopularea ei era acum prioritatea cea mai presantă pentru hothrii – lotul de reproducere hothri. Era un mare noroc că oriunde aceşti monştri umani puteau fi eradicaţi, hothrii prosperau. Odată planeta curăţată erau aduşi pentru a se stabili. În felul acesta, în cele din urmă, comerţul putea fi reluat.

În acelaşi timp, se putea câştiga mult din colectarea rămăşiţelor artefactelor inamicului şi studierea lor. Chiar dacă pacea fusese stabilită pentru moment, ori de câte ori hothrii se întâlneau cu oribilul lor inamic uman, războiul izbucnea din nou. Oricând hothrii întâlneau o fiinţă umană,

dacă aceasta era vie, acel om era considerat duşman de moarte.

Era important să afli cât mai multe lucruri despre inamic şi despre posibilităţile sale, şi asta de preferinţă înainte ca o nouă confruntare să aibă loc.

Aşa că hothrii au trimis echipa de salvare pentru a colecta orice rămăşiţă de echipament uman scăpată de distrugerea totală. Curând, flotila hothrilor era activă ca un stup, cu lucrătorii care veneau şi plecau, depozitând bucăţi din cadavrele inamicilor şi bucăţi din echipamentele acestora.

Cadrele de comandă priveau, lenevind în strălucirea luxuriantă infraroşie – privilegiul comandanţilor – cum ordinea se întrona peste planeta pe care tocmai şi-o trecuseră în proprietate.

Nu avea nicio importanţă, îşi spuneau ei şuierând uşor, atingându-şi capetele şi scărpinându-se la ochi, dacă unul dintre duşmani scăpase. Avantajul era tot de partea lor.

Întâlniseră acest inamic o dată şi-l înfrânseseră cu uşurinţă. Planeta de jos era o dovadă că, în cazul în care confruntarea avea să se repete, natura urma să fie de partea hothrilor.

***

Se aflau încă în conul de lumină al planetei Portu când McMurtry văzu semnalul luminos de pe monitorul topografic.

— Russell! strigă el.

Russell, care se pregătea pentru saltul din spaţiotimpul Portu, replică ţipând la rândul său:

— Ce e, fir-ar să fie! Nu vezi că sunt ocupat?

McMurtry ieşise deja de sub plasa de protecţie şi se dusese ţintă la peretele despărţitor.

Se apropiau de jumătate din viteza luminii, acolo unde spaţiotimpul devenea penetrabil. Oricine în afară de un nebun, ar fi stat dracului în fotoliul său în loc să se lupte cu toată forţa aceea gravitaţională, numai ca să umble brambura prin cabina de comandă unde totul, inclusiv

oamenii, trebuia să fie strâns legat şi să stea cât mai nemişcat.

Russell se răsuci din talie, cu foarte mare grijă. La asemenea viteze, nu trebuie nici măcar să încerci să-ţi întorci gâtul. Efectele spaţiotimpului şi forţele gravitaţionale se puteau combina cu încăpăţânarea umană, făcând să-ţi trosnească gâtul, dacă aveai ghinion. De cele mai multe ori, te alegeai cu o durere de cap pe cinste şi cu dureri musculare acute.

Deşi ştia toate astea, McMurtry stătea în picioare, rezemat de perete.

Russell îşi ridică cu grijă mâinile şi-şi împinse înapoi casca suficient ca să poată auzi cu urechile lui ceea ce leneşele unde sonore îi transmiteau în timp real: *bum, bum, bum.*

Probabil că Russell recepţionase iniţial zgomotele prin legătura radio: le ignorase pur şi simplu.

Acum nu mai putea: McMurtry îşi izbea rar, metodic, capul de peretele despărţitor, în apropierea panourilor sistemului-expert.

— McMurtry, stai dracului jos. Vrei să te sinucizi?

Bineînţeles că asta n-avu niciun efect. Russell văzuse oameni făcând o mulţime de chestii nebuneşti în timpul relaxării de după terminarea unei acţiuni, dar niciunul nu manifestase atâta forţă isterică.

Bine că măcar era îndreptată asupra lui însuşi şi nu asupra lui Russell. Toată viaţa lui profesională, acesta condusese oameni în şi din situaţii pe muchie de cuţit. Trebuia să fie în stare să-l calmeze pe McMurtry – cel puţin atât cât să-l facă să se aşeze din nou pe fotoliul anti-G, altfel nu putea efectua saltul.

Dar nu puteai să ştii niciodată.

Aşa că extrase un pistol-tranchilizator din buzunarul fotoliului şi-l încărcă cu un proiectil ghidat prin cablu, înainte de a spune:

— Haide, McMurtry, stai jos. O să stăm de vorbă împreună.

Bum.

— Sunt morţi.

Bum.

— Toţi sunt morţi.

— Te referi la carrier? Probabil. Ştiu ce ai văzut. Şi eu am văzut semnalul topo. Ei sunt morţi şi noi nu. Ţi-am salvat pielea şi în loc să-mi mulţumeşti…

Russell ştia că-şi asuma un risc teribil. Membrii Forţelor Speciale deveneau nefiresc de apropiaţi de camarazii lor de echipă în timpul lungilor perioade de zbor. Iar McMurtry nu mai coborâse la sol de multă vreme.

— Poate că ar fi trebuit să te las să mori cu amicii tăi, continuă el, neprimind niciun răspuns, dar uite că n-am făcut-o. Ştii de ce?

Bum.

— O, îngrozitor!

— Pentru că aveam nevoie de tine, ca să susţii ce se află pe acest disc în faţa a indiferent câţi senatori şi industriaşi care nici măcar nu vor voi să creadă până când nu va veni în faţa lor un om care să-i privească drept în ochi şi să spună: „Am fost acolo. Am participat. Am fost martor. Suntem în rahat până-n gât, domnilor. Aveţi cuvântul meu.”

Bum.

Russell se gândea dacă să încerce să-şi părăsească fotoliul anti-G la o asemenea viteză sau să încetinească până când astfel de acţiune ar fi avut sens. Dar asta ar fi fost o nebunie. Din punctul său de vedere, Russell se afla încă sub urmărirea hothrilor.

— Uite ce e, McMurtry, dacă nu vrei să mă ajuţi în problema mea cu Arista, mai bine rămâneai pe navă şi-o mierleai. Dar nu pot să-ţi permit să mă împiedici să fac saltul. Cineva trebuie să dea vestea acasă. Nu crezi că rasa umană merită şi ea nişte informaţii ca lumea, măcar acum când într-adevăr are nevoie de ele?

Russell îşi ţinu respiraţia.

O lungă perioadă de timp, McMurtry nu scoase un cuvânt. Dar cel puţin încetase să se mai izbească.

Cercetând, pentru orientare, display-ul, Russell văzu că mai are la dispoziţie şaizeci de secunde fie ca să-şi

pregătească pentru salt motoarele cu fluxul dual, fie ca să treacă pe modul normal şi să încerce apoi o nouă fază de accelerare. McMurtry spuse:

— Mda, okay.

Apoi, vânjosul sergent din cadrul Forţelor Speciale se apropie cu grijă de scaunul copilotului, se aşeză şi-şi strânse harnaşamentul, mişcându-se de parcă n-ar fi avut de înfruntat în tot acest timp o puternică forţă gravitaţională, cu toate că ajustorul anti-G era în funcţiune.

Russell lăsă să-i scape un oftat adânc. Nu era un pilot grozav. De n-ar fi fost sistemul-expert, probabil că până acum s-ar fi dus dracului amândoi, tot bâjbâind în jurul pragului vitezei de salt.

— Ştii, McMurtry, m-ai cam pus pe jăratic.

Răsucindu-şi cu grijă întreg torsul din talie, Russell privi înspre sergentul FS.

McMurtry avea pe frunte un buchet de hematoame, care-l făceau să arate de parcă-ar fi suferit un acces vulcanic de acnee, dar altfel se prezenta mai bine decât sperase Russell.

Lacrimile curgeau în voie pe obrazul sergentului – lacrimi de durere pentru camarazii săi decedaţi.

Bărbaţii care plâng nu sunt cuprinşi de furii şi nu omoară pe cei aflaţi în preajma lor. Russell trase aer în piept şi spuse:

— E-n regulă, bătrâne. Au fost grozavi. Şi tu ai fost grozav. Vom găsi o cale pentru ca sacrificiul vostru să nu fie inutil. Nu se putea să nu se întâmple aşa, mai devreme sau mai târziu, după felul în care s-au comportat furnicile alea. Erau pregătite pentru voi, bătrâne. Aşteptau un pretext, crede-mă. În problemele astea sunt expert.

— Da, încuviinţă McMurtry printre lacrimile de care nu se ruşina deloc. Îi vom avertiza pe toţi. Ne vom pregăti. Va…

Russell apăsă butonul şi nici măcar McMurtry nu mai putu vorbi sub asaltul transformărilor Dirac care-i propulsară din spaţio-timpul relativist într-un spaţiu n-dimensional controlat de sistemul-expert.

— … merita s-o facem dacă-i vom salva pe toţi ceilalţi, continuă McMurtry când fu în stare, ca şi cum respiraţiile în cele două dimensiuni ar fi fost interconectate.

Russell spuse:

— Singurele arme pe care le aveam acum la dispoziţie sunt inteligenţa care zace între urechile noastre şi informaţiile pe care le putem furniza celor de acasă. Trebuie să fii alături de mine, McMurtry. Stă în puterea noastră şi, în cele din urmă, vom învinge.

— Pe ce te bazezi? vru să ştie McMurtry.

— Pe faptul că suntem bărbaţi, ce naiba! Gândim. Raţionăm. Nu reacţionăm instinctiv, ca furnicile alea, doar aşa, ca răspuns la nişte stimuli.

— Doar ai văzut ce ne-au făcut acolo…

— Pentru că ne-am repezit orbeşte. Calcă pe un şarpe şi are să te muşte. Dacă dărâmi un muşuroi de furnici roşii, vor fi iritate. Însă, aşa cum furnicile mici n-au copleşit omenirea, nu vor reuşi nici furnicile-gigant.

McMurtry îşi şterse faţa cu palmele.

— Mai bine muream cu…

Asta mai lipsea! Russell n-avea de gând să-l lase să continue.

— Hei, soldat! Ai avut o misiune de îndeplinit. Nu tu eşti responsabil pentru ordinele primite. Vina o poartă comandanţii tăi aiuriţi care ţi-au încredinţat o misiune ai cărei parametri au provocat moartea unor oameni. Sarcina ta era să-ţi îndeplineşti misiunea şi să supravieţuieşti, în măsura posibilităţilor, aşa-i?

— Aşa-i, făcu McMurtry cu un smiorcăit.

Bărbaţi aspri, dintr-o bucată, sergenţii FS nu plângeau de prea multe ori ca să ştie ce să facă atunci când începe să le curgă nasul. McMurtry se şterse cu dosul palmei.

— Dar se ştie că se poate muri în cursul…

— Un nenorocit de sentiment al datoriei, dar aici nu era cazul. Nimeni n-a cerut de data asta un comando sinucigaş. De fapt, niciodată cineva cu capul pe umeri n-a cerut aşa ceva. Totdeauna se poate supravieţui dacă misiunile sunt puse la cale de cine trebuia şi sunt îndeplinite de oamenii

potriviţi; mă refer la ceea ce trebuia pus la cale şi îndeplinit. Te-ai prins?

— Voi, civilii de la serviciul de…

— Da, da, suntem ai dracului. Jucăm murdar. Ştim că suntem meseriaşi şi suntem mândri că supravieţuim încălcând regulile. Şi dacă-mi dai voie, am să te-nvăţ o grămadă de chestii pe care nu ţi le-au predat la şcoala de paraşutişti, domnule. Suficient de multe ca să poţi lupta până la sfârşitul acestui război şi să-l termini viu şi nevătămat, chiar şi cu un picior pe pieptul unui hothri, dacă asta vrei.

— Bineînţeles că asta vreau, spuse McMurtry cu un rânjet palid.

„Previzibil”, gândi Russell. Dar, cu glas tare, spuse:

— Okay, atunci să batem palma: tu le povesteşti pân-o să li se acrească, iar eu am să te iau în partea mea a terenului de joc, acolo unde un singur om poate distruge o sută de gugumani, oricât de grozavi, şi pe deasupra să le dea cu tifla căcănarilor care stau pe margine şi-şi frâng mâinile neputincioşi în faţa metodelor pe care le folosim ca să învingem. Ce zici, sergent, mergi pe mâna mea?

— Da, spuse McMurtry, m-aş face frate şi cu diavolul, numai să pot omorî furnici.

— Îţi promit că vei avea atâtea furnici câte ai să poţi duce, şi alte câteva pe deasupra.

Russell îşi trase receptorul peste urechea stângă şi privi înainte. Mai avea încă de dus la loc sigur această navă nenorocită, iar pe McMurtry să-l prezinte, sănătos şi teafăr, celor care trebuiau să-l asculte. Totuşi, era hotărât să-şi respecte promisiunile pe care le făcuse ostaşului de lângă el.

În sfera de acţiune a lui Russell unde totul era confidenţial şi secret, singura garanţie o constituia cuvântul dat.

Iar McMurtry era singura armă pe care Russell o avea la îndemână pentru a se asigura că rasa umană nu va fi prinsă cu pantalonii în vine.

Din nou…

Trăise destulă vreme pe propriile picioare astfel încât să poată avea o imagine instinctivă corectă asupra situaţiei. Iar instinctul îi spunea că mărturia lui McMurtry despre cele întâmplate în Portu Prince va fi suficientă.

Şi apoi, ce puteai cere mai mult de la soartă decât să-ţi ofere un dram de şansă în luptă, să fii prevenit cu o clipă mai devreme, atâta tot.

Privi încă o dată la sergent, sperând că McMurtry să fi înţeles că, deşi era convins că războiul fusese declanşat numai din cauza lui, era totodată singurul om care putea aduce rapid Arista în stare de alertă.

Să fii prevenit contează mai mult chiar decât informaţiile propriu-zise.

Computerul de bord semnaliză iar Russell căută printre monitoarele de deasupra capului, până găsi harta topo care-l interesa.

Aceasta e calea spre Arista, Mr. Russell, aproape că auzea şoapta computerului. *A sosit timpul să salvezi omenirea.*

Dacă poţi. Dacă-ţi vor da voie. Dacă-i vei putea convinge. Sergentul; aşa zdruncinat cum era, avea mult de luptat ca să convingă pe cineva.

Restul depindea de felul cum reuşeai să prezinţi situaţia în termeni inteligibili pentru Senatul Aristei: mândria globală rănită, riscuri financiare, profituri posibile.

Şi, desigur, supravieţuirea personală.

Russell nu rămăsese atâta vreme în viaţă prin subestimarea importanţei acestui factor. Pentru oricine.

În sfera sa de activitate, profesioniştii ştiau cine şi ce erau, precum şi cât de utili erau pentru Arista.

Alţii se gândeau la chestii ca destin, istorie şi etică.

Cei de teapa lui Russell se gândeau la supravieţuire. Acesta era şi numele pe care şi-l dădeau reciproc, între ei – supravieţuitorii.

Ei supravieţuiau administraţiilor. Supravieţuiau cartierelor generale. Supravieţuiau războaielor şi foametelor. Supravieţuiau epurărilor şi armistiţiilor.

Dacă i-ar putea demonstra lui McMurtry că un singur om, bine plasat, cu suficientă inteligenţă şi experienţă, poate schimba lucrurile, atunci viaţa lui McMurtry va avea o semnificaţie extrem de mare pentru Arista.

Şi pentru McMurtry însuşi.

La un moment dat, în timpul zborului spre casă, când Russell efectua racordul la orbita de aplanetizare, McMurtry se aplecă şi-l apucă de braţ.

Fiind vorba de braţul cu care ţinea maneta de deceleraţie, acesta luă foarte în serios atingerea.

Înlemni şi, ridicându-şi încet casca de pe urechi, spuse:

— Da, McMurtry, cu ce-ţi pot fi de folos acum?

— Voiam numai să vă mulţumesc, sir – Mr. Russell – nu numai pentru că m-aţi salvat, dar mai ales pentru că m-aţi liniştit.

— Nu te obosi să-mi mulţumeşti, McMurtry. Căci în următoarele trei luni vei avea de tras serios pentru această mică favoare.

McMurtry rânji şi-i dădu drumul.

Reluând manevra de decelerare, Russell avu senzaţia că McMurtry nu ştia că el, Russell, minţea numai atunci când era absolut necesar.

În fond, prezervarea adevărului era misiunea lui Russell.

Şi adevărul era pe cale să ajungă pe Arista într-o manieră grandioasă, în persoana sergentului McMurtry de la Forţele Speciale, exact la timp ca să împiedice omenirea să comită eroarea unui nou Armagedon.

ARMELE RĂZBOIULUI

de Bill Fawcett

Atât hothrii cât şi oamenii dispuneau de sisteme de propulsie stelară extrem de eficiente. Viteza maximă era, teoretic, nelimitată dar, în navigaţia curentă, puţine nave puteau depăşi zece ani-lumină pe zi. Din cauza costului combustibilului şi a solicitărilor implicate, majoritatea deplasărilor aveau loc, de fapt, la viteze doar cu puţin mai mari decât o cincime din valoarea amintită. Întreg sistemul propulsor FTL, pentru cele mai mici dintre nave, nu depăşea dimensiunile unei furgonete.

Cel mai eficace sistem de armament era de fapt eminamente defensiv, şi anume scutul de protecţie al navei. Acesta nu era altceva decât o proiecţie echivalentă a sistemului utilizat pentru zborurile FTL. El acţionează prin izolarea efectelor unor opoziţii în cadrul aceluiaşi spaţiu exterior, ceea ce permite navelor să se deplaseze cu un multiplu al vitezei luminii. Majoritatea navelor aveau astfel de scuturi. Nave de dimensiunea unui autoturism puteau genera ecrane suficient de puternice pentru a-şi asigura o protecţie totală, cu excepţia loviturilor multiple. Din nefericire, dacă un scut recepţionează mai multă energie decât poate deflecta, pur şi simplu sfârşeşte într-o explozie de scântei, adeseori aceeaşi soartă având-o şi motoarele navei.

Designul majorităţii navelor hothrilor nu avea eleganţa astronavelor umane. Numai acelea care erau proiectate să penetreze atmosfera unei plante aveau o oarecare formă aerodinamică. Acestea tindeau către formele naturale, sugerând arcuri şi ovoizi. În acelaşi timp, hothrii preferau navele de dimensiuni mari, capabile să transporte un număr semnificativ de indivizi. Extratereştrii insectoizi preferau de asemenea să lupte în formaţiuni mari avansând cu prudenţă. Acesta se presupunea a fi un efect secundar al conştiinţei lor de grup. E normal să cauţi să ai cât mai puţine pierderi când percepi o parte din durerea

camaradului tău de luptă. Abia mai târziu s-a descoperit că hothrii erau mult mai capabili decât se presupunea să-şi suspende acest simţ colectiv şi că nu-l foloseau decât în situaţii de pericol evident.

În acelaşi timp, hothrii se abţineau să atace decisiv până când nu-şi asigurau un avantaj hotărâtor. Aceasta avea drept rezultat pauze lungi între lupte şi întârzieri şi mai mari după fiecare înfrângere. Aceste perioade de calm relativ i-au înşelat pe mulţi dintre conducătorii Aristei, dându-le un fals sentiment de securitate, dar totodată au oferit şi un supliment de timp în momente cruciale din desfăşurarea războiului. Timp care s-a dovedit a fi vital pentru Arista.

Un alt imperativ al speciei consta în aceea că hothrii nu puteau tolera nici cea mai mică urmă de rezistenţă. Combinată cu înclinaţia lor naturală către prudenţă, nevoia de a reacţiona masiv la orice ameninţare se regăsea în aproape toate opţiunile tactice ale hothrilor, atât în spaţiu cât şi în luptele de la sol.

Flota Aristei includea iniţial cincizeci dintre cele mai nou-proiectate nave. În confruntările unu-contra-unu şi-au dovedit în mod constant superioritatea faţă de oponentele lor insectoide. Din nefericire, flota hothrilor copleşea pur şi simplu pe cea a Aristei într-un raport de zece la unu. Flota regulată a Aristei a fost suplimentată cu mai multe sute de nave comerciale, înarmate la repezeală. Eficacitatea lor combativă era limitată deoarece puţine dintre ele puteau fi ecranate în mod eficient. Aproape jumătate din flota Aristei a fost distrusă în luptele de apărare ale unor avanposturi din alte sisteme solare, înainte de începerea propriu-zisă a asediului Aristei. Navele mercenarilor au completat doar o parte din golul rămas.

La nivel individual, nu fusese depăşit stadiul în care trebuia să transmiţi oponentului tău suficientă energie pentru a-i distruge structura celulară. Fie că o făceai cu o piatră ascuţită, cu o bilă de oţel şi titaniu, o salvă de plasmă sau un fascicol laser, efectul era acelaşi. Ca întotdeauna, armurile din timpul Asediului asigurau mai degrabă o protecţie psihologică decât una reală.

Nu a existat nicio epocă în care să nu fie o legătură directă între cei care luptau în războaie şi cei care lucrau acasă. În evul mediu era nevoie de mai multe sute de ţărani pentru a asigura cele necesare unui cavaler în armură şi suitei sale. În secolul XX nu se mai făcea nicio distincţie între soldaţi şi cei care-i aprovizionau cu mijloacele de luptă. Bombardamentele în valuri şi armele atomice nu se mai deranjau să facă deosebire între cei care purtau o armă, cei care le construiau sau cei care se ascundeau într-un adăpost. Deşi mai puţin apreciaţi, şi de bună seamă mai puţin spectaculoşi, făuritorii de arme deţin o pondere la fel de mare în cadrul unui efort de război ca şi utilizatorii de arme. Bineînţeles ca nu pot câştiga singuri un război, dar pot determina pierderea lui.

SUPRAVIEŢUITORUL

de Christopher Stasheff

ATACÂND din toate direcţiile, cele şase crucişătoare ale hothrilor reuşiseră să înfrângă rezistenţa cuirasatului.

— Afară, zbieră locotenentul. Trebuie să încercăm să derutăm furnicile astea nenorocite!

Dar deja nu mai avea cine să-i asculte vorbele. Papa îşi pusese plutonul în mişcare înainte ca locotenentul să-şi fi terminat fraza.

S-au aruncat în mica navă-cercetaş, prinzându-se de mânere şi strecurându-se în fotolii, întinzându-şi peste ei plasele paraşoc, aşteptând apoi, ghemuiţi şi încordaţi, cu ochi strălucitori şi atenţi la Papa.

— În câteva clipe, mârâi Papa, încă în picioare, ţinându-se de un mâner din tavan. Ne vor lansa în câteva…

Deodată, o cizmă uriaşă îi izbi pe toţi în turul pantalonilor şi, pentru o secundă, îşi simţiră din nou greutatea (parcă prea multă, totuşi) în timp ce mica navă părăsea rampa de lansare din pântecele cuirasatului, îndreptându-se către unul din crucişătoarele inamice.

— Okay, scoateţi-vă plasele, spuse Papa. Vom aborda într-un minut.

Nu se mai obosi să folosească condiţionalul: *dacă* hothrii nu-i doborau înainte ca ei să-i agaţe; *dacă* mai rămâneau în viaţă după ce vor fi lovit nava mai mare. Toţi ştiau asta, sau credeau că ştiu.

Dar Papa o ştia cu adevărat. Se aflase într-o navă care a explodat la aterizare. El fusese singurul care avusese prezenţa de spirit să-şi deschidă oxigenul de avarie – şi deci singurul care scăpase cu viaţă, pentru că Papa era un supravieţuitor.

Plutonierul Papa Stuart, alias Papa, activase în Marină timp de zece ani şi urcase treptele ierarhiei subofiţerilor fie şi numai datorită faptului că reuşise să rămână în viaţă în vreme ce camarazii săi muriseră. Bineînţeles că avea şi calităţi de bun luptător şi de conducător iscusit. Mai

important însă se dovedise instinctul său de supravieţuire, care se răsfrânsese şi asupra plutonului său. Ştia când să se ascundă şi când să atace... şi totodată unde şi cât de energic. Luptase şi fusese rănit dar s-a vindecat şi s-a întors să lupte din nou.

Nava lor izbi crucişătorul cu o forţă menită să-l zdruncine din încheieturi. Papa deschisese trapa şi se dădu la o parte, căci Mulcahy tocmai îngenunchease în spatele lui cu aparatul de tăiere cu flacără. De îndată ce Papa eliberă locul, apăsă pe declanşator şi fascicolul prinse viaţă, creând o punte între mâinile sale şi peretele navei hothrilor. Radiaţia coerentă încălzi o porţiune de blindaj până la incandescenţă, pentru ca apoi explozibilul lichid pulverizat imediat să înceapă să vuiască cu detonarea sa continuă şi direcţională, distrugând blindajul fără să arunce în spate nicio particulă. În sfârşit, Mulcahy închise cercul şi stinse flacăra. Aruncă aparatul într-o parte şi se săltă în picioare pregătindu-şi arma – moment în care exploziile încetară şi cercul de blindaj căzu cu un zgomot pe care, deşi nu-l auziră datorită căştilor şi vidului înconjurător, îl simţiră în tălpi.

Cu ajutorul căştilor însă, auziră urletul lui Papa:

— Înăuntru!

El deja se afla dincolo, sărind prin cercul de metal incandescent cu graţia unui balerin, incompatibilă cu un corp care se mişca cu iuţeala unui glonte, dar viteza sa de reacţie făcu ca prima salvă a hothrilor să-i treacă pe deasupra capului şi ca umărul său să izbească abdomenul furnicii-gigant. Era o ţintă mare, puţin mai înaltă decât el, dar mult mai lungă, abdomenul prelungindu-i-se în spate mai bine de un metru, cu toracele aplecat înainte, cu un rânjet ivit de sub viziera neagră şi braţe lungi care încercau să-l înhaţe cu mâinile cu trei degete – mâini protejate de armura naturală a carapacei insectoide, având pe spate nişte nervuri serate ascuţite ca briciul. Vacarmul lor se reverbera în jur, în supa de mazăre care pentru extratereştri însemna atmosferă, în roşul de nepătruns care le servea drept lumină. Pe măsură ce ceaţa era absorbită

de nava lui Papa, monştrii erau nevoiţi să-şi etanşeze căştile de protecţie.

Era exact răgazul de care avea nevoie plutonul. Pătrunseseră prin gaură şi se răspândiseră peste tot acum, aerul fiind brăzdat de limbile de foc care sfâşiau costumele şi trupurile hothrilor. Apoi însă, monştrii se regrupară, emiţând scrâşnete şuierate care însemnau probabil furie şi năvăliră peste oameni. Papa văzu baioneta unei arme despicând aerul înspre ochii săi şi se rostogoli lateral, ridicându-şi propria armă şi apăsând pe trăgaci. Capul furnicii se dezintegră, împrăştiindu-se peste tot, dar Papa nu mai era acolo ca să vadă – se dăduse într-o parte şi se aplecase, exact în momentul în care un alt hothri trăsese în el cu o armă cu tir împrăştiat. Simţi o înţepătură dureroasă în umăr, o duhoare de metan în nări şi realiză că îi fusese găurită casca. Ştia că smogul lor conţinea destul oxigen ca să mai poată rezista un timp, totuşi nu suficient de mult. Izbi arma furnicii cu ţeava puştii sale, îi aplică o lovitură cu patul în cască apoi întoarse arma şi apăsă pe trăgaci.

Atunci, o izbucnire fierbinte îi arse spinarea şi totul se întunecă.

***

Când se trezi, văzu alb în jurul lui. Pentru o clipă, intră în panică, crezând că orbise, şi-şi suci capul ca să strige după ajutor. Atunci văzu o uşă şi un perete galben-pal. Asta-l linişti; oriunde s-ar fi aflat, nu era o navă şi, mai ales, nu era a hothrilor. La urma urmei, respira un aer plăcut, fără metan, cu toate că nu avea cască pe cap.

Şi totuşi, cine?

Cine-l dezbrăcase de costum?

Dar oare chiar îl dezbrăcaseră? Privi în jos şi văzu un cearşaf, o pătură şi ceva în el se destinse. Se afla într-un spital; era în siguranţă. Mai mult, pătura prezenta un număr liniştitor de protuberanţe – avea ambele picioare. Îşi ridică mâinile, uşurat să le vadă întregi pe amândouă, apoi îşi pipăi tot restul corpului. Toate se aflau la locul lor, totul părea să fie în bună regulă. Doar spatele îl simţea ca pe o lungă şi arzătoare durere, acesta fiind probabil şi motivul

pentru care îl proptiseră într-o rână, însă în rest, toate părţile sale componente păreau a fi în ordine.

Uşa se deschise şi o soră pătrunse înăuntru. Nu merita să te lupţi pentru ea, dar totuşi era grozav de plăcută vederii. În tot cazul, ea îi zâmbi când îl văzu cu ochii deschişi.

— O clipă, domnule sergent. Mă duc să chem doctorul.

Uşa se închise.

Iar Papa rămase îngrijorat. Dacă se dusese după doctor, însemna că la mijloc era ceva despre care ea n-avea voie să-i vorbească. Dar ce anume? Că doar el era viu şi nevătămat!

Uşa se deschise din nou şi medicul îşi făcu intrarea, purtând un halat lung şi alb şi un compleu şic. Schiţă un zâmbet, pentru orice eventualitate:

— Bună dimineaţa, domnule sergent.

— Bună dimineaţa, doctore, răspunse Papa. Care din ele?

Întrebarea îl descumpăni pe doctor:

— Care ce?

— Care dimineaţă?

— Ah, făcu doctorul aşezându-se pe scaunul de lângă pat. Miercuri, sergent!

Papa se holbă buimac:

— Două zile? Chiar aşa de mult n-am ştiut de mine?

Doctorul încuviinţă:

— Ne-a trebuit ceva timp ca să te reconstituim, sergent. Noile ţesuturi au nevoie de timp ca să se dezvolte, chiar dacă sunt stimulate.

— *Ştiam* eu că undeva la spate ceva nu e în regulă! Ce mi-au făcut gângăniile, doctore?

— În principal, ţi-au pârjolit întreaga parte superioară a spatelui. Ne-am temut să nu-ţi fi afectat creierul mic, dar reflexele tale s-au dovedit a fi bune. Cum te simţi?

Papa se încruntă:

— Leneş, cu o senzaţie de prea-plin şi mintea-mi funcţionează cam lent.

— Asta e mahmureala de după sedative. Dacă descoperi ceva neobişnuit în felul tău de a gândi, vreun impuls emotiv mai ciudat, dă-ne de ştire – dar noi credem că eşti vindecat.

— Credeţi? Papa se alertă din nou. Asta înseamnă că nu sunteţi siguri?

— Nu încă – dar avem toate motivele să credem că te vei restabili complet.

— Când?

Doctorul clipi nedumerit.

— Poftim?

— Cât mai durează până voi putea pleca din nou la luptă?

— Oh, făcu doctorul relaxat. Nu pot să-ţi spun, zău! Poate fi vorba de o lună, dar mai pot trece şi şase. Consolează-te cu gândul că vei avea la dispoziţie cel puţin treizeci de zile de repaus şi de recuperare. De altfel, le meriţi.

— Bine dar, stai puţin, nu!

Apoi, pentru o secundă, Papa uită ce voia să spună. Dar numai pentru o secundă, simţea că ceva în cele spuse de doctor nu era în regulă, că nu aşa ceva trebuia să facă Papa.

— Nu, acum... ştii...

Creierul său părea că lucrează cu încetinitorul, de parcă s-ar fi mişcat printr-o melasă.

— Vezi... este... este...

— Ce este? Privirea doctorului se ascuţi, oboseala dispărându-i subit.

De fapt, *ce* era? Deodată, Papa îşi aminti:

— Plu... plutonul meu. Oammmennii mmei, au nnevoie dde mminne... Trebuie... să...

Apoi totul întunecă şi, după un timp, deschise din nou ochii. Doctorul stătea în picioare, aplecat foarte aproape de el. Văzu tavanul în spatele său – şi mai erau acolo şi două asistente. Când oare ajunsese cea de-a doua aici? Însă creierul său era în continuare foarte înceţoşat, şi era o mare corvoadă să-şi adune gândurile atât cât să poată cere ce-i trebuia. Dar ce era asta? Oh, da.

— De ce… asistente?

— Numai dacă vom avea nevoie de ea. Iar aceasta e dr. Lakin, sergent. Trebuie să-şi termine testul.

— Testul?

Abia atunci Papa observă că, de undeva de deasupra capului său, nişte lujeri transparenţi ajungeau la asistenta cea tânără – dar nu, era o doctoriţă. De ce? Îşi ridică mâinile ca să-şi atingă capul şi descoperi unde duceau firele acelea…

Doctorul îl opri cu un gest blând.

— Te rog, domnule sergent. Testul e pe terminate; după aceea ţi se vor scoate firele. Dar va trebui să mai aştepţi un pic.

Papa decise că, dacă doctorii spuneau că e bine, n-avea de ce să-şi facă griji. În mod evident, se făcuse ceea ce era necesar, şi totul era în regulă. Asta însemna că putea să mai tragă un pui de somn, aşa că se cufundă bucuros în uitare.

***

Când se trezi, uşa era pătată cu oranj. Pricepu că erau razele apusului de soare, reflectate de perete – undeva în spatele său probabil că se afla o fereastră. Era uluit să constate cât de limpede şi de rapid gândea. Asta-l făcu să-şi dea seama că n-avea de ce să fie uluit, ceea ce-i reaminti cât de încet îi funcţionase mintea ultima dată când se trezise.

Atunci gândul îi zbură la garderobă.

Se ridică în capul oaselor şi apăsă butonul soneriei.

Uşa se deschise în două minute şi o altă asistentă privi înăuntru.

— Oh! V-aţi trezit, domnule sergent!

— Mda. Papa se încruntă. Ce s-a întâmplat, soră?

Ea se holbă, neştiind ce să-i răspundă.

— S-a întâmplat?

— Mi s-a făcut nu ştiu ce test.

Ea clătină din cap.

— Nu pe schimbul meu. Aşteptaţi o clipă, mă duc să-l chem pe doctorul dumneavoastră.

Papa vru să-i atragă atenţia că ar fi putut consulta registrul, dar uşa se închisese şi nu-i mai rămase decât să aleagă între a face pe pacientul morocănos şi să apese din nou soneria sau să fie morocănos, dar răbdător. Alese ultima variantă – la urma urmei, ştia foarte bine ce însemna să asculţi de ordine.

În sfârşit, uşa se deschise şi doctorul intră. Arăta la fel de obosit, dar de data asta părea în acelaşi timp şi proaspăt trezit din somn. Papa se simţi vinovat.

— N-ar trebui să mergeţi acasă, doctore?

— Nu când e nevoie de mine. Mi-au dat un apartament la etaj. Doctorul se apropie, scoase o lanternă micuţă, îi ridică pleoapa, orbindu-l cu fascicolul minuscul. Prin lumina orbitoare, Papa întrebă:

— Ce s-a întâmplat, doctore?

Doctorul stinse lanterna şi se îndreptă de spate, privindu-l pe Papa de parc-ar fi vrut să-şi dea seama cât putea suporta acesta.

Papa îşi luă inima-n dinţi:

— Am văzut oameni murind, doctore şi mi-am văzut sângele la culoare, când era gata s-o mierlesc. Nu mă menaja.

Doctorul încuviinţă din cap, satisfăcut, dar îi vorbi tot încordat:

— Ai avut un atac de apoplexie.

Aşa cum se dovedi, nu era ultimul. Papa mai avu un atac chiar în seara aceea şi un al treilea în ziua următoare. Apoi, i se găsi tratamentul adecvat şi nu mai avu niciun atac timp de o săptămână. Nu-şi puteau asuma riscul să repare stricăciunile creierului pentru că puteau provoca alte disfuncţiuni, dar după prima săptămână, stăpâneau destul de bine situaţia ca să-i instaleze înăuntrul craniului un mic dispozitiv, astfel că atacurile încetară definitiv.

— Problema e că s-ar putea să se defecteze, sergent. S-ar putea termina bateriile. Nu rezistă la şocuri.

Papa îşi adună curajul şi spuse:

— Nu mă menajaţi, domnule colonel. Spuneţi-o pe şleau.

Faţa colonelului era împietrită, indiferent cum se simţea – probabil că destul de rău dacă trebuia să privească atât de fioros.

— Nu mai poţi face parte din cadrele Marinei, sergent.

— *Cum?*

— Nu mai poţi! Colonelul se crispase şi el în faţa suferinţei celuilalt. Dispozitivul se poate defecta în timpul luptei şi ai putea să-ţi pui în primejdie întreaga grupă.

— Să-i pun în primejdie pe camarazii mei?

— Când erai caporal, cum ai reacţionat când ţi-au împuşcat sergentul?

— Am fost zguduit, dar nu mi-am pierdut cumpătul şi am preluat comanda escadrei! Am dus misiunea până la capăt.

— Dar s-ar putea să nu ai norocul să ai un caporal atât de bun. Colonelul clătină din cap. Ori, e posibil să ai un nou acces în timpul unui atac de noapte şi s-ar putea să nu te mai poţi controla, trădând astfel poziţia plutonului tău.

Asta îl convinse pe Papa. Să-ţi asumi tu însuţi un risc, oricât de mare, într-o confruntare era un lucru – o făcuse ori de câte ori se aflase în spaţiu. Dar să rişti viaţa oamenilor din subordine era cu totul altceva.

— Dar asta nu înseamnă şi sfârşitul, sergent. Vocea colonelului se îmblânzise. Mai există şi industria militară. Încă mai poţi fi de folos.

— Dar nu în uniformă! Armata a fost viaţa mea, sir! Apoi, Papa se îndreptă în scaun şi o licărire în ochi semnaliză că-i venise o idee. – Dar dacă pot ajuta din afară, e ca şi când aş ajuta dinăuntru! Daţi-mi posibilitatea să le fiu de folos bieţilor soldaţi care luptă pentru noi în spaţiu!

Faţa colonelului rămase îngheţată, parcă dăltuită în piatră, în timp ce cântărea şansele. Fusese o vreme când menţinerea în uniformă a unui militar scos din luptă putea duce, în mod accidental, la retrimiterea sa pe front. Dar asta nu se mai putea întâmpla acum: odată ce primise codul de non-combatant, computerele îl menţineau la munca de birou. Şi, dacă rămânea legat, va avea tot devotamentul fanatic al unui convertit, pe când dacă ar fi

fost trecut în rezervă, s-ar fi umplut de ură şi nu era exclus să încerce să facă pe chibiţul, sau poate şi mai rău…

— În regulă, sergent, bine-ai venit înapoi. Dar s-ar putea să nu-ţi placă.

— Asta nu mai contează, spuse Papa năpădit de un val imens de uşurare, aproape de recunoştinţă, de vreme ce pot fi de folos.

— N-ai nicio grijă, că ai să fii de folos, spuse colonelul. Da, da, ai să fii de folos.

***

Papa rupse capacul cutiei.

— Uite ce e, spuse delegatul, nu mă interesează de-ţi place ori ba. Asta ţi-a trimis intendenţa, asta primeşti.

— S-ar putea.

Papa ridică o armă, o cercetă de-a lungul ţevii, îi verifică mecanismul, apoi scoase un încărcător din buzunar şi-l ataşă la armă.

Delegatul se încruntă:

— Ce naiba vrei să faci? Ăla nu face parte din livrare!

— Aşa este, dar se foloseşte la acelaşi model de armă. Ce s-a întâmplat, amice? Ţi-e frică că n-o să meargă?

— Mie? făcu delegatul zgâindu-se. La naiba, nu! Mie mi se fâlfâie! Eu doar le livrez! Ei, haide, acum semnează, okay?

— *Dacă* funcţionează.

Papa ochi ţinta aflată în capătul celălalt al depozitului şi apăsă pe trăgaci. Imensul hangar se umplu de răpăitul gloanţelor de calibru mare, apoi se aşternu liniştea.

Delegatul se holbă la mâna lui Papa, cu degetul încă apăsat pe trăgaci.

— Ce dracu ai făcut?

— Eu, nimic, spuse Papa, dar puşca da. S-a-nţepenit.

Delegatul înghiţi în sec:

— Să ştii că asta nu-i treaba mea! Eu nu fac decât să le transport, sergente, nu eu le confecţionez!

— Ei, atunci n-ai decât s-o transporţi înapoi, spuse Papa. Eu nu accept livrarea.

Delegatul începu să transpire.

— Uite ce e, dacă nu semnezi, au să creadă că mă fofilez!

— Asta n-o să se întâmple dac-o să-mi dai o altă cutie.

— Asta nu pot s-o fac, obiectă delegatul. Restul transportului este pentru Compania D.

— Ei şi? făcu Papa arătând spre spatele camionului. Le duci lor cutia asta şi mie-mi dai una de-a lor. Nu-s aceleaşi arme?

— Ba da, bineînţeles, dar…

— Păi, atunci le dai ce ţi-au comandat. Care-i problema?

— Bine, da' o să le dăm arme care nu funcţionează!

— Şi ce, dacă mi le dădeai mie, era okay?

Papa se grăbi să adauge cât timp delegatul şovăia, stăpânit de bun simţ.

— Lasă-l pe intendentul *lor* să afle cum stau lucrurile. Asta e treaba lui, nu a mea şi nici a dumitale.

— Sună prea bine ca să nu fie ceva în neregulă.

Delegatul se încruntă, privindu-şi încărcătura.

— Şi ce-o să fac dacă şi el mă refuză?

— Le duci înapoi la magazie, însoţite de nota lui prin care îşi motivează refuzul.

— Şi să-l las pe el să-şi prindă coada-n laţ nu pe tine, aşa-i? spuse delegatul întorcându-se spre el. Cred că acum m-am prins de felul cum gândeşti, sergent.

Papa ridică din umeri:

— Poate că nimeni nu se va prinde în laţ. Poate că intendenţa le va trimite înapoi la fabrică.

— Las-o baltă, sergent! Ştii bine că fabricile nu primesc nimic înapoi!

— Posibil. Dar poate că nimeni, niciodată nu le-a *trimis* nimic înapoi.

Papa rânji.

— Haide, caporale, profită de şansă. Începe o revoluţie.

— S-o *încep? Dumneata* ai început-o. Iar eu nu pot decât să mă las dus de val! Te rog, sergent, dă-mi un motiv pentru care-ar trebui s-o fac – numai unul!

— Pentru băieţii de pe front.

Delegatul se holbă la el o vreme, apoi spuse:

— Nu ţi-am cerut decât unul, nu-i aşa?

— Mai vrei unul?

— Nu, e suficient.

Delegatul se duse şi descărcă o altă cutie din camion, trântind-o la picioarele lui Papa.

— Mai ia una, sergent. Să ai de drum.

Ridică cutia cu rebuturi, o aruncă înapoi în camion şi se-ntoarse ca să-l vadă pe Papa desfăcând calm ambalajul unei puşti din cutia nouă.

— O, nu se poate! Cred că n-ai să-mi spui că nu accepţi nici cutia asta!

— Ba da, o accept.

Sergentul introduse un încărcător nou în puşcă şi o duse la umăr.

— De îndată ce mă conving că funcţionează.

***

Trebuia să salute: era vorba de un locotenent. Trebuia chiar să încerce să se ridice dinapoia biroului, deşi nu prea avea loc.

— Pe loc repaus.

Numai că încruntarea locotenentului nu prea îndemna la o atitudine relaxată.

— Ce-i scandalul ăsta pe care-l tot faci, sergent?

— Sir?

Papa îl privea pe locotenent ţintă în ochi, dar nu-i scăpaseră din vedere însemnele de intendenţă de pe buzunarul acestuia. De fapt, nici n-avea nevoie de-asta, căci îi cunoştea pe conţopiştii de la brigadă.

— Toate refuzurile astea, sergent! O tot ţii întruna cu refuzurile!

— Îmi cer scuze, sir, eu n-am trimis niciodată nimic înapoi!

— Nu, dar le-ai trimis la celelalte companii! Ce-ai păţit sergent? Nu te-ai gândit niciodată că fiecare cutie de marfă bună pe care pui gheara, înseamnă una mai puţin pentru o altă companie.

— Asta nu mai e problema mea, spuse Papa, cu faţa ţeapănă.

— Bineînţeles, dar în felul acesta îmi creezi mie probleme! spuse locotenentul înroşindu-se la faţă.

— E simplu.

Colonelul îşi desfăcu mâinile.

— Dacă continui să respingi rebuturile, în loc ca fiecare companie să primească câte-o ladă sau două de ciurucuri, tu nu vei avea niciuna în timp ce celelalte vor primi mai multe. Nu după multă vreme, compania a zecea va fi singura din batalion ale cărei arme vor funcţiona.

Papa îşi încordă picioarele, simţind un gol în stomac.

— Nu mi-am făcut decât datoria, sir.

— Da, ţi-ai făcut-o.

Colonelul luă un stilou şi începu să ţăcăne cu el în birou.

— Şi ştiai că nu ai de făcut decât un singur lucru, nu-i aşa?

Golul din stomac se transformă într-o cavernă găunoasă, dar Papa nu se lăsă bătut, cu toate că-i fulgerară prin minte viziuni ale hainelor civile.

— Da, sir. Ştiam.

— Bun, făcu colonelul, încuviinţând din cap. Atunci, du-te şi fă-ţi curăţenie pe birou, sergent, şi mută-ţi calabalâcul la comandamentul companiei. Tocmai ai fost numit intendentul batalionului.

Papa se holbă, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Sir?

— Ce s-a-ntâmplat? Colonelul îşi ridică privirea încruntându-se. Nu ai înţeles ordinul?

— Dar, sir! Postul e ocupat de un locotenent!

— Bine gândit – tocmai ai fost avansat. Felicitări, locotenent Stuart!

Camera începuse parcă să se clatine.

— Ăă… sir! Vă mulţumesc! Sunt… sunt… Dar!

Colonelul se lăsă pe spate, oftând:

— Ce „dar”, locotenente?

— Dar noi avem deja un intendent de batalion!

— A survenit de curând o situaţie care a necesitat prezenţa lui neîntârziată pe una din staţiile orbitale. Va

trebui să încerci să te descurci, locotenente. Liber la program!

***

Alice făcuse parte dintre combatanţi, dar nu participase decât la o singură misiune, şi tot parcursul ei fusese îngrozită atât de apariţia hothrilor cât şi de primejdie. Atunci, braţul ei a fost ars complet de la cot. Îşi amintea cum urlase şi cum i se întunecase vederea – îşi amintea dar încerca să evite. Îşi mai amintea cum se trezise şi cum ţipase când a observat ce-i mai rămăsese din braţ. Atunci, o adormise jetul de sedativ – şi după asta îşi amintea de recomandări, de exerciţiile de acomodare cu braţul protetic şi de uimirea provocată de asemănarea, ca aspect şi ca senzaţie, cu cel real. Acesta şi fusese motivul pentru care nu optase pentru un altoi, bineînţeles, s-ar fi simţit foarte straniu cu braţe care nu se potriveau între ele. Proteza o simţea ca pe braţul adevărat; singurele ocazii când realiza că era altfel, erau atunci când trebuia să ridice ceva greu: braţul mecanic era mult mai puternic decât cel real. A fost nevoie de ceva timp şi de multe pahare sparte până s-a obişnuit.

Acum, după un an, căpătase abilitatea de a-şi folosi proteza în toate împrejurările. Numai că, fiind vorba de braţul ei drept, cei de la Marină nu erau dispuşi să rişte o disfuncţie, aşa încât fusese trecută la Rezerve şi primise o slujbă civilă. În fond, ar fi trebuit să fie fericită că se întâmplase aşa, dar totuşi, rămânea un sentiment nemărturisit de culpabilitate.

Ei bine, dacă nu putea apăra Arista folosind armele, cel puţin putea contribui la fabricarea lor. Încercă să se relaxeze şi să nu se lase cuprinsă de plictiseală în timp ce-şi plimba privirea peste monitoarele de control, atentă la semnalele roşii. Probleme apăreau extrem de rar – uzina robotizată era atât de eficientă! Era un vacarm teribil când vagonetul îşi bascula încărcătura în buncărul uriaş, dar monitoarele arătau că totul se încărca normal pe linia de asamblare.

Ceva sună ca un gong, apoi zornăi şi Alice se întoarse, alarmată. De bună seamă, o bară de fontă alunecase între pâlnia vagonetului şi buncăr. Sări înapoi, apreciindu-i traiectoria şi ferindu-se tocmai la timp ca să evite o lovitură la picioare. Apoi, apucă bara cu braţul protetic – atât de puternic faţă de cel real! – şi începu s-o introducă înapoi în buncăr.

Dar se opri încruntată, cântărind în mână bara. Părea mai uşoară decât ar fi trebuit. Carnea şi sângele n-ar fi putut sesiza diferenţa, dar circuitele din proteză decelau abateri foarte mici în greutate şi în structură. Ceva era în neregulă cu fonta. Se încruntă, privind-o mai de aproape şi observă mulţimea de bule mici, aproape microscopice, ca şi cum metalul ar fi fost acoperit de o spumă.

De fapt, n-avea importanţă, căci maşinile de pe linia de asamblare urmau s-o topească sau să scoată aerul din ea prin forjare, nu-i aşa? O deranja însă faptul că Compania plătea fontă compactă şi primea spumă.

Sau poate că nu era aşa. Poate că plăteau pentru spumă şi primeau ce plăteau.

Aşa că, zicându-şi că nu era treaba ei, împinse bara de fontă în buncăr. De-aia avea compania manageri şi n-avea de gând să se facă de râs raportând un lucru cunoscut probabil de ei.

Dar gândul continua s-o sâcâie: şi dacă *nu* ştiau? Trebuia să vorbească cu cineva, dar cu cine? În orice caz, nu cu un angajat al companiei. Dar atunci, cui să-i spună?

Pauza de prânz sosi şi, odată cu ea, Chlotilde. Oarecum iritată, Alice fu nevoită să accepte plăcerea unei conversaţii cu o prietenă. Chlotilde se străduia să-i facă lipeala cu un bărbat. Asta făcea tot timpul. În cele din urmă, Chlotilde se măritase şi acum predica cu toată fervoarea unei convertite, căutând să se asigure că toate prietenele sale erau la fel de fericite ca ea.

Necazul era că Alice nu era deloc convinsă că un bărbat ar fi putut s-o facă fericită. Cel puţin judecând după cei pe care-i întâlnise şi puţinii cu care acceptase un rendez-vous. Îşi închipuia că era prea simplă ca să poată atrage bărbaţii

cu adevărat remarcabili – căci n-avea de gând să accepte altceva.

Şi, de-abia ocupaseră loc la masă că bineînţeles Chlotilde începu:

— Aseară, Jerry mi l-a prezentat pe acest minunat prieten al său, Alice! A fost cândva sergentul lui, apoi a fost rănit şi trecut în rezervă înaintea lui Jerry.

Soţul Chlotildei fusese trecut pe liber cu o motivaţie onorabilă, desigur – prea grav rănit ca să mai poată fi înrolat şi trimis înapoi să lupte. Aceştia erau singurii bărbaţi din oraş, în afară de militarii care aşteptau să plece. În sinea ei, Alice oftă şi, adunându-şi forţele, reuşi chiar un zâmbet obosit.

— Serios? Credeam că soldaţii nu-şi prea iubesc sergenţii.

— Ba şi-i iubesc după ce sergentul le-a salvat viaţa de vreo câteva ori. Jerry e de părere că locotenentul Stuart ar fi un înger sau poate un diavol.

— Sau poate şi una şi alta, zâmbi Alice. Dar parcă spuneai că era sergent.

— Ei bine, acum e locotenent. L-au menţinut într-un post de birou – a făcut prea multă gălăgie când au încercat să-l treacă pe liber.

Alice se holbă:

— A fost aşa de grav rănit şi a mai vrut să rămână?

Chlotilde încuviinţă:

— Cam nebun, nu? De-aia m-am gândit că n-o să vrei să-l cunoşti.

— Nu, spuse rar Alice, descumpănită de propriul răspuns aproape la fel de mult pe cât fusese de ciudăţenia bărbatului descris de Chlotilde. Nu, cred că mi-ar place să-l cunosc, şi adăugă repede: Dar să nu fie un rendez-vous, bineînţeles.

Ochii Chlotildei se aprinseră de bucuria vânătorului care a împuşcat prada:

— Fie, să nu fie un rendez-vous, acceptă ea.

***

Papa se încruntă. Tancul arăta bine, se deplasa corect şi trăgea bine, dar îi crea o senzaţie de nelinişte. Într-un mod nelămurit, ştia că ceva nu era în regulă.

— Lasă-mi-l vreo două zile, să-l cercetez.

— Mii de draci, locotenente! făcu comisionarul, exasperat. Dacă superiorii tăi l-au acceptat, eşti nevoit să-l accepţi şi dumneata.

Papa simţi cum i se zbârleşte părul şi-şi aplecă capul:

— Nu, până nu sunt eu convins că face tot ce am eu nevoie, Mr. Snell. Nu.

— Ei haide, nu mai face atâta pe grozavul? Ce importanţă are? Cine dracu o să folosească un tanc într-un război spaţial, Sfinte Sisoe?!

Papa îl privi pe comisionar aproape cu duşmănie:

— Păi atunci, compania ta de ce le mai fabrică?

— De ce… se bâlbâi comisionarul. Pentru că Armata le cumpără.

— Asta vă dă dreptul să produceţi nişte gioarse?

— Uite ce e, locotenente, spuse comisionarul trăgând aer în piept şi străduindu-se să rămână calm. Nu le fac eu. Eu doar le plasez.

— În orice caz, nu mie.

Papa se întoarse şi privi mânios la tanc.

— Nu mai trage de timp, locotenente! (Snell se hotărâse să-şi arate colţii.) Aici e vorba de un contract! Dacă noi le livrăm, dumneata trebuie să primeşti ce-ţi dăm noi!

Papa clătină încet din cap:

— Dacă era aşa, nu te mai trimiteau până aici să tratezi cu mine.

— Asta fiindcă tu nu vrei să accepţi decât marfă în perfectă stare…

— Primului i-a plesnit ţeava la a treia tragere, îi reaminti Papa, iar al doilea a rămas fără şenila stângă după două ore.

— Dar nu vor fi *folosite* niciodată!

— Ba s-ar putea să fie, spuse Papa. Poate vom fi nevoiţi să le folosim. Sperăm să nu fie cazul, căci nu vom avea nevoie de ele decât dacă hothrii vor străpunge sistemul

defensiv şi vor debarca o forţă de invazie. Dar, dacă le vom folosi, ele vor trebui să-i ucidă pe hothrii nu pe noi.

— Dar nu se poate să omoare…

— Cel de la Compania D, căruia i-a explodat închizătorul şi-a omorât tot echipajul.

Snell se înroşi. Dar îşi muşcă limba şi înghiţi în sec, apoi zâmbi şi spuse:

— Nu putem să ţi-l lăsăm dacă nu-l accepţi, locotenente.

— Excelent! făcu Papa, fluturând din mână a lehamite. Luaţi-l înapoi.

Snell se holbă la el.

— Ce-ai spus?

— Am spus, luaţi-l înapoi!

— Dar, dacă nu accepţi niciunul din tancurile noastre, vom pierde contractul!

Papa ridică din umeri:

— Asta nu e treaba mea.

Snell scrâşni din dinţi, aşteptând să-i treacă valul de furie, apoi spuse:

— Două zile, locotenente. Ne vedem peste două zile.

***

Alice nu mai fusese în apartamentul lui Chlotilde până atunci – dar de fapt, nici Chlotilde nu stătuse prea mult în el. Se mutase acolo numai după ce se măritase cu Jerry, cu câteva luni în urmă. Până atunci, nu avusese dreptul decât la o firidă în dormitorul comun al femeilor nemăritate. Acum erau îndreptăţiţi la un apartament cu două camere şi o bucătărioară, iar Clothilde se străduia să obţină unul cu trei camere.

Deocamdată, la vremea respectivă, camera din faţă era folosită atât pentru primirea oaspeţilor cât şi ca sufragerie. Jerry stătea într-un fotoliu, râzând şi discutând cu un bărbat în uniformă. Se întrerupseră şi-şi întoarseră privirile când intră Alice – ochii bărbatului în uniformă se măriră. Imediat se ridică din fotoliu şi o ajută să se dezbrace de haină, zâmbind tot timpul.

— Bună. Eu sunt locotenent Papa Stuart.

— Locotenente, ea este Alice.

Clothilde părea iritată.

— Oh, scuză-mă, Clothilde! Trebuia să aştept să fiu prezentat. Se întoarse înspre şifonier dar Jerry îi ieşise înainte, râzând pe înfundate.

— Stai cuminte, Papa. Ce-ar fi să laşi gazda să-şi facă datoria? Fereşte-te de el, domnişoară – mănâncă fete frumoase la micul dejun.

— La prânz, îl corectă Papa. La micul dejun mănânc *soldaţi*. Numai că, de când m-au trecut pe linie moartă, sunt nevoit să ţin regim, spuse Papa, privind în tot acest timp la Alice. Fii atentă la el, micuţă Scufiţă Roşie, eu sunt doar lupul.

Alice nu se putu stăpâni şi timiditatea i se evaporă. Pentru prima dată în viaţa ei, se simţi fermecătoare.

Au avut o seară minunată, vorbind şi râzând până ce trecu binişor de miezul nopţii, iar Papa reuşi chiar să dea o tentă amuzantă poveştilor sale de război. Când se oferi s-o conducă acasă, la sfârşitul petrecerii şi Jerry începu să obiecteze, Clothilde îl înghionti cu cotul în coaste.

— Uff! icni el şi zâmbi forţat, în timp ce Clothilde spunea:

— Da, e foarte drăguţ din partea dumitale, locotenente. Numai să ai grijă să ajungă acasă în siguranţă.

Poate că nu era aşa, dar pe drum Alice realiză că se afla lângă un bărbat care ar fi putut să-i spună că fusese caraghioasă.

— După toate acele istorii minunate despre munca dumitale, locotenente, cred că ar trebui să-ţi povestesc şi eu câte ceva despre meseria mea.

— Da? făcu el, fără vreo urmă de amuzament sau de desconsiderare, arătându-se dintr-o dată brusc interesat.

Bănuia că o face mai ales din politeţe, dar oricum începuse:

— Ştii, eu sunt un ciborg, şi…

— Ei da, problema cu definiţiile.

Papa o luă de mână.

— Eşti delicios de organică.

Ea îl privi aproape recunoscătoare şi roşi:

— Asta e mâna care mi-a fost înlocuită, locotenente.

Papa se uită la ea, apoi o strânse delicat cu degetele:
— Nu se simte nicio diferenţă.
— Da, dar eu o simt – e mult mai sensibilă.
Papa lăsă să-i scape mâna ca pe o piatră fierbinte:
— Oh, iartă-mă.
— N-am de ce să te iert: mi-a făcut plăcere. Aşadar, ce fel de meserie i-ai încredinţa unei fete cu un asemenea braţ, locotenente?
El se încruntă, neînţelegând:
— Nu ştiu. Ce fel de meserie?
— Controlor într-o fabrică de armament. Eu supraveghez aprovizionarea liniei de producţie cu bare metalice de calitate corespunzătoare.
Dintr-o dată, ea îşi dădu seama că îi captase întreaga atenţie, dar nu în calitate de femeie.
— Chiar aşa?
— Da. Se forţă să zâmbească. Din când în când trebuie să ridic câte o bară care mai sare afară şi s-o arunc înapoi.
— O treabă zgomotoasă dar captivantă.
— Da, spuse ea, luptându-se să-şi menţină zâmbetul. Dar, întrucât am acest braţ hipersensibil, din când în când mai am câte o surpriză.
El o sfredeli cu privirea:
— Surprize plăcute?
Alice se înfioră:
— Nu ştiu. Mai degrabă ciudate. Dar fiecare a treia bară parc-ar fi din spumă, dacă asta are vreo noimă: oţel spumos.
— Plin de bule de aer, scrâşni Papa. Are noimă – pentru companie.
— Bine, dar n-are importanţă, nu-i aşa? Aerul este eliminat prin forjare.
— Desigur, zâmbi Papa cam chinuit. Numai că, în felul acesta compania primeşte doar jumătate din oţelul plătit.
— Aşadar, compania pierde!
— Nu. Ei cumpără mai mult oţel şi încarcă guvernul la preţ pentru armele astfel fabricate.
— Dar... guvernului nu-i pasă, nu-i aşa?

Papa ridică din umeri:

— Păi, hai să ne gândim. Cu banii plătiţi pentru două puşti, s-ar putea cumpăra trei. Cine câştigă?

— Păi, cred că compania…

— Nu, hothrii!

Ea îl privi înspăimântată, şi asta mai ales fiindcă spusese pe nume lucrului de care-i fusese tot timpul teamă.

— Dar nu poate fi *atât* de important.

— Ba da, este, spuse Papa încet. Dar ceea ce mă îngrijorează sunt celelalte lucruri neobişnuite care se mai petrec în compania asta.

— Poate că nu mai e niciunul, spuse Alice, dar stomacul i se strânsese ghem.

— Aşa sper şi eu, spuse Papa. Totuşi, dacă se mai întâmplă, aş vrea să le cunosc.

Ea îl privi şi ochii lui păreau s-o atragă, s-o învăluie, s-o fascineze…

Privi în altă parte, la clădirile pe lângă care treceau, recunoscându-şi uşurată intrarea.

— Aici locuiesc eu, locotenente.

— Mi-am dat seama, spuse Papa cu regret.

Ea se întoarse spre el, forţându-se să zâmbească şi întinzându-i mâna:

— Atunci, noapte bună, locotenente.

— Noapte bună. El ignoră mâna ei, în schimb o ridică pe a lui aproape atingându-i bărbia, deşi nu tocmai.

— Şi dacă mai vezi ceva ciudat, dă-mi de veste, vrei?

— Da, locotenente, spuse ea scuturată de un fior.

Dar zâmbetul lui subit îi topi frigul când îi spuse:

— Iar ăsta va fi cel mai neobişnuit pretext pentru a mai obţine o întâlnire cu o domnişoară drăguţă. Aşa că, găseşte degrabă ceva în neregulă pentru mine, ce zici?

Ea reuşi să zâmbească din nou:

— Bineînţeles, locotenente, dacă aşa stau lucrurile. Am să inventez ceva dacă nu reuşesc să găsesc nimic.

— Mulţumesc, Scufiţă Roşie, spuse el încetişor, însă ar trebui să fii mai prudentă cu lupii.

Aşa va fi, hotărî ea cu fermitate în timp ce închidea uşa. Va fi foarte grijulie în special cu acest lup – dar poate că nu în sensul la care se gândise el.

***

Papa găsi defecţiunea în dimineaţa celei de-a doua zile, când încercă să pornească tancul şi indicatorul rămase pe zero. Îi mai trebui încă o jumătate de oră ca să descopere că grupul motopropulsor era în perfectă stare, dar nu transmitea energia pe care o crea. Conexiunile se arseseră.

— O bombă. Generalul părea foarte fericit când spunea asta. Era o bombă pe şenile. Şi-ar fi omorât întreg echipajul şi jumătate din trupeţii de pe lângă el.

— Sir.

Papa rămăsese în picioare, cu privirea concentrată la un inch deasupra umărului stâng al generalului.

— Oh, ia loc, locotenente! Nu mai eşti un subofiţer, de-acum.

Generalul se lăsă pe spate, studiindu-l pe Papa care se aşeza cu grijă în scaunul rigid din faţa imensului birou.

— Îţi dai seama că ai creat nişte dificultăţi, nu-i aşa?

— Nu, sir.

— Zău? Generalul ridică o sprânceană. Şi-ai putea să-mi spui de ce nu putem obţine suficiente tancuri ca să asigurăm fiecare post?

— Pentru că General Munitions nu produce suficiente tancuri bune, sir.

— Nu produce! Generalul îşi menţinu privirea fixă. Nu reuşim pentru că dumneata le refuzi pe cele *produse* de ei, aşa-i?

— Absolut deloc. Papa clătină din cap. Un tanc care nu funcţionează echivalează cu lipsa acelui tanc – poate chiar mai rău, dacă explodează şi-şi omoară echipajul.

— Corect.

Dar generalul continua să-l privească fix pe Papa.

— Şi cum crezi că am putea stimula producţia, locotenente?

Papa deschise gura, dar generalul adăugă:

— Să nu încerci să spui că nu e problema ta.

— Cu permisiunea dumneavoastră, d-le general…

Generalul nu schiţă niciun gest, dar privirea sa căpătă reflexe de diamant:

— Da, locotenente?

— Eu nu sunt responsabil decât pentru recepţionarea şi distribuirea echipamentului în perfectă stare, sir. Nu am nimic de-a face cu aprovizionarea.

— Te-am prevenit să nu spui că nu e treaba ta!

Generalul se apleca înainte, cu privirea îngustată, cu mâinile încleştate:

— Dar dacă insişti, vom face să *devină* problema ta.

— Îmi cer scuze, domnule general, dar un intendent de batalion nu poate avea o astfel de responsabilitate, sir.

— Asta e foarte adevărat – aşa că te-am numit intendent pentru întregul corp de armată.

Mâinile generalului se desfăcură, dând la iveală un set nou de insigne strălucitoare:

— Felicitări, domnule maior.

***

În seara aceea, când ajunse acasă, Papa apăsă butonul paznicului electronic şi auzi vocea Alicei: „Bunicuţo, ce urechi mari ai!”

***

Deşi devreme, la „Grandma’s” era destul de aglomerat pentru o seară de miercuri. Bineînţeles, mai tot timpul găseai aici militari care trebuiau să plece pe front, dar părea un pic cam ciudat să se afle acolo atât de multe cadre de conducere din uzină. Alice se întrebă dacă nu era de vină imaginaţia ei.

Oricum, n-avea cum să se înşele în privinţa singurei mese libere, reţinută de bărbatul solid, în uniformă. Pentru Alice, fu de-ajuns să-l vadă ca să simtă un val de uşurare şi se apropie agale de el, zâmbindu-i. El se ridică, o văzuse de cum intrase, şi lumină încăperea cu zâmbetul lui. Îi ţinu scaunul, iar ea se aşeză, recunoscătoare pentru galanteria sa anacronică. Strălucirea din ochii ei îl încălzi şi se aşeză alături, aproape părându-i rău că aveau de discutat probleme de serviciu.

Ea îşi coborî privirea, probabil că şi roşise – nu putea să-şi dea seama în lumina palidă din local, apoi privi în sus cu un zâmbet ştrengăresc.

— Cum ai reuşit să păstrezi masa liberă, locotenente?

Papa ridică din umeri şi arătă înspre insignă:

— Gradul. Menţine distanţa.

Alice se uită, se mai uită o dată:

— Ai fost avansat!

— Mulţumesc că ai observat. Zâmbi. Lucrurile evoluează mai repede în vreme de război.

Apoi, Alice înregistră o notă discordantă şi privi în jurul ei, surprinsă, descoperind abia acum anturajul.

— Bine, dar ăsta e un local rezervat militarilor!

— Nu, oficial nu. Şi, după cum vezi, sunt şi o mulţime de civili.

— Da, dar şi ei sunt gradaţi. Nu e nepotrivit pentru dumneata să te afli aici?

— Nu tocmai, zâmbi Papa. Localul este civil, nu se află sub jurisdicţie militară – iar eu sunt un gradat care s-a descurcat bine până acum.

— Oh. Alice simţi ceva înăuntrul ei relaxându-se. Ceva de care nu-şi dăduse seama că fusese încordat. Ai fost şi tu ca ei?

— Mda, dar au fost nevoiţi să mă avanseze ca să poată să mă numească intendent. Dar să nu crezi că au fost prea bucuroşi s-o facă.

O spusese ca pe o glumă, dar Alice prinse subtilitatea şi se încruntă:

— Şi de ce nu?

Dintr-o dată, ea îi captase întreaga atenţie, iar ochii lui îi devorau pe ai ei.

— Pentru că am fost în prima linie. Ştiu ce înseamnă o armă care nu funcţionează.

Alice se foi neliniştită şi-şi feri privirea.

— Păi, tocmai despre asta voiam să-ţi povestesc. Eu, domnule maior…

— Mda, e cam aglomerat aici, nu crezi? spuse el, parcă prea tare. Bineînţeles, haide să căutăm un restaurant. Şi mie mi-e foame.

Ea îl privi din nou, surprinsă, apoi se lăsă în voia lui şi se ridică:

— Domnule maior, eu…

— În fond eu te-am invitat la cină, spuse el, la fel de tare. Până vine ospătarul, o să bem câte un cocktail.

Ea nu spuse nimic, îl lăsă s-o ajute să-şi îmbrace haina şi apoi îl însoţi în drumul spre uşă, minunându-se să vadă cum ceilalţi se dădeau la o parte din faţa lor. Când ajunseră afară, spuse:

— E chiar atât de grav?

— Nu ştiu, spuse vesel Papa. Depinde de ce-mi vei spune. Dar le va fi mult mai greu pereţilor să-şi folosească urechile dacă vorbim afară. Înăuntru, nu poţi să ştii cine şi cu ce ascultă. Aşa că, dă-i bătaie. Hai să dăm molozul la o parte ca să ne putem concentra asupra chestiunilor importante.

Inima îi tresări un pic, dar se hotărî să nu-l întrebe care erau acele chestiuni importante. Mai bine rămânea cu iluziile.

— Okay, domnule maior. Astăzi, una dintre barele căzute s-a spart şi am remarcat că nu era doar poroasă, era goală pe dinăuntru.

Papa o privi stăruitor un lung moment, apoi spuse:

— Asta e mai mult decât valorificarea spiritului de observaţie al cuiva. Asta e deja colaborare.

El se întoarse într-o parte, continuând să meargă încruntat, iar ea se simţi neglijată. Dar el se întoarse din nou către ea şi-i spuse:

— Crezi că ai putea obţine o promovare?

— Păi – nu ştiu, spuse ea surprinsă. Nu prea tânjesc după aşa ceva, serios. Câştig de-ajuns ca să supravieţuiesc şi…

Se opri pentru că urma să spună „mă simt în siguranţă”.

— Încearcă, o îndemnă Papa. Aş vrea să aflu ce se întâmplă cu oţelul defect. Eu sper că nimic. Dar dacă

companie este dispusă să plătească atât de mult pentru atât de puţin, înseamnă că s-ar putea să mai existe şi alte aranjamente.
— Vrei să spui…
— Nimic. Papa clătină din cap. Deocamdată nu vreau să spun nimic. Sunt prea multe posibilităţi. Să sperăm că mă înşel şi că nu vom descoperi decât nişte mărunte scărpinări reciproce pe spinare. Dar, oricum, încearcă. În fond, meriţi un post mai bun.
„Ba nu”, se gândi ea deznădăjduită.
Papa observă şi se încruntă.
— De ce nu? Eşti o femeie minunată.
Ea se întoarse într-o parte:
— Încă nu mă cunoşti.
— Încă, admise el şi inima ei se topi. Dar ce ai putut face ca să ajungi la concluzia că n-ai fi o femeie grozavă?
Ea-i răspunse cu o voce plată:
— Mi-am părăsit unitatea.
Papa se încruntă:
— Parcă spuneai că ai devenit invalidă.
Ea îşi scutură capul, iritată.
— Invalidă, dezertoare, care-i diferenţa?
— Păi, e o mare diferenţă, replică el. Eu ştiu foarte bine.
Ea îl privi, surprinsă.
— Scuză-mă… n-am vrut…
— Bineînţeles că n-ai vrut, zâmbi el din nou cu simpatie. Dar dacă pentru mine nu e valabil, Alice, atunci nici pentru tine nu este.
Îi spusese pe nume. Ea se întoarse într-o parte, zăpăcită.
— N-ai înţeles. Eu m-am *bucurat* că nu m-am mai putut întoarce.
— Ahhh! făcu el, dar în reacţia lui nu era nici pic de raţiune ci numai căldură şi simpatie.
— Bucuroasă că nu ţi-au mai ordonat s-o faci, ai?
Ea încuviinţă din cap, vrând parcă să intre în pământ.
— Pentru că, dacă ţi-ar fi ordonat, te-ai fi dus, aşa-i?
— Da, şuieră ea. De ce o tot chinuia în halul ăsta?
— Atunci, nu ai dezertat.

Alice se opri în loc o clipă, apoi îl privi şi spuse:
— Poftim?
— N-ai dezertat, îi explică Papa. Dacă te-ai fi întors în cazul în care ţi s-ar fi ordonat, înseamnă că n-ai dezertat.
Alice se întoarse într-o parte şi începu să meargă din nou, amorţită.
— Aşadar, se pare că n-am făcut-o, nu-i aşa?
— Deloc, o asigură Papa. Un soldat speriat rămâne un soldat, şi am întâlnit o mulţime dintr-ăştia – inclusiv pe mine.
— Mulţumesc, domnule maior, murmură ea. Mulţumesc *foarte* mult.
— Plăcerea e de partea mea. Aşadar, ai să soliciţi o promovare?
Alice încuviinţă scurt din cap:
— Da.
— Vezi? Vocea lui Papa era plină de căldură. Ţi-am spus eu că nu eşti o dezertoare.
Ea îşi ridică privirea înspre el şi faţa îi era plină de lumină. El se aplecă şi buzele lor se întâlniră.
După un timp, el se îndreptă şi trase adânc aer în piept.
— Da. Păi, s-ar părea că am pomenit ceva despre o cină, cu câtva timp în urmă.
— Mie nu-mi trebuie, spuse ea, privindu-l fericită.
— Poate ţie nu, dar mie-mi trebuie.
O luă de braţ şi-i prinse mâna de cotul său.
— Într-un loc cu lumini strălucitoare, aşa-i?
— Unde vrei dumneata, domnule maior.
La braţul lui ea plutea, simţindu-se foarte înflăcărată.

***

— Eu zic că suntem oameni rezonabili.
Directorul comercial se lăsă pe spate, mângâindu-şi paharul.
— Sunt sigur că vom ajunge la o înţelegere.
„Rezonabili” şi „înţelegere” erau cuvinte care declanşară alarma în creierul lui Papa. Zgândărit de cele două semnale de alarmă, el spuse:
— Eu mă-ndoiesc, domnule Gleed.

Directorul intră în panică.

— Ei haide, domnule maior Stuart! Eu sunt convins că putem trata spunându-ne pe numele mic, nu crezi?

— Asta e valabil pentru situaţiile cu caracter personal, iar aici e vorba de ceva oficial. În fond, dacă STO-urile dumneavoastră nu vor să detoneze, nu detonează şi basta. Nu văd ce-ar mai fi de discutat.

— Unul. Directorul ridică un deget – Unul din cele cinci pe care le-ai testat şi asta, aş adăuga eu, a costat Arista ceva bani.

— Asta-nseamnă că una din cinci nave ale hothrilor va reuşi să pătrundă şi să ne bombardeze oraşele, domnule Gleed.

— Hazardul, spuse directorul dând din mână. S-a întâmplat să dai de unul din foarte puţinele rebuturi, domnule maior.

— Bine. Atunci mai dă-mi cinci ca să le încerc. Numai că, de data asta nu le treci pe nota de plată.

Directorul se înroşi la faţă:

— Nu se poate, ne-ar costa prea mult.

— V-ar costa şi mai mult dacă vreuna din rachetele alea vor da greş în cazul unui atac al hothrilor.

Directorul se-aşeză la loc, oftând din rărunchi, privindu-l pe Papa cu o strălucire nouă şi diferită în ochi. Vru să spună ceva, se opri şi în loc de asta spuse:

— Proiectilele noaste nu vor eşua când le va sosi vremea, domnule maior.

— Atunci, spuse Papa, faceţi în aşa fel încât să nu dea greş nici *acum*.

Directorul se aplecă din nou în faţă:

— Maior Stuart, compania mea a lăsat baltă toate celelalte proiecte ca să pună la punct acest tip de proiectil sol-orbită, iar guvernul se obligă ferm prin contract să le cumpere.

— Adevărat, admise Papa, dar cu condiţia ca Flota să le accepte.

— N-are niciun motiv să n-o facă!

— Douăzeci la sută nu funcţionează, domnule Gleed.

— Maior…

Gleed respiră adânc, serios zdruncinat.

— Orice întârziere în derularea acestui contract poate fi catastrofală pentru General Munitions. Am investit 60% din capital pentru dezvoltarea şi producerea acestei rachete!

— Atunci, mai investiţi un pic, domnule Gleed. Puneţi la punct detonatoarele.

***

După o săptămână, fusese pus la punct un nou detonator, în schimb Papa fu atacat de un tâlhar în timp ce se întorcea acasă.

Prefera să parcurgă pe jos distanţa de o milă până la locuinţa sa – era singurul exerciţiu fizic pe care şi-l mai putea permite. Ei da, sigur, era târziu – niciodată nu se întorcea devreme acasă – dar totuşi, nu chiar *aşa* de târziu.

Şi totuşi, tipului care-l atacase nu-i prea păsa de regulile meseriei. Papa trecuse deja de colţul parcului când ceva dur şi aspru se apropie de gâtul lui, făcându-l să se ferească înapoi. Oţelul scânteie în întuneric.

Vechile reflexe nu-l părăsiseră. Papa ripostă cu piciorul, auzi trosnind ceva, iar lama de oţel zbură cât colo în timp ce tâlharul gemu şi slăbi strânsoarea – doar puţin, însă suficient pentru Papa ca să se aplece, încordându-şi picioarele în timp ce se îndoia şi trăgea, aruncându-l pe agresor în zbor pe deasupra capului. Papa nu-i dădu drumul la braţ, iar omul se izbi de pământ cu un urlet, apoi urlă din nou când Papa îi îndoi braţul la spate şi chemă poliţia.

Când poliţiştii au ajuns la locul faptei, individul era deja tare dornic să facă mărturisiri complete. În fond, de ce nu? Spusese deja aproape totul şi fu foarte furios să afle că Papa nu putea face mai nimic cu umărul dislocat.

Numai că nu prea avea nimic deosebit de spus. Cineva îi dăduse cinci miare ca să-l burduşească pe Papa. „Vreţi să-l şi omor?” i-a întrebat. „Nu ne grăbim”, i-au spus, promiţându-i şi mai mult, după. În afară de asta, Papa nu-i mai purta ranchiună, bietul om fusese mutilat în luptă cu hothrii şi nu-şi mai putea aminti nişte instrucţiuni primite cu mai multe ore în urmă. Prea mândru ca să apeleze la

Ajutorul pentru Veterani, îşi ducea existenţa de azi pe mâine, Dumnezeu ştia cum. Papa făcu cu el un târg: renunţă să mai depună plângere împotriva lui, cu condiţia ca acesta să se ducă să stea la Căminul Veteranilor.

Papa continuă să meargă pe jos acasă. Dar începu să poarte cu el o baionetă.

***

Maistrul o chemă de îndată ce intră pe poartă, înainte ca ceasul de pontaj să înceteze să sune. Ea se prezentă cu inima bătându-i cu putere. Oare ce descoperise şefa?

— Bertha e bolnavă, terminată pentru controlul de calitate. Treaba ta poate s-o facă practicanta cea nouă iar tu treci în locul Berthei, okay?

Alice se holbă la ea, înfricoşată:

— Bine, dar eu nu ştiu nimic despre controlul de calitate!

Şefa ridică din umeri:

— Şi ce e de ştiut? Te uiţi la produsul care-ţi trece prin faţă, studiezi diagnosticul şi-i dai drumul să treacă.

— Dar cum o să-mi dau seama dacă ceva nu e în regulă?

— Să nu fie-n regulă?

Tonul şefei reuşise să sugereze în acelaşi timp extrema improbabilitate a evenimentului, deopotrivă cu imbecilitatea Alicei.

— O să-ţi dai seama din diagnostic, bineînţeles. Şi-acum, la treabă.

Alice încercă să mai capete ceva informaţii când ajunse la noul ei loc de muncă, dar celelalte controloare ridicară din umeri şi nu-i spuseră nimic în plus.

— Nu e niciun secret, o asigură Alberta. Dacă ceva nu e în regulă, ecranul se va umple cu semnale roşii avertizoare.

— Şi dacă-i vorba de ceva pe care maşina nu-l sesizează?

Alberta îi aruncă o privire care voia să spună că ceva nu era în ordine cu ea.

— Păi, dac-ai să vezi vreo neregulă pe care maşina n-o sesizează, te rog anunţă-mă. O să fie o premieră.

Faţa Alicei luă foc şi-i veni să intre în pământ, totuşi îşi luă inima-n dinţi şi întrebă:

— Ecranele astea nu-ţi mai dau nicio informaţie?

Alberta ridică din umeri:

— Păi, se colorează în galben pentru ceva dubios şi în albastru pentru defecte lipsite de importanţă. În concluzie, materialul se respinge numai dacă ecranul este roşu.

Alice se holbă, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Alberta îi observă ezitarea.

— Ei bine, să ştii că nu prea avem încotro, cap pătrat ce eşti! La urma urmei, fiecare dintre noi are de controlat patru sute de bucăţi pe zi – la fiecare treizeci de secunde vine câte o bară pe linie! Cât timp crezi că ai să-ţi păstrezi postul dac-ai să opreşti linia ori de câte ori se aprinde lumina galbenă?

— Nu ştiu, răspunse Alice. Pe bune că nu ştiu.

Dar avea să afle foarte rapid. Literele galbene se aprindeau la fiecare a cincea piesă, de obicei cu mesajul „DEFECT DE TURNARE”, iar albastrul apărea o dată pe oră. Dacă le-ar fi respins pe toate, n-ar mai fi putut trimite patru sute la ambalare. Trei sute, poate, dar nu patru. Aproape că o retrăsese pe prima de pe conveior, dar în ultima clipă îşi aminti că Papa îi ceruse să depisteze cât mai multe nereguli aşa că, trase cu coada ochiului la celelalte colege ca să le poată imita.

Două dintre controloare aveau pe ecrane semnale galbene, dar ele stăteau cu braţele încrucişate, privind plictisite şi abia în ultima clipă catadicsiră să apese pe butoanele care dirijau piesele către linia de asamblare. Alice înghiţi în sec cu greutate şi apăsă şi ea butonul.

Cincisprezece minute mai târziu, toate ecranele de control se luminaseră în galben cel puţin câte o dată, şi nicio singură piesă nu fusese retrasă de pe linie. Alberta avusese dreptate – nu se opreau decât la semnalele roşii.

Aşa că Alice se abţinu şi lăsă piesele să treacă mai departe.

***

Lui Papa nu-i făcea plăcere să stea de vorbă cu amirali necunoscuţi.

Se aşeză la masă, încercând să-şi mascheze reţinerea. Era neobişnuit ca un amiral să discute cu un colonel, fie el şi intendent-şef, într-un restaurant – restaurantul era mic şi extrem de scump. Şi mai ales, să mai aibă lângă el şi un civil îmbrăcat într-un costum foarte scump, un civil care avea părul cenuşiu-metalic şi ochii cenuşii-metalici şi pe al cărui deget strălucea un ceas care valora cât două salarii lunare de-ale lui Papa.

— Drăguţ din partea dumneavoastră să mă invitaţi, sir.

— Nicio problemă, colonele, nicio problemă! Cei din fruntea ierarhiei trebuie să menţină contactul cu subalternii lor, nu crezi? Atât la serviciu cât şi în afara biroului.

Papa nu avea nevoie să i se reamintească faptul că amiralul era în măsură să-i dea ordine, dar amiralul o spusese aşa, pentru mai multă siguranţă.

— Totuşi, mă simt onorat, sir. Se întoarse spre civil: Nu cred că am avut plăcerea?

Celălalt îi zâmbi cu buzele strânse:

— Numele n-au importanţă aici.

Bineînţeles că n-aveau – mai ales când faţa individului era la fel de bine cunoscută ca şi numele companiei care-i aparţinea: L.C. Lamprey, preşedintele consiliului de la Industrial Munitions.

— Hai să spunem că reprezint aici sectorul privat, colonele.

Clopoţelul de alarmă din creierul lui Papa începu să sune şi enervarea îl cuprinse. Decise să adopte o manieră ofensivă:

— Oamenii pe care ne bazăm, da. Băieţii buni din industrie, care fabrică armurile ce-i protejează pe băieţii noştri şi armele care-i împiedică pe hothri să ne-nghită cu fulgi cu tot.

Un fulger de mânie trecu prin privirea civilului, iar amiralul spuse:

— Nu, nu ne-am descurca fără ei, colonele. De n-ar fi fost fabricanţii, ne-am fi dus la război în pielea goală.

— Adevărat, sir. (Inspiraţia nu-i dădea pace şi se hotărî să lovească.) Bineînţeles, ar fi mult mai eficient ca Flota să-

şi construiască propriile fabrici. Mai puţini intermediari, un mai bun control al calităţii.

Amiralul se holbă uluit, iar privirea civilului se preschimbă într-o flacără.

— Să nu încerci să mă ameninţi, colonele!

— Eu, domnule? Eu n-am nimic de-a face cu politica.

— Bineînţeles că nu – spuse amiralul repede, dar privirea civilului continua să taie-n carne vie. Şi-apoi, ideea e ridicolă. Păi, cheltuielile n-ar putea fi suportate de Flotă.

— Nu-i chiar aşa, sir. (Papa începuse să realizeze că ideea merita să fie studiată.) Noi deja plătim sume importante întreprinderilor private – şi eliminând rata lor de profit, am economisi, de fapt, bani. La drept vorbind, ar fi vorba de nişte sume uluitoare.

— Asta e deja prea mult! replică civilul.

Papa se întoarse către el:

— Asta numai domnul amiral poate s-o spună, nu crezi, *domnule?* Dacă-ţi place să dai ordine, găseşte-ţi un conţopist!

— Pân-aici, colonele! interveni amiralul. Îl vei trata pe acest domn cu toată politeţea cuvenită!

— Tocmai asta şi făceam, sir!

Civilul îşi îngustă doar privirea, dar amiralul se făcu roşu:

— Te rog să încetezi cu impertinenţa, colonele! Sau te voi pune pe liber!

Papa îl privi, apoi zâmbi, doar o idee:

— Excelent!

Amiralul îl privi şi el, apoi plusă:

— Am să te transfer pe front!

Ochii lui Papa se luminară:

— Vă mulţumesc, sir. Se ridică şi salută. Îmi permiteţi să plec?

— Nu face pe prostul! rosti scurt civilul. Stai jos, tâmpitule.

Papa se răsuci, luă paharul individului şi-i aruncă coniacul pe costum.

— Colonele, ţipă îngrozit amiralul.

Dar Papa îi spunea deja civilului:

— Personalul Forţelor Armate nu primeşte ordine de la niciun civil, *domnule* Lamprey, mai ales de la bărbaţi cu o condiţie fizică acceptabilă, care refuză să efectueze serviciul militar!

Ochii lui Lamprey erau goliţi de orice expresie, precum vidul cosmic. Încet, se ridică şi-i înfruntă privirea de aproape:

— Ai să regreţi amarnic această insultă, colonele Stuart, amarnic şi vreme îndelungată.

Se întoarse şi plecă.

— Îţi dai seama ce-ai făcut? şopti amiralul, şocat.

Fără grabă, Papa se întoarse către superiorul lui:

— Eu da, sir. Dar dumneavoastră, îmi daţi voie să întreb, ce făceaţi aici cu civilul?

— Nu cred că asta mai contează acum, spuse amiralul. Te vei prezenta la garnizoană, colonele, şi te vei pregăti pentru arest.

— Da, sir, aşa voi face, spuse Papa încet, şi bineînţeles că va trebui să fac un raport complet despre motivul arestului.

— Nu cred că va fi nevoie. Cuvântul meu…

— … îl veţi folosi împotriva mea la curtea marţială, îl întrerupse Papa. Vă daţi seama că voi cere să fiu judecat.

Amiralul se holbă la el.

— Fă asta şi vei fi concediat!

— Numai dacă verdictul îmi va fi defavorabil, îl asigură Papa.

Când a ajuns la garnizoană, îl aştepta deja ordinul din partea amiralului să se întoarcă la însărcinările sale. Gardianul nu putu decât să se zgâiască la el cum zâmbea în timp ce citea hârtia, împăturind-o apoi şi pregătindu-se să plece.

— Ăă… domnule colonel?

— Da, sergent?

— Permiteţi să vă întreb, sir, de ce aţi venit până aici?

— Nu sergent. Cred că nu e treaba mea să răspund la această întrebare.

***

— Şi asta înseamnă „verificare manuală”, îi spuse Alice lui Papa, încă clocotind de furie.

— Da, dar cel puţin o fiinţă ia decizia.

— Maşinile ar trebui s-o ia! Ele au senzori, ele pot sesiza ce nu e în regulă! Nu noi!

Papa ridică din umeri:

— Înseamnă că maşinile au fost reglate să ejecteze numai la culoarea roşie. Pragurile de avertizare pot fi reglate la orice nivel dorit. Cel puţin *asta* se face cu mâna.

— Dar mâna nu este a controlorului! Ce bine am făcut eu, Papa? Ce bine?

— Ai făcut foarte mult bine. Vocea lui era mângâietoare, ba nu, admirativă. Te-ai descurcat minunat, Alice. Ai descoperit ceva, şi nu te-ai trădat.

— Ei da, am descoperit, explodă ea. Şi nu mai pot să suport! Parc-ar fabrica portofele sau chestii de genul ăsta!

— Portofele din piele proastă, cu buzunare care lasă să se scurgă banii, îi reaminti Papa.

— În mod normal, orice companie care ar fi procedat aşa ar fi dat faliment! Iar eu i-am ajutat! Ce bine am făcut, Papa?

— Lasă-mă pe mine să mă-ngrijesc de asta.

Ea îl privi şi văzu pe faţa lui rânjetul unui ghepard. Chiar dacă inima-i fu cuprinsă de teamă la vederea sa, se simţi îmbărbătată. Totuşi, trebuia să-ntrebe:

— Nu s-ar putea aranja ca literele acelea galbene să nu-mi mai apară pe ecran?

— Ba da, spuse el arătându-şi caninii. Tot ce trebuie făcut este ca defectele respective să fie corelate cu culoarea roşie. Apropo, ce ziceai că sunt piesele pe care le controlezi?

Ea trase adânc aer în piept şi spuse:

— Reflectori. Pentru tunurile cu laser. Iar ei ştiu că reflectorii ăştia prezintă defecţiuni, dar nu-i doare nici în cot!

— Bineînţeles, spuse Papa ridicând din umeri. Ce importanţă are pentru ei dacă fascicolul nu iese pe ţeavă? Doar nu ei se vor afla în calea furiei hothrilor.

— Nici măcar atât, replică scurt Alice. Aş putea să jur că nici nu ajung cu gândul atât de departe! Tot ce înţeleg ei este: „Sigur, nu e-n regulă, dar nu e treaba mea să-l repar şi dacă nu-mi ţin gura, voi fi concediat.” Nici măcar nu-şi pun altfel de probleme!

— Nu sunt plătiţi pentru asta, murmură Papa.

— Dar sunt plătiţi ca să *producă* arme care să *funcţioneze!* Alice avu o privire furioasă. Uite, acum mă-ntreb cum a putut să scape acel hothri de focul meu şi să mă lase fără braţ. (I se tăie respiraţia.) Aş fi putut să jur că l-am văzut ca şi mort – exact în centrul vizorului!

— Iar arma a dat un rateu, nu-i aşa?

— Nu mai ştiu. Eram atentă la duşman, nu la puşcă. Alice trase aer în piept, cuprinsă de un tremur. Sunt atât de furioasă, Peppy, încât mai bine nu mă promovau niciodată!

Surprinzător, Papa găsi că pronunţarea greşită a numelui său era plăcută, nicidecum enervantă.

— Îmi pare rău că te-am împins s-o faci, murmură el.

— Oh, nu e vina ta. Şi-apoi, cred că nu mi-aş fi iertat-o niciodată dacă ratam ocazia să descopăr chestia asta.

— Cum ai reuşit?

El îşi făcu socoteala că se calmase îndeajuns ca să-i poată pune această întrebare.

— Am văzut cu ochii mei, replică ea scurt, în rezultatele de la unitatea de control a calităţii. Numai că pragurile etalon sunt fixate atât de jos încât programul nu le mai semnalează – iar controloarea mi-a spus că dacă şefii nu se deranjează să le fixeze mai sus, atunci nici mie nu trebuie să-mi pese. Of!

Ea îşi înfundă mâinile în buzunarele hainei, cu privirea încărcată de furie.

— Numai când mă gândesc, îmi fierbe sângele! Îţi spun eu, Peppy, dacă nu mi-ai fi cerut tu să lucrez acolo, mi-aş fi luat valea imediat!

— Iar ei ar fi continuat fără probleme să fabrice tunuri care refuză să tragă în toiul luptei. Papa clătină din cap. Nu, aşa e mult mai bine. Lasă-mă pe mine să am grijă de toate, îngeraş.

— Îngeraş! Ea îl privi surprinsă, uitând complet de misiune.

— De ce nu? În fond, tu îi ocroteşti pe băieţii care luptă acolo în prima linie.

— Bine, dar eu nu… nu pot…

— Să faci nimic? Papa avu un rânjet de lup. Deja ai făcut. Dar nu pot merge mai departe până mâine. Şi la urma urmei, amândoi trebuie să mâncăm ceva ca să fim în stare să luptăm cu cei răi. Ce restaurant să fie în seara asta, Fury?

Ea zâmbi, flatată în mod straniu de poreclă:

— Ce-ai zice de cuibul meu?

— Oh, nu! spuse Papa cu un zâmbet larg. Să n-ai încredere să mă primeşti în coliba ta, Scufiţă Roşie, că nici eu n-am încredere! Haide, mai bine mergem la „Pomona’s”.

Şi o duse cu el în lumea bună, sau cel puţin acolo unde îşi putea el permite. A fost o seară minunată, dar ea a rămas în continuare dezamăgită.

***

Amiralul mai făcu o încercare, bineînţeles. Papa se aşteptase la asta, la urma urmei asculta şi el de nişte ordine. Faptul că ele nu proveneau din interiorul armatei, era pur întâmplător.

Şi bineînţeles că Papa s-a întâlnit cu el – în definitiv, ordinele erau ordine, chiar dacă soseau într-un plic simplu, netimbrat.

Pe lângă asta, digul arăta minunat în acel anotimp. Întrucât era totuşi frig, Papa îmbrăcase un palton gros, fără zorzoane, peste un costum de schi.

— Ce e bine pentru industrie, e bine şi pentru Arista, colonele, spuse amiralul, şi fără un profit stimulativ, industria nu va fi niciodată foarte productivă.

— Adevărat. Papa îşi pregătise şi el lecţiile. Dar dacă motivaţia profitului scapă de sub control, sir, industria îşi scade costurile pe seama calităţii.

— Concurenţa va regla lucrurile.

— Numai dacă într-adevăr este vorba de o concurenţă liberă, sir. Dar când toată industria este controlată de trei

companii, este foarte uşor pentru ele să fie atente la ce fac celelalte, astfel că toate produc în principal aceleaşi mărfuri la aceleaşi preţuri. Asta nu înseamnă că se şi întâmplă aşa, bineînţeles.

— Bineînţeles. Amiralul îi aruncă o privire lăcrămoasă. Şi totuşi, dacă vor începe să înregistreze pierderi, vor înceta să mai producă armament.

— Dar asta e o situaţie pur ipotetică, nu-i aşa, sir?

— Nu în mod necesar. Amiralul se întoarse cu faţa spre el. Trebuie să ne asigurăm că obţin o rată de profit rezonabilă, colonele. În fond, chiar dacă numai cinci din zece arme funcţionează, tot mai rămân cinci bune.

— Dumneavoastră v-ar conveni să vă revină una din cele cinci defecte, sir?

— Bineînţeles că nu, spuse amiralul cu nerăbdare. Celelalte cinci le aruncăm. Merită s-o facem, pentru ca industria să continue să producă.

— De ce nu-i subvenţionăm, sir?

— Ştii bine că Senatul n-ar accepta asta niciodată. (În cele din urmă, nu-şi mai putu stăpâni mânia.) N-ar putea să vadă nicio raţiune în a subvenţiona o companie care obţine profit.

Nici Papa nu putea.

— Dar, sir, nu depinde asta de rata lor de profit? Adică, dacă sunt nevoiţi să eludeze reglementările privind calitatea ca să menţină un procentaj sănătos, atunci chiar au *nevoie* să fie subvenţionaţi.

Amiralul se înroşi. Nu putea spune pe faţă că Industrial Munitions îşi rezerva o rată de profit de 50%, dar ştia că şi Papa era la curent cu această cifră.

— Ceea ce Senatul nu poate face, va trebui să facem noi, colonele, altfel uzinele se vor închide şi nu vom mai avea *niciun fel* de arme!

— Nu m-ar deranja să plătesc mai mult pentru echipamente pe care să ne putem baza, sir. Dacă-şi îmbunătăţesc controlul de calitate, nu vor mai avea probleme.

— Nu cred că e de competenţa ta, colonele. De acum înainte, vei accepta cel puţin 20% din toate armele şi echipamentele pe care le consideri defecte! Ai înţeles?

Papa se întrebă dacă amiralul se afla pe statul de plată al respectivei companii sau era doar un acţionar.

— Nu sir, n-am înţeles deloc. Nu pot să cred că un amiral al Flotei îmi poate ordona să accept rebuturi.

— Vei face aşa cum ţi se ordonă, colonele, pentru binele Aristei!

— Da, sir.

Îşi adună curajul ca să adauge:

— Voi implementa ordinul de îndată ce-l voi primi, sir.

— Tocmai l-ai primit, imbecil impertinent!

— Cu permisiunea dumneavoastră, sir, ordinele către Intendenţă trebuie trimise în trei exemplare, cu formularul A-394-C, sir, şi semnate de ofiţerul superior.

Amiralul se holbă la el, faţa colorându-i-se în purpuriu.

— Eşti un răzvrătit, un chiulangiu şi un lacheu simulant şi laş! Vei face cum ţi-am ordonat sau ai să plăteşti amarnic!

Papa se simţi răscolit de un val de furie, dar îşi menţinu cu grijă un chip de nepătruns. Hotărî că, într-adevăr, cineva va plăti amarnic şi că-i va trimite note de plată amiralului.

***

Ordinul n-a mai sosit, bineînţeles, iar Papa se asigură că oamenii săi continuau să trimită înapoi rebuturile. Şi nu fu chemat nici în faţa vreunei curţi marţiale – Papa ştia că aşa se va întâmpla. Dar rămăsese zguduit de faptul că un ditamai amiralul, unul din structura superioară de comandă, se vânduse profitorilor. Aşa încât, i-a trimis într-adevăr amiralului nota de plată.

A rămas într-o seară mai târziu, verificând personal rechizitele solicitate de amiral – tot ce era destinat folosului său propriu – până la aftershave şi lamele de ras. Apoi se încuie singur în camera computerului şi completă fişele de însoţire, asigurându-se astfel că fiecare obiect trimis era defect.

Se simţi aproape satisfăcut – deşi nu întrutotul, pentru că nu l-a auzit niciodată pe amiral protestând. Nici n-ar fi

avut cum, de altfel. Îşi luase toate măsurile să şteargă orice urmă care ar fi putut da vreun indiciu despre cel care completase ordinele de însoţire.

Dar nu se îndoi nicio clipă că amiralul ştia. Mai ales după următorul atac.

***

— Biedermann!

Alice se întoarse de la ceasul de pontaj către şefa ei, cu inima bătându-i cu putere:

— Da?

— Bossul vrea să-ţi vorbească, spuse şefa arătând cu degetul înspre uşa biroului.

— Pentru ce?

— Nu e treaba mea, ridică din umeri cea care îndeplinea funcţia de maistru. Am văzut şi eu toată grămada aia de piese pe care le-ai respins.

Alice n-a putut să scoată de pe linie toate piesele semnalizate cu galben, căci ar fi fost fără îndoială concediată – dar eliminase pe toate cele semnalizate cu albastru alături de cele cu roşu.

— Deci, sunt numai bună de dat afară.

— Sper că nu. Ai cea mai mică rată de absenteism de pe schimbul tău. În plus, nu vii niciodată bătută şi nu ne faci necazuri, aşa că sper să nu fie cazul. Dar cred că vei primi o muştruluială zdravănă.

— Mulţumesc.

Alice zâmbi, plăcut surprinsă de sprijinul neaşteptat. Apoi, se întoarse către birou şi pătrunse înăuntru, respirând rar şi adânc.

Directoarea adjunctă se afla la biroul ei, flancată de un funcţionar care se uită la ea şi spuse:

— Care-i problema?

Directoarea îşi ridică privirea:

— Biedermann?

— Da.

Directoarea se uită o clipă pe ecranul din faţa ei şi spuse:

— Ai respins o mulţime de piese, Biedermann.

— N-are niciun rost să lăsăm semnalele albastre să treacă, răspunse Alice. Se întorc tot la noi.

— Şi galbenele nu?

— Am trimis galbenele la verificare manuală.

— Asta înseamnă o mulţime de timp pierdut, Biedermann – şi 20% din galbenele tale au trebuit rebutate. Ştii câtă pagubă ai adus astfel companiei?

Alice îşi menţinu faţa rigidă.

— O mie pe zi?

— Mai bine de cinci. De ce eşti atât de pretenţioasă, Biedermann?

— Nu pentru asta sunt aici?

— Cred că da. Directoarea privi în sus: Compania doreşte un control de calitate mai bun. În acest scop e nevoie de un maistru – şi tu vei fi aceea.

Alice rămase cu gura căscată.

***

— Bine, dar de ce? îi spuse ea lui Papa în seara aceea. Doar nu vrei să-mi spui că n-au încercat şi până acum să strecoare rebuturi pe gâtul flotei.

— Nici nu s-au gândit la aşa ceva, o asigură Papa.

Ea îi aruncă o privire îngustată:

— Păi da, au stat numai să facă planuri! Deci, cum se explică această nevoie subită pentru creşterea calităţii?

— Păi, spuse Papa gânditor, probabil pentru că tocmai le-am respins un întreg transport de tunuri.

Alice se întoarse cu faţa spre el, cu ochii măriţi.

Papa ridică din umeri.

— În fond, am găsit defecte de turnare la culată la unul din cinci tancuri, iar cele trei pe care le-am testat au explodat la culată după vreo zece salve. Ei da, una a rezistat până la o sută.

— Cât timp ţi-a trebuit pentru asta, zece minute?

— Cam aşa. Aşa că le-am spus să reverifice întregul lot, rânji Papa. Să fi văzut faţa delegatului.

— Cred şi eu! Aşa că nu e de mirare că şi-au propus să îmbunătăţească controlul de calitate.

— Da. Îi costă mai puţini bani şi mai puţin timp să lucreze corect de prima dată. Pariez că ţie o să-ţi revină să verifici bucată cu bucată transportul acela de tunuri.

Dar Alice nu mai era atentă la spusele lui. Întoarse către el o privire hăituită.

— Peppy, nu-mi place asta. A fost vorba să nu mă observe.

El văzu frica din ochii ei şi întinse mâna ca s-o strângă de umăr.

— Nici nu te vor observa. N-au cum să facă legătura între noi, nici nu le trece prin cap. Va să zică, te întâlneşti cu un militar scos la pensie. Şi ce dacă? Nu fac asta majoritatea colegelor tale? Şi chiar dacă ar bănui ceva, nu vor îndrăzni să-ţi facă nimic. Nu te teme, frumoaso.

Ea îl privi surprinsă:

— Cum ai spus?

— Am spus că nu-ţi vor face nimic. S-ar putea să te concedieze, dar nimic mai mult. Haide, să ne gândim la lucruri mai plăcute cum ar fi nişte cotlete şi nişte raci.

Se lăsă condusă la un restaurant cochet unde sărbătoriră promovarea ei cu o sticlă de şampanie. Toată seara pluti într-o ameţeală fericită. El îi mai spuse „frumoaso” de două ori, a doua oară când a sărutat-o în faţa uşii.

Ea închise uşa în urma ei, aprinse luminile şi se privi în oglindă – nasul învineţit de frig, ochii plini de lacrimi, şuviţe de păr scăpate de sub scufiţă. Frumoasă? Nu – probabil că minţise.

Şi totuşi, simţi un val de căldură învăluind-o.

***

Iarna dăduse colţul şi se îndrepta către primăvară – deşi nu se putea spune că Papa ar fi remarcat asta după aspectul vremii. Era încă întuneric când sosea la birou şi tot întuneric când se întorcea acasă. În drumul spre casă, arunca priviri repezi la stele şi vedea cum constelaţiile de primăvară se iţeau deasupra orizontului.

Oricum, nu putea face altceva decât să privească. Acasă mergea tot pe jos şi avea de gând să continue s-o facă –

numai cura de aer proaspăt îi mai rămăsese ca destindere – dar trebuia să fie cu ochii în patru. Asta înseamnă că nu trebuie să caşte prea mult gura pe drum.

Cercetă cu privirea strada din faţa lui, intrările magazinelor şi ferestrele de deasupra lor. Înaintea sa, nimic ieşit din comun; nimic care să-i trezească vreo bănuială.

În spate, era altă situaţie. Două siluete înalte, întunecate, purtând paltoane Burleigh, erau pe urmele sale din momentul când ieşise din clădirea comandamentului. Încetinise el pasul, îl încetineau şi ei, mergea el mai repede, măreau şi ei viteza. Nu se putea înşela – îl urmăreau.

Desigur, nu o făceau chiar *atât* de evident. Se amestecau în mulţime, unul pe o parte a străzii, altul pe cealaltă parte, păstrând o anumită distanţă şi având grijă să fie tot timpul câţiva oameni între ei şi cel urmărit. Dacă se oprea ca să se uite în vitrina unui magazin, cel pe care-l putea vedea cu coada ochiului era deja oprit ca să studieze vreo vitrină cu ziare sau se făcea că ocoleşte vreun petic de gheaţă de pe trotuar. Şi, destul de des, unul din ei dispărea, dar aproape instantaneu, în faţa sa apărea un altul.

Fiorul pericolului îi biciuia nervii – bun, bun! De multă vreme nu mai trecuse printr-o confruntare, de prea multă vreme. Se descheie la palton, ca să poată ajunge mai uşor la pistolul de la subsuoară. Ideea că s-ar fi putut să moară îi crea un gol în stomac – „coloneii” din industrie poate că nu erau nişte criminali, dar locotenenţilor lor le-ar fi plăcut să-l vadă mort.

Ei, dacă se-ntâmplă, se-ntâmplă. Dar n-avea niciun rost să-i lase pe asasini să aleagă momentul şi locul, de vreme ce putea el să forţeze lucrurile. O luă înainte, studiind strada din faţa sa, încercând să găsească o alee potrivită.

Când ajunse în dreptul ei, păşi şovăielnic într-o parte de parcă s-ar fi împiedicat, coti apoi lateral, ieşind din câmpul vizual al urmăritorilor şi sprintând către o ascunzătoare: o canapea uzată care aşteaptă să fie ridicată de cei de la salubritate.

Papa urma să fie gunoierul.

Aşteptă circa trei minute, suficient pentru ca „umbrele” lui să-şi dea seama că ar fi putut s-o şteargă, suficient pentru ca aceştia s-o ia la goană pe urmele sale.

Unul din ei apăru pe alee, un fascicol luminos sfâşiind întunericul dinspre silueta sa.

Papa îşi îngustă privirea din cauza luminii orbitoare şi-şi aţinti pistolul către el, exact în clipa când a doua umbră apăruse lângă prima.

— Nicio mişcare!

Umbrele îngheţară.

— Coborâţi lanterna, ordonă Papa. Ştiţi cine sunt aşa că ştiţi că sunt înarmat. Şi mai ştiţi că vă pot vedea în lumina străzii din spatele vostru. Lăsaţi lanterna jos şi ridicaţi mâinile.

Cei doi se sfătuiau în şoaptă, în timp ce Papa aştepta, încordat ca o coardă de liră, gata să se aplece şi să se ferească pe după vechiul fotoliu din faţa canapelei. Numai că fascicolul lanternei coborî şi cele două umbre ridicară încet mâinile.

— Asta ca să nu te superi, colonele, spuse una dintre umbre.

— Bineînţeles.

Papa zâmbi fără urmă de veselie în timp ce se ridică încet în picioare, încă pregătit să se aplece – dar cele două siluete rămaseră înţepenite.

— În regulă, acum. Se dădu mai aproape de ei, cu pistolul sclipind în întuneric. Mâinile la perete! Cine v-a trimis?

— Naval Intelligence, colonele.

Papa avu o ezitare.

— Legitimaţiile?

— În buzunarul stâng al paltonului.

— Scoate-o spuse Papa. Las-o la pământ şi mergi mai în spate.

Încet, umbra se conformă ordinului.

— Şi mai în spate. Gata, suficient.

Papa păşi înainte şi se aplecă, fără să-i scape din ochi pe cei doi. Ridică legitimaţia, o deschise fără să se uite şi în

sfârşit aruncă o privire rapidă, apoi din nou la cei doi bărbaţi. Era de-ajuns: privi în jos, studie legitimaţia, apoi, încet, încet, îşi ridică din nou privirea, coborând pistolul.

— În regulă, băieţi, lăsaţi mâinile în jos. De obicei nu procedez aşa cu prietenii.

Umbrele se relaxară în mod vizibil.

— Nicio problemă, sir. N-ar fi trebuit să vă alarmăm.

Papa ridică din umeri, păşind în lumină ca să se poată uita mai bine la feţele agenţilor.

— Ar fi trebuit să fiţi aproape supranaturali ca să nu vă observ.

Cel mai înalt dintre agenţi încuviinţă din cap.

— O tentativă de asasinat ar tinde spre supranatural.

— Deci, de-aia aţi fost puşi pe urmele mele?

— Da, sir, spuse cel mai scund. Cei de la comandament s-au gândit că n-o să agreaţi ideea unei gărzi de corp, sir.

— Păi, asta cam aşa e! se arătă Papa uşor iritat. Sunt în stare să-mi port şi singur de grijă!

— Da, sir. Cu tot respectul, sir, vă atrag atenţia că nu-i exclus ca inamicul să trimită cinci-şase oameni împotriva dumneavoastră.

Nu era nevoie să se precizeze cine era inamicul – şi Papa fu nevoit să recunoască că nu-i place cum sună o asemenea variantă. Dar bravă şi spuse:

— Am înfruntat eu mai mulţi în război.

— Şi eu, sir. Dar aveam la îndemână o armă-spray şi grenade, nu numai un pistol.

Papa se uită la el cu mai multă atenţie.

— Ai fost combatant?

— Amândoi, sir, spuse scundul.

— Gradul?

— Pe atunci, sergenţi. M-au avansat la locotenent când am trecut la Intelligence.

— E mai multă nevoie de oameni pe front decât aici, jos, ca să protejeze un fost sergent împotriva unor gogoriţe.

— Sperăm să fim din nou înrolaţi pe front, sir. Dar ne dăm seama că ce facem noi aici este mult mai important.

— *Mai* important? strigă Papa. Nici să nu-ţi treacă prin cap, locotenente! Nu sunt mai valoros decât oricare om de pe front. Fiecare soldat trebuie să-şi asume riscurile.

— Cu permisiunea dumneavoastră, sir. Agentul mai scund privi în jos la asfalt şi apoi, din nou în sus. Nu ne putem permite să riscăm viaţa dumneavoastră, sir.

— Toţi militarii sunt la fel de importanţi, locotenente.

— Da, sir. Tocmai de aceea viaţa dumneavoastră este esenţială, spuse lunganul. Am fost rănit din cauza unei puşti care s-a blocat în timpul luptei. Am folosit-o ca pe o bâtă până am făcut rost de una de-a hothrilor, care a funcţionat îndeajuns de bine ca să nu-mi pierd viaţa, deşi n-a lipsit mult.

— Acum nu mai sunt aşa de multe arme care să se blocheze, spuse scundul, iar lunganul încuviinţă. Şi asta de când dumneavoastră aţi fost numit intendent-şef.

Scundul adăugă:

— Noi credem că aţi salvat în jur de zece mii de vieţi, cu aproximaţie de o mie, colonele.

Papa se holbă la el, năucit.

— Cum spuneaţi şi dumneavoastră, sir, spuse lunganul încet, nicio viaţă de soldat nu e mai puţin importantă. Tocmai de aceea trebuie să rămâneţi în viaţă.

— Bine, bine! făcu Papa. Puteţi să staţi în preajma mea. Numai să nu-mi ieşiţi în cale, fir-ar să fie!

— Da, sir. Dacă puteţi înjura, înseamnă că noi ne facem datoria.

Papa mormăi ceva şi se întoarse într-o parte, luând-o cu paşi apăsaţi în josul străzii, simţindu-se intimidat şi oarecum ruşinat cu toate că în sinea lui jubila. Mintea i se tulburase, amintindu-şi de cele spuse de cei doi agenţi, gândindu-se la ideea improbabilă că ar fi salvat zece mii de vieţi, simţindu-se în acelaşi timp umilit şi exaltat, şi fiind absolut sigur că cei doi trebuie să fi greşit, că nu putea fi chiar atât de important.

Motiv pentru care nu observă mişcarea umbrelor de pe alee… nu le observă până când nişte mâini puternice îl înhăţară, izbindu-l de zid. Ţipă şi înjură, dar degete de fier îi

apucaseră mâinile şi i le îndoiră la spate în timp ce un căluş îi fu vârât în gură. O altă mână îl scotoci prin buzunare, scoase afară pistolul, şi o voce spuse repezit:

— Poartă armură.

— Şi la cap, la fel, spuse o altă voce, dându-i gluga pe spate ca să se poată vedea casca.

— Atunci o să-l aranjăm la coloană.

O umbră mătăhăloasă îl izbi în pântece şi apoi în maxilar. Încercă să rămână drept, dar mâinile necunoscuţilor îl forţară să se aplece, iar oţelul scânteie în noapte, ca un acord final.

Se auzi un lătrat de armă şi matahala se răsuci într-o parte, izbindu-se de zid. Individul care ţinea arma lui Papa, trase şi el preţ de o secundă, până să se răsucească şi să se îndoaie. Al treilea lăsă să-i scape un oftat obosit înainte de a se prăbuşi.

Respirând din greu, Papa privea uluit la cei doi agenţi. Unul din ei se dusese să-i controleze pe agresori, dar celălalt se afla deja lângă Papa, ţinându-l de braţ.

— Sunteţi rănit, sir?

Papa clătină din cap, încercând să-l îndepărteze pe celălalt, nereuşind să-şi destindă diafragma ca să poată respira.

Agentul dădu semne că a înţeles.

— Încercaţi să vă relaxaţi, sir.

În sfârşit, aerul pătrunse – doar un firicel – dar suficient ca să-i permită stomacului să tragă mai mult.

Lunganul se opri şi el.

— Doi sunt morţi, dar al treilea va trăi. Poate că ne va spune câte ceva.

Papa reuşi să articuleze:

— Nu te baza pe asta. Probabil că nu cunoaşte decât o voce electronică şi un număr de telefon public.

— Probabil, admise lunganul, cu oarecare regret. Par a fi nişte profesionişti.

— Nu la fel de buni ca voi. Papa reuşi în sfârşit să se îndrepte de mijloc şi să-şi recapete suflul. Vă mulţumesc, domnilor locotenenţi. Cred că nu m-aş fi descurcat singur.

— Bucuroşi că v-am putut fi de folos, sir.

Vocea lunganului era neutră, dar ochii îi străluceau.

— Ne facem datoria, sir, adăugă scundul, zâmbind.

— Mă bucur că v-aţi făcut-o. Se simţi dator să adauge: Ştiţi, adineauri m-am cam răstit la voi. Îmi cer scuze.

— Nicio problemă, sir, îl asigură scundul, iar lunganul completă:

— Asta zic şi eu misiune.

***

Alice remarcă discrepanţa încă din prima zi de lucru. Cantităţile de pe actele de recepţie nu corespundeau cu cele comandate. Nici nu era o surpriză, căci era vorba de fontă.

— Dacă am să-i spun şefului de secţie, mă vor suspecta, îi spuse ea lui Papa.

Papa clătină din cap.

— Nu cu dosarul tău. În fond, te-au promovat pentru că ai reuşit să îmbunătăţeşti controlul de calitate, nu-i aşa?

Ea se întoarse într-o parte, încruntată.

— Mă gândeam şi eu, Peppy.

— S-ar putea să păţeşti ceva dacă gândeşti prea mult!

— Nu fi rău! Şi ascultă-mă! Mi-a trecut prin cap în timp ce verificam comenzile şi documentele de recepţie că, promovându-mă într-un post de mânuitor de hârtii, s-au descotorosit de mine de la controlul de calitate.

Papa încuviinţă:

— Şi la noi, la Marină, e la fel. Se cheamă: „să retrogradezi pe cineva mai sus”.

— Şi, odată scăpaţi de mine, pot continua să dea drumul liniştiţi la echipamente defecte.

— Exact. Ceea ce înseamnă că a trebuit să-mi dublez vigilenţa. De îndată ce mi-ai spus despre oferta de avansare, am şi detaşat la control doisprezece soldaţi şi am pus la punct o foarte complicată maşină de diagnosticare.

Ea îl privi uluită.

— De ce eşti aşa de surprinsă? zâmbi el, amuzat. Doar fiindcă a fost nevoie de doisprezece oameni ca să te înlocuiască?

— Sunt... măgulită.

— În regulă. Dar să revenim la nepotrivirea aceea.

Alice se încruntă, revenind la grijile ei.

— Crezi că se aşteaptă ca eu să sesizez?

Papa ridică din umeri:

— Dacă e atât de evidentă încât ai observat-o din prima zi de lucru şi asta fără s-o cauţi dinadins, înseamnă că au vrut ca tu s-o găseşti.

Alice îşi ridică încet capul:

— Aşa că, vor deveni bănuitori dacă *n-o* găsesc.

— Asta e şi părerea mea. Şi, bineînţeles, dacă le spui şi te concediază, asta te va scoate din toată încurcătura.

— Da... După care privi la el, surprinsă: Ai vrea să se întâmple aşa, este?

— Nu vreau să faci nimic periculos, Alice, spuse Papa. El se opri şi se întoarse înspre ea. *Nimic* periculos.

Inima ei tresări un pic, dar spuse:

— N-am să fac, Peppy. Dacă va depinde de mine.

***

Directoarea adjunctă se încruntă:

— Să văd şi eu.

Alice îi prezentă filele ei de listing.

— Şi asta nu e decât una din ele, şefa. Mai sunt trei în curs. Şi încă n-am verificat registrele din urmă.

Şefa secţiei împinse înapoi scaunul şi ocoli biroul:

— Vreau să văd cu ochii mei.

Alice o luă înaintea directoarei, care păşea ţeapănă în urma ei.

Pe Alice nu o îngrijora şefa ei directă – femeia îşi pierduse ambele picioare în timpul primului atac al hothrilor, şi turba când era vorba de trimiterea unor arme defecte soldaţilor. Şefii cei mari o îngrijorau pe Alice.

Coborâră pe rampa de încărcare, unde o supraveghetoare plictisită urmărea cum intrau barele în buncăr. Alice se urcă, îi făcu semn cu mâna muncitoarei să nu se alarmeze şi apăsă butonul care oprea procesul. Eliberă buncărul şi se duse la vagonet de unde începu să scoată afară barele de fontă, cântărindu-le cu mâna ei

artificială. La cea de-a patra dădu din cap, o puse de-o parte şi deschise din nou buncărul. Îi transmise muncitoarei semnalul „OK” şi aceasta apăsă butonul verde, declanşând din nou zgomotul infernal.

Alice apucă două bare, în timp ce şefa se apropie de ea. Le ridică în sus şi le dădu drumul.

Una din ele ţopăi pe pardoseală, iar cealaltă se sparse.

Alice ridică cele două bucăţi rupte. Şefa le luă şi le examină. Apoi, indignată, întinse spre Alice unul din capetele rupturii, arătându-i mulţimea de bule din metal, grupate în jurul unui gol central.

***

Cele trei cuirasate ale hothrilor pluteau în vid, fiecare din ele fiind înconjurate de câte şase crucişătoare şi treizeci şi şase de distrugătoare – numai că nu pluteau propriu-zis ci năvăleau asupra Aristei cu o viteză uluitoare.

Ei da, aveau cel puţin acest avantaj. Navele umane se deplasau în grupuri de câte zece – cinci degete la fiecare mână. Dar escadrele hothrilor veneau în multipli de şase. Şase degete în total: nave în multipli de şase.

Bineînţeles că Papa nu le putea vedea. Tot ce puteau distinge ochii săi erau nişte clipiri galbene pe un ecran cât peretele, marcat cu cercuri concentrice, în centrul cărora se afla Arista – dar amintirea şi imaginaţia completau ceea ce monitorul de luptă nu reuşea să-i ofere. Cu ochii minţii văzu carele de luptă ale hothrilor strălucind în lumina îndepărtată a soarelui Aristei, apropiindu-se vijelios de grupul dublu de nave umane care, în aşteptarea lor, planau concentrate în jurul celor două staţii orbitale lunare. Stătea în spatele Sălii de Operaţiuni, privind pe deasupra siluetelor estompate din faţa sa, care conversau cu voce scăzută. În lumina galbenă a lămpilor de birou, se vedeau pagini de listing. Ici-colo, câte un ecran de culoarea chihlimbarului. În mijlocul încăperii, pe o stradă, contraamiralul supraveghea desfăşurarea confruntării, gata să răspundă la orice apel al comandantului flotei.

Întreaga sală era dominată de ecranul uriaş de pe peretele de vizavi, înfăţişând sinopticul situaţiei, flancat de

ecrane mai mici care prezentau aspecte de pe fiecare din staţiile de luptă situate în jurul sateliţilor naturali. Nu se vedeau decât formele argintii ale crucişătoarelor Aristei şi strălucirile metalice ale distrugătoarelor; flota ameninţătoare a hothrilor nu apăruse nici măcar ca o licărire.

Pe ecran, ciorchinele triplu de culoare galbenă se apropia impecabil de cele două pâlcuri verzi mai mici, dar Papa îşi putea imagina cuirasatele hothrilor, alungite şi cu multe trape, ca nişte stupi metalici uriaşi, toate precedate de propriile crucişătoare şi distrugătoare, după modelul multora dintre speciile de furnici războinice. Acum însă, trapele se vor deschide pentru a da la iveală ţevi de tun, nu galerii.

Acesta era cel mai însemnat, şi de altfel singurul privilegiu datorat uniformei, răsplata lui cea mai mare pentru gradul obţinut: posibilitatea de a urmări desfăşurarea luptelor. De a se îngrijora pentru soarta camarazilor săi, de a împărtăşi cu ei bucuria victoriei sau nenorocirea înfrângerii. Dincolo de toate acestea, rămânea vina de a sta aici, în siguranţă pe Arista, în timp ce ei îşi riscau viaţa, bizuindu-se pe strategia comandanţilor lor şi pe calitatea armelor.

Arme pe care Papa le distribuise.

Iată-i! Pe ecranul lateral, un cerc de puncte luminoase deveni vizibil, puncte care se transformară în discuri decelabile. Iar pe ecranul mare, hothrii se îngrămădeau asupra staţiilor de luptă precum cleştii unei călugăriţe uriaşe.

Pe urmă, ecranul se umplu de dâre roşii căci computerele de luptă se străduiau să urmărească fiecare torpilă, fiecare fascicol laser. Pe ecranele laterale se vedeau fulgere îndepărtate de lumină, pe măsură ce navele hothrilor explodau.

Dar erau şi fulgere mai apropiate care umpleau ecranul şi se stingeau apoi cu o iuţeală supranaturală, eliminate de computere.

— O lovitură asupra flotei de est a hothrilor, anunţă un yeoman.

Computerele lucrau la capacitatea maximă ca să urmărească bătălia.

— „Jones” a fost lovit, răspunse mai de aproape un alt yeoman. Ecranele au căzut… „Jones” – doborât. Vocea i se încordă spre finalul propoziţiei, fără să trădeze vreo altă emoţie.

Papa resimţi toată durerea pe care bărbatul şi-o reprimase. Oare se defectase generatorul ecranului de protecţie? Sau tunul-laser nu reuşise să lanseze torpila?

Pe marele ecran, platforma de luptă vestică se goli dintr-o dată când jumătate din distrugătoare şi două crucişătoare fură lansate înspre linia hothrilor. Ecranul lateral îşi amplifică imaginea, prezentându-le ca pe un cerc care se strânge în jurul cuirasatului inamic.

Crucişătoarele hothrilor se repeziră să le intercepteze, iar cuirasatul îşi scoase la iveală ţepii.

— Hothrii din centru şi din est se separă lateral, îngâna un yeoman îndepărtat. Centrul şi estul accelerează spre platforma estică.

Inima lui Papa se bucura – hothrii calculaseră greşit! Ar fi trebuit să atace platforma vestică!

— Forţa de asalt vestică atacă, recită yeomanul apropiat. Ecranele jos pe „Wallace”… Ecranele jos pe „Boru”… Distrugătorul hothri a explodat… Al doilea distrugător hothri a explodat… Un distrugător hothri atacă „Wallace”… – Vocea i se frânse. – „Wallace” – doborât…

— Flota de est ripostează, anunţă yeomanul îndepărtat. Torpilele au fost lansate… Ecranele crucişătoarelor hothri – jos… „Nobunaga” atacă crucişătorul hothri…

Un fulger lumină ecranul lateral…

— Crucişătorul hothri – mort, spuse yeomanul apropiat, cu o voce atent-neutră. „Nobunaga” – în derivă, ecranele jos, comunicaţia întreruptă…

Şi „Nobunaga” era, probabil, terminat, realiză Papa cu strângere de inimă. Erau puţine şanse, dacă nu chiar

niciuna, ca vreun distrugător hothri să nu intercepteze nava rănită, era aproape imposibil să supravieţuiască luptei.

— Centrul hothri virează, anunţă un locotenent, deasupra şi dedesubt. Centrul hothri atacă flota de vest.

Iar flota de vest era redusă la jumătate din capacitate! Nu mai aveau de ales: s-au retras pe platforma orbitală.

Pe ecrane, coloane de lumină ţâşneau de pe platformă, ţintind crucişătoarele hothrilor.

— Crucişătoarele hothri eliminate: una… două… trei… psalmodia locotenentul. Cuirasatul hothri accelerează… „Potemkin” accelerează deasupra planului său…

Un labirint de linii roşii umplu ecranul mare, în intervalul dintre platforma orbitala şi „Potemkin” pe de o parte, şi cuirasatul central al hothrilor, pe de alta – însă cuirasatul înainta, înainta…

— Ecranele cuirasatului – jos! strigă locotenentul.

— Ecranele cuirasatului – supraîncărcate! „Potemkin” accelerează…

Mâinile lui Papa se încleştară de cotierele fotoliului, broboane de sudoare îi apărură pe sprâncene. „Potemkin” urma să izbească cuirasatul şi să moară împreună cu duşmanul său.

Alternativă nu exista. Era singura cale de a salva platforma şi împreună cu ea, satelitul.

— Hothrii din est se apropie de latura dinspre satelit a platformei, cânta un yeoman. „Porlok” şi „Birmingham” se îndreaptă înspre crucişătoarele hothrilor din planul superior… „Adelaide” accelerează înspre hothrii de la sud…

Platforma orbitală scuipă fascicole rubinii către hothri. Era riscant: dacă ratau navele gângăniilor, fascicolele lor puteau provoca noi cratere pe suprafaţa lunii.

— Cuirasatul vestic al hothrilor – doborât, anunţă locotenentul. Cuirasatul hothrilor e acum o nova – iar „Potemkin” a pierit în interiorul ei.

Papa ştia că locotenentul urma să fie muştruluit mâine pentru că-şi pierduse până-ntr-atât cumpătul încât să folosească un astfel de limbaj colorat. Dar nu putea să-l

condamne: la rândul său şi el plângea şi celebra moartea glorioasă a lui „Potemkin”.

— Crucişătoarele estice ale hothrilor – doborâte de fascicolele de pe platformă… una… două… recită yeomanul. „Porlok” şi „Birmingham” se apropie de al treilea crucişător… „Porlok” – avariat de distrugătoarele inamice… Al treilea crucişător – doborât… Distrugătoarele inamice – doborâte…

— Cuirasatul central al hothrilor se retrage! anunţă triumfător un alt yeoman.

Într-adevăr, aşa era: pe ecranul mare, centrul şi, odată cu el, punctele-crucişătoarelor şi scânteile-distrugătoarelor, se retrăgeau.

— „Adelaide” atacă crucişătorul hothri, anunţă un alt yeoman. „Adelaide” este avariat… Hothrii – avariaţi… ecranele hothri – coborâte. Ecranele „Adelaide”-i – jos… Crucişătorul hothri – doborât… Cale liberă către cuirasatul estic…

Ecranul din dreapta se umplu de o lumină rubinie. Pe marele ecran, platforma estică apăru legată de cuirasat printr-o coloană stacojie.

— Ecranele cuirasatului încărcate la maximum, incanta yeomanul. Cuirasatul se retrage…

În sfârşit, contraamiralul vorbi:

— Recomand să nu fie urmărit, spuse el.

„Către comandanţii flotei, baza recomandă: a nu se urmări!”

Căci aşa ar fi făcut, purtaţi de elanul victoriei, şi ar fi fost făcuţi bucăţi de crucişătoarele hothri aflate în retragere.

— Domnule amiral, răspunse un comandant, pe un ton pedant, bătălia este a noastră.

Şi luna rămăsese tot a lor. Papa ştia, dar preţul plătit fusese mare. Crucişătoare doborâte, o navă de luptă şi nu se mai ştie câte distrugătoare pierdute. Mii de bărbaţi şi femei dispăruţi pentru glorie, într-o clipă de lumină…

În ce măsură era şi vina lui? Câte dintre armele sale eşuaseră în luptă, câte ecrane de protecţie?

Va şti mâine. Poate câteva, poate niciunul. Aşa că îndepărtă gândul şi se lăsă cuprins de bucuria victoriei, în timp ce se ridică încet, simţind durerile unui trup suprasolicitat de încordarea prin care trecuse, părăsind în cele din urmă încăperea.

***

Cantităţile de metal cântărite începuseră să coincidă, aproape cu cantităţile comandate, iar Alice se relaxă, căci se dovedise că încrederea ei în Gerta, şefa directă, fusese îndreptăţită.

— Ar fi prea mult să cerem ca greutăţile să se potrivească complet, nu-i aşa? o întrebă ea odată pe Gerta, când plecau de la serviciu.

— Prea mult, admise aceasta. Dar să ţii evidenţa minusurilor, te rog. Îi frigem cu o factură la sfârşitul lunii şi vor fi nevoiţi să regleze lucrurile.

Hotărât lucru, lui Alice îi plăcea foarte mult de Gerta. Îndeajuns de mult ca s-o înştiinţeze şi despre minusurile pe care le descoperise în livrările de siliciu, de argilă pentru ceramică şi încă o duzină de alte materiale. Apoi, într-o pauză de prânz, Alicei i-au ajuns la ureche nişte discuţii despre un incendiu izbucnit în secţia de turnare a materialului plastic şi i-a raportat. Gerta a testat materialele plastice şi a descoperit că unele dintre ele ardeau foarte repede şi violent. Urmarea a fost că minusurile au dispărut iar materialele plastice au început să fie testate la recepţie. Acum prezentau o deosebită rezistenţă la căldură.

Astfel că Alice n-a fost tocmai surprinsă când, intrând într-o dimineaţă în biroul Gertei, o găsi împachetându-şi obiectele personale.

— Aşadar, spuse Alice cu o voce uscată, până la urmă te-au concediat?

— Poţi să-i spui şi-aşa, răspunse Gerta cu o grimasă. Mi-au dat voie să plec.

— „Ţi-au dat voie să pleci…” Fir-ar să fie de făţarnici şi ipocriţi…

— Ho! ho! Gerta ridică o mână. Mi-au dat voie să plec la Amalgamated Defence! Au auzit de mine şi i-au solicitat pe cei de la Industrial Munitions să mă transfere ca să le fac ordine în sectorul *lor* de aprovizionare.

— Aha! Supărarea îi trecuse, făcând-o conştientă de golul din stomac. O să-mi fie dor de tine, Gerta.

— Ei, ne vom mai întâlni din când în când, zâmbi Gerta. Mai ales că, vezi tu, postul meu ţi-l vor da ţie.

Alice nu putu decât să rămână cu gura căscată.

— Mi-au cerut să recomand pe cineva, îi explică Gerta. M-am gândit că măcar atât pot să fac şi eu pentru tine.

***

— Dar eu *nu vreau* să fiu şef de departament! se văita ea către Papa. Nu-mi *place* să dau ordin!

— Ai să te obişnuieşti, o asigură Papa.

— Dar urăsc administraţia!

— Şi cam ce crezi tu că ai făcut în aceste ultime două luni?

— Păi… da, admise Alice, dar nu e acelaşi lucru. A fost un joc de-a detectivii, să descopăr neregulile şi profitorii.

— Atunci, continuă să te joci. Este datoria ta faţă de Arista.

Alice îşi scutură capul, nerăbdătoare.

— Arista nu e decât un glob uriaş de gunoi. Nici nu-i pasă!

— Bine – atunci e datoria ta faţă de fraţii şi surorile de pe front.

Alice nu mai spuse nimic. Papa păşea alături de ea, ascultându-i scârţâitul paşilor pe zăpadă, aşteptând.

— Trebuia să apelezi la argumentul ăsta, nu-i aşa? spuse ea ca o acuzaţie.

Papa încuviinţă, cu un zâmbet larg, optimist.

— În regulă, acceptă ea bosumflată, voi continua să mă joc.

— Eşti o femeie de treabă! O strânse de umăr. Un singur lucru te rog…

— Ce anume?

El se opri, întorcându-i faţa spre el:

— Să nu te laşi prinsă, da?

Ea se pierdu în privirea lui şi spuse:

— Voi respecta regulile jocului, Peppy.

***

— Ce spuneai că trebuie să fac?

— Să vă prezentaţi la o şedinţă de consiliu, îi spuse răbdătoare secretara ei. Ăsta-i unul dintre dezavantajele funcţiei de şef de departament. Dacă directorii au nevoie de anumite informaţii pentru o şedinţă, trebuie să fii acolo ca să le transmiteţi personal.

— Dar ar putea să le obţină folosind calculatorul.

— Poate că s-au gândit că veţi remarca ceva ce lor le-a scăpat.

Secretara ridică din umeri.

— Sau poate că le place, pur şi simplu, să-şi facă subalternii să aştepte. În oricare dintre situaţii, trebuie să vă prezentaţi.

Alice se duse cu inima-n gât, copleşită şi simţindu-se extrem de nelalocul ei. Ce era ea, un biet muncitor de pe linie, care trebuia să-i înfrunte în şedinţă pe cei mari şi tari? Până la urmă, se aşeză, îşi aranjă calculatorul pe masă şi îşi reaminti că purta un costum nou şi avea o coafură nouă.

Asta o ajută.

Bineînţeles, directorii, duzina de adjuncţi, preşedintele adunării o intimidau toţi cu comportamentul lor elegant, liniştit – o intimidau până-ntr-atât încât o făceau să se simtă insignifiantă. Costumele lor trebuie să fi costat cât salariul ei pe o jumătate de an, stilourile şi bijuteriile erau din platină şi aur, şi de bună seamă că fuseseră dichisiţi de un profesionist în dimineaţa aceea, ca de altfel în toate dimineţile. Cu toate acestea, îşi făcu singură curaj şi aşteptă.

Şi aşteptă. Şi aşteptă.

Şedinţa zumzăia monoton în jurul ei, preşedintele cerând informaţii pe care le-ar fi putut obţine instantaneu pe ecranul computerului propriu, în loc să le solicite de la directori, care la rândul lor îi întrebau pe adjuncţi. Din când în când, preşedintele enunţa câte o idee şi-i întreba pe

directori ce părere au. La unison, aceştia se întorceau înspre adjuncţi, cerându-le informaţii, pe care i le transmiteau apoi preşedintelui. Acesta încuviinţa ca un înţelept şi declara că era bucuros că opiniile lui erau împărtăşite de ceilalţi.

În cele din urmă, nerăbdarea lui Alice crescu. Îşi dădea seama că preşedintele hotăra nu numai tonul şedinţei dar şi concluziile care aveau să reiasă în urma ei. Nu exista nicio şansă reală să spui „nu”, sau să-ţi exprimi fie şi cel mai mic dezacord. În sfârşit, îşi dădu seama că participau la un ritual, al cărui unic scop era ca preşedintele să se asigure că toţi factorii din companie acţionau în sensul dorit de el, în maniera dorită de el. Ritualul era deghizat în discuţie, dar de fapt semăna cu o înşiruire de decrete, practică veche de când lumea a oricărui dictator.

Şi, deodată, totul căpătă un aer ameninţător. Începu cu destulă uşurinţă când preşedintele, dl. Lamprey, s-a întors către directorul comercial şi l-a întrebat:

— Ce face concurenţa, domnule Dunbright?

— Amalgamated au scăzut vânzările cu 5%, sir, iar, iar… Mr. Wron, care era cifra pentru Interstellar?

— Patru la sută, sir.

— Da, patru la sută.

Dunbright se întoarse către preşedinte.

— În total, o scădere de nouă procente, sir. Asta înseamnă pentru noi o creştere a fracţiunii de piaţă la ceva mai mult de o treime.

— Nu e foarte bine, dar e mai bine decât trimestrul trecut.

Lamprey se încruntă.

— Cum stau cu preţurile?

— Aici vine partea bună al lucrurilor, spuse Dunbright exultând de bucurie maliţioasă. Au fost nevoiţi să urce preţurile, în medie, cu 8%.

— Aşa, deci, încuviinţă Lamprey, cu o umbră de zâmbet. În cazul ăsta, putem şi noi să creştem cu cinci procente. Se întoarse către directorul cu producţia. Ai ceva împotrivă, domnule Kriegspiel?

— Oh, nu tocmai, sir, răspunse grăbit Kriegspiel. Dar n-am câştigat noi piaţa tocmai vânzând mai ieftin decât competitorii noştri?

— Bineînţeles! Şi vom continua să vindem mai ieftin. Pentru că suntem la acest subiect, ştie cineva de ce au fost nevoiţi să mărească preţurile?

— Da, sir. Este vorba bineînţeles, de creşterea costurilor. Kriegspiel se întoarse către adjunctul său, responsabil cu controlul costurilor. Care spuneai că a fost factorul principal în această creştere, Immer?

— Controlul de calitate, sir, răspunse Immer. Au fost nevoiţi să mai angajeze oameni şi să recicleze mai multe produse decât noi.

Alice se încordă.

— Îmi pare bine s-aud că le-am luat-o înainte. Dar Lamprey se încruntă. Totuşi, cum am fost în stare să cheltuim mai puţin pentru calitate?

— Pentru că aveam deja implementate sistemele, sir, spuse cu mândrie Kriegspiel, şi asta cu numai o fracţiune din numărul lor de angajaţi.

Se întoarse către Immer:

— Câţi oameni avem în cadrul controlului de calitate?

— Nu avem un departament separat, sir, explică Immer. Este inclus în aprovizionare.

— În aprovizionare? Preşedintele se încruntă. Cum s-a întâmplat *asta?*

Nu părea prea încântat.

Immer întoarse către Alice o privire lipsită de expresie.

— Ms. Biedermann, dumneavoastră sunteţi adjunctă la acel departament. Cum a ajuns controlul de calitate în subordinea aprovizionării?

— Oamenii noştri au remarcat discrepanţa dintre cantităţile comandate şi cele recepţionate, sir, reuşi să spună Alice. Am făcut cercetări şi am descoperit că minusurile se datorau defectelor din materialele primite. (Omise amănuntul că ea fusese cea care descoperise acest lucru.) Şi pentru că tot am făcut aceste investigaţii,

producţia a dirijat controlul de calitate la noi, ca să efectuăm testele noastre proprii.

— Şi aţi angajat mai mulţi oameni. (Dintr-o dată, captase întreaga atenţie a preşedintelui şi se simţi ca un fluture prins cu un bold în insectar.) Totuşi, răspunse cu curaj:

— Da, domnule. Am mai adus patru controlori. Apoi, când materia primă s-a îmbunătăţit, i-am trecut pe doi dintre ei la recepţia produsului finit.

— Eu am crezut că i-ai pus pe liber pe cei doi.

Privirea preşedintelui o străpunse ca un ac.

Şi, întâlnindu-i privirea, ea ştiu dintr-o dată că omul acela *nu voia* un control de calitate mai bun, nu intenţiona să producă arme fiabile pentru soldaţi, nu voia nimic din ce i-ar fi putut reduce profiturile sau care să-i afecteze umplerea cuferelor cu bani.

Bâigui un răspuns cât de cât acceptabil şi privirea aceea groaznică se întoarse către Immer, care-l asigură pe directorul Kriegspiel că vor corecta situaţia, iar acesta îl asigură pe preşedinte că, într-adevăr, nu exista niciun motiv să se cheltuiască inutil nişte bani şi, în sfârşit, lunga şedinţă se apropie de final. Alice se ridică de pe scaun şi reuşi să iasă pe coridor, parcă anesteziată de certitudinea revelaţiei că preşedintele şi, în consecinţă, toţi directorii, adjuncţii şi toţi ceilalţi şefi, precum şi aproape toţi lucrătorii din cadrul companiei doreau ca în mâinile soldaţilor Aristei să ajungă cât mai multe arme defecte.

***

— Nu-mi vine să cred, îi spuse ea lui Papa în seara aceea. Tot nu pot să cred. Iată-l deci pe marele patron al companiei Industrial Munitions, explicându-le foarte limpede tuturor celor de faţă, că trebuie produse cât mai multe rebuturi!

Papa se încruntă mânios:

— Asta are semnificaţii adânci, Alice. Prea adânci.

Alice îşi încrucişă braţele, înfiorându-se:

— Am acceptat-o când credeam că nu era decât un accident, Papa, doar un efect secundar al dorinţei de

reducere a costurilor şi a indiferenţei faţă de calitatea armelor produse. Dar s-o facă în mod deliberat!

— Bineînţeles că nu putea să vină şi s-o spună pe faţă! spuse Papa gânditor.

— Bineînţeles că nu! Dar toţi cei din cameră au înţeles, să ştii! Şi au mai înţeles că dacă nu procedează astfel, scaunul lor e în primejdie!

— Desigur. Scopul unic al unei şedinţe ca aceasta este ca şeful să se asigure că toţi ceilalţi i-au înţeles intenţiile, Alice, să se asigure că toţi gândesc la fel!

— Şi cum rămâne cu *etica?* ţipă ea.

— Etica este ceea ce patronul spune că este.

Un gând nu-i dădea pace Alicei. Îl privi încruntată.

— Ştii, s-ar putea ca *eu* să fi văzut astfel lucrurile. Nu pot dovedi nimic. Poate că totul nu e decât rodul imaginaţiei mele.

— Posibil, spuse Papa, fără emoţie.

— Am observat că nu prea-ţi dai silinţa să-mi demonstrezi că n-am dreptate.

— Aşa este, recunoscu Papa. Şi asta pentru că nu m-am îndoit nicio clipă. Totul are sens, Alice. Prea mult sens.

— „Prea mult"? Ea îl privi nedumerită. Şi de ce prea mult?

— Pentru că Amalgamated şi Interstellar procedează la fel. Registrele lor sunt ca nişte copii ale celor de la Industrial. Au pus la punct controlul de calitate de îndată ce şi cei de la Industrial au făcut-o şi l-au lăsat de izbelişte la fel de repede. Când ai spus că ei vor să producă cât de multe rebuturi, pentru mine ideea ta avea sens. Le-a mers până când i-am făcut să înţeleagă că nu se mai poate. I-am pus niţel pe jăratec, s-au pus la punct, până când n-am mai făcut atâta zarvă. De-atunci, rata lor de rebuturi a crescut din nou.

Alice simţi din tonul său că nu-i spusese totul.

— Şi ce s-a mai întâmplat, Peppy? Spune-mi, ce s-a mai întâmplat?

El oftă:

— Nu te laşi păcălită, aşa-i?

— Niciun pic, spuse Alice proptindu-se în faţa lui, oprindu-l în loc.

— A mai fost şi altceva?

Papa oftă şi spuse:

— Au încercat de două ori…

— Sper că nu să te omoare!

— Numai de două ori, ţi-am spus. Ridică o mână. N-am putut să cred că au încercat să mă asasineze numai ca să economisească banii pentru controlul de calitate, dar dacă într-adevăr sunt de partea hothrilor, atunci totul devine plauzibil.

— De partea hothrilor!

— Altfel, de ce să *vrea* să producă rebuturi? Odată sistemul implementat, nu s-ar mai cheltui alţi bani pentru menţinerea calităţii.

— Bine, dar… trădători?

— Oameni diferiţi cred în lucruri diferite, Alice, spuse el încet. Am auzit de oameni care urăsc rasa umană, care consideră că nici n-ar trebui să existe o asemenea rasă.

Alice se holbă la el, apoi îşi clătină capul, din ce în ce mai repede, încercând să nege.

Papa clătină şi el din cap, dar cu tristeţe:

— Ei există, Alice. În tot cazul, am citit despre ei.

În fond, nu era sigur că întâlnise vreunul.

Alice se întoarse într-o parte şi începu să meargă pe stradă, tăcută şi amorţită.

— Iată de ce trebuie să ne unim, spuse Papa. Noi, ceilalţi.

Alice încuviinţă.

— Şi asta pentru că nu suntem singurii care se unesc.

— Da? făcu el. La cine te referi?

— Amalgamated şi Interstellar – sau cel puţin, patronii lor. Altfel, cum crezi că ar putea să producă toţi rebuturi şi să practice aceleaşi preţuri?

— Supraveghindu-se reciproc, răspunse el. Crede-mă, stabilirea neoficială a preţurilor nu este ceva nou. Nici nu trebuie să se unească şi să convină asupra aceluiaşi preţ.

N-au decât să se urmărească unul pe altul şi să aibă grijă fiecare să nu mărească preţul mai mult decât celălalt.

— Aşa deci, spuse ea încruntându-se. Şi reducerea costurilor acţionează la fel?

— Bineînţeles, ridică din umeri Papa. „Dacă General se descurcă cu 20% rebuturi, noi de ce să nu putem?”. Aşa că reglează nivelele monitoarelor mai jos şi toţi produc acelaşi lucru.

— Care vasăzică aşa! Alice se întoarse într-o parte, reluându-şi mersul prin vârtejul de zăpadă. E de-ajuns un singur om. Numai unul. Dacă este preşedintele consiliului unuia din cele Trei Mari.

— Da, unul este suficient. Papa îşi potrivi pasul cu al ei. Şi n-are decât să forţeze un profit maxim, iar după el – potopul!

— S-ar putea, spuse ea, dar nu-i aşa.

Papa merse un timp alături de ea, potrivindu-şi pasul. Apoi spuse:

— Cum îţi explici?

— Cineva le spune să producă cât mai multe rebuturi cu putinţă, spuse ea.

Încet, Papa încuviinţă din cap.

— Are sens. Deci tu crezi că preşedintele acestei companii primeşte ordine?

Ea înghiţi în sec cu dificultate şi încuviinţă.

— De la cine? întrebă el. De la unul dintre amirali?

— Nu, spuse ea. De la hothri.

El se opri în loc, înmărmurit. Apoi, mintea i se limpezi şi dădu rar din cap. Nu era nevoie să întrebe de ce.

— Trebuie să fie o dovadă, spuse ea. Am să caut în memoria computerului şi am să dau de ea.

— Nici să nu îndrăzneşti să faci aşa ceva! Oricare-ar fi registrul pe care-l vei găsi, va fi atât de bine protejat încât vei fi legată fedeleş în câteva minute. Nu, de acum încolo, lasă-mă pe mine, Alice.

— Dar nu pot să stau cu braţele…

— Alice!

Papa se opri în faţa ei, privind-o adânc în ochi, cu umerii încovoiaţi, şi faţa solemnă.

— De când a început să te preocupe oţelul cu defecte, procentajul de rebuturi pe întreaga industrie a Aristei a scăzut de la 20 la 5 la sută. Probabil că ai salvat aproape tot atâtea vieţi de soldaţi tineri cât întregul Corp Medical. Şi să ştii că n-au stat deloc cu mâinile-n sân, iar tu eşti prea valoroasă ca să rişti.

Ea îl privi lung.

— Nu-ţi fie teamă, spuse ei blând. Celelalte companii şi-au pus la punct controlul de calitate aproape la fel de repede ca şi Industrial Munitions. Nimeni nu te bănuieşte, încă.

Ea păli:

— Încă?

Papa încuviinţă, cu privirea încremenită într-a ei.

— Am fost îngrijorat din pricina asta. Nu mi-aş fi permis să risc. Dacă ar fi fost cel mai mic semnal, Alice, ţi-aş fi cerut să renunţi.

— Dar... dacă într-adevăr bănuiesc ceva?... spuse ea privindu-l lung. Oare ne-au urmărit?

Papa clătină din cap:

— Crede-mă, dac-ar fi făcut-o, aş fi ştiut.

— Aşa este, tot timpul ai fost foarte prudent. Dar... Papa!

Privirea ei se preschimbă într-o flacără:

— Tu te întâlneşti şi cu alte femei, nu-i aşa?

El încuviinţă cu o mişcare uşoară din cap, cu ochii tot într-ai ei.

— Bineînţeles, Alice. Bineînţeles. Nu voiam să se creadă că am o singură prietenă – se puteau întreba de unde-mi vin mie ideile. Chiar şi aşa, e destul de suspect că cu celelalte n-am menţinut legătura decât cel mult o lună, pe când cu tine mă întâlnesc de mai bine de un an, de-acum. Forţă un zâmbet. Bineînţeles, nu *fac* nimic altceva cu ele decât să vorbesc, dar un spion n-are cum să-şi dea seama de asta, nu-i aşa? Ei niciodată nu intră pe uşă, în dormitor.

— Deci, în tot acest timp, te întâlneai cu tipele tale acasă, şuieră ea mânioasă. *De-aia* nu rămâneai la mine.

— Nici măcar să bem un pahar, o asigură el. Crede-mă, Alice, ăsta a fost singurul motiv.

— Păi, mă-ntrebam şi eu…

— Iartă-mă, bâigui Papa, realmente fâstâcit. N-am vrut să-ţi rănesc sentimentele.

Ea se hotărî să nu-l întrebe despre sărutări. În fond, fusese nevoit să salveze aparenţele.

— Dar s-ar fi putut să devină periculos pentru tine dacă cineva se prindea că suntem mai mult decât prieteni. Chiar şi-aşa, nu-i exclus ca cei de la Industrial să aibă anumite bănuieli, nimic periculos totuşi, şi dacă le intră în cap vreo idee năstruşnică, putem oricând să ne prefacem că ne-am certat.

— N-ai fi în stare!

— Ca să te ştiu în siguranţă? Bineînţeles că aş fi. Se întoarse s-o privească rugător, aproape pierdut. Ştiu că astfel aş risca să te pierd, dar prefer să găseşti un alt bărbat decât un mormânt prea timpuriu.

Ea reuşi să continue să se arate fermă, în timp ce în sinea ei se topea.

— N-am să-mi găsesc pe nimeni! Şi nu e nevoie nici să ne despărţim.

Se întoarse într-o parte şi începu să meargă în josul străzii ca să nu i se îndoaie genunchii. Papa se grăbi s-o ajungă din urmă.

— Şi-apoi, îi reaminti ea, niciodată n-a fost vorba că suntem împreună sau ceva de genul ăsta. Nimic oficial.

— Crezi că putem fi împreună? întrebă el, foarte sfios.

Ea îl privi radioasă:

— Credeam că n-ai s-o spui niciodată! Dar n-o putem face în văzul lumii.

— Nu, confirmă el. Ar fi prea periculos pentru tine. Nimic oficial.

Se întoarse solemn, iar ea aşteptă, speriată dar înfiorată. În sfârşit, Papa rosti:

— De aceea nici nu te pot cere în căsătorie.

***

Peppy îi spusese să se abţină, dar conştiinţa faptului că el o iubea o inspira. Şi, pe lângă asta, Alice obosise să rămână o legătură pasivă, simţindu-se probabil şi un pic vinovată – nu era convinsă că-şi asumase vreun risc real, până atunci.

Bineînţeles, nu putea să-i ceară lui Papa să o ajute să facă ceea ce el nu dorea să facă – aşa că se duse la tehnicianul care se ocupase de braţul ei.

— Ce-aţi spus că doriţi? se holbă acesta incredul.

— O cameră video, repetă ea, legată de un circuit de memorie montat înăuntrul braţului. Am de-a face cu o grămadă de hârtii acum, Jules. Mi-ar uşura tare mult munca dac-aş putea doar să întind degetul şi să fac o copie.

Jules oftă şi-şi clătină capul, minunându-se:

— Ei bine, trebuie să recunosc că e ceva nou. Daţi-mi o săptămână, Ms. Biedermann, okay?

O săptămână îi fu de ajuns să se împrietenească cu secretara directorului ei, care era prietenă cu secretara preşedintelui. Apoi, după o lună de prânzuri luate împreună, reuşi să strecoare câteva întrebări legate de călătoriile de afaceri ale bossului. Îi trimise informaţiile lui Papa şi, foarte surprinsă, constată că acesta s-a supărat pe ea.

— Îţi bagi capul în gura leului! o bruftului el. Aici nu mai e de joacă, Alice; băieţii ăştia nu ştiu de glumă! Te rog, nu te băga!

Papa ştia că Alice se va simţi rănită. Îşi ceru scuze că fusese atât de brutal, şi reuşi s-o împace, dar asta nu reuşi decât să-i întărească voinţa. Cu atât mai mult cu cât îşi dădu seama că informaţiile ei îi erau utile lui Papa.

Aşa că îşi continuă investigaţiile cu ajutorul computerului, nimic care să-i depăşească în mod evident sfera de activitate, deşi era cam la limită. Trecu în revistă evidenţe de deconturi, de cheltuieli de deplasare – şi copie lista cheltuielilor făcute de preşedinte, uluită să constate cât de mult costa compania o singură călătorie a acestuia. Rangul îşi are privilegiile sale – iar naveta privată care, după toate aparenţele, era destinată exclusiv uzului

preşedintelui, înghiţea o grămadă de bani pentru fiecare cursă.

Descoperi însă două călătorii neînregistrate în deconturi – una în urmă cu trei ani iar cealaltă cu numai un an în urmă.

Amintindu-şi reacţia lui Papa, de data asta nu-i mai spuse. Se hotărî să aştepte până când obţinea toate informaţiile posibile. În felul acesta, Papa n-avea să se supere pe ea decât o singură dată. Era chiar reconfortant gândul la cât de furios putuse deveni numai la ideea de a o şti în pericol. Dar dacă furia îl ţinea prea mult, devenea înfricoşător.

Mânia lui nu dovedea nimic altceva decât că o iubea.

Până când, într-o dimineaţă, abia intrând în birou, secretara îşi ridică privirea din hârtii şi spuse:

— Patronul vrea să vă vadă.

Alice încremeni pe loc, fiecare nerv înţepând-o la gândul pericolului.

— Pentru ce?

Secretara clătină din cap:

— N-a spus. A cerut să vă prezentaţi acolo de îndată ce sosiţi.

Nu era în regulă, Alice ştia asta. Preşedintele sărea nişte trepte ierarhice. Şi dacă era vorba de ceva atât de urgent, secretara lui ar fi trebuit s-o sune acasă. Prudenţa îi spunea că, cel mai bine ar fi să-şi ia tălpăşiţa şi s-ajungă cât mai repede posibil la Papa. Dar curiozitatea ei o convinse că s-ar putea să obţină nişte informaţii în plus cu care să-l înfunde pe preşedinte.

Aşa că, se duse.

Maude, secretara lui, îşi ridică privirea şi-i zâmbi:

— Bună dimineaţa, Alice. Ce ai făcut azi noapte?

Instantaneu, Alice se relaxă un pic şi-i răspunse la zâmbet:

— N-am făcut decât să citesc o carte bună.

— Ei, să ştii că arăţi tare palidă. Să nu mai citeşti cărţi aşa de istovitoare, okay, scumpo? Poţi să intri: Înălţimea Sa

te aşteaptă. Se aplecă înainte ca s-o întrebe cu glas scăzut: Ce s-a întâmplat?

Alice o privi uluită:

— Credeam c-ai să-mi spui tu.

— Hm! Maude se încruntă. Ei bine, nu ştiu chiar tot ce are omul ăsta în cap, dar se întâmplă foarte rar să aibă nevoie de ajutor.

Ridică din umeri.

— Du-te înăuntru.

Alice îi adresă un zâmbet fugar şi recunoscător şi intră în biroul preşedintelui.

Uşa se închise în urma ei: încăperea era pustie.

O durere imensă îi fulgeră în creier, apoi încetă – şi nu mai ştiu ce se întâmplă cu ea.

O duhoare usturătoare o arse ca un fier înroşit şi se trezi brusc, tuşind. Când supliciul se mai domoli, deveni conştientă de durerea uriaşă care-i cuprinsese tot capul şi pulsa pornind dintr-un punct de pe spate.

— Regret nespus că ţi-am tulburat somnul cu un atât de amarnic miros.

Ea căută cu privirea, surprinsă, şi durerea pulsă mai puternic. Clipi din cauza lacrimilor şi, prin pelicula umedă, îl văzu pe preşedinte stând în picioare înaintea ei, la patru ace, într-un costum pepit cenuşiu, mângâind cu degetele un breloc atârnat de lănţişorul de la vestă. Ea se afla într-o baie de lumină, abia fiind în stare să vadă ceva dincolo de silueta preşedintelui. Nu putea distinge decât nişte blocuri mari de piatră simplă şi nimic mai mult.

— Oricum, chestiunea era extrem de urgentă, continuă bărbatul. Crede-mă că nu puteam s-aştept până te-ai fi trezit singură.

Alice îşi adună curajul şi încercă să se ridice, dar se împiedică în legături. Privind în jos, fu uluită să constate că era legată de scaun.

— Era absolut necesar, mă tem, spuse el, pentru că s-ar putea să încerci să te mişti extrem de violent când vom începe.

Ea îl privi şi primele simţăminte de teroare începură să înmugurească în sinea ei.

Preşedintele se apropie, îi prinse mâna, i-o răsuci şi o izbi de cotiera metalică. Alice ţipă cu putere.

— Dă-ţi drumul, o îndemnă el. Suntem complet singuri şi ne aflăm la o adâncime foarte mare, sub biroul meu: ascensor personal, vezi bine.

Îi apăsă brelocul de încheietura mâinii şi simţi o răcoare. Nu era un breloc – era o seringă hipodermică.

Ea îşi privi încheietura, amorţită, apoi începu să-şi simtă capul foarte uşor.

— N-are niciun rost să încerci să ascunzi ceva, o preveni el. Drogul este foarte eficient. Nu trebuie decât să enunţ un subiect şi-mi vei spune tot ce ştii despre el. Probabil, mai mult decât vreau eu să aflu. Să începem: colonelul Stuart Papa.

— L-am întâlnit pe Papa în casa unei prietene. M-a condus până acasă iar eu i-am povestit cât de îngrijorată eram din cauza bulelor din fontă…

Şi-şi continuă relatarea, mai departe, mai departe – dar în sinea ei era îngrozită de faptul că se auzea dezvăluind toate amănuntele legate de ea şi de Papa, fiecare amănunt. Cel puţin acum îi era recunoscătoare că nu-i provocase niciun temei ca să povestească ceva din cale-afară de carnal.

În schimb, îi povesti tot ce-i relatase lui Papa.

— Acum, despre mine, sugeră preşedintele, iar ea se porni din nou, flecărind şi trăncănind. Vorbi şi vorbi până când termină tot ce avea de spus.

Apoi, în vreme ce ea respira cu greutate, ochii patronului se îngustară şi faţa îi deveni lividă. Scoase din buzunar o baghetă metalică şi o făcu să oscileze în apropierea tâmplei lui Alice.

***

Conştiinţa nu-i dădea pace, iar ea o îndepărtă. Dar durerea îşi croi drum şi fu nevoită să se împace cu gândul că trebuia să revină la realitate. Era pe punctul de a-şi forţa ochii să se deschidă când realiză că preşedintele vorbea.

— Nu aceştia au fost termenii înţelegerii noastre. V-aţi asumat obligaţia de a-mi asigura plecarea de pe Arista în momentul ales de mine.

Îi răspunse un falsetto ciripit – era limbajul hothrilor. Peste el se suprapuneau cuvintele vocodate ale translatorului.

— Nu mai este convenabil să-ţi asigurăm evadarea.

Prudentă, Alice îşi deschise ochii cât putu de puţin, privind printre gene, abia reuşind să-i distingă umbra în faţa unui ecran strălucitor – un ecran care înfăţişa imaginea unui hothri.

— O astfel de încercare n-ar scăpa neobservată, explică extraterestrul, şi este extrem de probabil ca nava să fie eliminată. S-ar putea deci să atragă moartea mai multor hothri.

— În cazul ăsta, trebuie să riscaţi: – Faţa preşedintelui era roşie de furie. – V-aţi luat un angajament care vă obligă!

Cu toată durerea care îi palpita în creier, Alice se simţi disperată la gândul că ar putea să rateze conversaţia. Adunându-şi rămăşiţele voinţei, se forţă să se ridice. Braţul artificial se încordă, trase, şi sfoara care îl imobilizase se rupse.

Preşedintele nu băgă de seamă.

— Am făcut un contract pentru sabotaj şi informaţii! În schimbul informaţiilor privind cercetările în domeniul armamentului, agentul vostru să depună lingourile de aur într-un cont anonim de pe Aries!

— Ceea ce s-a şi făcut, traduse translatorul ciripitul extraterestrului.

Tremurând, Alice îşi aduse încheietura artificială lângă degetele naturale şi apăsă plăcuţa care declanşa camera de luat vederi. Apoi îşi îndreptă degetul arătător înspre preşedinte şi-şi coborî braţul, sprijinindu-l de cel adevărat. Spera să-l fi încadrat corect în câmpul vizual.

— La ce-mi folosesc milioanele de pe Aries, dacă nu pot ajunge acolo ca să intru în posesia lor, replică preşedintele.

În schimbul asigurării producţiei de armament cu defecte, v-aţi angajat că-mi veţi facilita evadarea.

— Adevărat, dar asta numai în momentul în care hothrii vor cuceri Arista, îi reaminti extraterestrul. Acest eveniment încă nu a avut loc. Când se va întâmpla, îţi vom asigura bucuroşi transportul până la Aries.

— Da, astfel încât acolo să-mi continui activitatea în slujba voastră. Dar nu vă daţi seama că nu voi mai fi în stare să fac aşa ceva dacă nu mă scoateţi de pe Arista imediat? Flota este deja alarmată de activităţile mele; până la urmă vor găsi o modalitate de a mă da în vileag! Nicio pistă nu poate fi mascată complet; conversaţiile mele cu voi cred că au şi fost reperate şi înregistrate, chiar dacă nu au fost decodificate!

— Ei haide, haide, dragul nostru preşedinte. – Extraterestrul părea bine dispus. – Ai fost discret, nimic nu poate fi dovedit.

— Nici nu mai e nevoie de dovezi, sunt suficiente motive de suspiciune! Mă vor da afară din post, în cel mai bun caz! Şi astfel, nu voi mai fi în stare să vă ajut!

— E regretabil, admise creatura. Dar dacă-i aşa, în niciun caz nu mai e în interesul nostru să te ajutăm.

— Eu am fost fidel înţelegerii noastre! – Preşedintele începea să dea semne de panică. – Am produs cât de multe arme defecte am putut. V-am informat despre toate cercetările întreprinse în materie de armament!

— Într-adevăr, aşa ai făcut, confirmă extraterestrul, dar, după cum singur ai recunoscut, utilitatea ta s-a sfârşit. Pe Arista nu mai poţi produce arme defecte şi nici furniza informaţii; şi, bineînţeles, dispariţia ta de aici va confirma suspiciunea şi va infirma utilitatea ta pe Aries.

— Îmi voi asuma o altă identitate pe Aries! Voi investi masiv în industria lor defensivă. Voi avansa în ierarhia lor până când voi avea acces la informaţii cu caracter confidenţial!

— Nicidecum! îl contrazise extraterestrul. Dosarul tău nu va rezista la verificări. Nu, dragul nostru preşedinte, mă tem că nu ne mai poţi fi de folos. Adio!

Ecranul se umplu cu o zăpadă multicoloră. Preşedintele se întoarse de la ecran blestemând.

Şi atunci, văzu braţul Alicei aţintit asupra lui.

Arma ajunse în mâinile lui cât ai clipi; zgomotul monoton şi strident umplu camera înainte ca ea să poată scoate cel mai mic ţipăt. Durerea chinuitoare îi sfâşie pieptul; dar, în timp ce conştiinţa i se întuneca, văzu un dreptunghi de foc în spatele preşedintelui, îl văzu pe acesta răsucindu-se pe când uşa se prăbuşea în flăcări şi mai văzu o siluetă familiară acoperind cadrul uşii.

***

Preşedintele îl recunoscu pe Papa şi gura i se schimonosi într-un rânjet. Pistolul din mâna sa bubui din nou, iar Papa se clătină din cauza impactului glontelui în armură. Se întoarse într-o parte şi îngenunchease lângă scaunul Alicei, tăindu-i legăturile cu cuţitul. Inima i se tulbură la vederea vânătăii de lângă ureche, apoi se prefăcu în gheaţă când observă pata roşie din jurul găurii din piept. O ridică de pe scaun şi îi pipăi gâtul, căutându-i pulsul la jugulară…

— Este mort de-a binelea. – Omul de la contrainformaţii apăruse în spatele său. – Cred că a ştiut că suntem pe urmele sale. Dar nu şi-a dat seama cât de rapid îi vom intercepta comunicaţiile şi vom descifra codul folosit.

Papa nu-i răspunse.

— Ne cerem scuze că am avut îndoieli. – Al doilea om de la contrainformaţii se alăturase primului. Aţi avut dreptate să ne convingeţi să-i supraveghem transmisiunile radio…

Apoi o văzu pe Alice şi se opri.

Primul bărbat se aplecă şi atinse braţul Alicei.

— Are o cameră de luat vederi aici, ştiaţi? Încă mai funcţionează.

— Acum puteţi s-o opriţi, spuse Papa.

Agentul apăsă întrerupătorul.

— Nu era pregătit pentru noi. N-a putut să intuiască faptul că îi vom intercepta convorbirile şi-l vom depista atât de repede.

— Nu îndeajuns de repede, spuse Papa.

Ceva în vocea lui Papa îl făcu pe agent să se încrunte, şi îl privi mai atent. Când văzu lacrimi în ochii săi, tăcu. În sfârşit.

***

— „Mrs Biedermann a fost înmormântată cu toate onorurile militare.”

Imaginea prezenta sicriul Alicei, învelit cu un drapel, încadrat de garda de onoare, care trăgea salve de salut.

Obişnuiţii localului tăcură, privind ecranul într-o linişte respectuoasă.

„Eroismul ei în înregistrarea dovezii finale a vinovăţiei preşedintelui a fost nepreţuit.”

Pe ecran apăruse imaginea preşedintelui, văzut din spate, luminat din faţă de ecranul pe care se vedea silueta extraterestrului.

„Vă prezentăm în continuare dovada pentru care şi-a sacrificat viaţa, dovada trădării care ne-a costat atât de multe vieţi.”

Papa ascultă din nou cuvintele blestemate, deja încrustate în memoria sa, toate spunându-i, iarăşi şi iarăşi, că ajunsese prea târziu.

Barmanul aruncă o privire spre chipul lui şi dădu sonorul mai încet. Câţiva clienţi încercară să protesteze, dar observând mişcarea scurtă din cap a barmanului îşi întoarseră sobri privirile spre ecran.

Uşa se deschise cu un hârâit, se închise şi generalul se apropie de masa lui Papa. Rămase în loc, privind la bărbatul solid aplecat asupra paharului său, având alături o sticlă pe jumătate golită. În cele din urmă spuse:

— Pot să mă aşez?

Papa înălţă capul încet, încruntându-se, apoi îi arătă cu mâna un scaun.

— Sigur. De ce nu? E un local public.

Generalul se aşeză cu gesturi domoale, punându-şi cascheta pe masă. Aşteptă până când Papa îşi ridică din nou privirea şi spuse:

— Senatul s-a reunit imediat după emisiunea de aseară. Au discutat până-n zori.

Gura lui Papa se strâmbă într-un zâmbet amar:

— Au discutat!

— Au hotărât să nu naţionalizeze industria militară, continuă generalul, deşi n-a lipsit mult.

— Nu mă prea interesează, spuse Papa.

— Au hotărât totuşi ca întreaga activitate să se desfăşoare sub un control guvernamental foarte sever, spuse generalul. Extrem de sever. S-a votat instituirea unui Consiliu al Industriei, care să supervizeze tot ce e legat de această problemă, colonele Stuart. Absolut tot.

— Cam târziu, nu credeţi?

— Ţi se solicită să renunţi la mandatul actual, continuă generalul.

Papa îşi ridică privirea, cu gura strânsă într-o linie dură şi amară.

— Totodată, ţi se solicită să preiei conducerea Consiliului Industriei, încheie generalul.

Vreme îndelungată, Papa rămase cu privirea aţintită în gol.

Apoi, încet, se relaxă, aplecându-se din nou asupra paharului.

— Asta e grozav, murmură el. De-a dreptul grozav.

Şi-şi mai turnă încă un pahar.

DESPRE HOTHRI

de Bill Fawcett

Ca şi oamenii, hothrii respiră oxigen, de fapt un anume fel de oxigen. Planeta lor de origine conţine în atmosferă urme semnificative de metan şi o proporţie ceva mai mică de oxigen. Aceasta fiind probabil consecinţa unei faze mai timpurii a evoluţiei planetare. Similitudinea atmosferelor permite ambelor specii să supravieţuiască pentru scurt timp, fiecare în atmosfera celeilalte. Oamenii au nevoie de filtre şi sunt afectaţi ceva mai uşor. Hothrii sunt nevoiţi să îmbogăţească aerul „insipid” al Aristei cu metan. Oamenii care respiră aerul nefiltrat al hothrilor încep să tuşească după câteva minute şi să prezinte afecţiuni ale plămânilor după câteva ore – ceva asemănător cu inhalarea vaporilor dintr-o sticlă cu clor. Orice hothri care respiră aerul Aristei, ajunge rapid în imposibilitatea de a metaboliza oxigenul.

Hothrii se aseamănă cu insectele, deşi nu la faţă sau la cap. Sunt bipezi, cu media înălţimii cuprinsă între şase picioare şi jumătate şi şapte picioare[5]*, şi sunt o idee mai zvelţi decât umanoizii tipici. Trupurile lor au o densitate mai mică, datorită unei gravitaţii standard de 0,81 faţă de cea a Pământului şi de 0,83 faţă de cea a Aristei. Hothrii au un torace care se proiectează în spate şi care, fără să mături solul, are rolul de a contrabalansa poziţia lor uşor înclinată în faţă. Orice hothri este aproape în întregime acoperit cu un exoschelet cu aspect chitinos. Sunt o idee mai puternici şi ceva mai lenţi decât humanoizii obişnuiţi. Exoscheletul lor mai indică şi faptul că nu au talie, putându-şi îndoi numai picioarele.*

Toţi hothrii au două braţe, legate de umăr printr-o articulaţie sferică, cu câte trei degete lungi. Până şi degetele sunt acoperite cu chitină, cu excepţia articulaţiilor. Pe partea superioară a mâinilor se află o margine crestată chitinoasă, care constituie principala lor armă naturală.

---

[5] 1 picior = 0,3048 metri *(n.t.)*

Durata de viaţă tipică pentru hothri este de patruzeci de ani. Au un simţ al colectivităţii mai dezvoltat decât al oamenilor.

Sunt împărţiţi în patru sexe. Masculii (producătorii de spermă), femelele (producătoare de ouă), amanţii (se împerechează cu masculii şi femelele, amestecă sperma şi ouăle care se fecundează înăuntrul lor, izolând şi eliminând foetuşii cu malformaţii şi mutaţii) şi mamele (care primesc ouăle fecundate de la amanţi, le poartă până la naştere şi apoi hrănesc nou-născuţii). Masculii şi femelele sunt componenţii activi ai speciei, ei ocupându-se de războaie, de comerţ, etc. Amanţii sunt mai mici şi mai viguroşi. Totodată sunt mai slabi în braţe, deşi corpul le este mai puternic. De regulă, amanţii sunt ţinuţi într-un soi de harem. Mamele au dimensiuni mult mai mari. Ele primesc douăzeci până la treizeci de ouă de la un amant şi incubează până la o duzină pe ciclu.

Lumea naturală a hothrilor este o planetă care orbitează în jurul unei stele roşii gigantice. Aceasta are drept consecinţă un nivel înalt al radiaţiei de fond însoţit de un nivel mic al radiaţiei vizibile. Prin urmare, hothrii văd mai bine în întuneric decât la lumina zilei. Pentru vedere, hothrii nu folosesc ochii. Ei posedă senzori care detectează căldura şi reflectează radiaţia infraroşie şi un soi de radar/sonar pasiv pentru detecţia mişcărilor.

Hothrii respiră prin intermediul unor orificii spiralate situate pe torace, dar ingerează printr-o gură ce conţine dinţi destinaţi sfâşierii şi masticaţiei (întrucât sunt omnivori). Dinţii hothrilor sunt din acelaşi material ca şi exoscheletul. Nu au nări, dar detectează totuşi mirosurile cu ajutorul unuia din orificiile spiralate. Cu „sonarul” direcţionat înainte şi plăcuţele pentru infraroşii fixate lateral, ei posedă un „câmp vizual” de circa 270°.

În lumina lor palidă, hothrii au un aspect negru – scânteietor. În lumina puternică a Aristei apar ca nişte siluete negre-albăstrii, cu pete de un maroniu închis, iar chitina lor are uşoare calităţi prismatice. Ei comunică prin intermediul unui limbaj alcătuit din sunete şuierate emise

prin circulaţia aerului prin anumite orificii de pe torace. Ca şi în limbajul uman, comunicarea este întregită prin gesticulaţie şi atitudine. Alfabetul lor se scrie folosind zone mai luminoase pe suprafeţe reci şi se citeşte cu senzorii de infraroşu.

ULTIMUL KATANA
(RĂPIREA)
de Steve Perry

SILK era pregătit pentru moarte.

Fusese pregătit pentru moarte timp îndelungat. Aceasta era Calea. Aceasta era credinţa Bushi: moartea nu era importantă. Numai tehnica era importantă, iar Silk era tot ce aveau ei mai bun. Era pregătit. Era precum acea sabie antică de pe Terra, pe care o avea acasă, *katana*. Arta căreia i se dedicase îl forjase, îl călise şi îl ascuţise până când nu mai rămăsese decât strălucirea de oglindă a tăişului de oţel, atât de ascuţit încât te puteai tăia fără să simţi nimic până nu vedeai sângele ţâşnind. Şi dacă moartea nu însemna nimic pentru katana, pentru că moartea era raţiunea existenţei sale, pentru ea fusese creată, tot aşa Silk era cât se poate de sigur că, într-o confruntare unu contra unu, corp-la-corp, putea înfrânge orice om din galaxie. Chiar dacă ar fi murit într-o asemenea luptă, ar fi învins şi asta era partea importantă.

Cu excepţia instructorilor, nu avusese niciodată o familie. Fără mamă, fără tată, fără fraţi şi surori. Era singur în galaxie, nu întâlnise niciodată dragostea. Dar găsise Calea.

Problema era, de data asta, că Silk nu trebuia să moară, deoarece acum moartea ar fi însemnat un eşec. Ar fi trebuit ca ei să desemneze pe altcineva, dar nu au făcut-o. L-au ales pe Silk, şi verdictul a fost definitiv.

***

Fir-ar să fie, tare întuneric era în nava hothrilor! Un întuneric de nepătruns şi fierbinte. Locul mirosea a grajd de vite tropical într-o zi de vară, în ciuda obturatoarelor pe care i le implantaseră în sinusuri. Era cât se poate de rău că aerul era încărcat de metan. Dar mai bine aşa decât să fi respirat fluor sau clor. Şi nici măcar n-ar fi mirosit mult mai bine, se gândi el. Iar chestia cu aspect de fasole pe care o mâncau hothrii, puţea şi mai urât. Silk stătuse îngropat

timp de trei ore într-un container cu hrană, respirând dintr-o butelie, până când, în sfârşit, au ridicat butoiul şi l-au transportat pe navă. Te-ai fi putut aştepta ca tipii în halate albe să fie în stare să conceapă un filtru pentru sinusuri care să atenueze duhoarea. Nenorocirea era că ei stăteau în cabine curate în spitalul lor spaţial şi nu respirau decât aer reciclat. Viaţa era grea!

Îşi potrivi „ochelarii minune” şi-i conectă. Făceau parte din clasa 10, cu vedere bilaterală şi puteau fi comutaţi pe ultraviolet sau pe infraroşu. Teoria spunea că erau în stare să vadă ceea ce gângăniile nu vedeau, pentru că ochii lor erau sensibili mai mult înspre limita inferioară a spectrului. Dacă trebuia să se ascundă, fusese sfătuit să caute un loc mai cald. Trebuia să fie capabil să vadă cât mai bine. Gângăniile aveau toate avantajele. Erau mai puternice, nu erau nevoite să păstreze liniştea, erau cu mult mai numeroase şi în plus, paştele mă-sii, era nava lor!

Şi era şi o navă urâtă. Hothrii erau risipitori. Preferau să distrugă un obiectiv folosind din belşug puterea de foc a armelor decât să ţintească cu precizie. Prin urmare, interiorul navei era sufocat de baterii de condensatoare imense şi inestetice, precum şi de baterii de bioplăci. Ca să ajungi indiferent unde, trebuia să dezlegi un labirint. Şi unde pui că nu era o navă de luptă, era nava-incubator.

Brusc, bărbatul îşi aduse aminte pentru ce venise. „Haide, Silk, treci la subiect. Dacă continui să visezi, ai să fii dezamăgit de ziua petrecută aici.”

Silk traversa un rezervor de evacuare când războinicul hothri apăru din beznă în faţa sa. Avea un noroc tâmpit, dar era obişnuit cu asta.

Nu putea să-şi dea seama dacă războinicul era mascul sau femelă, mai erau încă două sexe, patru cu totul, creierele de la MI[6] ştiau şi ei atâta lucru – dar n-avea prea multă importanţă. Oricare dintre ele te-ar fi omorât la fel de rapid.

Silk avea înfipt în curea un pistol Smith de 10 mm, dar nu voia să-l folosească decât ca pe o ultimă soluţie. Arma în

[6] MI – Military Intelligence – Contraspionajul militar *(n.t.)*

sine era silenţioasă şi încărcată cu muniţie subsonică, deci nu făcea „bum” când trăgea şi nici nu străpungea bariera sonică pentru a face apoi bum. Numai că exoscheletul chitinos şi negru al furnicilor era dur şi trebuia să foloseşti penetratoare de blindaj sau proiectile explozive ca s-o spargi. Gloanţele PB nu funcţionau în regim subsonic, marfa pe care o avea la el nu penetra la 300 de metri pe secundă, aşa că rămâneau explozivele. N-aveai cum să le potoleşti, când atingeau ţinta făceau un bum *grozav*. Era prea devreme ca să provoace un asemenea zgomot.

Silk era avantajat căci în rezervorul în care se afla, vederea gânganiei era înceţoşată. Hothrii erau puternici, dar nu prea flexibili, şi deloc mai iuţi decât oamenii. Silk folosise makawara ca să-şi fortifice mâinile. În plus, purta mănuşi fără degete, din piele dură. Tălpile ghetelor sale ţintuite fuseseră întărite cu straturi multiple de carburi. Era în stare să crape platoşa – sau cel puţin reuşise asta când se antrenase pe cadavre de furnici.

Bărbatul înţepeni în dreptul fondului de metal fierbinte. Războinicul hothri trecu pe lângă el ezitant, cu mersul ţeapăn caracteristic speciei. Dacă te mişcai, te reperau imediat printr-o ceaţă groasă ca portofelul unei târfe din port. Dar dacă rămâneai nemişcat, erai ca şi invizibil.

Când gângania se întoarse cu spatele la el, Silk se lăsă în patru labe, într-o poziţie aproximativ cabalină, şi îi aplică o lovitură laterală cu piciorul, transversal.

O lovitură lentă ca transmisia radio. Oricine cunoştea câte ceva şi era puţin atent, putea să se ferească şi-i mai rămânea timp să ia şi masa de prânz. În tot cazul, ce pierdea în viteză, câştiga din plin în forţă.

Călcâiul lui Silk izbi creatura în locul unde la om s-ar fi aflat şoldul, în platoşa mai subţire ce acoperea partea inferioară a spatelui, făcând-o să cadă înainte, pe burtă. Toracele posterior nu-i fu de prea mare ajutor. Gângania era cu un sfert de metru mai înaltă decât Silk, dar cântărea probabil mai puţin cu o treime decât el.

Creatura scrâşni surprinsă, dar înainte de a se putea ridica, Silk făcu un salt şi ateriză pe spatele ei cu ambele

picioare. Silk cântărea vreo nouăzeci de chile la g=1, şi asta era o gravitaţie ceva mai mare decât cea la care îşi reglaseră gângăniile nava, astfel încât impactul a fost considerabil.

Platoşa gânganiei trozni şi se făcu ţăndări, iar fluidul galben vâscos care circula în membrana de sub chitină se împrăştie în toate direcţiile. Agitat, aerul mai greu din apropierea podelei se ridică pentru a se lupta cu filtrele lui Silk.

Creatura ciripi din nou. Hothrii erau puternici, dar de îndată ce le spărgeai platoşa, se stingeau ca o lumânare. Erau întocmai unui om care-şi pierde dintr-o dată tot sângele.

Silk sări de pe gânganie, care fu străbătută de un fior, apoi rămase nemişcată.

„Îmi pare rău, amice. Am venit singur, vreau să şi plec singur. Cu tine n-am nimic, dar asta mi-e meseria.”

Silk îşi dădu seama că gâfâia şi făcu un efort ca să-şi domolească respiraţia. De vină era atmosfera; îl preveniseră că s-ar putea să i se întâmple, aşa că nu se impacientă.

În apropierea rezervorului de evacuare se afla o nişă. Un hothri viu sau un om nu s-ar fi putut înghesui acolo dar, aşa cum era, cu platoşa distrusă, nu-i fu deloc greu lui Silk să înghesuie gângania moartă în spaţiul strâmt.

Poate că nu-l va găsi nimeni până când el va părăsi nava.

Păi, da, şi poate că soarele local se va transforma în novă şi-i va pârli pe toţi, nu-i aşa? Puţoii de la MI îi spuseseră că gângăniile se aflau în partea descendentă a ciclului – că majoritatea se vor afla într-o fază asemănătoare cu somnul. Periodizare, cică. Şi ce s-a întâmplat la nici trei minute după ce a făcut primii paşi în interiorul navei? Un hothri era gata-gata să se-mpiedice de el.

„Asta s-a întâmplat ieri, Silk. Mişcă-te şi termină-ţi treaba. Ai să-i înjuri când vei ajunge acasă.”

Clownii de la MI îi desenaseră o hartă despre cum îşi imaginaseră ei că ar fi alcătuită o navă, pornind de la resturile unei carene recuperate de ei într-un colţ îndepărtat al satelitului natural al Aristei. Ghiciseră unde se aflau compartimentele pentru hrană, precum şi locul unde se găseau navele de salvare, sau cel puţin o parte din ele.

Silk o porni pe coridor, înlemnind la auzul unor zgomote reale sau imaginare, clipind dureros sub ochelarii-minune din cauza lentilelor chimice pe care i le implantaseră în ochi ca să prevină lăcrimarea continuă datorată metanului din atmosferă.

Ştia să piloteze nava de salvare a hothrilor, iar dacă panoul de control era identic şi pe nava de treizeci de locuri, se putea descurca şi cu aşa ceva. Odată îndeplinită misiunea, probabil ar fi putut ajunge acasă. Celor de la MI nu le-ar displăcea deloc, i se spusese, dacă ar fi putut aduce una din navele de treizeci de locuri. Aveau destule navete mici.

Puţoii!

Dar, mai întâi, trebuia să găsească incubatorul. Asta era partea uşoară a misiunii.

***

Încă o bilă albă pentru cei de la MI, gândi Silk. Un semn în alfabetul hothri, vizibil cu ochelarii în infraroşu, indica ceea ce învăţase că înseamnă „Incubator”. Avu nevoie de douăzeci de minute de atenţie încordată ca să ajungă acolo, şi în timp ce el văzu două gângănii trecând pe un coridor lateral, furnicile nu-l observară. Până acum mersese mai bine decât se aşteptase.

„N-ar fi trebuit să te gândeşti la asta, Silk.”

La uşa incubatorului se aflau patru paznici, toţi înarmaţi cu acele blestemate de puşti-mitralieră pe care le foloseau de obicei.

Fir-ar să fie.

Silk se trase înapoi la fel de încet cum îşi aruncase privirea pe după colţul coridorului. Era el tare, dar nimeni n-ar fi putut să danseze cu patru hothri înarmaţi în această mlaştină şi să mai vrea s-o facă şi în deplină linişte.

Mitralierele alea răpăiau precum urgia Domnului când intrau în acţiune.

Dar de ce mama dracului erau paznici aici? Nu trebuia să fie niciunul. Nici n-avea sens, de altfel, doar dacă nu cumva se aşteptau la necazuri, şi nu exista niciun motiv ca să se aştepte la necazuri, decât dacă cineva găsise totuşi gângania moartă de lângă rezervorul de evacuare.

„Nu mai pierde timpul cu motivaţiile lor, Silk. Ei sunt aici. Descurcă-te cu această realitate.”

„Okay, gândeşte-te.”

Avea paralizantul, dar ăsta era pentru mamă. Conform datelor aflate la îndemâna MI, era posibil să aibă sau să nu aibă efect asupra mamei, iar paznicilor probabil nu le-ar fi făcut nimicuţa. Aşa că, ieşea din discuţie. Avea globul-cuib, dar ceva îl făcea să creadă că nu i-ar fi de prea mare folos. Mai era şi pistolul Smith de 10 mm. Ar fi putut să tragă un glonte în josul holului, cu speranţa că paznicii vor alerga să vadă despre ce e vorba, dar întrucâtva varianta părea improbabilă. Un paznic uman care s-ar fi dus să vadă ce a făcut *bum*, ar fi avut grijă să cerceteze încuietoarea când s-ar fi înapoiat.

N-avea rost să se bazeze pe aşa ceva.

Okay, ce mai rămăsese? Păi, să se întoarcă, să găsească o navă de salvare şi să spele putina. Le va spune clovnilor de la MI că i-a fost imposibil. N-aveau cum să afle contrariul, chiar dacă i-ar fi stors creierul, pentru că patru paznici înarmaţi erau, totuşi, patru paznici înarmaţi.

Silk oftă. O greşeală, căci se alese cu o gură plină de vapori otrăvitori, aflându-se atât de aproape de podea. Fir-ar să fie!

Okay. Cea mai apropiată navă de salvare ar fi trebuit să se afle la două sute de metri dincolo de incubator, în direcţia opusă. Ar fi putut să-i parcurgă uşor sub treizeci de secunde, chiar cu pachetul sub braţ. Mai socoti încă pe-atât ca să ajungă la furnica-mamă şi s-o desfacă, plus zece secunde ca să-i tragă-n piept pe paznici. Încă treizeci de secunde pentru ghinioane: sub două minute. Va avea oare la dispoziţie atâta timp?

Probabil că nu. Probabil că nu.

Dar, astea erau variantele: să meargă până la capăt sau să se ducă acasă cu mâna goală.

Era tot ce avea de ales, dar hotărî că mai bine-şi frângea sabia katana decât să se dea bătut. Şi-aşa, nimănui nu-i păsa dacă trăia sau murea, nici măcar lui. Aşa că putea la fel de bine să încerce.

Decizia fiind luată, Silk se puse în mişcare. Îşi scoase pistolul.

Încet, îşi întinse braţul şi umărul pe după colţ şi, la fel de concentrat, aţinti pistolul în josul holului. Era bun în lupta corp la corp, dar obţinuse rezultate remarcabile şi la trageri. N-avea nevoie să vadă ţinta, mintea sa trecând automat pe modul de lucru „ochire”. Trase aer adânc în piept, lăsă jumătate să iasă afară, şi trase patru gloanţe cât de repede putu să apese pe trăgaci. Când al cincilea glonte intra pe ţeavă, Silk se afla deja în alergare.

Zgomotul celor patru explozii se reverberă de-a lungul coridorului aproape într-o singură detunătură, rănindu-i timpanele. Ar fi trebuit să pună surdina. Fir-ar al dracului.

Ajunse la uşă în momentul în care ultima gânganie se prăbuşea. În cădere, paznicul apăsă trăgaciul mitralierei, iar corpul camaradului din imediata lui vecinătate se dizolvă, practic, sub ploaia de proiectile incandescente. Dintotdeauna, fiinţele inteligente au făcut arme care au servit cel mai bine la distrugerea semenilor.

Panoul uşii era din plastic dur, fixat pe o balama cu acţionare electrică. Silk deschise uşa cu o lovitură de picior. Sări înăuntru cu pistolul pregătit.

Mama, lungă de trei metri, lată de doi şi înaltă de un metru şi jumătate, încercă să fugă din calea intrusului. În orice altă situaţie, Silk ar fi zâmbit de felul cum se mişca creatura. Semăna vag cu un hothri, dar unul extrem de gras, culcat pe burtă. Avea nişte picioare subţiri şi slabe, iar braţele nu-i erau de prea mare folos. Aducea cu o lăcustă care, stânjenită de o terminaţie obeză, încerca totuşi să fugă.

Silk scoase paralizantul de la centură, apăsă declanşatorul şi îl aruncă înspre mamă. Canistra se lovi de spatele negru al creaturii şi căzu pe podea, apoi explodă într-un nor întunecos, care prin ochelarii-minune arăta verde. Silk îşi ţinu respiraţia. Cei de la MI îi spuseseră că paralizantul nu avea efect asupra lui, dar acum avea tot atâta încredere în MI pe cât era de convins că putea să zboare pe o planetă cu gravitaţia g=2, fluturându-şi braţele.

Gazul se răspândi aproape instantaneu, iar Silk ajunsese lângă mamă înainte ca aceasta să înceteze să se mişte.

Pe spatele ei trebuia să se afle o deschidere gen-trapă, suficient de mare ca să se strecoare înăuntru. Nu era acolo!

Paştele mamii lor! Dac-o s-ajungă acasă, o să le tragă numai şuturi în dos puţoilor de la MI!

„Haide, Silk, potoleşte-te! Scoate-ţi nasul din fund şi fă ceva! Nu e nicio deschizătură? Excelent! Atunci, fă una!”

Se îndepărtă preţ de vreo cinci metri, ridică pistolul şi trase.

Partea posterioară a mamei explodă, şi o ploaie de aşchii chitinoase îl împroşcă pe Silk. Le simţi lipindu-i-se de faţă şi de frunte, provocându-i mici tăieturi, dar nu le băgă în seamă.

Alergă înainte şi pătrunse în trupul fumegând al mamei.

„Îmi cer scuze, gândi Silk, asta mi-e misiunea.”

Îl săgetă un fulger de simpatie pentru mama-hothri, pentru ceea ce făcea el progeniturilor ei. Nu ajunsese niciodată în situaţia de a îngriji un copil, în tinereţe nu avusese astfel de înclinaţii, iar mai târziu, când devenise prizonierul meşteşugului său, considerase că n-ar fi ceva înţelept din partea lui. Copilăria lui de orfan crescut în creşă, fără mamă, fără tată, fusese dureroasă. Şi nu voia să provoace şi altcuiva acelaşi lucru, în cazul în care n-ar fi putut să stea pe-aproape. Păcat. Din când în când, se gândea la asta. I-ar fi plăcut ideea unei versiuni mai mici a lui Silk, care să-l aştepte undeva, dar târfele cu care-avusese de-a face, probabil că nu fuseseră de aceeaşi părere, aşa că era greu de crezut că vreo copie de-a lui cutreiera galaxia, sau că, ţinând cont de locul în care se afla

şi ceea ce făcea acum, avea să existe vreodată. Pe unii, gândul că mureau lăsându-şi undeva în urmă cromozomii îi uşura. Silk nu putea înţelege asta. I se părea necinstit faţă de copil. Copiii au nevoie de părinţi.

Primul ou era moale ca gelatina. Avea formă ovală, de mărimea mâinii unui om matur, dar gelul exterior limpede era terciuit, iar embrionul gri-rozaliu dinăuntru devenise o masă zdrobită. Al doilea, al treilea şi al patrulea erau la fel, aproape distruse din cauza exploziei. Fir-ar să fie!…

Ai cincilea ou era întreg. Gelul era intact iar înăuntru viitoarea furnică stătea chircită ca o replică plăpândă a acelui hothri pe care Silk îl ucisese în rezervorul de evacuare. Gelul era cald şi lipicios la atingere, şi se mula sub degetele sale. Atenţie. Creaturile astea par a fi foarte fragile. N-au niciun strat exterior de protecţie.

Silk extrase şi restul ouălor, o jumătate de duzină. Toţi erau războinici, cel puţin cât îşi putea el da seama. Nu era nici momentul nici locul potrivit pentru o examinare pe-ndelete, ce dracu!

MI ar fi vrut o mamă, sau măcar un amant, dar trebuia să se mulţumească cu ce le aducea. N-avea loc decât pentru un singur ou.

Silk scoase din buzunarul de la spate containerul de plastic şi deblocă butonul mecanismului de aplatizare. Containerul se expandă într-un semiglob de mărimea unei găleţi. Cu mişcări iuţi, Silk umplu pe jumătate globul cu biospumă dintr-un spray ataşat de recipient. Aşeză oul în cuibul de materie spongioasă, îl acoperi cu spumă, apoi închise capacul cu autoetanşare. În teorie, puteai să dai drumul containerului de pe un munte, iar globul se rostogolea până jos, fără ca oul să păţească nimic. În teorie.

Îşi agăţă containerul la spate şi se ridică.

„E timpul să pleci, Silk. Petrecerea s-a terminat.”

Ajunse la uşă. În hol se aflau cel puţin douăzeci de gângănii, roind înspre uşa distrusă.

„Hait! Greşit, amice. Petrecerea abia a-nceput.”

— Drace! nu putem ieşi pe-aici, tinere, îi spuse el oului. Şi s-ar părea că nu există nici vreo ieşire secundară.

„N-ai pe unde să scapi, Silk.”

Întinse revolverul şi, pe foc automat, trase ultimele gloanţe explozive în hol. Zgomotul fu groaznic. Asta trebuie să le mai fi tăiat elanul.

„Scrie-ţi epitaful, scoate două încărcătoare noi şi străduieşte-te să târăşti după tine cât mai mulţi.”

Dar, în timp ce scotea din locaşuri încărcătoarele de rezervă, lui Silk îi veni o idee. Se retrase înspre fundul incubatorului. Poate că va merge. N-avea nimic de pierdut.

Pereţii interiori ai navei erau subţiri. N-aveau de ce să fie mai groşi – nu trebuiau să reziste la vid sau la intemperii. Iar uşa era din plastic, nu din metal.

Mai avea patru încărcătoare cu câte cincisprezece gloanţe explozibile. Îndreptă arma spre perete şi trase.

La al doilea încărcător, era surd de-a binelea.

Dar la al treilea, avea în faţa sa un perete ce părea făcut din hârtie zdrenţuită.

Silk trecu prin gaura din perete. Se împiedică, aproape căzu, dar îşi păstră echilibrul. Se găsea într-o încăpere plină cu containere de marfă, obişnuitele poloboace hexagonale folosite de gângănii. Încăperea era mare şi avea o uşă în capătul opus.

Silk alergă într-acolo. Apăsă o plăcuţă de pe perete şi uşa se deschise înăuntru, iar el trecu mai departe, cu arma pregătită…

Într-o cameră goală.

„Nu ştiu care zeu a început să se intereseze de soarta ta, Silk. Ce-ai zice să-i ridici un templu când ajungi acasă?”

„Ai reuşit!”

Silk se orientă. Spera ca, măcar de data asta, cei de la MI să fi avut dreptate. Se întoarse spre stânga şi porni în goană.

***

Două gângănii se îndreptau spre el cu pas şovăielnic prin beznă, dar Silk nici nu încetini când îşi făcu loc printre ele, îmbrâncindu-le în părţi.

„Haide, MI, nu mă dezamăgi!”

Iată, chiar în faţa sa, se afla trapa circulară care indica intrarea în prima dintre cele trei nave de salvare.

Fir-aţi ai dracului!

Abia reuşi să închidă trapa în urma sa că şi auzi răpăitul gloanţelor de mitralieră izbind metalul din spatele său. Spera ca hothrii să nu-şi dezmintă nepriceperea în materie de tragere, altfel mica navă pe care tocmai încerca să le-o fure avea să devină crocantă înainte să parcurgă câţiva metri. Era de aşteptat ca artileriştii să fie obişnuiţi cu ţinte mult mai mari, iar computerele de reglare a tirului să fie programate să evite tot ce se găsea atât de aproape, de teamă să nu declanşeze vreo bombă sinucigaşă sau să nu lovească vreo navă din propria formaţie. Silk se gândi că avea să afle cât de curând cum stăteau lucrurile.

Scoase de la spate cutia cu oul şi o fixă pe scaunul copilotului apoi îşi făcu şi el loc în scaunul pilotului, ciudat şi incomod. Avea o gaură mare la spate şi trebuia să stea efectiv în picioare, dar se descurca el.

— Haide, tinere, ce-ai zice de-o plimbărică? spuse Silk, cu mâinile pe comenzi.

***

Mica navă se îndepărtă de nava-incubator, propulsată de ceea ce era, practic, un resort mare. Distrugătoarele şi carele de luptă care însoţeau în formaţie nava-incubator nu aveau să tragă în el, de teamă să nu nimerească pe unul de-ai lor, sau cel puţin aşa spunea teoria.

Porni motoarele, hotărât să vadă câte parale făcea mica pasăre. Forţa G îl plezni cu laba ei mare, dar lui Silk nu-i păsa. Se îndepărtase de la traiectoria flotilei şi se îndrepta către soare, o parabolă strânsă ce urma să-l poarte în spatele Aristei, dacă scăpa teafăr până atunci.

Avea timp să aducă nava acolo unde MI putea trimite pe cineva după el. Introduse coordonatele în computerul de bord. Chiar dacă el nu va scăpa, colonelul va reuşi s-ajungă. Se dovedea un profesionist până la capăt.

La acest gând, capul păru să-i explodeze. Ce se întâmpla aici? Asta nu semăna cu nicio radiaţie de care să fi auzit.

Se ridică de pe scaunul pilotului. Era ceva de la ou… era ceva… era oare ceva în neregulă cu oul? Primise oare şi oul o doză din ceea ce primise el?

Silk se simţi atras de ou.

Ceva se *mişca* acolo.

Trase de piedică şi desfăcu capacul. Biospuma, creată special pentru hothri după cele mai avansate cunoştinţe ale celor de la MI era caldă când îşi vârî mâinile înăuntru şi atinse oul. Gelul vibra sub atingerea degetelor sale.

Silk ridică oul din cuib. Aşeză puiul pe podea şi se aşeză pe vine lângă el, ştergându-l de spumă.

În timp ce privea, o mână firavă îşi făcu loc prin gel şi străpunse masa moale şi limpede. Marginea crestată de pe spatele micuţei mâini deja se întuneca la culoare în atmosfera navei. După o clipă, şi restul celor trei degete începură să se înnegrească.

Puiul era pe cale să se nască!

Nimeni nu-l pregătise pentru asta. El trebuia doar să-l fure şi să-l transporte. Şi acum, ce trebuia oare să facă?

Cealaltă mână se dezdoi de lângă trup şi începu să-şi croiască drum prin gelatina transparentă.

Curiozitatea puse stăpânire pe creierul lui Silk.

Se întinse şi începu să dea la o parte gelul, ajutând copilul hothri să se elibereze.

— Aşadar, tinere, n-ai mai putut să aştepţi, ai?

***

— Ăă, Banditule, Banditule, aici Gaură-n zid. Eşti pe fază?

Silk se holbă la unitatea TBR: MI transmitea pe frecvenţa convenită.

— Gaură-n zid. Aici Banditul.

— Silk, ai reuşit!

La capătul celălalt al circuitului, se auzi o oarecare agitaţie.

— Ia mai lasă-mă dracului în pace, tembelule. Crezi că mai are vreo importanţă dacă gângăniile îi află numele?

— Ăă, Gaură-n zid, rezultatele sunt negative.

— Cum? Repetă, te rog.

— Am scăpat, dar fără pachet.
— La dracu!
— Da, şi în plus, se pare ca n-am să vă pot aduce nicio nouă navă să vă jucaţi cu ea, MI.
— Care-i şmenul, Silk?
— Mi-au tras câteva pe cocoaşă pe când părăseam nava-mamă. Voi ajunge pe Arista în scurtă vreme dar… ăă… nu la volan.
— Ah, Silk, fir-ar să fie.
— Mda, căutaţi o lumină strălucitoare pe cer, băieţi, mă îndrept spre partea întunecoasă, poate-am să le ofer băieţilor de la sol o stea căzătoare, ca să-şi pună o dorinţă.
— Drace! Îmi pare rău. Vrei să transmiţi vreun mesaj?
— Nimic. Ne vedem la următoarea încarnare, poate.
Silk întrerupse comunicaţia şi încercă să se lase pe spate, în scaunul pilotului. Plăpândul hothri din poală se agăţase de cămaşa lui.
— Hai, tinere binişor. Eşti în mâinile mele.
Luă micuţul extraterestru în căuşul palmelor şi-l simţi relaxându-se la atingerea pielii sale. Fiinţa era caldă.
Fusese de-a dreptul şocat când ultimele rămăşiţe de gel fuseseră îndepărtate, dezvăluind copilul-hothri. Creatura ciripise către el, iar curiozitatea i se domoli, descoperind şi care fusese cauza: copilul hothri era un empat.
Contactul nu durase decât câteva clipe, dar lui Silk îi fu de ajuns ca să afle despre hothri mai mult decât ar fi putut acumula într-o viaţă de studiu intelectual. Şi, în acelaşi timp, copilul lua cunoştinţă de gândurile şi sentimentele *lui*. Nu era ceva permanent, empatia hothrilor. Era ca un fel de încrustare a memoriei dăruită copiilor la naştere. În timp ce ieşeau din ou, ei stabileau un contact mental cu mama care-i incubase, iar ea le răspundea, la rândul ei. Silk ştia asta în adâncul sufletului său, aşa după cum ştia şi toate celelalte lucruri. Comunicase cu un extraterestru într-un fel în care nu făcuse cu nicio fiinţă umană. Pentru scurtă vreme, au trăit unul în sufletul celuilalt. Cei de la MI habar n-aveau de asta.

— Ei bine, Junior, spuse el, n-o să ne fie uşor. Cred că am să pot să fac rost de suficient metan ca să poţi respira acolo jos, şi-am să pot şuti destulă pastă de-aia de fasole ca să te hrănesc, dar dacă ne prinde oricare dintre părţi, s-a zis cu noi!

Copilul extraterestru ciripi încetişor. Nu pricepea el ce spune, dar Silk îşi făcu socoteala că i-ar putea învăţa limba, nu se putea să nu găsească pe cineva care să-l înveţe.

Celor de la MI nu le-a spus nimic. Mai ales după cele comunicate de creatură când pătrunsese în mintea sa. Propriu-zis, nu fusese vorba de un limbaj adevărat, dar înţelesul fusese limpede, la fel de limpede şi de ager ca şi katana care fusese cândva Silk, nu se putea înşela. Aşa cum fuseseră conectaţi, era imposibil ca Silk să nu simtă. Şi n-avea cum să-l mai părăsească, mai ales după ce îi spusese, după ce simţise creatura, după ce simţise el:

— Tăticule, spusese copilul-hothri, cu toată dragostea şi candoarea de care fusese în stare. *Tăticule.*

Şi cu asta, ultimul katana se destrămă… şi deveni întreg.

DEFENSIVA ORBITALĂ

de Bill Fawcett

De îndată ce a devenit evident că bătălia finală în Războiul împotriva hothrilor va însemna, de fapt, asedierea Aristei însăşi, înaintarea prudentă a hothrilor le-a oferit aristanilor câteva luni de răgaz pentru pregătiri. Aceste pregătiri au inclus fabricarea de sute de „plutitoare”, nişte mine agăţate de baloane care, prin însăşi concepţia lor, atestau incapacitatea aristanilor de a-şi controla până şi propria lor atmosferă. Nişte mine teleghidate, ceva mai sofisticate, au fost răspândite în spaţiu deasupra celor mai sensibile obiective. Arme mai simple, de toate tipurile, au fost distribuite unei populaţii diminuate în mod constant de raidurile de bombardament ale hothrilor.

După zece ani de confruntare din ce în ce mai acerbă, structurile superioare de comandă ale Aristei au devenit conştiente de incapacitatea hothrilor de a străpunge o apărare puternică. Când a devenit clar că, în curând, bătălia se va da pentru cucerirea propriu-zisă a planetei, Înaltul Comandament a căutat să tragă foloase de pe urma acestei slăbiciuni a extratereştrilor. Numai că, în lipsa unui loc de retragere, problema devenea spinoasă.

O soluţie ar fi fost amplasarea unor platforme defensive pe orbite superioare. Asamblarea rapidă în spaţiu a platformelor din elemente prefabricate, putea fi considerată în sine un triumf. Construite în mai puţin de trei luni, toate platformele planificate erau gata într-o proporţie de nouăzeci la sută când au început luptele finale ale asediului. Din păcate, o analiză lucidă a situaţiei arăta că numai câţiva dintre amirali susţinuseră că resursele irosite pentru platforme ar fi fost folosite mai eficient dacă se construiau nave capabile de acţiuni ofensive şi de zboruri FTL. Nu mai rămăsese nicio scăpare, Arista rămăsese izolată în spaţiu.

Puterea de foc a platformelor, puternic protejate şi de ecrane de protecţie, echivala cu trei crucişătoare mari.

Fiecare din ele putea adăposti în acelaşi timp două batalioane de infanterie marină. Înarmate cu zeci de tunuri laser şi lansatoare de rachete, cea mai mare slăbiciune a platformelor era imobilitatea. O altă îngrijorare o provoca şi teama că nu vor putea fi complet aprovizionate până când va începe bătălia. Rămase singure, fără nicio speranţă de sprijin din partea rămăşiţelor flotei Aristei, se spera ca platformele să atragă măcar atenţia unor segmente importante din flota de asalt a hothrilor. Iar asta ar fi oferit câteva ore sau zile în plus de supravieţuire pentru Arista.

MONSTRUL DIN MALDURA

de William C. Dietz

ÎN MAJORITATEA ZILELOR, sala tribunalului militar era pustie, adăpost pentru razele prăfuite ale soarelui şi, din când în când, obiectul activităţii echipelor de menţinere a curăţeniei. Dar astăzi era ceva deosebit. Locul era supraaglomerat de ofiţeri, care viermuiau pe uşile mari, duble, umplând spaţiul încăperii cu rumoarea conversaţiei lor.

Ofiţerii salutau scurt din cap gărzile de infanterişti, încremenite în poziţie de drepţi, în timp ce traversau spaţiul uşii şi făceau tot ce putea pentru a evita să dea ochii cu colonelul Ras Kilgor. Ca şi cum colonelul ar fi suferit de cine-ştie ce boală contagioasă. Şi, într-adevăr, în termeni militari, suferea.

Kilgor şedea pe un scaun cu spătar drept de lemn, în imediata vecinătate a uşilor duble. Scaunul era solid, excesiv ornamentat şi o idee prea mic pentru silueta sa imensă.

Bărbat masiv, înalt de circa un metru nouăzeci şi cântărind peste suta de kilograme, Kilgor avea trăsături regulate, ochi verzi şi un nas pe care natura şi un lung şir de oponenţi îl turtiseră.

Privea la ofiţeri cu un zâmbet fals. Unii îl urau, dar majoritatea erau nelămuriţi. Ce era el, la urma urmei? Un monstru cu sânge rece? Sau cineva care procedase cum putuse mai bine într-o situaţie imposibilă? În câteva minute, curtea marţială va reveni în sală şi vor afla răspunsul.

Periscopul flotant, împins într-o parte de o pală de vânt rebel, reveni cu un zumzet în poziţie. Dispozitivul era destinat să elimine necesitatea unei gărzi de pază şi să menajeze astfel demnitatea lui Kilgor. Nu reuşea. Avea extremitatea plantată în centrul nivelului zero şi toată lumea ştia asta.

Gândurile îi fură întrerupte de clănţănitul cizmelor pe piatra lustruită. Maiorul era scurt şi îndesat. Purta o

uniformă fără cusur, atât de ţeapănă încât trosnea în timp ce se mişca, făcându-l pe Kilgor să-l ia drept un scârţa-scârţa pe hârtie.

Apoi Kilgor observă steaua de aur strălucind pe pieptul bărbatului şi fu nevoit să-şi revizuiască prima impresie în bine. În *mult* mai bine. O Medalie a Virtuţii! Mâzgălitorii de hârtie nu primeau aşa ceva, şi la drept vorbind, nici alţii n-o primeau aşa uşor. Kilgor ştia asta: avea şi el una.

— Colonel Kilgor?

Kilgor se ridică. Se simţea mai bine.

— Da?

— Curtea este pregătită, sir.

Oare ce se citea în ochii maiorului? Compasiune? Milă?

Kilgor forţă un zâmbet:

— Mulţumesc, domnule maior. Să mergem, dar. Nu trebuie să-i lăsăm să aştepte.

Maiorul zâmbi. Colonelul era okay. Păcat de chestia asta cu curtea marţială.

Maiorul făcu un gest în direcţia uşilor masive:

— Sir?

Kilgor încuviinţă din cap şi se îndreptă spre uşi. Maiorul se afla la doi paşi în urma sa, iar periscopul încheia plutonul.

Soldaţii îşi pocniră călcâiele în semn de salut. Purtau armuri ceramice uşoare şi arme Zitter IV cu gloanţe explozive. Anii de serviciu militar şterseseră orice expresie de pe feţele lor.

Kilgor le adresă la fiecare câte un scurt salut din cap, în timp ce uşile se deschideau cu un fâşâit. Şi-acum, verdictul. Vinovat sau nevinovat? Şansele înclinau spre „vinovat” dar Kilgor îşi îngăduise să spere. La urma urmei, generalul Kelly, cunoscută de cei din trupele sale mai ales sub numele de Killer Kelly[7] făcea parte din tribunal şi era de partea ofiţerilor de pe front.

De fapt, Kelly era foarte bine cunoscută pentru felul cum dădea iama prin eşaloanele din ariergardă, înhăţând ofiţeri de stat-major şi întrebându-i câte gângănii omorâseră în

[7] Killer Kelly – Kelly Ucigaşa *(n.t.)*

campania respectivă. Şi vai de bietul nătâng care răspundea: „niciuna”.

De cealaltă parte se afla amiralul Wando, mai mult politruc decât ofiţer şi swabby[8] până-n măduva oaselor. Kilgor nu se putea aştepta la prea multă simpatie din partea lui.

Şi ultimul, dar nu cel din urmă, era generalul Hurd. Un zbir al pedanteriei militare, aflat în prezent la comanda Academiei Militare a Aristei şi binecunoscut sub porecla „Hard Ass Hurd”[9].

Şi totuşi, rămânea speranţa, şi Kilgor încerca să creadă în ea.

Două camere de televiziune alunecară în jos ca să imortalizeze evenimentul. Publicul voia să ştie: Kilgor era om sau monstru?

În afară de asta, procesul constituia şi un eveniment politic, cu implicaţii pentru aliaţii non-umani ai Aristei. Va plăti „Monstrul din Maldura” pentru crimele sale? Sau va fi eliberat la capătul unei manifestări de prefăcută îngrijorare?

Toţi ochii erau fixaţi pe Kilgor, care începu să străbată lungul drum pe coridorul central. Auditoriul era atât de mare, încât membrii tribunalului se vedeau ca nişte siluete firave în depărtare, Kilgor abia putând să-i distingă.

Ferestrele înalte lăsau să pătrundă săgeţi de lumină galben-oranj, care încălzeau publicul. Zidurile erau acoperite cu panouri din lemn lustruit-oglindă şi cu sute de steaguri de luptă. Multe din ele erau sfâşiate şi pătate de sânge.

Până atunci, Kilgor nu intrase în auditoriu decât de două ori: prima dată la absolvirea Academiei Militare; a doua oară la primirea Medaliei pentru Virtute. Acum, la a treia sa vizită, ambele sale merite se aflau în cumpănă.

Kilgor îşi aminti cum îşi aruncau în aer bonetele împreună cu toţi ceilalţi camarazi şi se întrebă cine reuşise să şi-o prindă?

---

[8] swabby – marinar *(n.t.)*

[9] Hard Ass Hurd – *(aprox.)* Hurd – Cur de fier *(n.t.)*

Se aflau astăzi în rândurile audienţei? Morţi pe vreun câmp de luptă extraterestru? Sau îşi târau existenţa de la o zi la alta?

Acuitatea vizuală a lui Kilgor era extrem de bună, dar tribunalul şi masa la care erau aşezaţi erau încă prea departe. Nu putea distinge decât scânteierea metalului, nimic mai mult.

Cum era orientat pumnalul? Înspre el sau invers? Nu putea să îşi dea seama. Conform tradiţiei străvechi, plăselele semnificau nevinovăţia, iar vârful însemna vinovăţia.

Audienţa îi cunoştea deja soarta. Cei care erau aşezaţi pe locurile din faţă puteau vedea pumnalul şi transmiteau mai departe vestea. Se auzea ca un prelung sâsâit de şarpe. Apoi, zgomotul încetă şi toţi aşteptară reacţia lui Kilgor.

În afară de clănţănitul cizmelor lui Kilgor şi ale maiorului din spatele său, liniştea era aproape totală înăuntrul auditoriului. Timpul păru să-şi încetinească scurgerea şi aproape se opri în loc când din negura îndepărtată prinse contur imaginea celor trei oameni şi a mesei. Şi iată-l, oţel lustruit pe lemnul întunecat, vestitorul viitorului său.

Kilgor simţi ceva lovindu-l în stomac şi sângele năvălindu-i în obraji. Vârful era îndreptat înspre el. Verdictul era „vinovat”.

Camerele de luat vederi se apropiară, publicul fremătă agitat şi Kilgor se opri înaintea tribunalului. Generalul Kelly părea neîndurătoare, dar Kilgor citi în ochii ei simpatie. Ştia fără să i se spună că ea îl susţinea şi pierduse.

Cât despre Wanto şi Hurd, aceştia aveau nişte expresii satisfăcute şi păreau aproape mândri de verdict.

Având gradul cel mai mare dintre ofiţerii prezenţi, era de datoria lui Wanto să citească sentinţa. Ofiţerul naval avea o faţă prelungă şi ascuţită şi ochi ascunşi. Se asigură de poziţia corectă a camerelor de luat vederi, îşi drese glasul şi ridică documentul.

— Ascultând mărturiile şi examinând dovezile relevante, am ajuns la un verdict. Îl găsim pe colonelul Ras Kilgor

vinovat de distrugerea nesăbuită a satului Maldura de pe planeta Ulon II, vinovat de uciderea celor două mii patru sute doi locuitori ai săi şi vinovat de insubordonare faţă de ordinele primite.

Actul era mai lung, mult mai lung, detaliind ofensele cele mai mici şi citind porţiuni relevante din regulamentele militare, dar Kilgor nu mai ascultă. Se găsea la ani lumină distanţă, pe Ulon II.

Îşi aminti de întăririle care nu mai soseau, de proviziile care nu ajungeau niciodată, de sprijinul aerian care niciodată nu s-a materializat.

Îşi aminti de miasmele mlaştinilor de pe Ulona, de mirosul propriului corp nespălat, şi de duhoarea morţii.

Îşi aminti de nesfârşitele zile şi nopţi de luptă, când părăsea buncărul de comandă la fel de obosit cum intrase în el, de stimulentele înghiţite ca să rămână treaz.

Îşi amintea de gângăniile care coborau din ceruri, săpau tunele pe dedesubt, atacându-le tabăra.

Îşi aminti de bubuitul mortierelor antiaeriene şi de clămpănitul aruncătoarelor automate de obuze şi de vaietul armelor energetice.

Şi peste toate, îşi aminti de ciripeala emisă de gângănii, în timp ce străpungeau barierele şi viermuiau în buncăre.

Da, era responsabil pentru acţiunile sale, şi, da, Liga avea dreptul să-l judece.

Dar numai cei care fuseseră acolo. Numai cei care au văzut bărbaţi şi femei fugăriţi de furnicile agresoare, care le-au auzit ţipetele şi au fost înfioraţi de valurile de ură.

Atunci ei îl puteau judeca. *Atunci* puteau să-l blameze. *Atunci* puteau să-i aprecieze vinovăţia.

Vocea lui Wanto crescu în intensitate.

— Aşadar, acest tribunal îl condamnă pe colonelul Ras Kilgor, fost ofiţer comandant al Batalionului Patru, din Gărzile Ligii, să fie deposedat de toate rangurile şi onorurile şi să-şi petreacă tot restul vieţii la muncă silnică. Această sentinţă va fi anunţată oficial la parada de seară.

Audienţa rămase aşezată în timp ce Kilgor era escortat în afara auditoriului de o grupă de ostaşi înarmaţi şi condus

la locuinţa sa. Acum, când fusese declarat oficial „vinovat”, demnitatea sa, sau pierderea ei, nu mai aveau importanţă.

Îi trebui o jumătate de oră pentru a căpăta curajul să-şi sune tatăl. Generalul locotenent în retragere Alex Kilgor nu primea apeluri telefonice. Mai ales de la fiul său dezonorat.

Era dureros, dar mai puţin decât se aşteptase. Părea să existe un soi de limită pentru durerea pe care o putea suporta. Bun. Ce era mai rău, abia de-acum încolo urma să vină.

După amiaza trecu lent, neavând nimic de făcut decât să privească în gol la pereţii micului său apartament şi să-şi închipuie cum ar putea să se petreacă lucrurile.

În cele din urmă, la ora 16:00, auzi o bătaie-n uşă.

— Intră!

Uşa se deschise şi intră un sergent de artilerie. Era un bărbat scund, cu trăsături uscate, nimic de prisos, purtând îndoit peste braţ un sac cu efecte militare.

— Bună ziua, domnule colonel. Numele meu este Whippet. E timpul să vă îmbrăcaţi. Până la paradă a mai rămas circa o oră. Îmi pare rău că lucrurile au luat o asemenea întorsătură, dar la dispoziţia dumneavoastră este acum furca.

Ca membru al Gărzilor, Kilgor făcea parte din armata de uscat în vreme ce Whippet făcea parte din Marină, deci din „furcă”, aşa cum, de mai bine de o mie de ani, aceste capete pătrate îşi denumeau organizaţia. Prin tradiţie, Kilgor nu putea fi servit de cineva care purta aceeaşi uniformă ca şi cea pe care o dezonorase.

— Mulţumesc, puşcaşule. Îmi pare rău că măgăoaia a căzut pe capul tău. Eşti pe nasoale cu comandantul sau care-i treaba?

Whippet rânji:

— Ceva de genul ăsta, sir. Acum, dacă sunteţi amabil să probaţi uniforma asta, v-am adus una nouă.

O jumătate de oră mai târziu Kilgor se examina în oglindă. Uniforma cenuşie se potrivea ca o mănuşă, şi nici nu putea să fie altfel, întrucât fusese confecţionată special pentru el în după-amiaza aceea.

Kilgor ştia şi fără să verifice că medaliile şi cometele sale era prinse provizoriu cu aţă. În felul acesta, Wanton putea să i le smulgă fără să-şi scrântească încheietura. Un alt os de ros pentru camerele de luat vederi. Kilgor oftă.

— Okay, puşcaşule. Să mergem.

Whippet încuviinţă din cap, chemă escorta lui Kilgor şi-i întinse acestuia mâna. Kilgor i-o strânse.

— S-aveţi noroc, sir. Dacă asta mai contează acum, sunt mulţi cei care cred că aţi făcut ceea ce trebuia.

Kilgor încuviinţă sobru.

— Mulţumesc, puşcaşule. Omoară câteva gângănii în contul meu.

Whippet făcu un pas înapoi şi-şi pocni călcâiele în semn de salut. Îşi ridică braţul la nivelul pieptului, într-un salut formal:

— Sir!

Kilgor răspunse la salut şi ieşi pe uşă. N-avea să-şi mai revadă niciodată apartamentul şi nici pe Whippet.

Cizmele celor din escortă răpăiau într-o cadenţă perfectă în timp ce-l conduceau pe Kilgor printr-un şir de holuri strălucitoare, traversând un câmp de forţe permeabile, până ajunseră pe tocilă.

Tocila era o vastă întindere de asfalt cenuşiu, care mai purta o mulţime de alte denumiri peiorative. În timpul academiei militare Kilgor executase flotări pe fiecare metru pătrat al mult-urâtei suprafeţe.

Sergentul de stat-major lătră câteva ordine, şi alaiul mărşălui înspre clădirea cartierului general. Cu toate că periscopul dispăruse, două camere de luat vederi aşteptau tare nerăbdătoare. Se îndreptau încolo şi încoace, captând imagini pe fondul unui comentariu de rutină citit de o reporteriţă plictisită, aflată la sute de mile distanţă.

Soarele coborâse pe cer şi încălzea partea dreaptă a feţei lui Kilgor. Aerul era blând şi dulce, o aducere aminte a frumuseţii Aristei şi a celor mulţi care-şi pierduseră viaţa în apărarea ei.

Semnele războiului erau pretutindeni. Deasupra, se vedea o formaţie de aparate de vânătoare aero-spaţiale, cu

geometrie delta, iar mai sus, deplasându-se la marginea orizontului, o escadră de distrugătoare de escortă brăzda cerul.

Dar erau numai semne, vestitoare neînsufleţite ale ororilor ce urmau să vină. Acolo, în spaţiu, pe planete ca Ulona II, Arista pierdea războiul. În câteva luni, cel mai mult un an, Arista va lupta pentru propria ei viaţă.

Chiar în faţa lui, o companie de recruţi schimbă direcţia şi traversă în marş suprafaţa cenuşie a tocilei înspre un şir îndepărtat de barăci.

O singură privire îl lămuri pe Kilgor că erau nişte răcani majoritatea băieţi de la ţară, care acum învăţau să asculte de ordine. Ordine care pentru mulţi dintre ei vor aduce moartea.

Câţi băieţi şi câte fete vor muri ca să-i oprească pe extratereştri? Câţi or mai fi rămas în liniştitele ferme şi sate de pe Arista? Îndeajuns ca să salveze planeta?

Kilgor nu ştia. Nimeni nu ştia.

Nori albi şi pufoşi goneau împinşi de vânt peste un cer altfel albastru, iar păsările cântătoare vesteau sosirea serii. Era ziua cea mai neagră din viaţa lui Kilgor şi totuşi, o zi frumoasă.

Cum era cu putinţă? Exista cineva dincolo de perimetrul bazei pentru care aceasta era cea mai frumoasă zi din viaţă? Din cine ştie ce motive, vremea era de partea lor?

— Batalion, ’tenţiune!

La aceste cuvinte, două sute şaizeci şi şapte de supravieţuitori ai batalionului lui Kilgor luară poziţie de drepţi.

Escorta lui Kilgor îl conduse la locul cuvenit şi se retrase doi paşi înapoi. Era situat în vârful unghiului drept format de flancul de trupeţi şi cel al ofiţerilor superiori.

Chiar şi atunci, Kilgor era mândru de felul cum se prezenta Batalionul său, de forţa lor, de ceea ce înfăptuiseră… De ceea ce el înfăptuise. Faptul că aceşti bărbaţi şi aceste femei erau în viaţă dovedea că luase decizia corectă, că procedase aşa cum trebuia.

— Da, îi spuse o voce înceată, i-ai salvat... cu preţul a mai bine de două mii de vieţi nevinovate. Sânge pentru sânge. Eşti mândru de asta?

— Da, ripostă Kilgor. Atât am putut să fac, având atâtea responsabilităţi, iar vieţile acestea eu trebuia să le protejez.

Se auziră nişte ordine. Kilgor se întoarse la stânga şi rămase singur.

În faţa lui se aflau Wanto, Kelly şi Hurd, încremeniţi în poziţie de drepţi, cu medaliile sclipind în soarele după-amiezii. Încă o dată, Kilgor văzu simpatie în ochii lui Kelly, şi se întrebă la ce se gândea.

Maiorul Dieter păşi la dreapta lui Kilgor. Cândva locţiitoarea lui, ea se afla acum la comanda batalionului. Se adresă lui Wanto.

— Toţi membrii Batalionului Patru, Gărzile Ligii, prezenţi sau absenţi motivat, sir.

Kilgor zâmbi în sinea lui. Întotdeauna îi plăcuse această frază: „... absenţi motivat”. Putea să însemne atât de multe lucruri! În diferite situaţii ea se traducea prin: „beat”, „la infirmerie”, „rănit”, sau „decedat în acţiune”.

Da, mai bine de o mie de membri ai Batalionului Patru rămăseseră „motivat”, pe Ulona II. Şi acum, peste numai câteva minute, încă unul. Încă nerănit... dar perfect încadrabil la capitolul „pierderi”.

Privirea lui Wanto era ca de piatră.

— Colonel Ras Kilgor, stânga-mprejur!

Kilgor se supuse. Acum, prin tradiţie, Kilgor trebuia să-şi privească în faţă oamenii pe care-i comandase. Erau nişte profesionişti, condamnaţi pe viaţă la o ţinută impecabilă, o specie pe cale de dispariţie. Feţele lor erau impasibile.

Amiralul Wanto păşi înainte, ca să citească pentru ultima oară acuzaţiile. Cuvintele sale se auzeau ca un zumzăit.

Un răpăit de tobe însoţea discursul.

Soarele lumina cu putere şi de la joasă înălţime.

O pasăre se avânta în zbor către cer.

Ruşinea se prăvălea peste Kilgor în valuri devastatoare. Îi venea să plângă, să fugă şi să se ascundă, să dispară şi să nu mai fie văzut niciodată. Nu mai conta ce-şi spunea lui

însuşi, nu mai conta ce *ştia* că era adevărat, aceasta era dezonoarea supremă şi punctul cel mai de jos al întregii sale vieţi.

Discursul încetă în cele din urmă, dar răpăitul tobelor continuă. Toţi cei trei ofiţeri de rang superior se apropiară şi se postară la doi paşi în faţa sa. Wanto, aflat la mijloc, a făcut pasul final. Camerele de luat vederi s-au apropiat pentru gros-planuri.

Pe faţa ofiţerului naval se citea satisfacţia în timp ce-i smulgea tresele de pe umăr, bara de medalii de la piept şi fiecare din nasturii ştanţaţi de la veston. Toate au fost aruncate într-o pungă care avea să fie introdusă, cu ceremonial, într-un convertor de masă, mai târziu, în aceeaşi zi.

Apoi, la un semn nevăzut, un sergent de stat major păşi în faţă cu o pernă pe braţe. Perna era acoperită cu catifea roşie şi purta pe ea pumnalul lui Kilgor. Pumnalul care-i fusese dăruit la absolvirea academiei. De către acelaşi tată mândru care acum nu mai voia să ştie de existenţa lui.

Lumina scânteia reflectată de oţelul lustruit al pumnalului pe care Wanto îl ţinea ridicat. Lama nu era doar o jucărie pentru ceremonii, îi salvase viaţa lui Kilgor, şi constată cu durere cum îl maltrataseră.

Lama de oţel călit fusese aproape tăiată în două, cele două jumătăţi rămânând legate între ele printr-o punte subţire de metal. Tăietura fusese umplută cu o pastă argintie, ca să pară intact.

Vocea lui Wanto era amplificată şi transmisă de difuzoarele care emiteau şi fondul de paradă.

— Membri ai Batalionului Patru, Gărzi ale Ligii! Această lamă a fost dezonorată! Dar *numai* această lamă şi *numai* acest ofiţer care a ultragiat-o. Întreaga planetă cunoaşte loialitatea şi curajul vostru în luptele pe care le-aţi dat împotriva extratereştrilor hothri. În virtutea unei antice tradiţii, vă chem pe voi să-l judecaţi pe unul de-ai voştri.

Wanto rupse pumnalul în două.

Era o tradiţie antică, dar rareori folosită în vremurile moderne. Permiţând trupelor să ratifice sentinţa

tribunalului, Wanto spera să contribuie la menţinerea moralului şi să mai câştige ceva puncte în ochii aliaţilor non-umani. Camerele de luat vederi se retraseră pentru o vedere de ansamblu.

Kilgor aşteptă ca Dieter să dea comanda tradiţională. Batalionul urma să execute stânga-mprejur şi, la ordinele ei, să păşească înainte. Procedând astfel, ei întorceau spatele lui şi dezonoarei lui, în acelaşi timp.

Maior Dieter execută o întoarcere perfectă.

— Batalion Patru, atenţiune! Prezentaţi arm'!

Se auzi un dublu răpăit când cele două sute şaizeci şi şapte de arme se ridicară de la pământ şi înţepeniră în poziţie verticală.

Era ceva nemaiauzit! Batalionul îi dădea onorul! Refuzând să-i întoarcă spatele şi astfel acceptând să-i împărtăşească dezonoarea. Ca să şteargă această pată din dosarul batalionului, vor trebui să comită în viitor un act de eroism.

— Batalion, la dreapta! La umăr arm'! Înainte marş!

Deposedat cum era de toate gradele, Kilgor nu putea saluta. Aşa încât rămase nemişcat şi tăcut, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji, privindu-şi batalionul care se îndepărta în marş.

***

Toate închisorile sunt brutale, dar închisorile militare sunt cele mai rele. Kilgor cunoştea foarte bine această realitate şi-i înţelesese motivaţiile ascunse.

Mai întâi era faptul că puşcăriile civile erau cu mult mai ospitaliere decât un câmp de luptă de dificultate medie. De aici consecinţa că într-o închisoare militară, condiţiile erau în mod premeditat mai rele decât cele ale unui salt de noapte pe o planetă cucerită de gângănii.

Adăugaţi la asta faptul că, spre deosebire de marea parte a populaţiei civile, unora dintre membrii armatei le *plăcea* să facă rău altora şi obţineţi reţeta unui iad în toată puterea cuvântului.

Iar asta, reflecta Kilgor, era o definiţie de lucru destul de potrivită pentru Staţia de Recepţie nr 4.

SR-4 era situată în mijlocul unui mic deşert. Consta din opt corturi imense şi un sediu administrativ gonflabil. La fel ca şi ceilalţi deţinuţi, Kilgor nu văzuse interiorul cu aer condiţionat al sediului administrativ şi nici nu spera să-l vadă vreodată.

În orice caz, era extrem de familiarizat cu corturile. Cortul unu era sala de mese. Cortul doi adăpostea instalaţiile medicale, iar celelalte pe cei două sute patruzeci şi unu de deţinuţi. O sută şaizeci de bărbaţi şi optzeci şi una de femei. Sexele erau separate peste tot, cu excepţia cortului-cantină.

Nu existau ziduri, sârmă ghimpată şi niciun sistem de securitate care să-i ţină înăuntru. Numai mile şi mile de deşert. Erau, aşa cum îi plăcea sergentului-major să accentueze: „liberi să plece oricând voiau”.

În tot cazul, cât timp deţinuţii preferau să rămână, ei trebuiau să se supună regulilor *lui*, să facă aşa cum spunea *el* şi să ţină minte că aceea era tabăra *lui*.

Kilgor ajunsese la SR-4 în urmă cu şaisprezece ore. La scurt timp după sosire, fusese dezbrăcat, bărbierit şi bătut la meserie. Era o bătaie uşoară, aplicată ştiinţific şi administrată tuturor deţinuţilor pentru un pretext sau altul. Era o procedură verificată în timp, similară aplicaţiilor din armată.

Mai întâi, deţinuţii erau deposedaţi de identităţile lor anterioare. În cazul lui Kilgor, era vorba de autoritatea statutului său de fost ofiţer. Acest lucru era înfăptuit prin confiscarea tuturor efectelor personale, raderea capetelor şi obligarea deţinuţilor de a purta echipamente identice.

Pe urmă, deţinuţii erau familiarizaţi cu un nou set de reguli, cu consecinţele încălcării lor şi cu o structură ierarhică în care ei ocupau poziţia cea mai de jos.

Numai după încheierea acestui proces, deţinuţilor li se permitea accesul în închisoarea militară de la High Bluff.

SR-4 era asemănătoare unei tabere de campanie. Numai că scopul unei asemenea tabere este să te distrugă şi să te reclădească, pe când scopul lui SR-4 era să te distrugă şi să te menţină în starea aceea.

Datorită statutului său de ex-ofiţer al armatei de uscat, Kilgor fusese repartizat împreună cu deţinuţii Marinei Militare şi în cele din urmă avea să ajungă într-o închisoare a Marinei. Aceasta servea totodată la protejarea sa întrucât o închisoare din cadrul armatei de uscat ar fi putut include femei sau bărbaţi care se aflaseră în subordinea sa şi era posibil să-i poarte ranchiună.

În tot cazul, era o protecţie discutabilă, căci gardienii marinei îi dezvăluiseră rangul deţinut anterior imediat după ce sosise, asigurându-i astfel antipatia majorităţii deţinuţilor. În fond, el era singurul ex-ofiţer din tot grupul.

Dezbină şi cucereşte. E o bună strategie militară, indiferent de împrejurări.

Destul de interesant era că nu foarte mulţi deţinuţi, dacă nu chiar niciunul, nu cunoşteau învinuirile aduse lui Kilgor, sau dacă ştiau, nu se obosiseră s-o arate. Poate că lipsiseră mult timp de pe planetă, poate erau prea preocupaţi de necazuri sau pur şi simplu nu le păsa.

În acel moment, sergentul-major Giller îi ţinea în poziţie de drepţi, în soarele fierbinte al după-amiezii. Prizonierii purtau ţinute groase de iarnă, armuri de corp şi rucsacuri de asalt pline cu patruzeci de livre de metal, bărbaţii, şi treizeci de livre femeile. Fiecare clipă era caznă curată.

Giller era un bărbat scund, cu picioare crăcănate şi având un tors acoperit din belşug de muşchi. Ca de obicei, faţa lui durdulie era roşie ca sfecla şi arăta de parcă în orice moment urma să sufere un atac coronarian. În ciuda rugăciunilor fierbinţi ale deţinuţilor, atacul nu se producea niciodată. Ceea ce făcea situaţia şi mai insuportabilă era faptul că lui Giller îi plăcea sunetul propriei sale voci. Kilgor clipi din ochi stânjenit de transpiraţia prelinsă şi aşteptă sfârşitul discursului.

— … Aşadar, continuă Giller, veţi intra în cortul sanitar în rând câte unul, vă veţi dezbrăca şi veţi trece prin faţa scannerului. În funcţie de rezultatul testului, veţi ieşi din cort prin capătul celălalt sau veţi rămâne pentru cercetări amănunţite. Are careva dintre voi de pus vreo întrebare, nevrednice gunoaie sociale ce sunteţi?

Giller se mândrea cu faptul că nu înjura niciodată. Asta nu-l împiedica să profereze din belşug insulte la adresa orişicui.

Întrucât se ştia că orice replică verbală se solda cu patruzeci de flotări, deşi primiseră o invitaţie, nimeni nu se gândi să-i dea curs. Giller dădu din cap satisfăcut.

— Bun. Luaţi-i de-aici.

Echipa de caporali ai lui Giller îi împărţi în grupuri de aproximativ douăzeci de inşi şi-i ţinu în marş forţat în jurul oraşului de corturi, până când le venea rândul să intre în cortul sanitar.

Deşi atent să-şi păstreze faţa rigidă, Kilgor găsi întreaga afacere un pic amuzantă. Giller va abuza de ei, medicii îi vor repara, iar Giller va abuza de ei şi mai mult. N-avea niciun sens. De ce atâta deranj? Nu era mai uşor să-i lase să moară?

Bineînţeles, răspunsul lui Giller era că moartea este inumană prin comparaţie cu viaţa alături de el, relativ plăcută. Pentru ceilalţi însă, era valabilă zicala: „mai bine mort, decât aşa viaţă!”

Kilgor râse, prinse privirea furioasă a caporalului Kostaza, o matahală de om, şi se prefăcu că tuşeşte. Trucul nu-i reuşi. Bastonul de trestie al lui Kostaza durea al dracului de tare.

Când, la sfârşitul celei de-a doua zile, Kilgor se trântea pe priciul său, deţinuţii se împărţiseră singuri în subgrupuri, şi începea să prindă contur o structură ierarhică.

Kilgor veghea asupra acestui proces mai degrabă prudent. Asemenea oricui reuşise să supravieţuiască cinci ani în Academia Militară, avea vaste cunoştinţe despre viaţa într-un mediu social structurat. Aveai de ales între a te menţine izolat sau a te alătura unui grup.

Afilierea la un grup oarecare avea avantaje şi dezavantaje. Membrii grupului aveau spatele asigurat dar, dacă nu se luptau pentru putere, erau obligaţi să respecte regulile grupului. Regula număru unu era: „urăşte toate celelalte grupuri!” Altfel, de ce ar mai fi existat grupuri?

În cazul SR-4 grupurile se formau în funcţie de apartenenţa la o armă sau alta. „Pedestraşii” şi „marinerii” împărţiseră cortul lui Kilgor în două şi manifestau deja variante de comportament teritorial.

În acelaşi timp, existau două categorii de singuratici: cei voluntari şi cei involuntari. Singuraticii voluntari preferaseră să stea de-o parte. Unul dintre ei era un negru pe nume Struck.

Struck era un munte de bărbat şi această calitate plus un soi de răceală glacială îi permiteau o oarecare independenţă. Nimeni nu ştia prea multe despre el, în afară de faptul că făcuse parte din marină şi era expert în luptele corp la corp. Kilgor îl suspecta pe Struck de scurgerea intenţionată a unor informaţii. Dacă aşa stăteau lucrurile, Struck trebuia supravegheat. Puternic şi deştept: stofă de ofiţer.

Mulţumită statutului său de fost ofiţer, Kilgor se încadra în cealaltă categorie de singuratici. Cea care nu avea de ales. Constituită din gorobeţi, scrântiţi şi nebuni. Bărbaţi şi femei inadaptabili. Şi, ţinând cont de genul de oameni care umpleau închisorile militare, avea balta peşte.

Singuraticii nu erau obligaţi să respecte regulile vreunui grup, dar datorită izolării, erau nişte victime perfecte. Kilgor îi studie cu atenţie pentru că avea un plan care depindea de ei.

Unii se aflau în cortul său, alţii nu, dar se orientă după un anumit profil mental. Mai întâi era Red, un tânăr cam într-o ureche, având o privire sălbatică şi un talent deosebit de a arunca lucrurile în aer. Conform bârfelor curente, lui Red îi devenise grozav de antipatică fosta sa comandantă aşa că îi dotase suplimentar maşina cu un pacheţel de explozibil A-6.

Patru săptămâni tipa s-a plimbat cu maşina în timp ce Red stătea de veghe, jucându-se cu detonatorul cu comandă la distanţă din buzunar, încântat de puterea invizibilă de care dispunea. Apoi, într-o zi, ea a făcut greşeala să-l calce pe coadă pe Red şi BUM!, gata cu comandanta!

Următoarea pe listă era o femeie costelivă, poreclită Wires. Cândva tehnician de transmisiuni pe o navă de luptă, şi-a folosit considerabila măiestrie tehnică pentru a pune la punct o reţea de jocuri de noroc la scara întregii flote, şi a fost adusă în faţa curţii marţiale când un ofiţer superior a pierdut zece mii de credite.

Apoi era Freese, un nebun cu accese ocazionale de demenţă, posesor a trei decoraţii pentru bravură, acum suspendate. Avea ochii uşor bulbucaţi, un nas parcă prea mic pentru faţa sa şi un tic nervos la obrazul stâng. Nimeni nu ştia cu precizie ce făcuse Freese, iar el nu vorbea despre asta.

Urma la rând Bugs, un maniac monosilabic cu mâini umede şi reci şi cu nişte ochi ca de mort. Umbla vorba că tipul era stăpânit de o ură patologică faţă de hothri şi că în timpul luptelor purtate pe o planetă numită Isamba II adunase o colecţie uriaşă de indexe de la mâna dreaptă… unele din ele aparţinând şi prizonierilor de război. Asta şi explica prezenţa sa în SR-4. Bugs era îndrăgostit de arme şi era unul din puţinii ostaşi ai marinei care putea fi considerat expert în toate tipurile de arme de uz individual din dotare.

În sfârşit, mai era femeia numită Doc. Avea un soi de frumuseţe bântuită şi părea că-şi trăieşte viaţa plutind, de parcă numai o parte din ea se afla prin zonă. Zvonurile spuneau că mitraliase o grupă de puşcaşi marini blocaţi într-un vehicul de asalt cuprins de flăcări şi că fusese condamnată pentru crimă. Cu toate că era întotdeauna dispusă să dea îngrijiri membrilor oricărui grup, Doc refuzase să se alăture vreunuia dintre ele.

Ar mai fi fost şi alţii, dar pentru început era de ajuns. Cu răbdare şi cu voinţă, Kilgor avea să-i modeleze într-un al treilea grup. Un grup care va sfârşi prin a le domina pe celelalte.

„Desigur, îşi spunea Kilgor, treaba va merge. Dar de ce să mă strofoc?”

„Pentru că nu am nimic de făcut, sosea răspunsul. Şi pentru că e singura modalitate de a riposta.”

Kilgor zâmbi şi adormi extenuat. La un moment dat, în timpul nopţii, se trezi brusc din cauza unui zgomot pe care-l auzi – poc, poc, poc – dar adormi imediat la loc.

Ziua următoare avu însă un început brutal. Dimineaţa, intrând în cortul-cantină, deţinuţii au dat peste trei cadavre ciuruite de gloanţe, întinse pe mese.

În timpul nopţii, doi bărbaţi şi o femeie încercaseră să pătrundă în sediul administrativ. Nimeni nu ştia care le fusese intenţia. Poate că speraseră să fure un vehicul, să găsească ceva de băut sau cine ştie. Nici nu mai avea importanţă.

Deţinuţii mârâiră când fură aliniaţi în formaţie. Nimănui nu-i convenea să piardă micul dejun, mai ales când mesele erau singura lor sursă de distracţie şi când porţiile erau atât de mici. În plus, văzuseră grămezile de nisip care răsăriseră peste noapte prin amabilitatea caporalului Kostaza şi a buldozerului pe care-l manevrase.

Giller sosi după câteva minute. Abia ieşise din clădirea cu aer condiţionat a administraţiei. Avea uniforma proaspăt apretată şi uzată exact atât cât trebuie ca să-ţi demonstreze că era un profesionist. Kilgor putea practic mirosi aerul rece încă impregnat în ţesătură.

Ignorând femeile, Giller se îndreptă spre bărbaţi. Ajuns în faţa lor îşi strâmbă nasul de parcă ar fi dat de o groapă de gunoi şi îşi începu discursul.

— Bună dimineaţa, gunoaielor. Sper că fiecare din voi, scuipători nemernice ce sunteţi, a avut cea mai rea noapte din viaţă. Dar, în eventualitatea în care vreuna din hălcile nevrednice de carne putredă din faţa mea a avut vise frumoase, am să vă fac să trăiţi astăzi o zi de iad.

Giller se opri ca să-şi îndrepte cravaşa spre munţii de nisip.

— Oamenii pot mişca munţii din loc, sau cel puţin aşa am auzit. Voi, bineînţeles că nu sunteţi oameni ci nişte paraziţi care se hrănesc cu puroi, trimişi aici ca să-mi puneţi răbdarea la încercare. Am să vă dau totuşi o şansă. În faţa voastră se ridică doi munţi falnici. Muntele din stânga se

numeşte Giller. Este muntele *meu* şi vreau ca *voi* să-l mişcaţi din loc.

Apoi, Giller păşi ţanţoş în faţa femeilor:

— Bună dimineaţa, larvelor. Voi sunteţi, ca întotdeauna de altfel, cele mai respingătoare guguloaie de noroi pe care le-am văzut.

Arătă spre muntele lor.

— Acela e muntele Kostaza. El aparţine caporalului Kostaza. Dumnealui mă respectă şi întrucât guguloaiele de muci de colo o să-mi mute muntele, o să vrea şi el ca voi să mutaţi muntele lui. Iar Kostaza va fi foarte dezamăgit dacă muntele lui nu va fi mutat tot atât de repede ca şi al meu. Aţi înţeles, larvelor?

Era o capcană fără ieşire, şi femeile o ştiau, dar totuşi strigară: „yes, sir!”, intuind că dintre două rele, ăsta era preferabil. Flotările erau ele grele, dar oricum mai uşoare decât tururile de tabără pe care Giller le-ar fi obligat să le facă dacă ar fi refuzat să vorbească.

În clipa în care terminară flotările, începu adevărata tortură. Să te aliniezi în faţa muntelui, să aştepţi până când un alt deţinut îţi umple sacul de nisip, să alergi până în capătul celălalt al taberei unde îl descarci şi fuga înapoi ca s-o iei de la capăt.

Oră după oră au alergat, secând canistrele de apă pe care infirmierii le umpleau şi înghiţind nenumărate tablete de sare.

Pe măsură ce trecea timpul, devenea evident că bărbaţii vor termina primii. Şi asta nu se datora slăbiciunii din partea femeilor ci pentru că, în mod intenţionat, caporalul Kostaza supradimensionase grămada lor de nisip. Era imposibil ca ele să termine de mutat muntele lor în acelaşi timp cu bărbaţii.

Dacă ar fi existat vreun conducător unanim acceptat printre deţinuţi, le-ar fi impus bărbaţilor să încetinească ritmul astfel încât femeile să se poată ţine de ei.

Numai că nu era cazul şi, văzând că au şanse să termine primii, bărbaţii au mărit chiar ritmul. Kilgor băgă de seamă şi înţelese, dar nu putea interveni. N-avea nicio putere şi, în

circumstanţele date, nicio posibilitate de a-şi comunica observaţiile celor care deţineau puterea.

În vreme ce bărbaţii se grăbeau să care ultimele încărcături de nisip, Giller stătea lângă muntele lui şi rânjea. Iar Kilgor ştia de ce. Acesta era punctul în care analogia dintre o tabără de campanie şi o închisoare militară dispărea.

În taberele militare, aproape toate activităţile îi obligau pe recruţi să lucreze în echipă. Aici era exact pe dos. O singură echipă ar fi fost mai greu de ţinut în frâu, iar Giller se străduia să-i divizeze în grupuri mai mici. Nu numai în beneficiul său dar şi spre folosul gardienilor de închisoare, care se bizuiau pe faptul că SR-4 reuşea să-i domesticească pe deţinuţi.

Câteva minute mai târziu, bărbaţii câştigaseră, exact cum intenţionase Giller, iar caporalul Kostaza fu cuprins de o furie calculată. Femeile primiră ordinul să-şi mute muntele la loc, în timp ce bărbaţii mergeau la cină.

Femeile trudiră vreme îndelungată după apusul soarelui şi când ajunseră în sfârşit să-şi mănânce extenuate raţiile reci, îi urau pe bărbaţi cu o pasiune înflăcărată.

În acest timp, Kilgor îşi pregătea următoarea mutare. Era mânios şi, fără să-şi dea seama, ajunsese să-l considere pe Gilller „inamic”. Toată viaţa lui, Kilgor fusese antrenat să înfrunte inamicul, şi acum nu era nicio diferenţă. Mâine, sau cel târziu poimâine, urma să implementeze primul pas al planului său.

De fapt, trecură trei zile până când Kilgor reuşi să acţioneze. Avea nevoie de un pretext, un pretext anume, şi-i trebui ceva timp ca să-l pună la cale.

Prilejul se ivi după masă, în timpul aşa-zisei „ore libere”, când deţinuţilor li se dădea voie să-şi facă curat în corturi, să-şi spele uniformele şi să se pregătească pentru inspecţia de seară.

Freese avea atât zile bune cât şi zile proaste, iar soarta vru ca asta să fie o zi proastă. Ochii săi păreau mai bulbucaţi decât de obicei, obrazul drept îi tresălta frenetic iar el mormăia ceva în barbă.

În calitate de singuratic şi de rezident al laturii pedestraşilor din cort, Freese avea parte de toate mizeriile. Aceasta îi dădea prilejul şefului pedestraşilor, un fost caporal pe nume Hubashi, să se evidenţieze în faţa oamenilor săi. De ce să spele ei closetul, când trăsnitul de Freese putea s-o facă în locul lor?

În condiţii normale, Freese accepta fără să crâcnească aceste corvezi. Dar asta era o zi proastă, o zi în care amintirile neplăcute ieşeau bolborosind la suprafaţa minţii, iar Freese se stăpânea mai greu.

Aşa încât, când Hubashi îi întinse lui Freese o găleată, ordonându-i să cureţe closetul, ceva plezni. Freese îl lovi cu genunchiul în pântece pe pedestraşul luat prin surprindere, îl izbi în ceafă şi începu să-l joace în picioare.

Oamenii lui Hubashi săriră cu zarvă mare pe Freese, încercând să-l doboare. Dar nu era uşor. Freese era un caftangiu, un caftangiu nebun, care ştia meserie. Pedestraşii erau azvârliţi în toate direcţiile. Considerând-o ca pe o încăierare a infanteriei marine, marinerii stăteau pe margine şi făceau pariuri idioate.

Kilgor veghea, aşteptând momentul optim. Dacă se amesteca prea devreme, ar fi încasat mai multă bătaie decât era absolut necesar, dacă întârzia, ar fi pierdut o ocazie de aur.

Freese căzu sub greutatea combinată a trei indivizi şi atunci interveni Kilgor în luptă. Ţelul lui era să facă o figură frumoasă şi să se dea bătut fără să fie schilodit.

Kilgor îmbrânci într-o parte doi infanterişti din spinarea lui Freese, îl ajută pe acesta să se ridice şi luptă umăr lângă umăr alături de el până când un atac concertat îi doborî pe amândoi.

Urmă apoi răfuiala administrată de pedestraşi cu pumnii şi ghetele până când paznicii interveniră să-i despartă.

Toţi ocupanţii cortului au făcut în după-amiaza aceea exerciţii fizice suplimentare, dar ceva se schimbase. Acolo unde până atunci existau doar două grupuri... acum erau trei. Kilgor şi Freese îşi executară flotările unul lângă celălalt.

Zilele treceau şi Kilgor se folosi de tactici similare ca să-i recruteze, pe rând, pe Wires, Red, Bugs şi în cele din urmă, Doc.

Cu Doc se dovedi a fi cel mai greu de acţionat, mai întâi pentru că toţi păreau s-o placă şi apoi pentru că ea funcţiona pe un altfel de plan. Atât cât putea Kilgor să-şi dea seama, ei nu-i păsa dacă trăia sau murea.

Pentru ca ciudăţenia să fie şi mai mare, pe Doc a adus-o în grup un atac asupra lui Kilgor şi asta nu pentru că aşa plănuise el, ci pentru că aşa hotărâse ea.

Incidentul părea să se fi produs din senin, dar Kilgor avea îndoielile sale şi-l suspecta pe Giller că pusese totul la cale. Probabil că sergentul-major se prinsese de activităţile de recrutare ale lui Kilgor şi se gândise să-i mai reteze macaroana.

Oricare i-ar fi fost motivaţiile, sergentul major făcu mutarea după masa de seară. Deţinuţii abia îşi terminaseră de mâncat zeama chioară şi insipidă când Giller intră în cortul-cantină, încremeni cu mâinile la spate şi le aşteptă reacţia.

Era pentru prima dată când Giller le întrerupea masa, dar cineva avu inspiraţia să strige: „Atenţiune!” şi băncile se dădură peste cap când toţi se grăbiră să se supună ordinului.

Giller zâmbi:

— Pe loc repaus, gunoaielor. Luaţi loc.

O forfotă neliniştitoare îi cuprinse pe deţinuţi în timp ce-şi ridicau băncile şi îşi ocupau locurile. Oare ce mai pusese la cale de data asta Giller? Orice ar fi fost, cineva urma s-o păţească.

Giller se urcă pe cea mai apropiată masă şi-i examină cu atenţie. Expresia feţei sale nu lăsa nicio îndoială asupra impresiei pe care i-o produseseră: erau nişte gunoaie. Îşi drese glasul.

— În câteva zile veţi părăsi Staţia de Recepţie Patru şi veţi fi mutaţi într-o închisoare adevărată, acolo unde vă e locul. În tot cazul, aş vrea ca în acest timp, şederea voastră aici să fie cât mai plăcută, aşa că am hotărât să vă spun o

poveste înainte de culcare. Ca toate poveştile bune, şi aceasta este despre un monstru, „Monstrul din Maldura”, după cum i s-a spus, şi s-ar părea că asta nu spune în întregime lucrurilor pe nume.

La acest punct, Giller îl privi pe Kilgor direct în ochi şi rânji. Cei care înţeleseseră demult cine era Kilgor, au priceput aluzia. Ceilalţi aşteptau să vadă despre ce era vorba.

Kilgor simţi cum îi creşte un gol în adâncul stomacului şi se încordă să alunge durerea.

— Vedeţi voi, continuă Giller, monstrul comanda un batalion, Batalionul Patru, Gărzile Ligii dacă-mi amintesc exact, şi lupta pe un glob de noroi, numit Ulona II. N-avea prea multe pe Ulona II, aşa că gângăniile s-au năpustit ca muştele pe materiile fecale, iar monstrul s-a trezit copleşit numeric. Văzând asta, s-a retras într-o bază militară bine fortificată, aşteptând să vină flota să-l salveze.

Giller privi în jur, cu ochii strălucind de încântarea produsă de atenţia ce i se acorda.

— În timp ce monstrul se retrăgea, gângăniile veniră să-i ia locul, ocupând un sat numit Maldura. Nu era propriu-zis un sat, ci doar o îngrămădeală de colibe din lut spoite cu var, dar băştinaşii îşi iubeau aşezarea şi era căminul lor. Se aflau acolo două mii patru sute doi diavoli cu un singur ochi… şi toţi neajutoraţi precum nişte nou-născuţi. Ei bine, monstrul îi îndrăgise pe micii diavoli, sau cel puţin aşa se părea, iar gângăniile auziseră de asta. Auziseră cum monstrul îşi folosise trupele ca să le sape puţuri noi, cum îi îngrijise pe bolnavi şi le reparase stricăciunile provocate de furtuni. Aşa că au luat două sute de băştinaşi, i-au omorât şi i-au expediat monstrului cadavrele lor, însoţite de un mesaj. Mesajul spunea: „Predă-te împreună cu toţi oamenii tăi sau vom ucide câte două sute de băştinaşi pentru fiecare zi de întârziere.” Ei bine, monstrul a căzut pe gânduri. Nu putea să se predea, nici vorbă de asta, dar *putea* să încerce să recucerească satul şi astfel să-i salveze pe băştinaşi.

Ochii lui Giller măturară cortul ca nişte fascicule laser gemene.

— Cu toate că sunteţi nişte nemernici, bănuiesc că majoritatea dintre *voi*, ar fi încercat. Dar nu şi monstrul. Oh, nu, monstrul a ales o cu totul altă variantă, mai sigură pentru el. Încercaţi să ghiciţi care a fost aceea?

Nu exista niciun motiv să se creadă că regula celor patruzeci de flotări fusese suspendată, aşa că toţi au fost surprinşi când Struck s-a ridicat să-şi dea cu părerea.

— Am să-mi încerc eu norocul, domnule sergent-major. Părerea mea este că echipamentul monstrului nu mai era bun de nimic. Ştia că nu poate recuceri satul aşa că a mers la numărul doi.

Struck privi în jur de parcă ar fi provocat pe cineva să-l contrazică.

— Eu cred că el ştia că inamicul îi va ucide pe băştinaşi, aşa cum promiseseră, a realizat că satul era ocupat de circa o mie cinci sute de gângănii, aşa că a aruncat două rachete peste ei. N-au mai rămas nici băştinaşi, nici furnici.

Cu asta, Struck se aşeză la loc.

Giller fusese atât de fascinat de naraţiunea lui Struck încât uitase să ordone obişnuitele flotări. Prilejul de a-l izola pe Kilgor se evaporase, dar Giller făcu tot ce putu ca să-l rateze, totuşi. Încuviinţă din cap cu înţelepciune.

— În esenţă, corect. Monstrul s-a jucat de-a *Dumnezeu* şi a luat vieţile a mai mult de două mii de fiinţe nevinovate. Şi, ia încercaţi să ghiciţi: el se află chiar printre noi. Nu fi timid, deţinut Kilgor… ridică-te şi fă o reverenţă.

Kilgor fu nevoit să facă ce i se ordonase. Dar când se ridică, se petrecu ceva minunat. Nu se ştie cum, dintre sutele de ochi care-l înconjurau, ochii lui Doc i-au găsit şi i-au susţinut pe ai lui. În privirea ei citi compasiune şi nu numai atât. Brusc, Kilgor îşi aminti povestea cu vehiculul în flăcări şi înţelese. Doc ştia prin ce trecuse el.

Privirea ei îl îmbărbătă. Giller îşi pierdea timpul. Ciracii lui Kilgor deja deveniseră mândri de statutul lor de paria. Ei îşi purtau proscrierea ca pe un însemn de onoare. De fapt,

vestea că liderul lor era „Monstrul din Maldura” avea probabil să le sporească respectul faţă de el.

Şi totuşi, comentariile lui Giller erau precum sarea pe o rană deschisă şi dureau ca dracu.

Nu avură prilejul să-şi vorbească, dar mai târziu, când Kilgor adormi, visă o femeie cu ochi luminoşi şi cu darul de a-i citi sufletul.

***

Restul timpului petrecut în SR-4 fu o succesiune plictisitoare de zile lungi şi nopţi scurte.

Încetul cu încetul, el îşi întări grupul de proscrişi până când deveni un tot unitar. Era un proces delicat, câtă vreme oameni ca Red, Freese şi Bugs erau inerent instabili. Prin însăşi natura lucrurilor, Kilgor era obligat să piardă o grămadă de timp ca să-i potolească şi să aplaneze micile dihonii.

Cu toate acestea, procesul merita efortul pentru că, cu trecerea timpului, „şobolanii puşcăriaşi”, cum îi botezase Wires, câştigau din ce în ce mai multă influenţă. Faptul că jumătate dintre ei erau nebuni cu certificat îi oprea pe ceilalţi să-i sâcâie, iar mâna de fier a lui Kilgor menţinea lucrurile sub control.

Aşa încât, la vremea când ultima noapte petrecută în SR-4 se scurgea, Kilgor se înconjurase cu o echipă de ciraci devotaţi. Când vor fi ajuns la închisoarea de la High Bluff avea să-i folosească pentru a realiza ceva măreţ.

În acelaşi timp, mai era şi aerul cald al nopţii, slăbirea vigilenţei paznicilor şi Doc. Puţin câte puţin, ea revenea din depărtările în care se aflase, făcându-i confidenţe lui Kilgor şi chiar râzând din când în când.

Profitând de lipsa vreunei împrejmuiri a taberei, se îndepărtaseră puţin în deşert şi se întinseseră pe nisipul fierbinte. Cu degetele împreunate, stăteau întinşi pe spate şi priveau stelele. Aici, departe de luminile oraşelor, ele se puteau vedea într-un număr nespus de mare.

— Ce frumoase sunt, spuse încet Doc. Aşa de pure şi de albe… ca nişte diamante pe o catifea neagră.

Kilgor zâmbi:

— Da, şi grozav de îndepărtate. Mi-ar plăcea să ajungem acolo. Într-un loc fără uniforme şi fără nisip.

Doc se ridică:

— Ras, priveşte!

Kilgor privi în direcţia indicată de degetul ei. Un meteorit înflorise la orizontul îndepărtat. Deodată, limbi de foc sfâşiară cerul, tunete prăvălindu-se peste pământ, peste rumoarea vocilor agitate care se ridica dinspre tabără.

Kilgor se uită la Doc şi ea la el. Niciunul dintre ei n-avea nevoie de explicaţii: bătălia pentru Arista începuse.

***

Deşi denumită „Prima bătălie pentru Arista”, era ceva mai mult decât o manevră tipică a hothrilor. Gângăniile erau nişte fiinţe prudente şi voiau să testeze capacitatea de apărare a planetei înainte de a lansa un atac decisiv. Atacul efectuat de escadra de vânătoare dură numai douăzeci şi şapte de minute şi fu respins cu promptitudine.

Cu toate acestea era şocant să vezi atât de multe stricăciuni şi să te gândeşti că fuseseră produse într-un interval de timp atât de scurt. În dimineaţa aceea, devreme, deţinuţii au fost îmbarcaţi pe patru transportoare militare şi expediaţi de pe SR-4.

Transportoarele erau nişte cutii metalice, cu un blindaj uşor, susţinute în aer de un câmp antigravitaţional şi propulsate de reactoare. Datorită plafonului lor operaţional scăzut, precum şi intensei activităţi militare de la altitudini mai mari, transportoarele zburară relativ jos. Asta îi făcu pe piloţi puţin cam nervoşi, dar lui Kilgor îi oferi o vedere excelentă. Şi nu-i plăcu ce văzu.

Aşa scurt cum fusese, atacul hothrilor provocase distrugeri importante. Kilgor simţi un gol în stomac când văzu o centrală de fuziune incendiată, linii de expres bombardate, ruinele carbonizate ale unui mic oraş şi un lung şir de vehicule mohorâte de culoare măslinie zumzăind încolo şi încoace prin nişte ţinuturi altă dată liniştite.

Doc îi atinse braţul:

— Dacă au făcut asta într-o jumătate de oră, oare ce vor face într-o săptămână?

Kilgor clătină din cap dar nu spuse nimic. Amândoi ştiau răspunsul. Undeva, maior Dieter, acum colonelul Dieter, pregătea pentru luptă Gărzile. O luptă la care el nu va putea lua parte.

În depărtare, „Aşezământul corecţional militar – High Bluff” denumirea oficială sub care era cunoscut, arăta ca un castel hightech. Era construit în straturi, precum etajele unui tort aniversar de pe vremuri.

Deşi utilată cu toate dispozitivele de siguranţă cunoscute de om şi proiectată să facă faţă oricărei urgenţe care se putea imagina, totuşi, arhitecţii amplasaseră închisoarea la capătul unei mici peninsule, sus, deasupra mării. Cu toate că avea o vechime de numai douăzeci de ani, structura de turnuri avea o alură antică, făcând-o să pară şi mai ameninţătoare.

Kilgor aruncă o ultimă privire înspre libertate, în timp ce transportorul său cobora la sol, în spatele zidurilor înalte ale închisorii.

— Ras?

Kilgor se întoarse ca să privească în ochii lui Doc.

„Mii şi milioane de draci! De ce aici? De ce acum? În loc de acum câţiva ani, când mai exista încă şansa unei opţiuni?”

Zâmbi chinuit:

— Da?

— Ne vor despărţi, Ras… Îmi vei lipsi.

Cuvintele îi ieşiră pe gură fără să-şi dea seama:

— Te iubesc, Susan.

Doc zâmbi la auzul numelui ei adevărat.

— Ştiu că mă iubeşti, Ras. Ştiu asta de multă vreme. Şi eu te iubesc. Să nu uiţi asta.

Apoi, cei doi fură despărţiţi de gardienii care împingeau, trăgeau şi-i zoreau să iasă din transportor într-o curte mare. Sergentul major Giller ar fi fost mândru să-i vadă cum se aliniau şi se numărau fără să fie nevoie de îndemnuri suplimentare.

Într-adevăr, se comportară atât de bine încât comandantul de la High Bluff, maior Nancy Nithra, fu

încântată. Deşi se afla în biroul ei situat sub nivelul solului, Nithra supraveghea sosirea deţinuţilor prin intermediul ecranului cât un perete întreg şi dădea din cap aprobator.

Sergentul major Giller îşi făcuse treaba extrem de bine, ca de obicei. Cât de surprinşi ar fi „guguloaiele de noroi” să-i cunoască adevăratul rang al lui Giller, şi anume cel de locotenent-colonel cu doctoratul în sociologie şi licenţiat în psihologie.

Întorcându-se dinspre ecranul video, Nithra atinse tastatura alfanumerică proiectată pe suprafaţa biroului ei curat-lacrimă. Apăru un tabel cuprinzând numele tuturor noilor veniţi şi încheindu-se cu cuvintele „Comentarii suplimentare”.

Nithra selectă această ultimă poziţie. Suprafaţa biroului fu inundată de un text însoţit de imaginile corespunzătoare şi ea începu să citească raportul lui Giller.

Ca de obicei, echipa de la SR-4 reuşise să separe deţinuţii în grupuri mici şi să-i asmută pe unii împotriva celorlalţi. Acesta fiind trucul clasic aplicat colecţiei obişnuite de sociopaţi, psihopaţi şi alte gunoaie. Dar, stai puţin… asta ce mai era? O frază neobişnuită, scrisă în stilul fără înflorituri al lui Giller.

„… Trebuie remarcat, în tot cazul, că acest grup de deţinuţi include un extrem de inteligent ex-ofiţer, cu aptitudini deosebite pentru conducere: Ras Kilgor. El este conştient de intenţia noastră de a diviza populaţia de deţinuţi în subgrupuri ostile şi încearcă să contracareze această strategie. În prezent el îşi alcătuieşte o echipă de ciraci scoşi din mlaştina indivizilor inadaptabili. Unii dintre aceşti deţinuţi sunt extrem de violenţi, dar, în ciuda gravelor lor probleme mentale şi emoţionale, au un potenţial latent de conducere.

Se pare că Kilgor a identificat acest potenţial şi îşi concentrează eforturile asupra acestor indivizi.

Aceasta mă conduce la concluzia că Kilgor nu îşi constituie pur şi simplu un grup propriu, fiind vorba aici de un grup special, capabil să îi extindă influenţa la o populaţie

mult mai numeroasă. Este posibil să pună bazele unui guvern invizibil în interiorul închisorii High Bluff.

Într-o anumită ocazie, am încercat să-l izolez pe Kilgor folosindu-mă de presiunea grupului social, dar am eşuat. Nu numai că un deţinut s-a ridicat în apărarea lui Kilgor, dar revelaţiile mele asupra crimelor sale au avut un efect contrar, ridicându-i de fapt statutul social.

Ţinând cont de capacitatea de conducător a lui Kilgor şi de potenţialul său negativ, recomand menţinerea lui într-o celulă de maximă securitate şi evitarea contactelor cu orice alt deţinut.”

Nithra atinse suprafaţa biroului şi privi cum dispare raportul. Aşadar, omul supranumit „Monstrul din Maldura” sosise. Încă din timpul procesului ştiuse că îşi va face apariţia, dar nu dăduse prea multă importanţă gândului.

Adevărul era că Nithra îl simpatiza pe Kilgor şi se gândise că, în circumstanţe asemănătoare, şi ea ar fi procedat la fel. Cu toate acestea, datoria ei era să-l ţină înăuntrul închisorii pentru tot restul vieţii, aşa că asta urma să şi facă.

Cât despre izolarea totală, ei bine asta i se părea puţin cam exagerat. Poate că Giller stătuse prea mult în deşert. Avea Kilgor câţiva lunatici în jurul său care-i apărau pielea? Ei şi? Închisoarea era plină de grupuri similare aşa că-l vor pune cu botul pe labe.

Satisfăcută de decizia ei, maior Nithra îşi îndreptă atenţia spre alte probleme.

***

Trecu mai bine de o lună. A Doua Bătălie pentru Arista avusese loc şi fusese câştigată. De data aceasta, lupta durase o zi şi jumătate. Unul din cei trei sateliţi naturali fortificaţi ai Aristei fusese neutralizat, două platforme orbitale defensive distruse, paisprezece oraşe mari transformate în cenuşă radioactivă, 4.563.000 de bărbaţi, femei şi copii omorâţi.

Acum, populaţia supravieţuitoare a Aristei se pregătea pentru a treia şi, destul de probabil, ultima bătălie pentru Arista. Cea pe care existau toate şansele s-o piardă.

Nu acelaşi lucru făceau Kilgor şi ceilalţi deţinuţi din Aşezământul Corecţional Militar de la High Bluff. Ei îşi petreceau zilele transformând stâncile în pietriş, aruncând pietrişul în jgheaburi şi întrebându-se unde duceau acele jgheaburi.

Răspunsul era: nicăieri, câtă vreme toate camioanele de pe planetă fuseseră rechiziţionate de armată şi niciunul nu mai era disponibil pentru cărarea pietrişului.

Kilgor coborî de pe priciul său într-o dimineaţă ca toate celelalte. Celula sa era un cub alb, ale cărui linii drepte nu erau întrerupte decât de orbite absolut utilitare: paturile, chiuveta şi o comodă. Podeaua era rece sub picioarele sale.

Făcu trei paşi până la nişa cu schimburi, înhăţă două perechi de salopete disponibile şi-i aruncă una lui Murph. Ignoră protestele celuilalt, îşi goli băşica udului şi se spălă pe dinţi. Începuse o nouă zi.

Kilgor îşi încălţa ghetele când intercomul glăsui:

„Deţinut Kilgor. Prezintă-te la uşă. Un gardian te va escorta în sectorul administrativ. Terminat.”

Murph se arătă îngrijorat. Deşi avea trăsături blânde, regulate, de filosof, în adâncul inimii sale era un pesimist convins.

— Ce să fie, şefule? Sectorul administrativ? Dacă-ţi sondează creierul?

Kilgor forţă un zâmbet. Deşi era şi el îngrijorat, nu se putea trăda.

— Să-mi sondeze creierul? Prostii. Maior Nithra nu-mi vrea decât trupul, asta-i tot.

Murph râse:

— N-apuci tu ziua aia. Ştiu eu care e genul ei. Dură, dar plină de draci. Aşa-i plac şi bărbaţii. Solizi, ca mine.

Murph se bătu pe stomacul firav.

— Plini până-n gât, ca tine, răspunse Kilgor în drum spre uşa celulei.

Uşa îl identifică, admise amprenta introdusă de gardianul de afară şi se deschise cu un fâşâit. Kilgor ieşi.

Faţa gardianului era ascunsă sub o mască de culoarea pielii. Toţi paznicii le purtau, iar măştile arătau toate la fel.

Acestea erau nişte bariere universale menite să împiedice comunicarea. Măştile făceau imposibilă cunoaşterea gardienilor ca oameni şi ghicirea slăbiciunilor acestora.

— Ştii regulamentul, spuse gardianul ţâfnos. Mergi la cinci paşi înaintea mea, faci exact ce-ţi spun eu şi-ţi ţii gura închisă.

Ca majoritatea gardienilor, şi acesta era neglijent. Unul după altul, gardienii competenţi erau trimişi pe front în timp ce trupeţi de mâna a doua sau a treia le luau locul. Ăsta cel puţin era o hahaleră, ţinându-se prea aproape de el şi aproape invitându-l să-l ia la şuturi.

Pentru a mia oară, Kilgor fu tentat să-l deposedeze pe paznic de puşcoci şi să-şi croiască drum cu arma. Şi pentru a mia oară, respinse un plan care ar fi omorât o grămadă de paznici, i-ar fi pus capăt vieţii şi n-ar fi dus la nimic.

El voia să trăiască, mai spera încă. Va simţi oare la fel după cinci ani? După zece? După douăzeci?

Se gândi la Susan, la privirile fugare pe care le schimbaseră cu două zile înainte. Prezenţa ei îi dădea o speranţă. Speranţa de a o vedea, de a-i vorbi, de a o atinge.

Veştile circulă rapid în interiorul unei închisori şi High Bluff nu făcea excepţie. În timp ce Kilgor străbătea o lungă succesiune de coridoare aride, zvonul despre călătoria sa se propagă în valuri, precum undele din mijlocul unui lac.

Smucindu-se şi fluturând mâinile, vorbeau în timp ce Kilgor trecea pe lângă grupurile de prizonieri.

„Un’te duci?” „Care-i şmenul?” „Te-ajut cu ceva?”

Aceste întrebări şi multe altele fură puse şi primiră răspuns fără ca gardianul să vadă ceva.

Kilgor era deja „cineva” în interiorul închisorii, conducătorul sfatului deţinuţilor, o personalitate marcantă.

În cele câteva săptămâni scurse de la sosire, *Şobolanii* lui Kilgor identificaseră toţi proscrişii sociali din High Bluff, îi recrutaseră pe cei mai mulţi dintre ei, cvadruplând dimensiunea grupului.

Apoi, folosindu-se de oameni ca Freese, Bugs şi Red, mâinile sale drepte, Kilgor preluase controlul asupra

celorlalte grupuri. Pentru scurt timp, lucrurile rămaseră în cumpănă, până când *Şobolanii* începură confruntările corp-la-corp cu tipii cei mai duri pe care celelalte grupuri îi desemnaseră ca reprezentanţi.

Bătăliile avură loc în cantină, războaiele se purtară în baie, iar scopurile fură stabilite în dormitoare. Dar, întrucât majoritatea oamenilor lui Kilgor erau mai mult decât uşor nebuni şi dispuşi să sufere pierderi incredibile, îşi adjudecară victoria.

Ceea ce-i confirmă teoria. Singuraticii erau mai tari decât „grupnicii”. Altfel nu ar fi putut supravieţui.

De îndată ce se văzu stăpân pe situaţie, Kilgor începu demersurile ca să pună capăt războaielor. Se forjau alianţe, se stabileau înţelegeri şi multe din vechile abuzuri erau eliminate.

Platforma lui Kilgor era simplă: „Locul ăsta e îndeajuns de rău şi fără contribuţia noastră.” Era simplu, mergea drept la ţintă şi era un lucru de bun simţ. De asemenea, era şi foarte popular.

Aşa încât, călătoria lui Kilgor către clădirea administraţiei se constitui într-un eveniment epocal iar „radio-şanţ” avea de lucru din plin.

Kilgor nu mai fusese dus până atunci în sectorul administrativ aşa că nu ştia la ce să se aştepte. Ascensorul era imens, capabil să înghită în burta lui o întreagă companie de trupeţi, acesta fiind şi scopul pentru care fusese astfel proiectat. În cazul unei răzmeriţe, ascensorul putea transporta, în timpul cel mai scurt, o mulţime de gardieni la oricare dintre nivele. Cu excepţia unui mecanic de întreţinere, nemişcat în colţul său, liftul era complet gol.

Căzu ca o piatră şi se opri lin. Kilgor păşi într-un coridor înţesat de soldaţi. Soldaţi *adevăraţi*.

Ajutaţi de băieţii de la administrativ, militarii mutau mobilele, descărcau lăzi de pe platformele transportoarelor şi se încurcau reciproc.

Kilgor era surprins şi sesiză, după felul cum se mişca, că şi gardianul său era. Luându-l pe Kilgor de cot, un gest cum

nu se poate mai stupid, gardianul îl conduse către o uşă pe care scria „Comandant”.

Uşa se deschise cu un fâşâit iar ei păşiră înăuntru. Era o cameră spaţioasă, bine luminată, cu un birou mare şi un ecran video cât peretele. Kilgor se aşteptase ca în spatele biroului să se afle o femeie, dar nu tocmai generalul Kelly.

Abia o mai cunoscu. Femeia zdravănă care făcuse parte din curtea sa marţială, fusese înlocuită de o sperietoare cu ochii în fundul capului. Uniforma îi atârna pe ea în pliuri şi, dintr-o dată şocat, Kilgor băgă de seamă că îi lipsea braţul stâng.

Ea se ridică, tresărind de durere, şi-i întinse mâna dreaptă:

— Hello, Kilgor. Arăţi al dracului de bine, iar eu mă simt mizerabil.

Apoi, către gardian:

— Plimbă ursul, fiule. Deţinutul e în siguranţă cu mine.

Acesta făcu doi paşi înapoi, salută fără prea multă tragere de inimă, execută o „stânga-mprejur” şleampătă şi părăsi încăperea.

Kelly clătină din cap în timp ce uşa se închidea în urma lui.

— Rebuturi de cazarmă. Unde-o să ajungă armata asta? Nici nu mă mai mir că Nithra s-a înrolat pe front. Că şi-aşa am fi trimis-o noi, e altă poveste.

Generalul Kelly se aşeză pe un colţ de birou şi-i arătă cu mâna un scaun.

— Ia loc, Kilgor… şi nu te mai uita aşa la mine.

Kilgor se aşeză.

— Îmi cer scuze, doamnă general, sunt surprins să vă văd aici, asta-i tot.

Kelly chicoti:

— Frecţii! Sunt ciungă, cântăresc cu treizeci de livre mai puţin şi arăt ca moartea-n păpuşoi.

Arătă spre mâneca goală:

— Acum vreo trei săptămâni, gângăniile au întreprins un raid de comando asupra Cartierului General. Nu-mi dau seama de ce. Cred că doar aşa, ca să arate de ce sunt în

stare. M-au prins pe picior greşit. O să-ţi placă totuşi să auzi că nenorociţii l-au surprins pe Hurd pe căcăstoare. I-au pârlit curul!

Kilgor zâmbi, dar nu la vestea morţii lui Hurd ci din cauza stilului nestăpânit al lui Kelly. Tipa era uluitoare. Apoi se gândi la cele auzite şi zâmbetul îi dispăru.

— Cartierul General al Aristei? Au mers până acolo?

Kelly încuviinţă sobră:

— Înfricoşător, nu-i aşa? Pagube mari n-au fost, căci adăpostisem marfa importantă în altă parte… ceea ce nu atenuează gravitatea faptului.

— Lucrurile nu merg prea grozav?

Kelly tăcu o clipă, înainte de a-i răspunde. Privirea îi devenise extrem de serioasă.

— Nu, nu merg deloc bine. Am fost nevoiţi să înarmăm copiii care au împlinit doisprezece ani. Flota stă atât de prost cu echipamentul încât apelează la bărbaţii şi femeile în vârstă pentru sistemele de ghidare a rachetelor. Fiecare casă, birou sau fabrică constituie o fortăreaţă. Va mai avea loc o bătălie, una decisivă, învingătorul ia totul.

Kilgor arătă cu degetul înspre hol.

— Asta se întâmplă acum?… fortificaţi High Bluff?

Kelly încuviinţă din cap.

— Întocmai. Această cloacă va fi remodelată ca un post de comandă de rezervă şi ca baterie de rachete sol-spaţiu.

Făcu un gest larg cu mâna:

— Cea mai mare parte se află sub pământ.

Kilgor simţi cum inima îi bate ceva mai repede.

— Şi deţinuţii? Ce-o să se întâmple cu noi?

Kelly zâmbi cu şiretenie.

— Păi, depinde…

Atinse suprafaţa biroului. O uşă laterală se deschise şi Struck pătrunse înăuntru. Kilgor nu-l mai văzuse de când cu SR-4. Pentru motive niciodată cunoscute, Struck fusese îmbarcat cu altă destinaţie. Ia stai aşa, ce-i cu uniforma pe care o poartă Struck? Era de infanterie şi nu de marină şi avea fulgerele de căpitan alături de pumnalele încrucişate ale contraspionajului.

Struck zâmbi şi-i întinse o mână uriaşă:

— Hello, colonele. Nu ne-am văzut de mult.

Kilgor se ridică şi strânse mâna celuilalt.

— De ce am eu impresia că am fost tras pe sfoară?

— Pentru că aşa a şi fost, spuse vesel Struck. General Kelly m-a băgat înăuntru ca să-ţi urmăresc evoluţia.

— În ciuda aparenţelor, reflectă Kelly, Arista are ofiţeri valoroşi. Căpitane, defineşte te rog: „ofiţeri valoroşi”.

Struck zâmbi:

— ’nţeles. Un ofiţer valoros este un ofiţer care omoară o grămadă de gângănii.

Kelly încuviinţă satisfăcută de răspuns şi reveni la Kilgor.

— Perfect valabil. Şi, deoarece dumneata ai omorât o mulţime de gândaci, l-am pus pe Struck să nu te scape din ochi.

Kilgor îşi aminti de seara în care Struck se ridicase în apărarea lui.

— Ţi-am rămas dator, căpitane.

Struck ridică din umeri.

— N-am spus decât ceea ce gândeam. Problema a fost că doamna general, aici de faţă, a uitat să mă scoată de acolo până-n ultima clipă.

— Avea nevoie de câteva kilograme în minus, răspunse Kelly cu aroganţă afectată. Apropos, Struck ţi-a monitorizat comportamentul şi în cadrul acestei închisori aşa încât a devenit un soi de expert în problema Ras Kilgor.

— Aveţi agenţi şi aici? întrebă Kilgor. Se aşteptase el la unu-doi ciripitori, dar chiar agenţi MI?

Kelly ridică o sprânceană:

— Bineînţeles. Este treaba mea să ştiu ce se întâmplă în această armată de muieri. Numai aşa am putut elimina gardienii sadici şi comandanţii incompetenţi.

— Unii dintre ei, în tot cazul, observă Struck sarcastic.

Kelly îl ignoră.

— Adevărul e că ne-am gândit că s-ar putea să devii util într-o bună zi. Acum, am nevoie de un răspuns la întrebarea: te-a înrăit închisoarea? Dacă-i aşa, pentru mine nu mai valorezi nicio para chioară. Şi nici pentru altcineva.

Kelly se întoarse către Struck.

— Ei căpitane… care-i verdictul? Mai e bun de ceva Kilgor, sau nu?

Struck se încruntă:

— Asta depinde, generale. Eu n-aş zice că Kilgor e un înrăit, dar nu-ncape nicio îndoială că el se consideră nevinovat şi deci poartă pică sistemului.

Kelly râse:

— Deloc surprinzător, având în vedere cele întâmplate. Întrebarea e, poate să comande?

Struck chicoti:

— Poate şi o şi face. El *conduce* închisoarea asta. Dacă ar vrea, ar putea s-o întoarcă cu susul în jos.

Kelly îşi frecă ciotul braţului.

— Şi de ce n-o face?

Struck ridică din umeri:

— Vă previn că e doar o supoziţie, dar eu bănuiesc că Kilgor are principii morale, ceea ce, pentru cineva în postura lui, constituie mai degrabă o povară grea.

Kelly zâmbi:

— E adevărat, Kilgor? Ai principii morale?

Kilgor îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt:

— Sunt unele lucruri pe care nu le-aş face… aşa e.

Kelly se întoarse spre Struck.

— L-ai urma pe Kilgor într-o luptă?

Struck privi mai întâi la Kilgor şi din nou la Kelly.

— Oriunde şi oricând.

Kelly încuviinţă din cap şi se căută în buzunarul lateral al vestonului de camuflaj. Scoase de acolo o mică cutie neagră şi i-o aruncă lui Kilgor.

— Bine-ai venit înapoi, colonele… avem nevoie de ajutorul tău.

Kilgor prinse din zbor cutia şi-i ridică capacul. Cometele străluceau ca aurul.

— Sunt ale tale, preciză Kelly. Aceleaşi pe care Wanto ţi le-a smuls de la uniformă. Le-am păstrat pentru tine.

Kilgor simţi un nod în gât. Încercă să spună ceva, dar nu fu în stare. Kelly înţelese şi continuă să vorbească.

— Asta ar fi vestea bună. Vestea proastă e că nu-ţi pot oferi nicio unitate pentru front. Am făcut eu presiuni asupra celor rămaşi la Cartierul General, dar n-a fost de ajuns ca să-ţi restabilim rangul şi vechea ta unitate. Nu, şi vezi bine că dacă nu ne aflam până la brâu în rahatul ăsta cu gângăniile, ai fi rămas aici până la adânci bătrâneţi.

Kilgor zâmbi:

— E-n ordine, generale, am înţeles. Deci, ce-avem la îndemână?

Kelly se uită la Struck şi amândoi râseră. Struck îi dădu replica:

— Păi, *Şobolanii Puşcăriaşi*, ce altceva?

***

În cursul următoarelor zile, Kilgor află câteva lucruri interesante. Primul a fost că Kelly plănuise demult „reactivarea” deţinuţilor militari. Văzând cum se succedau victoriile furnicilor, înţelesese ce se va întâmpla şi alcătuise planuri de concentrare. Deţinuţii militari erau doar unul din aspectele acestor planuri. Numai datorită prevederii şi planurilor pe termen lung ale lui Kelly, Arista avea acum suficiente arme ca să înarmeze populaţia civilă.

Al doilea lucru pe care-l află Kilgor era legat de misiunea lui. *Şobolanii Puşcăriaşi*, oficial desemnaţi ca Batalionul Unu, Corpul Trei Marină, urmau să ocupe şi să apere o platformă defensivă orbitală, parţial definitivă, cunoscută sub numele de Defender Seven. În concepţia lui Kelly, „Defender Seven făcea parte din sistemul de frecuşuri de rezistenţă destinat să încetinească ofensiva hothrilor, dându-le astfel răgaz celor de la sol”.

Defender Seven, împreună cu trei platforme similare şi cei doi sateliţi naturali care supravieţuiseră, trebuiau să amortizeze şocul iniţial al asaltului gângăniilor şi să reziste cât mai mult posibil. În acest timp, forţele de la sol comandate de Kelly, inclusiv întreaga populaţie civilă a Aristei, urmau să le pregătească o caldă primire.

Era o însărcinare ideală pentru deţinuţii militari. Îi ţinea departe de trupele regulate ale Aristei, le îngrădea şansele

de evadare şi le tăia posibilităţile de retragere. Dacă câştigau, cu atât mai bine, dacă pierdeau, cui îi păsa?

Era o misiune dificilă, dar una pentru care oamenii din subordinea lui Kilgor erau antrenaţi destul de bine. Sau, cel puţin, aşa presupunea Kilgor.

Al treilea lucru pe care-l află Kilgor a fost că menţinerea controlului din interior şi preluarea comenzii din afară erau două chestiuni diferite.

Ca deţinut, fusese unul de-al lor, suferise aceleaşi nedreptăţi, se împotrivise aceloraşi nereguli.

Dar în clipa în care Kilgor a revenit la statutul său de ofiţer, şi-a pierdut credibilitatea pe care şi-o câştigase ca *Şobolan Puşcăriaş* şi a redevenit un reprezentant al autorităţilor.

Kilgor avu prima revelaţie în acest sens când şi-a convocat grupul pentru a le aduce vestea.

Cu toate că se zvonea că ceva se întâmplă, deţinuţii nu ştiau ce anume, iar Kilgor intenţiona să păstreze această stare de lucruri cât mai mult.

Înainte de a distruge o structură socială, trebuia să creeze o alta şi aici se baza pe ciracii săi. Ţinând cont că Kilgor avea la dispoziţie abia câteva zile, în loc de câteva luni, ca să-şi organizeze un batalion în toată regula, nu era timp de avansări pe bază de merite. Transformându-i pe membrii iniţiali ai echipei sale în comandanţi de companie, Kilgor, spera să înceapă cu dreptul operaţiunea de constituire a întregului. În orice caz, asta era teoria. Realitatea era cu totul altceva.

După ce făcuse rost de câteva bluze de camuflaj care să se potrivească cu cometele şi obţinuse o sală de conferinţe chiar la capătul coridorului pe care se afla biroul lui Kelly, Kilgor îi aştepta pe *Şobolanii Puşcăriaşi* să sosească. Părea caraghios, dar era nerăbdător să le vadă feţele când îi vor vedea uniforma şi cometele de pe umeri.

Şi apoi, mai era şi Susan. Mai dăinuia sentimentul care existase între ei? Sau se destrămase, victimă a vieţii de închisoare?

Prima intră Wires, urmată de Freese, Red, Bugs şi, în sfârşit, Susan.

Kilgor o sorbea din ochi, cercetându-i faţa să vadă dacă era okay, căutând semne care să-i arate că şi ea simţea aceeaşi bucurie ca şi el. Iar semnele erau acolo, în căldura ochilor ei şi în zâmbetul întipărit pe faţă.

Apoi sentimentele dispărură, puse la păstrare precum hainele civile, pentru a fi folosite la timp potrivit, acoperite de mii de ani de tradiţie militară.

Wires reacţionă prima:

— Sfinte Sisoe! Pasărea Paradisului s-a găinăţat pe umerii şefului!

Urmă apoi o larmă confuză de voci care încercau să vorbească toate în acelaşi timp. Kilgor ridică o mână, cerând linişte:

— Pttrr! Ho! Lăsaţi-mă să vă explic!

Aşa făcură şi, când Kilgor termină ce avu de spus, majoritatea priveau mânioşi. Red vorbi primul:

— Cred că glumeşti, şefule… mie-mi sună ca o misiune sinucigaşă. Ce ghişeft facem?

Kilgor ştia că n-avea niciun rost să-şi răcească gura cu concepte ca „libertate” şi „independenţă”, aşa că vorbi la concret:

— Răspunsul e simplu, Red. Înscrie-te şi vei fi din nou în „furcă”. Salariu complet, dosarul curat.

— Mare şmecherie, observă Freese dezgustat. Credeam că eşti altfel, Kilgor, băiat bun, dar acum văd că eşti ca şi ceilalţi. Apevist din cap până-n picioare. Te-au tras în piept, ţi-au azvârlit nişte comete şi-acum le faci jocul. Mi-e greaţă.

Kilgor văzu că Susan vru să spună ceva, dar se mulţumi să dea uşor din cap. Orice ar fi spus, n-ar fi fost suficient şi putea să se întoarcă împotriva ei. Pur şi simplu, îi pierdea din mână. Ei bine, mai erau şi alţii, bărbaţi şi femei mai puţin cinici şi mai dornici să scape de închisoare.

Kilgor trase aer în piept şi se pregăti să-i expedieze, când ajutorul veni de la cine nu se aştepta… Bugs.

Bugs îşi clătină capul dezgustat:

— Freese… tu n-ai mintea cu care Dumnezeu i-a fericit pe caporali. De ce eşti refractar la schimbare? Aici nu e vorba de „noi” şi „ei”, aici e vorba de blestematele de furnici care omoară tot ce mişcă pe planeta asta şi care ţi-au folosit curtea din spatele casei ca să-şi adăpostească ouăle. Acum, e-adevărat că nu te ştiam extenuat de deşteptăciune, dar eu prefer să mă-ntâlnesc cu o gânganie având o puşcă-n mână, decât să stau aici la pârnaie, aşteptând să fiu pus la frigare. Eu zic să semnăm şi să mergem să le pârlim pe furnici, înainte să ne pârlească ele pe noi.

Nimeni nu părea să aibă pregătită replica, sau dacă o avea, îi lipsea suflul să o pună pe tapet în faţa agresivităţii lui Bugs. Deşi la curent cu povestea lui Bugs şi cu faptul că îi plăcea să omoare furnici, Kilgor n-avea de gând să pună la îndoială acest neaşteptat sprijin.

— Eu cred că Bugs a pus destul de corect problema. Aşadar, în afară de cazul în care cineva preferă să aştepte furnicile încuiat într-o celulă, bun venit în Batalionul Unu, Corpul Trei – Marină. Din acest moment, fiecare din voi deţine gradul de căpitan.

— Căpitan? făcu Red entuziasmat. Păi nici nu sună rău, dacă stai să te gândeşti.

— Nu zău? replică cu sarcasm Wires. Şi cum o să fie dacă cineva o să-ţi pună *ţie* sub fund un pacheţel de explozibil A-6?

Red îi răspunse cu un gest elocvent şi Wires râse.

Dintr-o dată Kilgor primi sprijinul de care avea nevoie. Susan îi zâmbea iar el răspunse la zâmbet. Amândoi se gândeau la acelaşi lucru. Indiferent de ce se întâmplase, rămăseseră împreună.

***

Defender Seven semăna cu o plăcintă din care lipsea o porţie. Platforma era mare, aproape o milă în diametru, şi suprafaţa ei reflectorizantă fremăta de lumină. În primele faze ale bătăliei, carena strălucitoare a platformei urma să reflecte fasciculele armelor energetice cu laser.

Cunoscând acest lucru, furnicile urmau să folosească în schimb rachete, ceea ce explica de ce arhitecţii platformei prevăzuseră atât de multe baterii anti-rachetă. Din nefericire, 32% din ele nu erau decât nişte găuri negre căscate ca nişte hăuri. Totul era pe sponci.

Kilgor făcu o grimasă în timp ce naveta Marinei Militare se deplasa încet şi foarte aproape de suprafaţa carenei. Ofiţerii armatei de uscat nu erau prea versaţi în subtilităţile războiului orbital dar el prindea repede.

— Mai doriţi un tur, domnule colonel?

Pilotul Marinei era tânăr, abia ieşit din Şcoala Superioară de Război şi foc de obraznic. Defender Seven poseda doar douăsprezece din cele treizeci şi şase de nave de vânătoare pe care era îndreptăţită să le posede şi doar două navete obosite.

— Da, spuse Kilgor. Mai fă un tur.

— Am înţeles, sir.

Pilotul efectuă o întoarcere strânsă şi o porni în sens invers, pe deasupra suprafeţei superioare a platformei.

Kilgor privi în jos la triunghiul care delimita cele zece procente lipsă din carenă şi văzu clipirile intermitente ale luminilor ce semnalizau că echipele de constructori îşi continuau munca.

Nu vor termina la timp. Conform celor spuse de Kelly, flota hothrilor era deja pe drum.

Asta însemna o gaură de zece procente în capacitatea defensivă a platformei şi, dacă prelungeai laturile triunghiului lipsă, o adevărată autostradă pentru atacatori.

Odată începută lupta, computerelor le vor fi suficiente cinci-zece secunde ca să identifice zona moartă astfel încât hothrii să-şi reorienteze forţele în acea direcţie. Kilgor îşi făcu o notiţă mentală ca să se ocupe de această problemă.

Ca un avantaj, Defender Seven era nou-nouţă şi relativ nedeteriorată de raidurile precedente ale hothrilor. Întrucât platforma nu fusese înarmată şi nu opusese nicio rezistenţă, invadatorii o cam lăsaseră în pace.

Conform informaţiilor furnizate de portcomp-ul prins la şoldul lui Kilgor, platforma recepţionase până atunci două

rachete, una dintre ele cauzând deteriorarea unei porţiuni de 6% din carenă, în timp ce a doua îşi ratase ţinta. Stricăciunile fuseseră remediate de mai bine de o săptămână.

Astea erau veştile bune. Aproape toate celelalte erau rele. Datorită lipsurilor de război, fortăreaţa avea în minus 51% din armele energetice cu rază scurtă şi lungă, 87% din rachete faţă de lansatoarele disponibile şi tot aşa, lista se prelungea.

Naveta se înclină, coti şi o luă pe „sub” carena platformei. Desigur, „sus” şi „jos” nu înseamnă mare lucru în spaţiul cosmic, dar fiindcă Arista umpluse ecranele de vizionare cu frumuseţea ei alb-albastră, Kilgor se gândise la această direcţie ca fiind „jos”.

Deasupra lui, Kilgor văzu sute de sfere reflectorizante atârnând de carena lui Defender Seven, fiecare dintre ele ancorate provizoriu în poziţiile respective. Zâmbi. În sfârşit, ceva din care avea mai mult decât era nevoie.

Printr-o eroare monumentală, idioţii de la aprovizionare îi trimiseseră 423 de proiectoare energetice teleghidate (PET), în loc de 125 câte comandase.

Odată eliberate din pripoane, PET-urile se puteau autopropulsa pe o rază de douăzeci de mile de unde, menţinându-se în preajma platformei, puteau asigura un baraj defensiv.

Inutil de precizat că Kilgor n-avea nicio intenţie să lanseze PET-urile. Se întoarse către pilot:

— Acasă, James. Am văzut destul.

Pilotul, care într-adevăr se numea James, zâmbi larg. Bruscă comenzile navetei, grăbindu-se să caute intrarea principală. Era bucuros să-l debarce pe ştab şi să mai prindă câteva ore de trândăveală.

Privind la intrarea principală cum creştea în dimensiuni, Kilgor simţi un nod în gât. Căci, cu numai o zi în urmă, fuseseră transportaţi pe Defender Seven 1467 de criminali, hoţi, incendiatori şi alţii ca ei.

Toţi, inclusiv „marinerii”, fuseseră înarmaţi cu trusa completă din dotarea Marinei: puşti explozive Zitter, pistoale Smith de 10 mm, cuţite de asalt şi securi de luptă.

În plus, erau şi armele deservite de echipaje, lansatoarele de rachete, o largă gamă de explozive şi orice altă armă îţi putea trece prin cap.

La recomandarea statului său major, compus din Wires, Red, Freese, Bugs şi Susan, Kilgor omisese până atunci să pună muniţiile la dispoziţia trupelor. De fapt, muniţia de război fusese distribuită cu foarte puţin timp în urmă şi existau toate şansele să nimerească la întoarcere în mijlocul unei răzmeriţe înarmate.

Vor rămâne *Şobolanii Puşcăriaşi* alături de Arista? Îi vor asculta oare ordinele lui Kilgor? Vor lupta? Comandanţii săi de companie aşa credeau… dar nimeni nu băga mâna-n foc.

Aşa cum stăteau lucrurile, Kilgor dispunea de cinci sute douăzeci de oameni ai Marinei care operau sistemele vitale ale platformei, armamentul greu şi douăsprezece nave de vânătoare aerospaţiale. De fapt, piloţii erau singurii oameni de la bordul platformei care nu erau condamnaţi pentru vreo crimă.

Wires era şefa telecomunicaţiilor, un fost subofiţer pe nume Dolby comanda armamentul greu în timp ce Stein, un fost comandant trecut în rezervă, comanda echipele de întreţinere.

Mai aveau de asemenea un medic-ofiţer, maniac depresiv, pe nume Potter care, alături de Susan, conducea sectorul medical.

Pe lângă aceştia, mai erau nouă sute patruzeci şi şapte de soldaţi pe care Kilgor îi împărţise în trei companii, fiecare compusă din câte trei plutoane de câte o sută de membri, plus un grup de stat major constând din patruzeci şi cinci de tehnicieni.

Red, Freese şi Bugs comandau fiecare câte o companie. Kilgor remarcase că opţiunile lor în privinţa locotenenţilor, a sergenţilor şi a caporalilor nu erau aceleaşi pe care el însuşi le-ar fi făcut, dar nu era momentul pentru critici. Timpul şi

contactul cu hothrii aveau să decidă dacă avuseseră sau nu dreptate.

Pilotul mersese prea repede, declanşase retrofuzeele o clipă prea târziu şi naveta se izbi violent. Kilgor îi aruncă o privire cruntă şi James roşi.

Fir-ar să fie! Povestea o să facă înconjurul platformei şi-o să ia bobârnace de la ceilalţi piloţi.

Irisul ecluzei se deschise, Kilgor o traversă şi auzi şuieratul încă nefamiliar al fluierelor nostromilor. Acolo se afla Wires, în poziţie de drepţi, alături de o trupă de infanterişti cu echipamentul aranjat la patru ace. Pe mulţi dintre ei îi ştia din închisoare.

Deşi nu era expert în tradiţiile Marinei, Kilgor îşi dădu seama că era vorba de o ceremonie tradiţională de bun venit rezervată sosirii ofiţerului comandant, la bordul navei sale, dar nu numai atât. Statul său major îi dădea astfel de înţeles că erau stăpâni pe situaţie.

În afară de asta, pe peretele opus intrării se afla o emblemă colorată, întrutotul contrară regulamentelor. Era un şobolan mare şi cenuşiu. Animalul avea ochi rubinii, o coadă lungă şi ascuţită şi o săgeată de trăsnet prinsă între dinţii lungi şi tăioşi. Deasupra erau scrise cuvintele: „Batalionul Unu, Corpul III Infanterie”; iar dedesubt: „Atinge-mă dacă ai curaj.”

Kilgor făcu un spectacol din studierea emblemei. Simţea cum în jurul lui creşte tensiunea. Ce va face bătrânul? O să-şi iasă din pepeni? Va raporta mai departe? Majoritatea celor din detaşament, dacă nu chiar toţi, activaseră sub ofiţeri care aşa ar fi procedat.

Kilgor se întoarse către Wires. Îi răspunse la salut. Prin consens, *Şobolanii* fondatori foloseau între ei vechile porecle. Susţinuseră că asta le ridica moralul şi Kilgor se înclinase în faţa judecăţii lor.

— O emblemă remarcabilă, căpitane. Foarte adecvată şi bine executată. Complimentele mele artistului. Te rog să completezi formele necesare pentru recunoaşterea ei oficială. Continuaţi.

Şi cu asta, Kilgor plecă mai departe, pe coridor.

În urma sa, Wires dădu comanda de rupere a rândurilor şi militarii se grăbiră să alerge să le spună prietenilor: „Bătrânului i-a plăcut emblema! I-a spus lui Wires să completeze hârtiile. Ţi-am spus eu că barosanu' e okay!"

Şi, cu această acţiune, aprobată sau nu, batalionul cunoscut pentru totdeauna sub numele de *Şobolanii Puşcăriaşi* îşi începu existenţa.

***

Hothrii au sosit treizeci şi şapte de ore mai târziu. Apropierea lor nu avea nimic inteligent sau subtil. Undeva, în complicata lor structură socială, fusese luată decizia de cucerire a Aristei, iar ei urmau s-o cucerească sau să moară încercând s-o facă.

De data asta nu mai era vorba de atacuri simulate, sau de manevre înşelătoare ci de un asalt decisiv. Sute de nave se vor năpusti asupra mult mai puţin numeroasei flote umane până când planeta va rămâne fără apărare şi pregătită pentru invazie.

După aceea, val după val, navele cu trupe se vor înscrie pe orbită. Cu iuţeală, pântecele lor se vor deschide pentru a împrăştia mii de dispozitive de desant în formă de ou pe suprafaţa Aristei, seminţe de oţel dur conţinând vieţi extraterestre.

În cele din urmă, va începe curăţirea. Acolo unde hothrii îşi depuneau ouăle nu era admisă nicio scăpare. Toate fiinţele umane, până la ultima, trebuiau să moară. Aşa trebuia să se întâmple şi aşa se va întâmpla.

Kilgor se forţă să soarbă o ceaşcă de cafea. În exterior arăta calm şi relaxat, dar înăuntru, era răvăşit de îndoială. Gângăniile soseau, ecranele detectorilor erau pline de ele, dar Defender Seven era departe de a fi gata. În mintea sa se îngrămădeau liste întregi de probleme nerezolvate, luptându-se să-i acapareze atenţia.

Vocea calmă a transmisionistului anunţă:

— Contact iniţial, cinci şi numărătoarea continuă.

Corect. Ia lucrurile aşa cum sunt. Cinci şi numărătoarea continuă. Kilgor privi în jurul său. Prima bătălie o va

conduce de aici, din Centrul de Comandă nr. 1, adânc îngropat în nucleul blindat al platformei Defender Seven.

Mai târziu, doar dacă lucrurile nu vor merge cu adevărat bine, va lupta pe coridoare… Ca toţi bărbaţii şi femeile de la bordul platformei, Kilgor purta armură spaţială completă şi setul complet de armament individual.

Centrul de Comandă nr. 1 era o cameră circulară cu şase ieşiri principale. Fiecare ieşire dădea în câte unul din cele şase coridoare radiale care făceau legătura cu exteriorul platformei.

Fotoliul de comandant al lui Kilgor era echipat cu patru mici ecrane repetitoare, astfel alimentate încât să se poată roti la 360° şi capabile de funcţionare independentă timp de opt ore după oprirea reacţiei de fuziune.

Situat în mijlocul încăperii, pe un postament, Kilgor putea observa fiecare din cele patruzeci şi opt de posturi de pe Defender Seven şi să comute monitoarele respective printr-o apăsare de buton.

— Contact iniţial, patru şi numărătoarea continuă.

Kilgor apăsă un buton. Pe ecranul unu apăru o reprezentare grafică a forţei de atac inamice. Se vedeau sute de pătrăţele roşii ale hothrilor şi doar o mână de puncte verzi.

Kilgor se cutremură când un roi de puncte verzi dispăru odată cu sute de vieţi omeneşti. Flota suferea teribil. Dar astfel mai câştigau ceva timp, câteva ore nepreţuite în care cei de la sol se puteau pregăti, creându-se posibilitatea ca mii de vieţi omeneşti să fie salvate. Aceasta era de altfel şi misiunea lui, să câştige ceva timp pentru Arista şi să le facă pe gângănii să plătească cât mai scump.

— Contact iniţial, trei şi numărătoarea continuă.

Kilgor puse ceaşca de cafea pe masă, sperând ca nimeni să nu fi văzut cum îi tremură mâna. Apăsă un alt buton şi pe ecranul patru apăru infirmeria. Susan era acolo, lucrând umăr la umăr cu restul personalului medical, greu de diferenţiat în armura grosolană.

Neprevenită de privirea lui Kilgor, ea îi spuse ceva femeii de lângă ea şi se întoarse cu spatele. Kilgor îşi muşcă buza, întrebându-se dacă se vor mai vedea vreodată.

— Contact iniţial, doi şi numărătoarea continuă.

Kilgor atinse un alt buton. Pe ecranul doi apăru locotenentul James. Se afla în carlinga navei de vânătoare aerospaţială, aşteptând lansarea. Arăta foarte tânăr. Dându-şi seama că era văzut de Kilgor, ridică un deget în sus.

— Aveţi grijă de cădiţa asta, colonele. Vom avea nevoie de ceva pe care să ne întoarcem.

Kilgor zâmbi:

— Vom fi aici, locotenente. Frige câteva gângănii şi pentru mine.

— Contact iniţial, unu şi numărătoarea continuă.

Kilgor comută legătura, ştiind că James urma să fie lansat treizeci de secunde mai târziu. Navele de luptă acţionau cam pe muchie de cuţit dar trebuiau să facă tot posibilul ca să economisească combustibilul.

Vocea lui Stein se auzi în căşti:

— Întreţinerea, sir. Ecranele la maximum. Toate sistemele pe verde.

Următoarea voce era nefamiliară. Îi aparţinea doctorului Potter. N-o mai auzise decât o dată sau de două ori înainte.

— Medicalul. Suntem pregătiţi.

Apoi, veni Wires:

— Transmisiunile, sir. Toate sistemele funcţionează.

Urmă Bugs:

— Companiile unu, doi şi trei gata de luptă sir.

Imediat se auzi Dolby:

— Armamentul, sir. Cerem permisiunea să tragem.

Kilgor înghiţi în sec:

— Mulţumesc, puşcaşi. Aveţi permisiunea. Succes tuturor.

— Avem contactul cu inamicul, îngână transmisionistul şi astfel, bătălia pentru Defender Seven începu.

Locotenentul James se luptă cu gravitaţia când nava lui părăsi ca un fulger platforma. Celelalte nave de luptă se

aflau în spatele său, unsprezece siluete deltoide care, copleşite ca număr şi ca armament, vor încerca să-şi vândă cât mai scump pielea.

Degetele lungi şi subţiri de lumină albastră se întinseră ca să-l ucidă pe James, dar acesta viră la dreapta şi se strecură printre ele.

Rachetele alunecară din gurile lansatoarelor extratereştrilor şi accelerară atrase de căldura propulsoarelor lui James.

James râse isteric, îşi lansă propriile rachete şi le urmări cu privirea cum înfloriră la dreapta şi la stânga sa.

Iată, chiar în faţa sa, o navă de luptă a hothrilor, cu luminile izvorând din sute de proiectoare, umbrind stelele de dincolo de ea.

James îşi centră crucea de vizare pe mijlocul carenei hothrilor, transmise imaginea ambelor sale torpile şi trase.

Amândouă au atins scutul defensiv al navei simultan şi au explodat într-un unison perfect. Energia eliberată de explozie a împins câmpul de forţe înspre interior până când a atins carena extraterestră. Nava dispăru o fracţiune de secundă mai târziu, urmată rapid de James şi de mica sa navă.

Kilgor văzu, dar nu avu timp să se întristeze. Zeci de nave de vânătoare hothri viermuiau în direcţia platformei. Ştiind că tunurile lor energetice nu pot nici măcar zgâria suprafaţa reflectorizantă a platformei, gângăniile foloseau în schimb torpilele pe care le lansau în valuri.

Câmpul de forţe rezista, dar pe măsură ce se apropia de nivelul de supraîncărcare, devenea din ce în ce mai strălucitor.

În acelaşi timp, Defender Seven nu aştepta cu mâinile-n sân. Proiectoarele energetice acţionau pentru distrugerea navelor de vânătoare hothri cu eficienţă de computer. Erau lansate rachete după rachete, unele fiind interceptate, altele interceptând la rândul lor. Apoi, aşa cum se temuse Kilgor, gângăniile au localizat triunghiul zonei moarte din armamentul defensiv al platformei şi s-au îndreptat într-acolo.

Kilgor îşi cercetă ecranele şi atinse un buton.

— Artileria… aici Kilgor. E timpul să le arătăm gângăniilor mica noastră surpriză.

La o sută de metri mai încolo, în centrul de comandă al artileriei, faţa de dihor a lui Dolby se schimonosi într-un rânjet fioros şi pumnul său izbi un pătrat din plastic. Lui Dolby îi plăcea să omoare lucrurile, inclusiv extratereştrii.

La o distanţă de câteva mile, răspândite de-a lungul unor linii imaginare trase dinspre secţiunea neterminată a carenei, sute de proiectoare energetice teleghidate se treziră subit la viaţă. Mulţumită lui Wires şi reţelei improvizate de computere pe care o proiectase, fiecare din PET-uri era subordonat computerului central de luptă al platformei.

Operând sincronizat, proiectoarele azvârleau radiaţie coerentă. Dintr-o dată, vectorul de atac până atunci sigur se transformă într-o capcană iar navele hothri explodară una după alta, până când nu mai rămase niciuna. De îndată ce ultima navă a fost distrusă, proiectoarele au fost readuse în poziţie pentru apărarea întregului perimetru al platformei.

Kilgor aruncă în jur rapid o privire „electronică”. Celelalte platforme defensive, împreună cu cele două baze lunare supravieţuitoare ale Aristei se aflau încă în luptă. Spre surprinderea sa, trecuseră douăsprezece ore de la contactul iniţial, douăsprezece ore de pregătiri pe sol, douăsprezece ore de viaţă în plus.

Kilgor porni într-un tur de inspecţie a platformei. Merse de-a lungul coridoarelor, cercetă avariile şi fu alături de trupele sale. Se asigură că s-a servit masa, făcu o triere a problemelor de logistică şi trimise un raport la Comandamentul general al Aristei. Se îndoia că va avea cineva timp să-l citească, dar, ce dracu, poate că un computer îl va memora şi se va folosi de el.

În cele din urmă, Kilgor se întoarse în cabina sa, făcu un duş grăbit şi se prăbuşi în pat. În două secunde adormi.

Parcă trecuseră numai câteva clipe când intercomul bubui deasupra capului său.

— Bună dimineaţa, şefule, spunea Wires veselă. E timpul să vă treziţi. Marfa grea e pe vine!

Kilgor se rostogoli din pat, îmbrăcă o uniformă curată şi-şi încheie armura. Câtva minute mai târziu intra în centrul de comandă, primea o ceaşcă de cafea de la unul dintre tehnicieni şi cerceta ecranele.

Wires avusese dreptate. Un val de crucişătoare hothri ajunsese în interiorul graniţelor Aristei. Marile lor tunuri energetice spărgeau proiectoarele energetice ca pe nişte baloane de copii. Câteva minute mai târziu, străpungeau cordonul de PET-uri şi se apropiau. Gângăniile erau risipitoare, bazându-se mai mult pe forţă brută decât pe fineţe, iar asta era o confruntare inegală. Încetul cu încetul, Defender Seven începea să moară.

Ciupercile exploziilor înfloriră, trăsnetele artificiale fulgerau iar Kilgor plutea într-o mare de numere, vectori şi fracţii. Întreaga carenă se clătina sub impactul comasat al torpilelor lansatoare de crucişătoare. Un claxon începu să behăie. O voce acoperi toată hărmălaia.

— Aici Stein. Am pierdut câmpul de forţă, sir. Suntem loviţi de rachete. Îmi pare rău, sir.

— Înţeles, replică Kilgor. Comutaţi toată energia disponibilă pe armamentul defensiv. Artileria… evacuaţi amplasamentele proiectoarelor. Descărcaţi limitatoarele. Să le dăm furnicilor alea tot ce avem.

Instalat în centrul de control al tragerii, Dolby îşi aranjă burdihanul într-o poziţie mai confortabilă. Agitând un trabuc aprins (lucru complet interzis, de altfel) îi spuse camaradului său de armă:

— Fiule, l-ai auzit pe bătrân, nu? De îndată ce echipajele sunt gata, descărcaţi limitatoarele şi treceţi proiectoarele pe linia roşie.

O undă de lumină coerentă trimisă de pe Defender Seven lovi în plin un crucişător hothri. Apoi încă unul şi încă unul. Folosind aproape întreaga energie a platformei, şi operând mult peste limitele de risc, proiectoarele reuşeau să perforeze câmpurile defensive ale hothrilor.

Minutele de transformară în ore înainte ca inevitabilul să se întâmple. Defender Seven hurui zgâlţâită de impactul exploziei unui proiector suprasolicitat.

Kilgor prelungi cât putu de mult aşteptarea şi apoi apăsă butonul:

— Bine lucrat, băieţi… Deconectaţi proiectoarele.

O verificare rapidă a monitoarelor arătă că mai câştigaseră un moment de respiro. Surprinşi de distrugerea crucişătoarelor şi puternic angajaţi într-o altă zonă, gângăniile le ofereau un scurt răgaz.

Kilgor făcu un tur video al situaţiei de luptă. Puntea de lansare era goală. Deja toate navele de vânătoare trebuie să fi ajuns la limită cu combustibilul dar niciuna nu se întorsese la bază. Centrul de comandă al tragerii îi confirmă bănuielile. Toate navele de vânătoare fuseseră distruse. În orice caz, cei doisprezece piloţi trăseseră după ei optsprezece nave ale hothrilor.

Infirmeria era un haos organizat. Dr. Potter, Susan şi echipa lor de sanitari triau răniţii după gravitatea rănilor şi îi tratau în ordinea astfel stabilită.

Apropiind planul imaginii, Kilgor o văzu pe Susan desfăcând armura de pe pieptul unei femei, şi pregătind un pansament. Sângele ţâşnea în sus la fiecare respiraţie a femeii. Răsucind-o pe partea rănită, Susan îi aplică un pansament auto-aderent, fixându-l apoi cu palma.

Susan arăta minunat chiar şi cu sângele împrăştiat pe armură şi îi venea s-o strângă-n braţe. Şi chiar în clipa în care Kilgor se pregătea să comute imaginea, îşi ridică privirea, îl văzu pe Kilgor pe monitor şi-i făcu semn cu mâna.

Kilgor răspunse la salut şi, hotărându-se cu greu, apăsă un alt buton. Oriunde privea, numai distrugeri. Flăcări furioase din loc în loc, compartimente pline de fum, lansatoare de rachete distruse atârnând inutile în nişele lor, cadavre zăcând pe coridoare şi în plus, unele holuri comunicau direct cu spaţiul cosmic.

Dar, spre surpriza şi imensa lui mândrie, Kilgor mai vedea în acelaşi timp şi alte lucruri. Soldaţi care aşteptau

să intre în luptă, personalul de navigaţie străduindu-se să menţină sistemele avariate în stare de funcţionare, feţe destinse sub vizoarele fumurii, de degete ridicate în sus, şi acte individuale de eroism incredibil.

Kilgor porni într-un tur de inspecţie al unităţii sale. De data aceasta, îi luă mai mult timp. Sectoare întregi erau depresurizate, morţi şi răniţi se aflau pretutindeni şi un nesfârşit şir de probleme trebuiau rezolvate. Se afla jos, în sala sistemelor vitale, ascultând necazurile celor de-acolo, când Wires interveni în cască.

— Se apropie barosanele, şefule… ne vor zgâlţâi din nou.

Zece minute mai târziu, Kilgor se afla în scaunul său de comandant. Se uită la Wires, aflată în partea cealaltă a cabinei de control. Nu arăta deloc îngrijorată, cu părul ei negru tuns paj în perfectă ordine, mai demnă decât alţii de titlul de ofiţer pe care i-l atribuise. Wires îi făcu cu mâna şi Kilgor ridică, într-o imitaţie de salut, ceaşca abia umplută cu cafea.

Kilgor verifică timpul scurs. Mai mult de două zile câştigate, fiecare zi însemnând douăzeci şi una de ore minunate, fiecare dintre ele fiind înroşită de sânge.

— Mulţumesc, căpitan Wires. Pregătiţi faza a doua.

Kilgor îşi închise viziera, verifică supapa şi-şi activă costumul. Ştia că toţi cei aflaţi pe Defender Seven, inclusiv răniţii, executau în acele momente aceleaşi gesturi. Ordinele verbale erau evitate pentru a nu fi recepţionate de gângănii.

Era totuşi greu de crezut, dar extratereştrii se aflau al naibii de aproape şi nimeni nu putea şti de ce erau în stare echipamentele lor.

Kilgor îşi muşcă buza când văzu apropiindu-se navele de luptă ale hothrilor. Nu erau foarte multe, dar fiecare era imensă şi extrem de puternică, în spatele lor se aflau mii de transportoare înţesate cu războinici hothri. Poate că *Şobolanii Puşcăriaşi* nu vor reuşi să-i oprească, dar dacă lucrurile se desfăşurau conform planului, le vor rări rândurile şi le vor încetini înaintarea.

Wires reveni:

— Pregătit faza a doua, sir. Rămânem în aşteptare.

Kilgor îşi încrucişă degetele:

— Mulţumesc, căpitane. Implementaţi faza a doua.

Era ordinul aşteptat de Dolby şi Stein. Dolby comută un întrerupător şi un şir de explozii traversă suprafaţa superioară a carenei platformei, culminând cu un fulger de lumină strălucitoare.

În acelaşi timp, degetele butucănoase ale lui Stein dansau pe claviatură, declanşând emisia unei cantităţi uriaşe de căldură. Suficientă pentru a simula o explozie colosală.

Peste tot pe platformă armele se liniştiră, radarele muriră, transmisia radio îngheţă, senzorii fură deconectaţi iar trapele de acces fură deschise înspre spaţiu.

Era un şiretlic, o păcăleală mai degrabă învechită, dar care era posibil să le reuşească cu hothrii. Exploziile carenei păruseră îndeajuns de veridice, aranjate fiind de Red, direcţionate însă înspre exterior pentru a cauza cât mai puţine stricăciuni.

Kilgor spera ca exploziile, împreună cu pierderea de căldură şi încetarea activităţii radio, să-i păcălească pe extratereştri şi să-i facă să creadă că Defender Seven era terminată. Dacă nu, *Şobolanii puşcăriaşi* nu vor mai fi prin preajmă ca să-şi facă griji pentru asta iar gângăniile vor trece mai departe.

Kilgor menţinu în funcţiune doar câţiva detectori de mică putere. Cele văzute îl făcură să se chircească şi să scrâşnească din dinţi. Carele de luptă ale hothrilor se aflau în raza de acţiune a detectorilor. Vor cădea în capcană? Sau vor aştepta până când vor fi siguri de reuşită?

Un fulger de lumină izbucni în locul unde nava din fruntea formaţiei găurise carena platformei. Fascicolul energetic căzuse atât de aproape de pedestraşii lui Freese încât, pentru moment, încălzi podeaua de sub picioarele lor.

Kilgor îşi ţinu respiraţia în aşteptarea valurilor de rachete, a suliţelor zigzagate de radiaţie extraterestră, dar nimic nu se întâmplă. Şi înţelese de ce. Gângăniile tatonau

Defender Seven aşa cum un om ar fi procedat cu un câine turbat.

„Era mort sau doar se prefăcea? Păi, dacă nu reacţiona în niciun fel, însemna că majoritatea, dacă nu chiar toţi oamenii, erau morţi. Ei, acum trebuie să fim absolut siguri.” Kilgor îşi imagina un amiral hothri trimiţând un transport să verifice.

Şi bineînţeles, în timp ce carele de luptă începură schimbul de focuri cu bateriile de rachete puternic fortificate de pe suprafaţa Aristei, două transportoare se desprinseră din cadrul flotei hothrilor şi se apropiară de Defender Seven.

Kilgor înghiţi din greu în sec. Două! Sfinte Sisoe, şi unul ar fi fost de ajuns, dar două! Era practic imposibil. Câte insecte puteau oare să transporte chestiile alea? Cel puţin o mie. Una peste alta, asta însemna în jur de două mii de gângănii, adică un raport de forţe de doi la unu, mai mult decât anticipase Kilgor. Bineînţeles, marinarii vor lupta şi ei. Asta va mai echilibra un pic forţele.

Kilgor decise să rişte. Acţionă cu bărbia un buton şi vorbi în laringofon:

— Atenţiune, *Şobolani*. Cunoaşteţi planul. Evitaţi contactul până nu dau parola. Atunci, rădeţi-i. Noroc şi vânătoare rodnică!

Urmă o lungă aşteptare. Gângăniile erau prudente. Trecură ore. Au trimis cercetaşi, nişte arătări mari protejate de armuri de corp, imitând silueta insectoidă a trupurilor lor.

Kilgor vedea buteliile de pe spatele lor şi ştia că extratereştrii respirau oxigen amestecat cu urme de metan. Dacă hothrii reuşeau să cucerească Arista, era de aşteptat ca să introducă metan în atmosfera planetei, atât pentru a se simţi ei mai în largul lor cât şi pentru a distruge ecosistemul pus la punct de oameni. Neînduplecaţi, implacabili, neîndurători. Toate erau cuvintele care îi defineau pe aceşti invadatori.

Cercetaşii hothri semnalizară „totul în regulă” şi gângăniile veniră în număr mai mare la bord. Sute de

insecte. Kilgor îi vedea cu ajutorul micilor camere de supraveghere, de putere joasă, instalate de Wires pe toate coridoarele principale. Furnicile umpluseră ecluzele principale de intrare şi acum ieşeau de acolo.

Totul depindea acum de încadrarea în timp. Dacă Kilgor acţiona prea devreme, un număr substanţial de hothri aveau să rămână pe dinafară, iar dacă acţiona prea târziu, aveau să năvălească peste oamenii lui.

În sfârşit, când Kilgor aprecie că hothrii se aflau la mai puţin de cincizeci de yarzi de trupa lui Red, deschise canalul de comandă şi strigă: „Acum!”

Simultan, se petrecură o mulţime de lucruri. Toate ecluzele de pe Defender Seven se închiseră etanş.

Stein aprinse luminile şi, mai important, porni căldura, sporind dificultatea orientării cu senzorii de infraroşu ai hothrilor.

Wires răsuci un comutator umplând coridoarele cu semnale radar şi de sonar, menite să paralizeze, sau măcar să stânjenească funcţionarea detectorilor încorporaţi ai furnicilor.

Odată aceste condiţii îndeplinite, Dolby alimentă tunurile energetice rămase disponibile şi dezintegră ambele transportoare ale hothrilor în atomii componenţi.

Gângăniile puteau să-i atace în continuare, bineînţeles, dar avea să-i coste vieţile a două mii din ostaşii lor, şi Kilgor spera ca amănuntul să-i facă să evite primejdia. Se părea că furnicile înghiţiseră găluşca întrucât nu se întrevedea niciun atac imediat. Conectă canalul de comandă, în timp ce-şi slăbea armura.

— Red, Freese, Bugs, musafirii ne-au sosit şi trebuie să începem bairamul. Hai să-i facem să se simtă bine.

Infanteriştii deschiseră focul peste tot. La început, gângăniile mureau în cârduri. Surprinşi, zăpăciţi de blocajul senzorial şi prinşi în capcana de oţel a platformei, hothrii au suferit pierderi incredibile.

Numai că furnicile erau puternice, şi n-a trebuit mult până s-au regrupat şi au lansat un contraatac energic.

Ceea ce a urmat a fost una dintre cele mai aprige bătălii din războiul dintre oameni şi hothri. Bătălia pentru Defender Seven a durat două rotaţii complete, un sângeros joc de-a şoarecele şi pisica înăuntrul unei cuşti metalice, un joc în care nimeni nu cerea îndurare, nimeni nu ierta nimic.

Extratereştrii erau luptători aprigi şi aproape de două ori mai numeroşi decât oamenii. Ştiau că erau blocaţi în pântecele platformei şi erau hotărâţi să se acopere de glorie.

Vor învinge şi o mie de ani de acum încolo, poeţii vor ridica în slăvi vitejia lor.

Dar şi oamenii aveau anumite avantaje. Mai întâi, pentru că erau, aşa cum remarcase Wires, „ca nişte şobolani prinşi în cursă”, fără nicio scăpare. În acelaşi timp însă erau mândri şi hotărâţi să salveze ceea ce nimeni nu credea că au să reuşească.

Şi mai era ceva, un avantaj la care nimeni nu se gândise până atunci şi care în cele din urmă a hotărât soarta luptei. *Şobolanii Puşcăriaşi* nu erau normali. Majoritatea erau psihopaţi, asasini maniaci, sociopaţi, hoţi, perverşi şi altele mai rele.

Şobolanii puşcăriaşi ucideau fără scrupule, fără ezitare şi fără milă. Asemenea lui Bugs, mulţi dintre ei gustau violenţa şi erau fericiţi că li se dădea ocazia să-şi manifeste psihicul lor sucit. Acest lucru le conferea *Şobolanilor* ceva din statutul luptătorilor fanatici, generând în acelaşi timp emoţii violente, emoţii care se rostogoleau asupra hothrilor precum nişte valuri de întuneric.

În cele din urmă, hothrii au cedat. Câte unul, câte doi, câte trei, au rupt-o la sănătoasa, făcând să explodeze ecluzele etanşate ca să-şi facă loc, strecurându-se prin găurile din carena platformei, împuşcându-se unul pe celălalt în graba lor de a se salva.

La sfârşit, după ce ultimul hothri a fost ucis, Kilgor se împletici pornind pe unul din holuri. Stein murise, cum morţi erau şi Red şi Freese, dar datorită secundului-mecanic, coridorul fusese presurizat.

Altundeva, Dolby încă mai trăgea în navele hothrilor, Bugs începuse să strângă o nouă colecţie de degete iar Wires se afla în legătură cu Comandamentul Aristei.

Alături de celelalte platforme defensive şi de bazele lunare, Defender Seven întârziase invazia hothrilor pentru mai mult de cinci zile. Aveau să mai treacă două zile până când extratereştrii vor putea aplanetiza în forţă. Continuându-şi inspecţia, Kilgor spera ca răgazul să fie suficient. Cadavrele zăceau peste tot, oameni şi hothri deopotrivă. Pereţii despărţitori erau pârjoliţi, ciuruiţi şi mânjiţi de sânge. Nota de plată a măcelarului era scump plătită: cel puţin patru sute de *Şobolani* ucişi sau răniţi, dar ar fi putut fi şi mai rău. Mult mai rău.

În faţa lui se ridica o grămadă de trupuri, acolo unde hothrii încercaseră să cucerească infirmeria şi fuseseră respinşi de personalul medical şi de răniţii care se putuseră ridica în picioare.

Oare Susan se afla în grămada aceea? Cu ochii goliţi de orice urmă de viaţă? Un nume în plus pe lista lui de dispăruţi în luptă?

Kilgor se împiedică şi se izbi de perete gemând. Două degete îi lipseau de la mâna dreaptă. Costumul său îl îndopase cu medicamente şi vasodilatatoare, dar efectele acestora începeau să se atenueze.

Apoi Kilgor păşi peste cadavre, rugându-se să nu vadă chipul lui Susan printre ele. Stai o clipă, nu, faţa aparţinea altcuiva.

Deodată, Susan apăru lângă el, sprijinindu-l, ridicându-i viziera. Văzu cioturile degetelor şi strigă după ajutor.

Nişte mâini îl apucară şi-l ridicară pe Kilgor. Maşinile zumzăiau, acele îi străpungeau pielea, vocile murmurau termeni medicali.

Kilgor se simţi straniu de uşor, de parc-ar fi putut să se ridice şi să plutească, deşi ştia că nu este posibil. Asta ar fi însemnat să îşi părăsească postul, să fugă, să zboare din faţa inamicului.

Afară, bătălia pentru Arista continua cu furie, dar Kilgor îşi odihnea privirea în ochii liniştiţi şi cenuşii şi zâmbea. Planeta lui fusese cucerită.

TACTICA HOTHRILOR

de Bill Fawcett

Trebuie să ne aducem aminte în permanenţă că hothrii sunt indivizi cu o puternică conştiinţă de grup. Consecinţa este o stranie combinaţie de sacrificiu de sine şi de atac ezitant. Instinctul de grup al hothrilor, atunci când este activat, îi face să accepte cu greu orice sacrificiu. Şi totuşi, când luptă izolaţi, războinicii hothri sunt aproape neînfricaţi. Ei ştiu că sunt părţi ale unui întreg, aşa cum adeseori o şi simt, literalmente. Consecinţa constă într-o mai mică grijă pentru propria individualitate, fapt demonstrat de curajul lor aproape sinucigaş. Din perspectiva hothrilor, apărătorii Aristei sunt defectuos organizaţi şi uşor dispersaţi.

Un alt factor important care determină tactica hothrilor este nevoia instinctivă de a-şi proteja zonele de incubaţie, o consecinţă a incapacităţii de apărare manifestate de amanţi şi de mame. Apărarea acestor sexe este o lege obligatorie şi caracteristică întregului comportament al hothrilor. Rezultatul practic al acestei trăsături instinctive este că hothrii sunt incapabili să lase în viaţă vreun inamic în spatele liniilor lor. Toate pericolele trebuie eliminate complet înainte de a se merge mai departe. Această necesitate devine prioritară chiar şi faţă de obiectivele de luptă cele mai importante din spaţiu sau de la sol.

În general, hothrii preferă atacurile rapide şi adeseori se constituie în formaţiuni care aduc mai degrabă cu cele din războaiele napoleoniene decât cu cele dintr-un război modern.

Aşezarea lor în linie ar fi umplut de mândrie orice general prusac din secolul al XIX-lea. În luptele pe spaţii restrânse, ei tind să atace sau să se retragă în grupuri, cărându-şi după ei răniţii ori de câte ori este posibil. Când sunt depăşiţi ca număr, în mod invariabil hothrii caută poziţiile cele mai slab apărate şi-şi concentrează acolo toate forţele. Chiar dacă sunt mai numeroase, forţele

umane pot găsi în unităţile încolţite ale hothrilor nişte inamici dificili.

Hothrii arareori se predau. Dacă o fac, aproape întotdeauna motivul e că-şi apără mamele. În spaţiu, un număr redus de mame şi de amanţi însoţesc flota, dar oricum nu se implică în luptă, rămânând sub o pază strictă. Manevrele care ameninţă aceste formaţii, fie ele efectuate de unităţi uşoare, au întotdeauna de înfruntat forţe masive, chiar dacă aceste forţe trebuie retrase dintr-o altă zonă de luptă.

Multe dintre primele bătălii spaţiale au urmat acest model: hothrii au venit în număr mare şi au acceptat pierderile pentru a neutraliza orice navă din defensiva bazei; apoi au debarcat trupe numeroase în zone prea îndepărtate între ele ca să poată fi respinse de sistemul defensiv principal al inamicului. Aceste forţe curăţau zona omorând toţi oamenii întâlniţi până când formau un cerc în jurul apărătorilor rămaşi pe poziţii. Bombardamentele din spaţiu slăbeau poziţiile finale care în cele din urmă erau cucerite metodic.

Navele care participă la aceste bătălii sunt arareori urmărite din momentul în care au părăsit definitiv câmpul de luptă. Se crede că această tactică a hothrilor reflectă nevoia lor de a acapara terenuri sigure pentru reproducere. Adeseori, hothrii contaminează (în viziunea standardelor umane) atmosfera planetelor capturate cu cantităţi de metan. Cel mai important rezultat al tacticii hothrilor este că le permite să-şi folosească superioritatea numerică pentru a se asigura că planeta capturată este complet în siguranţă. Ceea ce, pe urmă, le permite insectoizilor să-şi concentreze majoritatea forţelor în avangardă, aşa cum a devenit rapid situaţia şi pe Arista însăşi.

TERITORIU SUSPECT

de Elisabeth Moon

LUMINA DIMINEŢII se revărsa printre piscuri, izbind ceaţa ce zăbovea deasupra pârâului, până când aceasta se dădu bătută şi se risipi, zdrenţuită. Aerul mirosea a scorţişoară şi păducel, sub copaci frunzele formaseră un strat de humus gros şi pietrele proaspăt sparte în rostogolirea lor pe grohotiş se întindeau până aproape de nivelul păşunii. Armitage se întinse pe iarba umedă şi răcoroasă, neluând în seamă frigul, lăsându-şi ochii să rătăcească alene pe cerul strălucitor. Chiar dacă era foarte de dimineaţă, poate că avea să vadă vreun uliu vânând pe deasupra pantelor. Solul se cutremură sub el… tropot de copite? Îşi săltă capul, căutând caii, şi-i văzu apropiindu-se în galop, smucindu-şi capetele şi zvârlind din copite, mari siluete rotunde, roşii, brune şi aurii…

Era întuneric, era frig şi aerul din casă puţea a mortăciune. Nişte fulgere strălucitoare zguduiseră solul, prea strălucitoare pentru a fi urmărite şi lăsând în urmă un întuneric prea adânc. Capul îl durea îngrozitor şi nu ştia dacă din cauza aerului stricat sau a şocului. Adormise sau fusese trântit pe-o rână?

Pipăi cu mâinile de jur-împrejur şi nu întâlni decât marginile clisoase ale gropii. De bună seamă, plouase din nou. Armitage nu se lăsă năpădit de amintirea ploii care cădea peste păşunile unde păşteau caii de tracţiune ai tatălui său. Asta fusese demult, ceva îndepărtat ce niciodată n-avea să se întoarcă, iar dacă altundeva ploaia curată cădea peste iarba verde, era pentru altcineva, nu pentru el. Lumea lui era aici, oriunde o fi fost ea… îşi va aminti, într-o clipită, dac-o să trăiască până atunci…

Îşi aminti de război. Îşi aminti de hothri, care violaseră o regulă biologică enunţată de cineva (niciodată n-avusese prilejul să o înveţe, ştia doar că există) despre dimensiunile maxime ale insectelor şi care, în acelaşi timp, violaseră un număr considerabil de reguli şi de legi, de planete şi

sisteme. Nu le plăcea lumina strălucitoare, ploaia răcoroasă aşternându-se peste iarba verde şi nici caii mari şi blânzi care-ţi mâncau din palmă bucăţi de sfeclă şi de morcov… dar la asta hotărâse să nu se gândească.

Cu gesturi automate, mâinile sale pipăiră arma, în căutarea elementelor de control. În timp ce degetele sale se fixau pe protuberanţele care asigurau controlul armei chiar atunci când purta mănuşi, mintea i se limpezi un pic. Nava transportatoare, călătorind… dar nu-şi putea aminti nici unde se ducea şi nici măcar dacă fuseseră înştiinţaţi… atacul care le nimicise convoiul, despre care ei aflaseră numai când se treziră zgâlţâiţi în plasele de protecţie… aterizarea forţată care-i lăsase undeva…

Trebuie să fi fost Arista, căci gravitaţia era în regulă, şi îşi aminti că se aflaseră pe un transportor suborbital, nu în spaţiul cosmic îndepărtat. Şi totuşi, întinderea pustie de făgaşuri de noroi şi de roci zdrobite n-avea nimic din trăsăturile unei planete locuibile. Cu excepţia noroiului pe care se părea că universul reuşea să-l producă din belşug oricând şi oriunde avea loc un război. Părticica de memorie care-şi aminti de biblioteca tatălui său schiţă un zâmbet crispat la acest gând, dar zâmbetul nu ajunse până la buze.

Un alt fulger strălucitor alb-violet îi proiectă umbra pe noroiul dinaintea lui. Solul rece se cutremură în jurul picioarelor sale protejate de costum; simţi ca pe un masaj stingerea tumultului exploziei. Nu reuşi să vadă nimic revelator până la dispariţia luminii, iar senzorii cu rază mare de acţiune cu care-i fusese dotată casca, cu posibilităţi de repetare a imaginilor, destinaţi tocmai unor asemenea situaţii, se defectaseră demult. La fel, staţia radio a costumului. La fel, jumătate din gadgeturile sofisticate care ar fi trebuit să-l facă apt de a ţine piept unu contra trei – într-o confruntare cu hothrii, chiar într-o navă de-a lor.

Odată cu următorul fulger luminos, îşi aminti că trebuia să fixeze capătul unei linii defensive. Hothrii încercaseră un desant de asalt – acesta fiind şi motivul pentru care şi fuseseră transportaţi de-a lungul curburii planetei. Misiunea lor era să contraatace, oriunde s-ar fi aflat. În tot cazul,

ajunseseră într-un loc pe care nu-l mai văzuse niciodată. Acum, după ce nava le fusese distrusă, colonelul le-a spus că va trebui să se stabilească undeva şi, cu ajutorul artileriei uşoare recuperate de pe navă, să-i lovească pe hothrii care veneau în urma lor.

— Tâmpită idee, murmurase sergentul lor. Dar cred că n-a mai rămas nicio idee deşteaptă. O s-o mierlim băieţi, n-are rost să ne mai agităm. N-o să vină nimeni să ne salveze de aici, când luptele importante se dau în altă parte.

Armitage ar fi vrut să spună: „Dar şi noi suntem importanţi.” Dar ştia că ar fi fost o prostie. Instructorul lui spusese întotdeauna că oamenii se născuseră pentru a muri. Şi până atunci, instructorul lui avusese perfectă dreptate.

Armitage reuşi să împingă cu limba comutatorul din cască şi fu recompensat cu o gură de apă în mod evident reciclată. Cum mirosea aerul aşa era şi apa şi porţia următoare nu se arătă a fi mai grozavă. Costumele de luptă nu mai erau suportabile mai mult de 48 de ore, cu toate că aveau aer în rezervoare pentru o perioadă mai lungă. Cât de lungă, nu era sigur, dar LED-ul de control, unul din puţinele semnalizatoare care mai funcţionau, era verde. Îşi verifică din nou armamentul. Muniţie avea, pentru cazul în care s-ar fi ivit vreo ţintă. Dar în fulgerele de lumină care-i ardeau vederea nu se vedea nimic care să semene cu o navă hothri sau cu hothrii înşişi.

O izbitură în spate îl făcu să ţipe înainte de a reuşi să se abţină. Încercând să se răsucească, se împleti în nămol şi aproape căzu. La următorul fulger văzu că silueta în costum era umană. O cască se lovi de a lui şi o voce distorsionată glăsui: „Dă-te înapoi, haide!” Mănuşa puternică a costumului celuilalt îl apucă de braţ şi-l trase. Era – aşa spera – Garamond, caporalul. Simţi pe altcineva îmbrâncindu-l şi alunecând în groapa unde tocmai i se făcuse loc.

Odată cu vocea, cu ordinul pe care trebuia să-l execute, mintea lui reveni brusc la realitate. De fapt, sarcina lor era să le dea de lucru holhrilor; astfel îşi aminti că gângăniile

aveau reputaţia de a fi refractare la ideea de a lăsa vreun inamic viu în spatele lor. În vreme ce aristanii nu erau în stare să încercuiască forţele de la sol ale hothrilor, aceştia preferaseră să accepte confruntarea, deşi ar fi avut toate şansele să-şi detaşeze trupele şi să provoace distrugeri mai mari altundeva. Lupta dura deja de opt zile şi în tot acest timp transportoarele hothri înfruntaseră artileria lor firavă dar precisă, încăpăţânându-se să desanteze cât mai multe trupe. Reuşiseră să distrugă un transport înainte de aterizare şi se bucuraseră când acesta s-a prăbuşit şi a explodat. Alte două au fost dezafectate după aterizare, cu pierderi. Mulţi hothri – cât de mulţi, Armitage n-avea habar căci păreau să vină în şiruri sau valuri nesfârşite atunci când atacau, iar când cădeau, trupurile lor deşelate se prăbuşeau în mormane dezordonate, ca nişte furnici luate de mătură – mulţi hothri muriseră zdrobiţi de tirul puştilor, de puţinele arme cu plasmă rămase, de feluritele proiectile explozive aruncate în rândurile lor cu ajutorul mortierelor şi al armelor antitanc.

Astfel că fiecare hothri aterizat acolo, în bătaia armelor lor, nu mai era un hothri ajuns într-o altă zonă vulnerabilă. Şi dacă aristanii plătiseră scump, pierzând mai bine de jumătate din oameni, inamicul plătise şi mai scump.

Acum se retrăgeau către un alt şir de gropi săpate de cei aflaţi în tura de veghe. Iar colonelul avusese ceva în minte, era sigur, când plănuise genul ăsta de retragere. Transportul ajunsese până la poalele Alpilor Superiori, un vast lanţ muntos de pe emisfera mai puţin populată a Aristei. Fiecare retragere îi mutase mai aproape de povârnişul care bloca orizontul înspre ecuator. Armitage ştia puţine despre această emisferă şi nimic despre munţi, în afară de nume. Crescuse cu imaginea Alpilor Inferiori ridicându-se deasupra blândelor păşuni verzi ale tatălui său. Străbătând singur sau în fruntea vreunui grup cărarea care urca până la ferma Elisei (ferma lui Entremont, se corectă el, căci ea nu era decât al treilea copil), adeseori cercetase cu privirea pantele maiestuoase, gândindu-se că erau cadrul natural perfect pentru câmpiile şi podgoriile din

jurul său. Aşa fuseseră, numai că şi podgoriile şi câmpiile dispăruseră, prefăcute în cenuşă împreună cu Elise şi restul familiei Entremont, împreună cu părinţii şi sora lui cea mică.

Armitage îşi îndepărtă din nou mintea de la amintirile acelor vremuri când Elise întinsese un coş cu fragi, iar el, în replică, îi dăruise primul său sărut de bărbat. Se concentră disperat asupra munţilor. Aceştia erau mai înalţi, mai sălbatici decât cei de acasă, liziera pădurilor se oprea undeva la genunchii lor şi de acolo, coaste lungi de stânci cenuşii se înălţau până la piscurile acoperite cu gheaţă. Acolo stăteau cuibăriţi gheţarii, straniile lor siluete verzi-albastre dominând întinderile de zăpadă.

Armitage gemu în timp ce urca în urma bărbatului care-l chemase la ordin. Dintotdeauna iubise munţii, sau cel puţin aşa crezuse, dar acest veşnic urcuş, mereu mai sus cu fiecare schimb, îl înmuiase. Ar fi fost îndeajuns de rău şi dacă ar fi putut să respire aerul rece al munţilor în locul infuziei răscoapte furnizate de butelii şi dacă n-ar fi trebuit să-şi care armamentul după el. În felul ăsta, n-avea aer nici să-şi bombăne nemulţumirea, şi i se păru nedrept să fie privat de destinderea favorită a soldatului.

***

Colonelul Casagar, un bărbat scund şi puternic, cu ochi cenuşii strălucitori şi o voce deprimant de blândă, îşi ridică privirea de pe hărţile topografice înspre munţii ale căror siluete tocmai prindeau contur, aduse la viaţă de lumina zilei, din masivul bloc de întuneric apărut în zori.

— Dacă topografii au fost corecţi, asta e varianta cea mai bună.

Degetul lui bătu cu precizie un loc de pe hartă iar maiorul Perralt încuviinţă din cap. Perralt era un bărbat masiv, a cărui forţă şi disponibilitate la efort îl făcuseră nepreţuit în ochii unui întreg şir de comandanţi. Perralt spera ca în acel moment colonelul să nu-şi fi dat seama că, pentru el, toate acele văi muntoase arătau la fel: strâmte şi abrupte. Realiză că acesta aştepta de la el un comentariu.

— Dacă vă reuşeşte asta, ajungeţi general.

— Dacă-mi reuşeşte asta, sunt ca şi mort.

Cuvinte spuse fără niciun accent dramatic. Erau cuvintele simple ale unui bărbat simplu, dar teribil de hotărât. Perralt îi aruncă o privire.

— Desigur că puteţi ajunge suficient de sus…

— Unii vor ajunge. Dar va fi riscant, în cel mai bun caz. Oricum, eu am să rămân cu cei mai de jos. Aşa-i cinstit.

Cum Perralt continua să-l privească, ridică scurt din umeri:

— Ei haide, cunoşteai doar situaţia când am ajuns aici. Chiar dacă nu ne-ar fi distrus transportorul, chiar dacă totul ar fi mers perfect, tot am fi ajuns la ananghie. Poate doar mai târziu cu câteva zile sau săptămâni. Fără întăriri, dar cu ordinul să-i ţinem în loc cât mai mult posibil. Cei din comandament au sperat ca inamicul să reacţioneze aşa cum a şi făcut-o, trimiţând o mare parte din trupe aici, slăbind astfel presiunea asupra celor de-acasă…

— Eu tot nu înţeleg de ce-şi pierd hothrii timpul cu noi.

Casagar ridică din nou din umeri.

— Nici eu. Ştii ce spune teoria, pentru ei este un imperativ biologic să urmărească îndeaproape orice formă de rezistenţă. De ce o fac, nu are importanţă. Cu cât mai mulţi dintre ei aterizează aici şi sunt ocupaţi cu noi, cu atât mai puţini rămân să atace ţinuturile populate şi ăsta este lucrul cu adevărat important. Numai că nu putem să-i ţinem în loc şi să scăpăm şi teferi, în acelaşi timp.

Oftă, privind în depărtare la câmpiile unde, în fiecare noapte, navele hothrilor coborau din cer şi unde ziua, carenele sfărâmate ale propriilor lor transportoare scânteiau în lumina soarelui care răzbea în fiecare dimineaţă printre liniile agitate ale frontului.

— Va trebui să ne mişcăm repede, comentă Perralt. Dacă ne vom retrage dincolo de raza de bătaie – şi nu mai avem mult – nu vom mai putea să le afectăm transportoarele. Doar dacă nu veţi folosi ultimele rachete Esprit…

Casagar clătină din cap:

— Nu. Vom avea nevoie de ele mai târziu. Şi nu putem să ne mişcăm nici prea repede – trebuie să-i determinăm să ne urmărească, să creadă că ei ne împing înapoi. Ştiu că asta înseamnă mai multe pierderi, dar n-avem încotro. Dacă renunţă să ne mai urmărească şi pleacă, am eşuat. – Zâmbi larg. – dar nu vom eşua. Din cine ştie care motiv, au hotărât să ajungă până aici. Vor dori să termine ce au început şi le vom da motive să meargă mai departe.

Perralt se întrebă, nu pentru prima dată, de unde apăruse acest Casagar. Numele nu era aristan, nici accentul şi totuşi cunoştea bine argoul folosit în mod curent pe Arista şi părea să aibă toate relaţiile necesare. Şi mai avea o anumită trăsătură – altceva decât disciplina militară, altceva decât obişnuinţa de a comanda. Perralt cunoscuse destui bărbaţi curajoşi înainte, el însuşi aflându-se în bătaia puştilor nu o dată… nu de curaj era vorba în cazul lui Casagar, era altceva: o vioiciune a spiritului, un optimism energetic, refuzul statornic de a fi sever şi neîndurător chiar şi atunci când severitatea şi neîndurarea ar fi fost îndreptăţite. Nu frivolitate, doar… siguranţă?

„Dacă cineva e în stare să atragă în capcană o mică armată a hothrilor cu ce a mai rămas din trupele noastre, gândi Perralt, apoi ăsta e omul.”

Voia să fie sceptic, era în tradiţia familiei sale să fie sceptic, dar Casagar inspira încredere. Nu un fanatism ardent, nu acea loialitate oarbă, ci încredere.

În parte, aceasta se datora şi acelor vaste cunoştinţe pe care Perralt nici nu se gândise vreodată să le asimileze. Când atacul hothrilor asupra navelor transportoare distrusese proiectoarele holocartografice, Casagar a scos la iveală nişte hărţi topografice demodate, de genul celor pe care Perralt nu le mai văzuse din primul an de Academie, rulate într-un la fel de demodat porthart. Totodată, avea şi hărţile geologice ale regiunii; şi dacă Perralt se mai descurca cu cele topografice, era total neajutorat în faţa liniilor continue şi întrerupte, săgeţilor subţiri, ciudatelor haşuri şi culori ale hărţilor geologice. Casagar răspunsese la

mirarea lui Perralt cu o ridicare din umeri şi cu comentariul liniştit că orice cunoştinţă poate fi utilă unui militar.

Aşa că acum erau obligaţi să părăsească terenul deschis, în care aveau spaţiu de manevră, şi trebuiau să se caţere pe o vale abruptă şi din ce în ce mai îngustă. O capcană evidentă. Hothrii, înţelese Perralt, trebuiau să-şi imagineze că era o capcană pentru oameni. El însuşi gândea astfel, privind hărţile topografice şi reprezentându-şi mental zidurile impenetrabile de stâncă sugerate de îngrămădeala aceea de linii. „Niciodată să nu intri în pământ dacă n-ai o a doua uşă la vizuină.”, spunea adeseori tatăl său când mergeau la vânătoare şi vedea şi el ce se întâmpla cu animalele care nu respectau această regulă. Odată intraţi în valea aceea, nu mai aveau nicio uşă prin care să scape, nimic altceva decât stânci nepăsătore. Vor fi oare cu adevărat în stare să-i încercuiască pe urmăritorii hothri şi să le provoace o pierdere semnificativă? Ridică din umeri, în tăcere, dându-şi seama că, la urma urmei, ştiuse dinainte că o să moară în această misiune. Faţă de el însuşi n-o recunoscuse, dar senzaţia fusese acolo, ca o subtilă încordare a minţii. Acum, că ieşise la suprafaţă, încordarea slăbise şi deveni foarte alertat, foarte receptiv la forma norilor, la culoarea luminii, la noroiul impregnat în pielea degetelor sale.

— S-a-ntâmplat ceva?

Casagar îl cercetă cu privirea şi se întrebă câte din gândurile sale i se citiseră pe faţă.

— Nu, mă simt perfect.

Perralt se trezi zâmbind cu mai multă uşurinţă decât s-ar fi aşteptat. Era ciudat cât de multe griji se risipiseră de îndată ce conştientizase certitudinea morţii. Bineînţeles că dintotdeauna ştiuse că s-ar putea să moară – de ce acum era altfel?

— Vom începe retragerea astăzi, atât cât ne-a mai rămas din zi. Aş vrea să ajungem *aici* – degetul lui Casagar bătu uşor în hartă – în trei zile.

***

Armitage petrecuse şase ore în adăpost într-o stare ce simula somnul adevărat, şase ore în care ştia că nu avea nicio responsabilitate. Sanitarii l-au verificat după ce Garamond i-a observat protuberanţa de la cască. Trebuia să fie recunoscător noroiului pentru că scăpase cu viaţă, i s-a spus. Şi costumului: ar fi trebuit să se aleagă cel puţin cu gâtul rupt, dar costumul îi protejase gâtul cu preţul trântirii lui violente la sol, iar solul fusese noroios. S-ar putea să aibă ceva coşmare, i-au mai spus sanitarii, clătinând din cap. A dormit fără vise. Când se trezi, văzu lumina zilei în cadrul uşii, o lumină palidă, fără culoare, care nu oferea nici speranţă, nici frumuseţe. Se simţea la fel de ţeapăn precum costumul, dar se putea mişca şi chiar gândi. Adulmecă aerul şi nu simţi nicio urmă de halogen, întrebându-se dacă va fi nevoie să-şi pună din nou casca grea şi împuţită. Probabil că da. Între timp, gâlgâi o cană de apă nereciclată (sau, cel puţin, nereciclată în costumul lui) şi mâncă o porţie de carne conservată, lăsată acolo pe o ladă de muniţii. Cândva o considerase insipidă şi tare ca talpa; acum avea un gust mai bun decât orice mâncare de care-şi putea aminti.

La intrare, se întâlni cu Garamond.

— Sergentul a cumpărat-o, a spus acesta.

Nu era nevoie să spună mai mult: o luă din loc. Armitage încuviinţă din cap. Garamond îl conduse alături de cei care urmau să se întoarcă pe front. Armitage spera să arate mai sprinten decât ceilalţi, dar ştia că nu arăta. Toţi aveau privirile pierdute undeva în depărtări nemărginite. Câţiva tremurau sau aveau ticuri nervoase suficient de puternice ca să-şi facă costumele să se zgâlţâie nervos. Garamond însuşi nu mai arăta deloc ca suavul Don-Juan care-şi purta grupa prin barurile din afara bazei şi le înjumătăţea fondurile (nu scăpa de asta nici Armitage), jucând propria-i variantă demonică de baccara. Ochii săi negri şi strălucitori erau conturaţi cu roşu şi păreau a fi fost zgâriaţi; se mişca la fel de ţeapăn ca toţi ceilalţi.

— Gângăniile au invadat poziţiile de pe flancuri şi au mai adus la sol încă un transportor. A trebuit să ne retragem,

altfel am fi ajuns în spatele liniilor. Nu putem atinge terenul de aterizare cu nicio armă disponibilă, aşa că vom începe o retragere lentă pe un front mai îngust.

— Căştile? întrebă Armitage.

— Mda. Căpitanul se teme că vor folosi vreo armă chimică – dacă ar fi vorba numai de canistrele lor de metan şi ceva explozibil şi tot ar fi rău.

Cei mai mulţi mârâiră şi scuipară elocvent în noroi. Garamond privi la Armitage.

— În acest timp, tu te vei afla la mijloc, gata să te retragi la semnalul convenit.

Îi întinse lui Armitage o cutie cenuşie şi îngustă.

— *Acest* radio funcţionează – indiferent care centru te recepţionează – şi atunci va trebui să faci câte o derivaţie pentru fiecare parte. Noi ne vom retrage acolo sus.

Arătă cu degetul şi Armitage privi în sus… şi mai sus… către nişte munţi mult mai apropiaţi decât şi-i amintea.

Măcar acum nu ploua, iar norii se ridicaseră îndeajuns ca să lase să se vadă tăietura văii în peretele muntelui.

— Trebuie să ne căţărăm pe vreunul din ăştia?

— Îhm. Aşa am auzit. Colonelul are un plan, deşi n-aş putea să vă spun despre ce este vorba. Poate că gângăniile nu suportă altitudinile mari.

— Da’ ce, noi putem?

Gândul unui urcuş îl îngrozea. Până la înălţimea la care se aflau mai fusese înainte, dar acolo sus era patria răului de munte.

Garamond îl privi fioros, dar răspunse:

— Avem costumele. Freibourne şi-a pregătit instalaţia ca să ne reîncarce rezervoarele – aşa cum vă veţi da seama când vă veţi racorda din nou furtunele.

— Abia aştept, murmură cineva din spatele lui Armitage.

— Freibourne…!

Freibourne nu era tehnicianul responsabil cu costumele, acesta murise la aterizare, nici măcar ajutorul lui, ci doar un adolescent, sudor practicant, înrolat şi instruit timp de şase săptămâni în repararea costumelor.

— Asta înseamnă că vom ajunge pe înălţimi, spuse Garamond tăios.

Armitage îi simţea nesiguranţa. Privind în jur, observă că şi ceilalţi o simţeau.

— Dar au avioane, spuse cineva într-o doară. Ar putea să ne bombardeze…

Garamond ridică din umeri.

— Chiar dacă pot, n-au făcut-o. Vom mai avea ploi încă vreo săptămână, oricum nu le place să zboare la lumina zilei, iar zborul de noapte, pe vremea asta, în munţi… este tot ce putem face. Dacă vor începe să folosească avioanele, atunci… o să le folosească, asta e.

Armitage îşi etanşă casca şi-şi verifică racordurile furtunelor înainte de a se ridica. Garamond avusese dreptate în privinţa unui lucru: aerul mirosea mai bine. Apoi se îndreptă către post, cu ceilalţi după el. De data asta era vorba doar de o scurtă plimbare în josul pantei. În spatele său adăpostul se goli, cele două camioane rămase fiind încărcate cu echipamentul greu. Deja capul coloanei în retragere se afla la câţiva paşi de una din intrările văii.

Zgomotul de fond înfundat al tirului indirect al hothrilor se intensifica pe măsură ce se apropiau. La amiază, arareori gângăniile se agitau, dar îşi ţineau armele cu rază lungă pe foc automat ca să-i facă pe aristani să păstreze distanţa. Nimeni nu ştia cum ţinteau fiinţele astea – dacă foloseau senzori de temperatură sau altceva – şi în zilele cu ploi puternice, barajul era departe de a fi precis. Astăzi, deşi nu ploua, tirul părea concentrat mai ales mult pe dreapta. Armitage nu-i compătimea pe destinatari. Se aflase acolo cu numai douăsprezece ore în urmă şi-şi binemeritase răgazul de acum, din zona centrală. Numai de nu şi-ar schimba direcţia şi să înceapă să lovească centrul, măcar câteva ore…

Ajunse la postul său fără prea multe necazuri şi-şi dădu drumul în excavaţia confortabilă pe care Delacrosse şi Virain o ocupaseră timp de două nopţi. Confortabil fiind un termen relativ, dar să stai cu picioarele pe nişte pietre noroioase în loc de noroi pur şi simplu, era un progres

considerabil. Îşi ciocni casca de căştile ocupanţilor de până atunci ai acestei reşedinţe boiereşti şi-i trimise înapoi, pe pantă. Dubarry alunecă în groapă în urma sa şi apoi Meroux; ei urmau să mânuiască arma antitanc. Jumătate din groapă fu ocupată de ei, de arma lor şi de grămada de proiectile aferentă. Mai avu timp să-şi aranjeze propriile arme, muniţia, şi chiar să reflecteze înainte ca perdelele argintii ale ploii de după-amiază să se prăvale dinspre crestele îndepărtate şi să-l închidă într-o cameră strâmtă cu pereţii din apă şi mobilată cu plictiseală şi teamă.

Cam pe la mijlocul după-amiezii, pe când ploaia se înteţea şi el simţea pietrele de sub cizme scufundându-se în clisă, hothrii s-au pus în mişcare. Mai întâi văzu sclipirile lucitoare ale ţevilor scânteind prin ploaie, apoi noroiul împrăştiindu-se, fierbând acolo unde cădeau gloanţele lor. Se uită în părţi, abia distingând nişte mici ridicături – Poroully la stânga şi Schnasser la dreapta. Le făcu semn cu mâna, ei îi răspunseră în acelaşi fel şi astfel semnalul a fost transmis. Îşi aminti de staţia radio care funcţiona, o porni şi raportă reînceperea asaltului.

— Menţineţi frontul.

Aceste ordine nu se schimbaseră. O mie de oameni muriseră executând acest ordin, iar cei rămaşi vor muri şi ei cu timpul… dar gândul la asta devenea greu de suportat. Armitage privi la echipa antitanc, ocupată cu arma din dotare, şi apoi din nou înainte. Alte fulgere la gura ţevii, de data asta mai strălucitoare. Noroiul era scormonit, la un metru în faţa sa, împroşcându-i viziera. Ploaia îl spăla aproape instantaneu. O ceaţă subţire se târa la nivelul solului, aproape invizibilă prin ploaia deasă care cădea la picioarele sale. Numai că ceaţa nu avea culoarea ploii. Armitage înghiţi în sec, tare bucuros că Freibourne reîncărcase rezervoarele căci, mai mult ca sigur, ăsta era un gaz. Simţi un nod în gât; îşi spuse că nu din cauza gazului, pentru că în costum se afla în siguranţă. Aşa spera.

Pe urmă simţi o vibraţie în cizme, transmisă de solul îmbibat de ploaie. La început, gângăniile atacaseră pe picioare (sau pe gheare, cum insistau să le numească

mucaliţii), dar în ultimele două zile se folosiseră de vehicule de asalt tractate, pentru mai multă eficienţă. Acestea erau mai mici şi mai plate decât tancurile aristanilor, echipate cu un singur laser deasupra şi cu două mitraliere pe puntea din faţă. Fiecare din ele tracta unul sau două transportoare blindate de trupe, „astfel încât gângăniile să nu-şi ude picioruşele”, explicase cineva. Întrucât aristanii nu dispuneau de suficiente arme antitanc ca să acopere întreg frontul, era un soi de ghici – ghicitoarea mea. Unde vor trimite astăzi hothrii coloana principală şi oare vor reuşi aristanii să-şi amplaseze echipajele antitanc astfel încât să nu fie nevoite să alerge prea mult de colo-colo?

Astăzi avuseseră noroc, căci din umbra ploii îşi făcu apariţia o altă umbră, mai joasă şi întunecată. Meroux îşi atinse casca de cea a lui Armitage.

— Exact în gura lupului – nici că se putea mai bine!

Apoi se întoarse într-o parte şi, în ciuda antifoanelor, Armitage tresări când arma antitanc bubui. Abia văzuse ţinta şi trecerea proiectilului transformase perdeaua ploii în rafale furioase. Pe urmă, un fulger multicolor lumină zarea şi urâta pată cafenie a rezervoarelor de gaz explodate ale hothrilor, coloră tonurile albastre şi cenuşii. Meroux ridică triumfător un deget, înainte de a reveni la arma lui.

Acesta nu era decât primul dintr-un lung şir: grămada de obuze antitanc din groapă se micşora văzând cu ochii. Se părea că, de data asta, hothrii hotărâseră să-şi arunce forţa principală asupra centrului, în loc să încerce să cucerească un flanc. De două ori, câte un vehicul de asalt se apropiase la cinzeci de metri de linia frontului, iar ostaşii-hothri, purtaţi cu uşurinţă prin noroi de cele patru picioare ajunseseră şi mai aproape. Armitage trăgea mecanic, fără să stea pe gânduri, desluşind prin perdeaua ploii mişcările sacadate impuse de anatomia hothrilor, ţintind, trăgând, căutând apoi o altă ţintă. În spatele său, arma antitanc se împotmolea în noroi cu fiecare recul, Meroux şi Dubarry căznindu-se să echilibreze balanţa.

Armitage chemă statul-major şi ceru împrospătarea muniţiei înainte de căderea întunericului şi aceasta îi fu

adusă când ultimele raze de lumină dispăreau printre norii sumbri. Odată cu muniţia, sosi şi ordinul – scris şi semnat de colonel – să se retragă „cât mai curând posibil şi să menţină liniştea radio”, ceea ce-l înfurie pe Armitage. Pe întuneric, prin noroi şi cu hothrii respirându-le în ceafă, să pornească un urcuş prin ţinuturi necunoscute? Şi de ce au mai trimis jos muniţia grea, dacă tot trebuiau s-o care după ei înapoi? Şi, ca să accentueze caracterul ridicol al ordinului, ploaia se opri un timp, când o pală de vânt trecu pe deasupra solului, pentru a izbi apoi pieziş şi cu intensitate sporită, dorită vântului.

Cărăuşii muniţiei se îndepărtau deja în sus, către vechea tabără. Armitage reuşi să înhaţe un braţ şi avu o scurtă, intensă şi nesatisfăcătoare conversaţie cu un soldat posac, pe care-l cunoştea doar după nume. El avea ordin să se întoarcă imediat; n-avea niciun ordin să ducă muniţia înapoi, şi n-avea niciun chef să se amestece într-o afacere care-i privea pe Armitage şi pe colonel. Înainte ca Armitage să-i poată da replica pe care ar fi vrut-o, tipul dispăruse în întuneric şi realiză că fusese lăsat să ia o decizie care îi depăşea responsabilităţile gradului.

— Generalii iau decizii, mârâi el în singurătatea căştii sale. Coloneii iau decizii, chiar şi căpitanii… până şi sergenţii. Dar soldaţii nu iau decizii, aşa mi s-a spus mereu… şi acum…

Acum, el trebuia să hotărască momentul retragerii liniei frontului… şi dacă nu lua când trebuia această decizie, nu se mai puteau retrage. Ordinul spunea „cât mai curând posibil”, ceea ce însemna că dacă nu credea că era posibil să care muniţia proaspăt adusă înapoi, prin ploaia înteţită de vânt, atunci nu trebuia s-o mai care. Şi cât trebuia să mai aştepte? La ce se gândise colonelul?

O pală de vânt îi izbi costumul suficient de tare ca s-o simtă chiar şi acolo, în groapă. Gângăniile aveau probleme cu vântul puternic: se puteau înţepeni pe loc cu ajutorul ghearelor, dar când încercau să se mişte cu repeziciune, câteodată se dezechilibrau şi se prăbuşeau la pământ. Se zgâi în întuneric şi văzu petele şi umbrele care apăreau

oricui se chinuia să vadă pe o noapte întunecoasă. Nici fulgere produse de arme, nici alte flăcări. Bineînţeles că gângăniile nici n-aveau nevoie de aşa multă lumină, ele preferând domeniul infraroşu. Poate că chiar acum se târau prin preajmă. Găsi unul din gloanţele semnalizatoare (avea opt), îl introduse în puşcă, o ridică înspre cer şi trase. De data asta funcţionă perfect (unele se comportau ca gloanţele trasoare, pe care gângăniile le depistau cu pricepere deosebită. Învăţaseră să nu folosească trasoarele când aveau de-a face cu furnicile). Dar tot ce văzu în cele câteva secunde de lumină, fu ploaia care cădea şi obişnuitul talmeş-balmeş alcătuit din noroi, pietre şi maşinării distruse. Nimic care să semene cu un hothri în mişcare. Mai trase iute câteva gloanţe. Nu obţinu niciun răspuns, doar vântul care-l izbea mai cu putere când încerca să vadă.

Două ore au trecut până când Armitage a reuşit să transmită ordinul tuturor şi să iniţieze retragerea. Artileria hothrilor începuse să sape basoreliefuri de-a lungul liniei frontului, dar nimic nu părea să înainteze sub această acoperire. Asta nu însemna cine ştie ce confort când solul din imediata apropiere sălta şi se zgâlţâia şi când amortizoarele suprasolicitate ale costumului îi rigidizau subit mişcările. Dar, din cine ştie ce motiv – ploaia, vântul sau incompetenţa – obuzele ajungeau ceva mai departe de linia frontului şi, de îndată ce reuşeau să-şi învingă reţinerea de a-şi părăsi gropile sigure şi să se aventureze în câmp deschis, oamenii aveau de parcurs o distanţă scurtă de a ieşi din raza de acţiune a proiectilelor.

Asta nu însemna că nu au avut pierderi. În flancul drept îndepărtat, Marchant – care fusese camaradul de cort al lui Armitage în tabăra de campanie – şi-a pierdut integritatea costumului şi o jumătate de antebraţ din cauza unei singure schije. Partenerul său, Jeffries, avea o atelă pe braţ, dar niciunul din ei nu voia să plece.

— Îi vom zăpăci, explicase Jeffries. Vor veni după noi, iar noi vom trage asupra flancului lor…

Aproape de ei, două posturi au fost rase complet şi cu toate acestea, gângăniile, concentrându-se pe centru, nu au profitat de breşă.

Pe toată linia erau probabil treizeci de răniţi şi toţi, în afară de doi, au preferat să rămână în urmă! La fel şi partenerii lor. Nu s-au obosit să dea explicaţii. Realitatea era evidentă, fără alte comentarii. Oricine-şi pierduse integritatea costumului sau alimentarea cu energie n-avea nicio şansă să ajungă la destinaţie. Pumnalul partenerului îi uşura rapid pe cei care nu mai erau în stare să lupte sau să meargă, dar cei care mai puteau lupta au preferat să-şi încerce norocul. Armitage nu încercă să convingă pe nimeni şi când, la adăpostul nopţii şi al rafalelor de ploaie, au început retragerea, se simţi mai puţin vinovat decât s-ar fi aşteptat. Aşa cum se desfăşuraseră lucrurile până atunci, cei care mureau în seara aceea sau a doua zi se puteau considera norocoşi.

Patru ore s-au luptat cu urcuşul, ajungând mai întâi la vechiul adăpost. Acolo îi aştepta un ghid care le arătă calea. În urma lor, doar ploaia şi vântul se mişcau; se auzeau exploziile obuzelor, dar din ce în ce mai slab. Părea că trecuse o veşnicie de când urcau prin ceaţă, vânt şi frig, costumele le bâzâiau şi zăngăneau, aerul din căşti şuiera. În cele din urmă, au făcut un popas, fără să se dezbrace de costume, înghesuiţi unul în altul, aproape fără nicio măsură de precauţie… ghidul insistase că nu aveau nevoie de mai mult, iar ei erau prea obosiţi ca să-l contrazică. Când lumina amurgului fu înghiţită de ploaia torenţială, nu se mai vedea nimic în afară de pietre şi noroi răvăşite, nimic familiar şi nici urmă de restul camarazilor plecaţi înaintea lor. Ziua au continuat marşul, ajungând în sfârşit într-o zonă împădurită pe care-au străbătut-o în şir indian, urmărind cursul unui torent învolburat, maroniu din cauza aluviunilor. Destul de des, au fost nevoiţi să meargă prin apă, curentul năvalnic smucindu-le gleznele sau genunchii; poteca pe care o luase ghidul era blocată de bolovani uriaşi şi alunecări de teren, de maluri abrupte de noroi. Pe la amiază, ploaia se opri, ca de obicei, dar vântul continuă să bată, gemând printre

copaci. Îşi scoseseră căştile, căci nimeni nu văzuse nicio urmă de hothri pe cărare. Aerul proaspăt mirosea minunat, plin de mireasma plantelor, a florilor şi de mirosul abundent şi aspru de noroi şi de frunze putrede.

— Păcat că e război, spuse Dubarry, rupând o floare roşie care atârna în crăpătura unui bolovan. Locul ăsta ar fi excelent pentru un picnic…

— Dar numai la lumina zilei, spuse ferm Meroux.

Ca toţi ceilalţi, şi el privea în jurul lui, îngrijorat. Armitage era la fel de îngrijorat ca şi ei; oare n-ar fi trebuit să dea măcar de vreun semn al trecerii restului cocoanei pe-acolo? Nici ploaia torenţială nu ar fi putut şterge toate semnele. Se uită la ghid, un tip cu sprâncene stufoase pe care nu-şi amintea să-l fi văzut mai mult de o dată sau de două ori. Pe individ nu-l interesau cei din jur, clefăindu-şi hotărât batonul-raţie. Putea fi el un dezertor? Sau un trădător? Armitage n-apucă nici să se hotărască să-i pună nişte întrebări mai dure că omul se ridică, îşi puse casca pe cap şi le făcu semn să-l urmeze.

***

Perralt n-avea habar cum să procedeze, dar trebuia s-o facă. Erau prea mulţi cei care-şi puneau acelaşi gen de întrebări, iar zvonurile începuseră să se răspândească, astfel că le auzi şi el. Realiză că vor avea necazuri, în afară de cele provocate de hothri, când alţi câţiva deveniră convinşi. Îşi îndreptă umerii – dorindu-şi cu disperare să fi avut o uniformă curată – şi intră în adăpostul comandantului.

Casagar era, ca de obicei, aplecat asupra hărţilor, de data asta ţinând în mână un compas şi un stilou. Când Perralt întră, îşi ridică o clipă privirea la el, apoi reveni la hărţile sale.

— Sir…

— Da, domnule maior?

Casagar părea fascinat de ceea ce vedea pe hartă.

— Sir, trebuie să discut cu dumneavoastră.

La aceasta, Casagar îşi ridică privirea, încuviinţă din cap, şi lăsă cu un gest precis compasul pe hartă. Puse capacul stiloului, îşi încrucişă braţele şi zise:

— Poftim, domnule maior.

— Sir, sper ca domnul colonel să înţeleagă că întrebarea mea nu urmăreşte să aducă prejudicii onoarei domniei sale…

Asta suna penibil: nu puteai să întrebi pe cineva dacă era agent al inamicului, fără să-i insulţi onoarea. Dar Perralt se lăsă purtat de val.

— Problema e că domnul colonel nu era prea bine cunoscut... Vreau să spun, niciunul dintre noi nu vă cunoaşte…

Ochii strălucitori şi cenuşii ai colonelului îi întâlniră pe ai lui. Oricum ar fi arătat un trădător, de bună seamă că nu arăta ca cel din faţa sa: un bărbat mărunt, energic, cu o ţinută îngrijită şi cu o privire cinstită.

— Şi vă întrebaţi, de unde am apărut, nu-i aşa?

— Păi… da, sir.

Şi ăsta era numai un aspect al problemei.

— V-aţi dat seama că nu m-am născut pe Arista – accentul meu e destul de puternic, bănuiesc. M-am născut pe Davout, una din coloniile exterioare. Am venit aici ca să-mi continui studiile – Dessales n-a avut niciodată o universitate – şi m-am întors acasă pentru a intra în Garda Civilă. Când a izbucnit războiul, am fost transferat, împreună cu flota, în misiune în afara planetei.

Perralt îşi aminti de Davout, una din primele planete cucerite de hothri, dar nu ştia nimic despre ea şi nici despre celelalte colonii exterioare. Dacă numele şi accentul lui Casagar proveneau de pe Davout, el n-avea de unde să ştie.

— Problema e că noi îi cunoaştem pe ceilalţi ofiţeri superiori… generalul Duarte, colonelul Marish, colonelul Pashek şi când toţi au fost ucişi…

— Iată că la comandă apare un străin, nici măcar aristan. Iar asta v-a deranjat. Ce ţi-a trecut prin cap, că hothrii au plantat un dezertor printre voi?

Asta era exact ceea ce se temuse că o să-l facă să roşească. Simţi cum obrajii îi luară foc.

— Nu e vorba numai de mine, sir.

Sprâncenele lui Casagar se ridicară:

— Da? Şi a ajuns un subiect de bârfă, colonelul vostru dezertor?

— Sir, eu n-am spus asta. Indiferent la ce m-am gândit… nu se fac speculaţii asupra unor astfel de posibilităţi într-o situaţie atât de periculoasă. Dar unii ofiţeri de rang inferior… îşi pun întrebări, sir… toţi comandanţii cunoscuţi – morţi, iar tactica aleasă de dumneavoastră…

Casagar îşi aplecă capul într-o parte.

— Spune-mi, domnule maior, ai pregătit o escortă înarmată, gata să mă aresteze dacă vei concluziona că sunt un trădător?

Perralt fu cuprins de un val de mânie: nu era nimic de glumit aici.

— Cu tot respectul cuvenit, sir, m-am gândit că lucrurile se vor putea aranja ca între ofiţeri şi gentlemeni.

— Maior Perralt, eu nu-mi bat joc de dumneata. Aceasta ar fi fost o măsură de precauţie inteligentă dacă într-adevăr credeai că sunt un trădător şi nu m-aş fi simţit insultat, indiferent că eram vinovat sau nevinovat. Presupun că n-ar servi la nimic să-ţi arăt originalul ordinului de investitură. Nu, bineînţeles că nu. Dacă hothrii au putut face rost de un colonel trădător, era şi normal să-l blindeze cu ordine false, cu fişe de personal şi cu orice ar fi fost nevoie ca să-i ateste legitimitatea. Şi dacă eşti atât de convins, atunci pierderea staţiilor radio şi a computerelor şi distrugerea echipamentelor, toate acestea fac parte din acelaşi scenariu.

Casagar închise ochii strâns, şi când îi deschise privi în jur de parcă ar fi văzut o lume nouă. „Probabil, gândi Perralt, asta şi face, dând peste suspiciune acolo unde era obişnuit să întâlnească încredere."

— Am greşit capital, spuse Casagar, vorbind parcă numai cu el însuşi. Am crezut că era limpede, singurul lucru de făcut în condiţiile date, şi nici măcar dumneata… Privi

din nou ţintă la Perralt iar vocea i se înăspri. Nici măcar dumneata, domnule maior, n-ai înţeles cu adevărat, nu-i aşa?

— Nu, sir, spuse Perralt, fără să se dea bătut.

Casagar oftă şi-şi propti un şold pe masă.

— Foarte bine. Hai să încercăm să lămurim lucrurile. Nu sunt un nativ de pe Arista, provin de pe o planetă despre care ştii că a fost cucerită de hothri. Ai putea să ajungi la registrele flotei şi să constaţi data transferului meu, dar s-ar putea să nu ai încredere în acele registre. Mă aflu pe Arista de numai opt luni, am venit aici cu „A Şaptea”… îl cunoşti pe amiralul Koch după nume şi dacă l-ai întâlnit, îţi aminteşti de cicatricea de pe dosul mâinii sale stângi… numai că amănuntul ăsta s-ar putea să-l ştiu din vreo fotografie. I-am cunoscut pe colonelul Marish şi pe generalul Duarte; când s-au format echipele de apărare împotriva desanturilor, m-au întrebat dacă n-aş vrea să fiu trimis acolo. Generalul Duarte mi-a verificat dosarul, împreună cu amiralul Koch. Bineînţeles, nu mai este în viaţă să confirme, deci ai putea crede că eu am născocit totul.

Pentru prima dată, mânia îi alteră vocea de obicei echilibrată.

— Mi-e imposibil să-mi lămuresc poziţia, pentru exact acele motive pe care te-ai aştepta să le ticluiască o persoană vinovată.

— Nu este vorba numai de prilejul favorabil, spuse Perralt ţeapăn.

— Nu. Înţeleg asta. Dacă aş fi hotărât să arunc toate forţele asupra terenului de aterizare al hothrilor, oricât ar fi fost de prostesc gestul, sau dacă aş fi ales retragerea în pădure şi încercarea de a scăpa astfel, presupun că aţi fi avut mai puţine îndoieli.

Tonul era vioi, din nou lipsit de mânie, şi Perralt nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Sir, în primul caz aş fi fost mort şi nu-mi mai făceam griji. În al doilea… ei bine… ar fi fost mai puţin extravagant.

— Serios? – Casagar îi făcu un semn cu capul. – Vino şi uită-te aici şi de data asta *ascultă* ce-ţi spun. Şi fii fără grijă, n-am să mă folosesc de acest prilej ca să-ţi trag una-n cap.

Perralt roşi din nou, dar se apropie ca să se uite la mâna lui Casagar ţinând compasul pe aglomerarea de linii ce simboliza coastele muntelui.

— Maior Perralt, noi am avut ordinul să împiedicăm aterizarea hothrilor, dacă puteam, sau să-i antrenăm în luptă şi să-i ţinem ocupaţi dacă nu-i putem opri. După cum ştii, transportoarele noastre au fost atacate chiar la aterizare, astfel că am pierdut oameni şi echipamente vitale din primele clipe; la acestea s-au adăugat alte pierderi în primele ore ce au urmat. N-am avut cele suficiente ca să împiedicăm aterizarea hothrilor. Dar am putut – şi am şi făcut-o – să îi hărţuim. Nişte comandanţi umani inteligenţi care ar fi dat peste un teren de aterizare îndepărtat infestat de nişte apărători încăpăţânaţi s-ar fi retras şi s-ar fi dus să caute alt loc. Din fericire pentru Arista, hothrii sunt altfel. Ei au continuat să vină iar noi am continuat să-i omorâm. Asta a funcţionat atât timp cât am avut destui oameni şi suficient material ca să-i ţinem pe loc în preajma terenului de aterizare.

— *Asta* am înţeles, spuse Perralt cu ţâfnă.

— În cazul ăsta, ai înţeles că trebuia să ne retragem, altfel riscam să fim lichidaţi din clipa în care pierderile hothrilor s-au diminuat. Problema care m-a frământat atunci a fost cum şi unde să ne retragem şi cum am putea să le provocăm pierderi maxime prin această retragere.

— Eu tot nu înţeleg de ce nu putem acţiona ca o forţă de şoc mobilă. Avem la îndemână din belşug terenuri accidentate.

— Pentru că ploaia se poate opri în orice zi de acum, iar de îndată ce hothrii vor deţine controlul aerului – ceea ce se va întâmpla deoarece nu avem armament antiaerian adecvat – aşa-zisa forţă de şoc mobilă va deveni carne de tun.

— De unde ştiţi că ploaia se va opri?

— Mai întâi, ni s-a comunicat în briefingul destinat ofiţerilor superiori, pe urmă mi-am făcut un obicei să ştiu câte ceva despre componentele ambientale ale unui câmp de luptă. În al treilea rând, sfârşitul ploilor este semnalat de intensificarea vânturilor – aşa cum am avut în ultima zi. Cu cât ştii mai multe, cu atât sunt mai reduse şansele de a fi prins în capcana altcuiva. În afară de asta, hothrii nu se vor muta din această poziţie – lor le trebuie un teren sigur de aterizare pentru navele lor spaţiale. Ei vor folosi nave suborbitale şi aviaţia pentru a-şi transporta trupele către oraşe. Aşa că o forţă mobilă de şoc n-ar avea ce să facă decât să tragă din ascunziş asupra terenului de aterizare, iar noi am scăzut sub dimensiunile la care am fi putut s-o facem cu eficacitate.

Prezentate în felul acesta, lucrurile aveau sens, dar Perralt nu-şi terminase întrebările:

— Dar de ce această retragere într-o capcană oarbă?

— Cealaltă variantă ar fi fost să rătăcim printre tufişuri şi copaci, aşteptând să fim luaţi la ochi de avioanele hothrilor. Sau chiar de vreo coloană răzleaţă, plecată pur şi simplu la vânătoare de oameni. Nu am fi reuşit să-i ţinem ocupaţi sau să le provocăm pierderi, astfel că în şase luni, de fapt mult mai puţin, toţi am fi fost morţi. În felul ăsta… în felul ăsta îi vom face să plătească pentru vieţile noastre un preţ care ar putea să le provoace destul rău ca să fie de folos Aristei. Nu înţelegi?

Perralt înţelegea, dar totodată îşi dădea seama cât de greu îi va veni să-i convingă pe ceilalţi. Probabil că faţa lui i-a trădat gândurile, căci Casagar oftă din nou.

— Dacă ceilalţi sunt pe punctul de a pune la cale o revoltă, cred că ar trebui să-mi fac timp să-i conving altfel. Cum crezi că ar trebui să procedez?

Perralt observă că asta presupunea că el nu-l mai considera pe Casagar trădător. N-avea de gând să-şi pună o astfel de întrebare pentru că nu vedea nicio alternativă mai bună la planul colonelului. Nicio idee mai grozavă nu putea să le sugereze, nicio lovitură tactică strălucită nu-i venea în minte din amintirile lecturilor de istorie militară.

— Păi, spuse el într-un târziu, va trebui să le vorbiţi. Ofiţerilor, cel puţin.

— Şi dumneata?

Casagar a pus întrebarea pe care sperase să o evite. Îşi ridică mâinile.

— Sir, eu nu mă pot gândi la o altă variantă. Aţi răspuns la obiecţiile mele. De fapt, dacă aţi fi fost unealta hothrilor, ar însemna că le-aţi provocat mult rău, poate doar cu excepţia retragerii imediat după aterizare, când am încercat să ne salvăm ascunzându-ne în dealuri…

Clătină din cap şi continuă:

— Nu. Îmi dau seama că asta n-ar fi ajutat deloc Arista, în timp ce felul în care am procedat, s-ar putea să-i fie de folos. Nu seamănă cu nimic din ce am citit, dar presupun că e cel mai mic dintre relele posibile… Nu-mi place dar, în fond, războiul e plin de lucruri care nu-mi plac. Şi-acum, dacă-mi permiteţi…

Casagar încuviinţă din cap, şi Perralt părăsi adăpostul cu mintea răvăşită. Va mai părea totul la fel de raţional mâine sau poimâine, când se vor afla cu spatele lipit de vreo stâncă şi cu hothrii năvălind asupra lor?

***

Casagar îi adună pe toţi ofiţerii rămaşi în viaţă. Perralt le studia feţele în timp ce ascultau explicaţia finală a planului colonelului: oboseală, disperare, mohorală, confuzie şi, la doi-trei dintre ei, o înţelegere crescândă care se transforma în groază.

Casagar se opri, desluşind aceleaşi semnale ca şi Perralt:

— Nu credeţi că va merge sau mi se pare mie?

Girond, până nu demult căpitan şi acum maior, se ridică:

— Cu permisiunea domnului colonel, dar pare prea simplu ca să funcţioneze; e ca şi cum ai încerca să prinzi o vacă într-o capcană de iepuri.

Casagar zâmbi într-un fel care Perralt învăţase că însemna încântare. Dar de ce acum? se întrebă Perralt.

— Este o problemă de scară, maior Girond, spuse Casagar. Într-adevăr, aceasta nu e altceva decât clasica bătălie de la Marathon, numai că ne lipsesc rezervele de

oameni de pe flancuri. Avem în schimb planeta însăşi, munţii.

— Dar sir… avalanşe de pietre? Am văzut şi eu astfel de avalanşe şi, e adevărat, vor omorî câţiva, poate chiar vor bloca urmărirea pentru un timp, până când gângăniile se vor căţăra peste stânci. Dar domnul colonel pare să-şi închipuie că vor avea efectul a vreo două mii de oameni sosiţi ca întăriri…

— Cinci mii de oameni odihniţi n-ar putea să facă ceea ce vor face aceste povârnişuri, spuse Casagar pe un ton energic. Haide – niciunul dintre dumneavoastră nu sunteţi geologi şi nici n-aţi făcut vreo campanie în munţii ăştia.

Făcu un semn cu capul înspre căpitanul Solomon, care se lăudase cândva cu priceperea lui în ale muntelui.

— Spune-le, Eugene – ce viteză poate atinge o avalanşă la poalele unei asemenea pante?

— Depinde, începu cu prudenţă Solomon, dar încurajat de Casagar începu să vorbească despre avalanşele de zăpadă şi de alunecările de noroi, de căderile de pietre şi avalanşele de stânci, descriind cum se mişcă în josul pantei cu mai mult de o sută de kilometri pe oră, împroşcând pantele opuse, cotind sălbatic pe văile înguste ale munţilor, distrugând tot ce întâlneau în cale.

— Şi astea sunt cele mai mici, spuse Casagar. Sunt recorduri – cunoscute şi din istoria bătrânului Pământ – de avalanşe atât de mari, atât de distructive încât au schimbat aspectul văilor şi pereţilor acestora, deplasându-se până dincolo de sfârşitul pantelor. Pentru asta e nevoie de munţi foarte înalţi, foarte abrupţi şi cu straturi foarte instabile de roci. Cu cât e mai abruptă panta, cu atât mai repede se deplasează avalanşa, cu atât mai multe stânci poate urni din loc şi cu atât mai departe poate ajunge.

— Staţi puţin – doar nu vă gândiţi să provocaţi o avalanşă care să ajungă până la terenul de aterizare al hothrilor?…

— Nu – probabil că nu. Dar ar putea să se întindă pe mai bine de un kilometru, dat fiind că morenele ce străjuiesc această vale sunt foarte abrupte. Este unul din motivele

pentru care am ales-o. Eu intenţionez să destabilizez ambii pereţi ai văii, începând de la vârf şi până la poale. Chiar acum, la sfârşitul sezonului ploios, şisturile şi straturile acelea de gresie abrupt-înclinate sunt îmbibate de apă. Apa reduce frecarea dintre straturile de roci, la fel cum reduce frecarea dintre cizmele voastre şi pietre. Am văzut o dată cum o încărcătură de explozibil bine direcţionată a urnit din loc un strat gros de zece metri şi l-a făcut să alunece pe un teren pe care plouase timp de o lună. Nu aici, dar principiul e acelaşi. Hothrii nu se pot împotrivi gravitaţiei mai mult decât putem noi s-o facem. Chiar şi ecranele de protecţie ale unei nave ar avea de furcă cu o asemenea masă mişcându-se atât de repede.

— Aşadar, toate aceste stânci, întregi sau sfărâmate, ar urma să se prăvale peste hothri şi echipamentele lor, şi să-i dea de-a dura în josul văii? întrebă Barthe, care făcea parte dintr-o familie înstărită şi care nu putea să lase vreo discuţie să se desfăşoare fără contribuţia sa. Şi noi unde vom sta? Dacă poate să împroaşte atât de sus, cum spunea Solomon, putem să ne urcăm deasupra?

— Cei mai mulţi dintre noi, nu. Echipajele lansatoarelor de rachete poate, cu toate că situarea deasupra zonei de împroşcare înseamnă locul unde se produce separaţia. Adevărul este, domnilor, că impactul exploziilor şi al celorlalte alunecări s-ar putea să inducă avalanşe similare pe toată întinderea văii. Nu va rămâne niciun loc sigur.

— Dar sir… Girond se opri brusc, înroşindu-se.

— E-n regulă, domnule maior; toată lumea se gândeşte la acelaşi lucru: de ce am ales un plan care, aproape sigur, ne va ucide pe toţi?

Casagar zâmbi din nou, uşor sfidător.

— Sunt sigur că toţi aţi citit istoria militară şi presupun că vă amintiţi de Ducele de Fier, Wellington.

Nimeni nu-i răspunse; dădu din cap de parcă şi-ar fi răspuns singur la întrebare şi continuă:

— La Waterloo, puternic presat de forţele lui Napoleon, replica lui a fost: „Greu bombardament, domnilor; vom vedea ale cui tunuri bat mai departe.” Aţi fi înţeles asta cu

ajutorul artileriei şi a atacurilor aeriene asupra poziţiilor noastre, dac-ar fi fost cazul. (Ofiţerii dădură din cap a înţelegere.) Noi am avut parte de un bombardament greu, iar eu mă voi folosi de cel mai puternic bombardament, de cele mai bune şi, de altfel, singurele întăriri pe care le putem obţine. Le-am erodat forţele considerabil – uluitor, aş spune – dar de acum încolo hothrii ne pot nimici cu foarte puţine riscuri pentru ei… doar dacă nu mizăm totul pe această capcană şi să folosim munţii Aristei ca aliaţi. Dacă cu preţul câtorva sute de vieţi omeneşti, distrugem câteva mii de-ale lor, atunci pierderea se justifică. Eu însumi mă voi afla pe fundul văii.

Făcu o pauză pentru ca cele spuse să fie receptate, iar când feţele se arătară îngândurate dar liniştite, continuă:

— Mai e un amănunt. Ariergarda noastră va fi călăuzită către o altă vale învecinată cu a noastră. Eu cred că, pe furtuna din noaptea aceea, hothrii nu vor fi în stare să-i urmărească. Dacă o vor face, nu se vor afla într-o situaţie mai rea decât a noastră. Dar dacă hothrii nu se ţin pe urmele lor, ei se vor găsi într-o vale mai mică, mai puţin abruptă, mai bine protejaţi şi pe un teren mai stabil. S-ar putea să supravieţuiască. Am trimis cu ei un raport scris asupra întregii expediţii, împreună cu planurile mele. Este posibil că, dacă hothrii vor fi învinşi, aceşti oameni să fie găsiţi vii şi lucrarea noastră să fie astfel cunoscută. Cel puţin raportul ar putea fi găsit, chiar dacă ei nu vor supravieţui.

***

Hothrii urcau în susul văii, vehiculele de asalt tractate se târau cu greu peste bolovanii mai mici şi printre bolovanii mai mari, flancate de trupele infanteriei de asalt. Nu mai plouase din dimineaţa precedentă şi probabil că hothrii se deplasaseră toată ziua şi toată noaptea. Cu ajutorul binoclului, Perralt putea vedea carapacele strălucitoare iţindu-se peste terenul neregulat, cu toate că lumina soarelui abia atingea piscurile cele mai înalte din vecinătate. Se urcase pe una dintre terase, cu o staţie radio care funcţiona, ca să urmărească înaintarea hothrilor. De

aici, de la patruzeci de metri deasupra văii, avea o excelentă viziune asupra planului colonelului. În vârful văii, parcă încolţiţi fără speranţă dar hotărâţi să lupte până la moarte, aristanii îşi grupaseră forţele în josul unei costişe de trei sute de metri. Dacă un hothri s-ar fi aflat în locul său, ar fi văzut cât de puţini rămăseseră – şi cu un binoclu ar fi remarcat şi cât de jerpeliţi erau, câte costume erau ciuruite, câţi răniţi erau, cât de puţine arme le rămăseseră. Dată fiind această imagine, acel hothri ar fi putut să ordone lansarea câtorva obuze asupra lor şi să-i lase în plata Domnului.

Numai că hothrii se aflau la poalele văii. O mulţime de hothri se aflau în vale; o coloană care se întindea până la intrare, şi poate dincolo de aceasta. Un alai de furnici pe o dâră de miere, gândi el cu amărăciune, care vrea să ajungă la borcan. N-ar fi fost niciodată în stare să înfrângă atât de mulţi hothri, nici măcar să-i mai ţină în loc o zi, în luptă dreaptă. Colonelul avusese dreptate într-o privinţă, iar Perralt avu cavalerismul să admită că s-ar fi putut să aibă dreptate în multe altele.

„N-am fost niciodată ofiţerul care am crezut că sunt, recunoscu el faţă de el însuşi, în ciuda rangului meu din Academie, în ciuda experienţei mele de luptă. Nu sunt de lepădat – sunt destul de curajos şi ţin la oamenii mei – dar Casagar are dreptate. Dacă noi toţi am fi ştiut ceea ce trebuia să ştim, dacă oamenii vor înţelege vreodată că toate cunoştinţele sunt legate între ele şi sunt folositoare şi că recunoaşterea unei capcane înainte de a intra în ea este mai importantă decât curajul de a-ţi reteza piciorul sau chiar de a te lungi pe spate în aşteptarea vânătorului…”

Gândurile îi fură întrerupte brusc de semnalul luminos trimis de unul din echipajele lansatoarelor de rachete de pe panta opusă.

Hothrii continuau să intre în vale, aparent hotărâţi să-i copleşească pe oameni astfel încât să nu mai fie vorba de o a doua bătălie. Un cercetaş şi mai apropiat de intrarea în vale raportase că un cordon de tancuri ajunsese până-n vârful pantei morenei şi se oprise acolo. Alte trupe de

infanterie se apropiau. Perralt privi din nou la poalele văii şi văzu că hothrii ajunseseră în bătaia puştilor. Se temuse că inamicii ar fi putut încerca un baraj de artilerie înainte ca echipajele lansatoarelor de rachete să declanşeze avalanşele, dar colonelul îl asigurase că asta n-ar fi schimbat cu nimic situaţia.

— Câtă vreme se află în vale, indiferent cine produce primul zgomot mai puternic, o va declanşa. Probabil că nu era nevoie de rachete, dar am vrut să fiu sigur.

Perralt apăsă butonul staţiei:

— Domnule colonel?

— Recepţie. Cât de aproape sunt?

— Liniile lor avansate sunt la circa două sute de metri; corpul principal se găseşte la câteva sute de metri în spate, iar de acolo urmează o masă compactă. Au urcat şi vehiculele grele – tancuri, spune cercetaşul – până pe panta morenei. Estimez că sunt peste două mii, poate până-n patru mii…

— Artilerie?

— Nu văd nimic în afară de armele de pe vehiculele de asalt. Altceva nu mi s-a raportat.

— Foarte bine, atunci…

— Domnule colonel, îl întrerupse Perralt în pripă. Înainte să daţi ordinul, trebuie să vă spun ceva. Îmi pare rău că v-am bănuit un agent al inamicului; mă simt onorat că v-am avut comandant.

Urmă o pauză, apoi Casagar răspunse.

— Perralt, nu ai niciun motiv să-ţi ceri scuze. Ai fost un om de nădejde, ai îndeplinit nişte ordine care trebuie să ţi se fi părut cam bizare, eşti curajos şi ţii la oamenii tăi. Vremuri ca acestea alimentează suspiciunile. Şi-apoi… trebuie să ştii… hothrii sunt convinşi că eu *sunt* agentul lor.

— *Cum?*

— Ne-au mai rămas doar câteva clipe, dar meriţi să ştii adevărul, Perralt, înainte să murim. Într-un singur sens, bănuielile tale au fost întemeiate: am fost un ofiţer rezervist pe Thormelde, capturat la un atac al hothrilor. Ei aveau nevoie de un prizonier şi în ciuda încercărilor mele… În tot

cazul, m-au „convertit”, şi ca să scurtez povestea, m-au plantat pe Arista ca să fac exact cea ce ei îşi închipuie că am făcut – să prind în cursă un regiment şi să le pun la dispoziţie cel puţin cinci sute de prizonieri.

— Dar…

— Dă-mi voie să termin, Perralt. Ei cred că această vale este sigură; aşteaptă momentul să lanseze canistrele cu gaz şi să ne scoată din vizuină pentru că-şi închipuie că costumele noastre nu mai sunt operaţionale. Şi mai cred că-i pot converti şi pe ceilalţi la fel de uşor cum m-au convertit pe mine.

În scurta pauză care urmă, Perralt se holbă fix la lumina soarelui care mângâia vârful pantei de vizavi de el, cu mintea înceţoşată de panică.

— Sunt mânioşi că le-am provocat atâtea pierderi în ultimele câteva zile, numai ca să te conving că sunt cu adevărat ceea ce am susţinut că sunt. Probabil că ne-au urmărit până aici numai din acest motiv.

O altă pauză, apoi vocea lui Casagar îşi recăpătă obişnuita vioiciune:

— Ei nu ştiu că, înainte de a mă înrola la rezervişti, am fost geolog; ei nu cunosc nici cât negrul de sub unghie despre geologia planetelor de tip terestru. Trebuiau să fie convinşi că sunt cu adevărat omul lor, ca să cadă în această capcană extrem de evidentă. Sper că îmi vei ierta ceea ce am fost nevoit să fac în acest scop. Dar, cu toate că nu sunt aristan, rămân totuşi om: moartea mea îmi va dovedi loialitatea.

— Dumneata… dumneata *ai minţit*, horcăi Perralt.

— Da. Şi dumneata, cu onestitatea dumitale aspră, ai simţit. Numai că, sub această minciună, se află adevărul pe care l-ai dorit. Aşa cum ai văzut acolo jos, când le-am provocat pierderi amarnice, tot aşa vei vedea şi în cele câteva minute care ne-au mai rămas. Dumnezeu să te binecuvânteze, Perralt, şi să binecuvânteze şi Arista.

Perralt nu era în stare nici să-l binecuvânteze, nici să-l blesteme. Furia, tristeţea şi uluiala se luptau să-i acapareze mintea blocându-i-o.

— Acum a sosit momentul, Perralt, şi trebuie să ştiu dacă mai ai atâta încredere în mine încât să-mi execuţi această ultimă comandă?

— Eu… şi dacă n-o fac, vei semnaliza de acolo de jos, aşa-i?

— Da.

Perralt îşi îndreptă spatele, întrebându-se dacă îl urmărea Casagar cu binoclul, sau dacă nu cumva gestul său era lipsit de semnificaţie, şi salută cu vioiciune:

— Sir, aştept…

— Atunci, foc verde!

— La ordinul dumneavoastră.

Umbra crestei din spatele lui dispărea în josul pantei opuse în timp ce Perralt îşi ridica arma înspre avangarda hothrilor. „Foc!” veni ordinul prin radio, iar el apăsă pe trăgaci. Ţinta sa n-avea importanţă; era zgomotul, pocnetul sec al puştii, cel care dădea semnalul echipajelor lansatoarelor de rachete. De undeva, din stânga-sus, se auzi detunătura şi vuietul primei rachete lansate de echipajul de pe latura sa. Câteva secunde mai târziu, când pocnetul armei sale străbătuse fundul văii, văzu dâra de fum de la primul echipaj din partea opusă. Imediat, în spatele său, pietrişul slăbit începu să huruie energic, urnit din loc de împuşcătura sa şi de rachetele Esprit.

Perralt văzu dârele de fum ale ambelor rachete traversând valea, formând un X deasupra stâncilor întunecate. O urmări cu privirea pe cea lansată de pe latura sa până la impactul produs exact sub vârful crestei; o sferă masivă şi tulbure de foc şi fum acoperi ţinta, înainte de a fi risipită de vânt. Apoi, tunetul exploziei ajunse la el, exact în clipa în care vuietul impactului produs pe latura sa de vale îl făcu să-şi pună antifoanele.

În partea cealaltă a văii văzu praful care încă se ridica şi realiză că explozia declanşase o avalanşă de pietre. Arăta jalnic de mică şi mult mai lentă decât se aşteptase. Cam cum alunecă nisipul pe povârnişul unei grămezi de nisip în joaca unor copii. Tristeţea îi prinse inima în cleşte, atât pentru minciuna lui Casagar cât şi pentru eşecul planului

lor. Şi-ar fi dorit atât de mult să moară crezând în acest ultim adevăr. Dar iată că terenul hurui sub picioarele sale, atât de puternic încât antifoanele nu-i mai fură de niciun folos. Privi iute spre stânga şi văzu bolovani imenşi hurducându-se în josul pantei, până dincolo de terasă. Când privi în sus, văzu un bulgăre imens de rocă sfărâmată şi de pământ, atârnând de un punct înalt de spaţiu, părând că n-are de gând să cadă, numai că pietricelele izolate se transformau în blocuri de mărimea unei case pe măsură ce se apropiau.

Îşi mută privirea către latura opusă, tocmai la timp ca să vadă dârele de fum ale altor două rachete care ajunseră şi mai în josul văii. Privi într-acolo: înaintarea hothrilor se oprise iar coloana ordonată părea să se destrame. Dincolo… dincolo era un val cenuşiu-cafeniu care se prăvălea neîncetat, mai întâi încet, apoi repede, atât de repede încât nu se mai vedea ca o masă de piatră sau de pământ, ci ca o suprafaţă netedă, înceţoşată care se unduia precum o apă noroioasă ce se scurge printr-o viroagă.

Praful se ridica acum dinspre partea sa frontală, înceţoşându-i vederea, dar simţea în tălpile cizmelor bubuitul ascendent, ca şi cum douăzeci de mii de orgi ar fi cântat simultan cu ţevile cele mai lungi. Când se uită în susul văii ca să vadă ce se întâmplă cu jalnicul grup de luptători umani, era exact momentul când o parte a crestei din spatele lor cădea lent, o halcă mare de stâncă sfărâmându-se în cădere… nu mai văzu sfârşitul pentru că deja spuma acelor avalanşe imense, jeturi şi nori mari de praf de rocă, se ridicase deasupra terasei sale. Zgomotul era vast, dincolo de înţelegere; mintea lui păru să se ascundă în ea însăşi. Se retrăsese către mijlocul terasei, aproape sperând că haosul care se apropia nu-l va nimeri, deşi nu ştia ce-ar fi făcut dac-ar fi supravieţuit. „Ia te uită ce dezastru s-a produs”, îşi dădu el cu părerea, deşi era clar că planul lui Casagar funcţiona.

Şi deodată, o limbă de rocă umedă şi de noroi se revărsă peste terasă şi-l luă cu ea, încă o porţie de grohotiş organic în cale, urmând să măture valea şi pereţii morenelor.

***

Lumina dimineţii strălucea deasupra piscurilor, mătura panta estică a văii dintre ele, înghiţind ceaţa care stăruia deasupra micului râu zgomotos. Aerul mirosea a scorţişoară şi a păducel, sub copacii coniferi frunzele formaseră un humus, flori necunoscute împestriţau iarba luxuriantă. Armitage stătea întins pe iarbă, împreună cu ceilalţi, eliberaţi de costumele de luptă greoaie şi urât mirositoare. Se îmbăiaseră cu toţii în râu, sfidându-i răcoarea şi pietrele neregulate care se rostogoleau pe fundul său. Acum, uzi şi înfriguraţi, dar bucuroşi de venirea soarelui care promitea o zi mai caldă, stăteau tolăniţi într-o desfătare de mult timp uitată, scărpinându-se şi întinzându-se în voie. Niciun hothri nu dăduse încă peste ei, şi ariergarda le spusese că niciunul nu se ţinuse după ei – văzuseră trecerea hoardelor în depărtare, îndreptându-se către o altă vale. Aşa încât, pentru ziua aceea, se considerau în siguranţă, iar dacă mai târziu ar fi murit, ar fi rămas cel puţin cu această ultimă zi de huzur.

Armitage îşi sprijini capul pe braţe şi lăsă să-i gâdile urechile şi fruntea. Se întrebă dacă floarea înstelată roz din faţa nasului său era înrudită cu floarea înstelată albă care creştea pe pajiştile lor de pe înălţimi. Se întrebă ce gândeau ceilalţi despre scrisoarea pe care le-o trimisese colonelul, cea pe care o deschisese cu o zi în urmă şi le-o dăduse s-o citească. Nimeni nu scosese niciun cuvinţel despre ea. Era mai sigur să-ţi pui întrebări de botanică.

Terenul de sub el se cutremură, un fior slab crescu în intensitate preţ de câteva minute, apoi se stinse. Armitage privi spre vest, la creasta care străjuia valea. Un nor furios se ridică la o oarecare distanţă dincolo de ea, împrăştiat de un vânt dinspre munţi. Vulturii se ridicaseră din înălţimi, purtaţi uşor de curenţii de aer pentru a se apropia în cercuri concentrice de zona aceea. Armitage le privi în tăcere aripile întunecate.

— Despre asta era vorba? întrebă Meroux, în timp ce toţi priveau norul ce se destrăma.

Armitage ridică din umeri.

— Ce altceva să fi fost? Doar n-o fi fost vreo şarjă de cavalerie.

— Şi crezi că a funcţionat manevra descrisă de el în scrisoare?

— Probabil. Suntem nevoiţi să sperăm, altfel vor fi iarăşi pe urmele noastre.

Niciunul din ei n-a menţionat lucrul la care se gândea Armitage, la care se gândeau de fapt toţi. Ei erau martorii, dar gloria aparţinea celor din cealaltă vale, îngropaţi sub stânci, sub care n-aveau să-i mai găsească nici vulturii.

Armitage se culcă din nou pe spate, mijindu-şi ochii din cauza soarelui care-i încălzea acum pielea. Închizând ochii, se gândi din nou la ferma tatălui său, la caii lor, de data asta fără prea multă durere. Se sfârşise; n-avea să mai revină niciodată; dar el era viu, într-o altă vale a muntelui, şi dacă Arista va supravieţui, îşi va lua din nou o fermă. Va găsi o altă femeie pe care s-o iubească aşa cum o iubise cândva pe Elise şi vor avea copii. Le datora asta celorlalţi.

TRUPELE NEREGULATE

de Bill Fawcett

De-a lungul istoriei, în situaţii extreme, state precum Egiptul şi Persia şi-au înzestrat provizoriu cu armament vasele comerciale. Corsarii englezi din secolul al XV-lea au contribuit mai mult la dominaţia navală a britanicilor decât firava flotă oficială a insularilor. Luptând sub acoperirea unor împuterniciri speciale, nave ale civililor au terorizat cândva Caraibele. Mai târziu, companiile de transport British East India şi Hudson Bay şi-au înarmat propriile lor nave cu care au şi navigat.

Motivaţia iniţială a înarmării navelor civile a fost întotdeauna necesitatea. Lucrurile nu s-au schimbat prea mult în spaţiu, aşa cum a devenit evident în situaţia disperată cu care se confrunta Arista în războiul împotriva hothrilor. Era pur şi simplu mai ieftin şi mai la îndemână să amplasezi arme pe o carenă deja existentă, decât să construieşti o navă militară. În cazul Aristei, care avea toate şantierele suprasolicitate, orice navă civilă care putea fi înarmată a fost adusă în sprijinul liniilor de apărare, ca supliment la puţinele nave nou construite.

De îndată ce hothrii au reuşit să străpungă sistemul defensiv al Aristei, şantierele orbitale au fost rapid distruse. Curând, navele comerciale au rămas singurele suplimentări pe care le-au mai putut face la flota lor diminuată continuu. Denumite „miliţii”, aceste formaţii de luptă paramilitare constau din echipaje formate aproape exclusiv din mineri de pe asteroizii locali sau refugiaţi de pe coloniile aristane cucerite.

ÎNGERUL FURIOS

de S.N. Lewitt

MAI MULT DECÂT ORICE avea legătură cu hothrii, Claude Dessales le ura crucişătoarele. Navele de vânătoare erau periculoase, când patrulau agitate ca un roi de viespi înfuriate. Cuirasatele cărau mai multe gângănii în pântecele lor decât mama furnicilor, dar crucişătoarele fuseseră acelea care lăsaseră Arista neajutorată şi îi distruseseră oraşele, câmpiile şi apărătorii. Aşa încât, Claude Dessales era hotărâtă să captureze unul. Şi nu pentru că voia să le demonstreze ceva militarilor de la baza Chapelle St. Anne. Şi nici măcar din răzbunare. Era pur şi simplu vorba de repararea unei greşeli. Din nefericire, nu singura.

Fetele pilotau mulţumitor. Au ieşit din spatele celui de-al doilea satelit în formaţie perfect sincronizată, accelerând de îndată ce au părăsit camuflajul. Hoardele hothrilor se aflau aranjate în faţa lor, exact cum spusese cel ce le ţinuse instructajul, arătând ca o grămadă de gunoi în jurul unui glob strălucitor şi dolofan.

— Şo, pe ei, mormăi Dessales, dar nu se deranjă să conecteze transmiţătorul. Nici măcar Goneaux nu putea rata o asemenea ţintă, drept înainte şi mai mare decât Arista, rămasă în urma lor.

Navele de vânătoare ale hothrilor se detaşară de corpul principal şi zburară în direcţia escadrei. Dessales zâmbi. Ştiau că asta are să urmeze, iar ordinele primite coincideau cu preferinţele lor: „Nu vă pierdeţi timpul cu plevuşca.”

Claude comandă Balgin-ului să vireze strâns la dreapta şi deasupra în acelaşi timp, se răsuci în loc şi acceleră brusc. Balgin-ul era o pasăre minunată şi chiar atunci când era supusă unor puternice acceleraţii gravitaţionale, rămânea stabilă şi accelera cu uşurinţă.

Navele hothrilor o urmară îndeaproape, încercând să imite virajul înşelător şi să tragă. Claude observă licărul din vizorul periferic şi acceleră şi mai mult, virând puternic, fără să reducă viteza.

În spatele ei, o navă inamică intra în vrilă, traiectoria ei deteriorându-se rapid. Încă o manevră bruscă pe o traiectorie riscantă şi cel care la început fusese liderul formaţiei, plutea acum în derivă, în vidul cosmic. „Prea multă presiune pentru nişte gângănii” se gândi Claude. Carapacea lor putea suporta şocuri fizice, dar dacă presiunea depăşea o anumită limită, se spărgea ca o coajă de ou lovită cu o cărămidă. Cel puţin aşa credeau instructorii. Niciunul din ei nu văzuse consecinţele.

Ultimul rămas, totuşi, continua să zboare. Claude îi simţea respiraţia în ceafă, poate pierzând puţin la capitolul viteză, dar o lovitură zdravănă cu plasmă ar fi refăcut diferenţa într-o clipită. Parcă-l şi vedea în spatele ei, ţintind şi încărcând, ciudata premoniţie provocându-i mâncărimi.

„Haide, odată, Elizabeth!” se rugă ea. Dacă dorinţa pură ar fi căpătat formă, ea ar fi devenit un fascicol laser, care l-ar fi spintecat pe urmăritor şi ar fi lovit-o şi pe partenera ei de formaţie. Elizabeth Goneaux ar trebui ca de data asta să-şi dea silinţa să ţintească cum trebuie, altfel…

Explozia îi lumină din spate carlinga. „Bine lovit, puştoaico!” o felicită ea în gând pe Goneaux, scuzându-se astfel pe tăcute pentru că se îndoise de ea. Adevărul era că Elizabeth era prea tânără ca să se afle aici, în spaţiu. Căpătase prea puţină experienţă acasă, unde pilotase navele colectorilor de impozite şi trăsese doar asupra transportoarelor de mărfuri rivale. Dessales nu avea cum să nu se îndoiască de priceperea copilei. Nu avea decât şaisprezece ani, şi nici în armata regulată nu-i primeau aşa de cruzi.

Dar nu era momentul pentru astfel de gânduri. Scăpaseră de primejdie doar pentru moment. În faţa lor se afla roiul, mai dens decât orice roi de stele pe care-l văzuse Claude la cei patruzeci şi şapte de ani ai săi. Nu-i mai găsea pe cei care constituiau celălalt element al formaţiei. Nu putea decât să spere că reuşiseră să se ţină de ea după acea mică manevră, căci Benoit s-ar fi simţit umilită că-şi pierduse şefa. Ştiau ele ce trebuie să facă – îi convinseseră şi pe instructori de asta – şi nu fusese deloc uşor.

Aşa au reuşit să iasă în spaţiu şi să pornească cu micile Balgin-uri împotriva forţei principale a hothrilor ca să-i ţină ocupaţi. Asta le era misiunea, îşi readuse aminte Dessales. Să-i ţină în şah cât mai mult posibil. Să încetinească înaintarea navelor inamice, să le facă pe gângănii să se concentreze asupra infiltrării constante şi nenorocite a Balgin-urilor. Şi, mai presus de toate, să-i ţină departe de Forţa Principală, care se masa în jurul celui de-al treilea satelit, pregătindu-se să străpungă liniile hothrilor. Să aibă răgazul să decoleze, să iasă la lumină, doar de atât aveau nevoie.

Şi deodată, drept în faţă, văzu o grupare de nave hothri cu patru locuri, care semănau leit cu asortimentul de pe tejgheaua patiseriei, duminică dimineaţa. Veselă, Dessales râse şi-şi pregăti prima bombă cu plasmă. Se apropie mai mult, îmbunătăţindu-şi contactul vizual astfel încât să poată distinge contururile marcajului extraterestru pe ţinta sa.

Când lansă bomba, rachetele purtătoare declanşară obişnuitul lor efect de „infern violent”. Dessales viră Balgin-ul brusc spre dreapta, la aproape 180° faţă de direcţia fascicolului laser. „Bine măcar că nu au cum să tragă şi să accelereze în acelaşi timp, căci altfel Balgin-ul meu ar fi fost transformat pân-acum într-un crevete crocant.” Dar, în timp ce-şi încheia virajul, se trezi aproape nas în nas cu nava lui Goneaux, suficient de aproape ca să vadă faţa îngălbenită de groază a fetei.

„Fir-ai tu să fii, Elizabeth, doar ştii că întotdeauna virez la dreapta!” Forţă micul vehicul într-un picaj abrupt. „E şi-aşa destul de greu să scapi cu viaţă cu gângăniile astea, n-aveam nevoie să te mai ocolesc şi pe tine.” Pregătită pentru impact, Dessales aştepta în orice clipă să audă zgomotul zgrunţuros al tăieturii provocate de pătrunderea botului navei sale în fuzelajul lui Goneaux.

Dar, de data asta, Elizabeth a făcut ce trebuia: a reuşit să vireze în direcţia opusă şi să se îndepărteze de Dessales. Claude oftă, în parte agasată de lipsa de experienţă a camaradei sale. În condiţii normale, Goneaux ar fi învăţat, mai devreme sau mai târziu, numai că acum nu exista un

„mai târziu”. Nu exista decât „acum”. Elizabeth reveni în formaţie după un ocol şi în sfârşit, Claude le văzu şi pe Susanne şi Leonie reluându-şi poziţiile. Zâmbi. Ele ar fi trebuit să hăituiască navele cu patru locuri inamice până în poziţia în care ea ar fi putut să le bombardeze. Bineînţeles, Leonie ar fi tras şi ea, prinzând astfel duşmanul în foc încrucişat.

Pentru prima oară de când părăsiseră zona de „umbră” radio a celui de-al doilea satelit, Claude deschise comunicaţiile, pentru a spune doar atât: „Ne întoarcem la bază.”

Făcură un ocol şi se îndreptară pe traiectoria unui arc de cerc, traversând zona radio moartă, către a doua lună. În timp ce treceau printre particulele strălucitoare ale inelului de gheaţă, întâlniră contingentul principal al Forţei de care aparţineau. Şaisprezece Balgin-uri care făceau parte din acest grup, le hărţuiseră astăzi pe gângănii şi patru alte grupuri fuseseră planificate pentru o nouă plecare.

Traversând limita radio, văzu cum o altă escadră pleca să-i hărţuiască pe hothri în locul ei. „Să nu-i lăsaţi să doarmă sau, în fine, ce consideră ei că-nseamnă să doarmă. Să afle că nu vor fi niciodată în siguranţă, că nu vor avea timp de odihnă. Obosiţi-i până când epuizarea le va întuneca judecata şi le va încetini reflexele. Şi, mai presus de toate, ţineţi-i ocupaţi astfel încât să nici nu observe venirea flotei principale.” Claude Dessales rememora pe rând obiectivele generale ale misiunii. Nici nu şi-ar da seama că le pronunţase ca pe o rugăciune.

Şaisprezece aparate Balgin din cadrul Forţei lor plecaseră. Se întorseseră paisprezece. După părerea statisticienilor, asta era foarte bine. După părerea lui Claude Dessales era destul de rău dar bine că nu era vorba de niciuna din fetele sale. Deocamdată. Iar în contul lor fuseseră trecute cel puţin şase doborâri din cele treizeci cu care fusese creditată Forţa lor. Asta o umplu cu adevărat de mândrie pe Claude. După toate cele spuse la adresa lor, cei din armata regulată ar fi trebuit să-şi înghită cuvintele.

***

— Aveţi nevoie de voluntari. Eu am la activ mai multe ore de pilotaj decât oricare trei dintre voi la un loc, spusese ea în auditoriumul gimnaziului regional, singura sală suficient de mare pentru a adăposti întrunirile locale. De fapt nu mai era un auditorium, acum că Apărarea Civilă îl transformase în anexă a uzinei de armament şi sală de antrenament. Dar acesta fusese locul unde se ţinuseră întotdeauna întâlnirile regionale şi obişnuinţa era greu de învins.

— Poate că dacă ne-am fi adresat celor de la Baza Chapelle St. Anne, ei ar fi rezolvat problema, spusese ezitând programatorul. Făcea parte din garda civilă, fiind prea bătrân pentru Apărarea Civilă, dar în ciuda anilor săi, nu reuşea să impună respect. Făcând tot timpul apel la autorităţi, la cei din armata regulată, la oricine, coordonatorul Mittner nu voia să-şi asume responsabilitatea pentru nimic. La fel se purtase şi în cazul uzinei de epurare a apelor reziduale, al amenajărilor pentru generatoare, chiar şi al construirii capelei St. Anne.

— Şi-apoi, continuă Mittner trăgând de timp, grupul dumitale e alcătuit numai din fete. Nu putem risca pielea doamnelor noastre în astfel de misiuni. Dacă era vorba numai de apărare, poate…

— Dacă asta nu e apărare, apoi nu ştiu cum s-ar mai putea numi, îi retezase Suzanne vorba. (Draga de Suzanne. Nu suporta afronturi din partea nimănui.) La urma urmei, dacă flota principală nu atacă acum, atunci avem toate şansele să murim cu toţii. Şi-apoi, domnule coordonator, eu nu cred că hothrii sunt animaţi de cavalerismul dumitale desuet.

Mittner se făcu roşu, iar obrajii săi dolofani îl făceau să arate ca un balon supus unei mult prea ridicate presiuni interne. Claude Dessales fusese tentată să chicotească pentru prima dată în cel puţin zece ani. Mittner a început să bolborosească cu convingere… ceea ce era şi de aşteptat, natural. Dacă cu Claude, Elizabeth şi Leonie avea dificultăţi, atunci Suzanne era cu totul în afara puterii sale de înţelegere. Iar ea îşi pusese până şi vechiul ei costum de

zbor ca să-l pună pe Mittner la punct. N-avea importanţă cât de mult îşi dorea coordonatorul să creeze impresia că el fusese indispensabil pentru răspândirea eforturilor coloniale ale Aristei în continentul sudic extrem, toată lumea ştia că nu părăsea decât foarte rar limitele oraşului Nouvelle Strasbourg. În tot cazul, Suzanne participase ca pilot la acţiunile de defrişare încă de la începuturile colonizării Sudului şi nimeni n-o putea intimida. Era în stare să se ia de piept cu însuşi comandantul bazei, dac-ar fi fost cazul.

Şi ăsta era exact lucrul de care avea nevoie Claude. Mittner nu se temea de ea. Nu, el o ura de moarte, şi pentru asta nici nu putea să-l condamne, deoarece rezistase revendicărilor lui asupra dreptului de exploatare minieră pe terenul ei de pe luna a doua, după moartea lui Henri. Iar Mittner tânjise după terenurile acelea mai mult decât după orice altceva în viaţa sa. Păcat. Habar n-avea el că pe emisfera ascunsă a lui Faker's Ball nu se găsea mare lucru, în afară de o grămadă de nichel şi un depozit secret burduşit cu combustibil.

Un amănunt pe care, de altfel nimeni nu-l cunoştea. Ar fi trebuit să-l raporteze la bază sau unităţii de Apărare Civilă, dar nu era aşa de simplu de ajuns acolo şi, pe criza asta de combustibil, Balgin-ul ei era mai important. Adevărul e că, pur şi simplu, uitase, iar acum era prea târziu.

În tot cazul, Balgin-urile erau exact ceea ce-şi doreau militarii. Iniţial, fuseseră construite ca nave-curier, perfect adaptate nevoilor militare crescânde ale Aristei şi pentru efectuarea navetei între exploatările miniere de pe cei trei sateliţi naturali ai săi. Faptul că unii dintre piloţii de pe aceste navete îşi suplimentau veniturile cu diferite băuturi şi obiecte de lux, neraportate autorităţilor fiscale din Nouvelle Strasbourg, trecuse neobservat… până când militarii au remarcat că susnumiţii piloţi îşi adaptaseră Balgin-urile pentru viteze şi manevrabilitate excepţionale.

În concepţia originală, navele erau doar uşor înarmate. Aristanii nu trag în aristani, fie ei contrabandişti sau agenţi fiscali, aşa încât armamentul era destinat protecţiei împotriva faunei locale. Dar militarii puteau aduce destul de

uşor corecţiile necesare. Nişte lasere montate în botul navei şi la capetele aripilor şi un tun cu plasmă ataşat de pântece, erau de ajuns ca să îndrepte situaţia. Balgin-urile nu au devenit nişte nave de vânătoare sau bombardiere în sensul tradiţional al termenilor, dar erau perfect adaptate pentru hărţuirea gângăniilor şi pentru a scăpa neatinse.

Aceasta fiind de altfel şi una dintre misiunile Apărării Civile. La început, fuseseră organizaţi numai pentru eventualitatea unei invazii la sol, dar treptat, mandatul lor a luat o amploare deosebită, pe măsură ce forţele regulate sufereau pierderi masive şi o mare parte dintre ei erau recrutaţi pentru flota principală, aflată acum în spaţiu. Claude se afla de numai trei generaţii pe Arista, dar deja considera planeta aceasta drept căminul ei. O iubea cu ferocitate, proteguitor, aşa cum îşi iubea cei doi fii, înrolaţi în flota principală. Şi era hotărâtă s-o apere cu acelaşi devotament.

Încercase să se înroleze ca voluntar în armata regulată împreună cu copiii ei. La urma urmei, adunase aproape o mie de ore de zbor numai la bordul Balgin-ului, făcând naveta către Faker’s Ball şi transportând provizii cu preţ piperat pe continentul sudic. Numai că militarii nu erau interesaţi să primească, cum atât de politicos i-au dat de înţeles, femei de o anumită vârstă. „Îndeajuns de bătrână ca să-ţi fiu mamă”, se gândise ea privind la ofiţerul de la oficiul de recrutare.

Însă vârsta o învăţase pe Claude că era mai simplu să eviţi autorităţile decât să le înfrunţi deschis. Aşa încât imediat a devenit activă în organizarea Apărării Civile. Au ţinut lecţii cu copiii despre cum să se ascundă în cazul unui atac, au săpat tuneluri şi adăposturi, i-au aprovizionat cu mâncare, pături şi generatoare auxiliare. Au efectuat zboruri la joasă altitudine, perfecţionându-şi tehnicile folosite înainte împotriva poliţiei fiscale şi adaptându-le la capacităţile de luptă ale hothrilor. În cele din urmă, până şi foştii agenţi fiscali s-au alăturat grupului şi au luat lecţii de tactică de la Claude.

Acum, cei din armata regulată aveau nevoie de o diversiune. Excelent! Balgin-urile parcă pentru asta fuseseră proiectate, ca şi cum cineva prevăzuse viitorul şi ştiuse că vor fi necesare şi pentru altceva decât cursele coloniale. Singura problemă era că baza îl împuternicise pe Mittner să găsească voluntari. Şi că nu se găseau voluntari care să fie pe placul lui Mittner.

Claude era pe punctul să adauge ceva, când o femeie tânără se apropie şi şopti ceva la urechea coordonatorului. Şi se părea că el ascultă, se gândeşte o clipă şi apoi nu se poate hotărî.

— Uite ce e, domnule coordonator, a spus Suzanne. Nimeni nu m-a călcat pe coadă cât timp am fost pilot la defrişări. N-am de gând să dorm pe mine în timp ce o bandă de gângănii îmi transformă casa în cenuşă. Ai înţeles? Ori ne laşi să facem ceva acum, în cadrul acestei strategii militare, sau o luăm pe cont propriu. La urma urmei, străbunii noştri n-au venit aici pentru că le-a fost mai uşor şi nici n-au dat bir cu fugiţii când s-au murdărit niţel pe mâini.

Întreg auditoriul erupse în urale. Coordonatorul se ridică şi-şi flutură braţele, cerând mulţimii să se potolească şi să se aşeze la loc. Nimeni nu-i asculta îndemnurile. Claude sări şi-i apucă Suzannei braţul, ridicându-i-l în aer.

Mai târziu, în seara aceleiaşi zile, Suzanne veni la cină. Nimic nu mişca în casa lui Claude, doar ele două şedeau pe podeaua living room-ului, degustând nişte vin.

— Ştii, spuse Suzanne încet, avem toate şansele să nu scăpăm cu viaţă.

Claude încuviinţă în tăcere.

— Ştiu.

Cuprinse cu privirea camera, pereţii pe care bunicii ei îi ridicaseră cu propriile lor mâini din buşteni cioplţi grosolan din copacii care se înălţaseră cândva pe acele locuri. Timpul şi munca neteziseră scândurile şi umpluseră crăpăturile cu ipsos alb. Mama ei lucrase la preşul pe care stăteau aşezate, ţesându-l din resturi de cârpe pe care Claude le mai putea încă identifica. Fâşia albastră era din uniforma de

miliţie a tatălui ei, iar muselina fină şi albă, din rochia ei de botez. Holocuburile de pe masă îi înfăţişau pe fiii ei, pe ea şi pe Henri, în ziua nunţii.

Acum, Henri se dusese, ucis la primul atac al hothrilor. S-ar fi putut să nu afle niciodată dacă şi băieţii ei au avut aceeaşi soartă, dar ar fi preferat să moară decât să ştie cu certitudine că s-au dus şi ei. Dincolo de toate astea, era acest ţinut scump, al ei, la care ţinea la fel de mult ca şi la propria ei fiinţă. Nu-şi putea imagina pe nimeni altcineva stăpânindu-l.

„Şi ce mama dracului vor hothrii ăştia, în fond?”, se întreba Claude. Abia puteau suporta mirosul aerului, gravitaţia era cam mare pentru ei, nu consumau nimic din ce cultivau aristanii, şi nu-şi doreau nimic din ceea ce posedau aristanii, cel puţin asta văzuse ea până atunci. Probabil că asta era partea cea mai revoltătoare a lucrurilor, cea pentru care merita să-ţi dai viaţa. Ar fi fost de înţeles să cucerească planeta cineva care ar fi iubit-o, dar era de neconceput războiul acestor gângănii care nici măcar nu puteau aprecia ceea ce aveau să cucerească.

Şi, deşi avea patruzeci şi şapte de ani, Claude se simţea încă tânără. Se simţea aproape nemuritoare, deşi ştia că era doar o iluzie. Focul care o făcuse să preia exploatarea minieră de pe Faker’s Ball şi să nu o cedeze niciodată, care-o făcuse să nu renunţe nici la Balgin şi la depozitul de combustibil, acea îndărătnicie absolută erau suficiente ca s-o îmboldească înainte. Luate împreună, toate motivaţiile ei alcătuiau o ecuaţie unică şi copleşitoare.

***

— E timpul.

Claude se trezi instantaneu, surprinsă s-o vadă pe Elizabeth aplecată deasupra ei, cu o ceaşcă de cafea în mână.

— Pentru briefingul misiunii, explică Elizabeth.

Claude îşi trase fermoarul costumului şi observă o tresă nouă pe umăr. Nu ştia ce semnificaţie avea şi nici cine i-o pusese acolo în timp ce dormea. Nu era timp să-şi pună astfel de întrebări acum. Luă cafeaua din mâna fetei şi o

hălpăi din trei înghiţituri, arzându-şi gura. Apoi o urmă în sala de conferinţe.

Erau ultimii piloţi din cadrul Forţei aşteptaţi să sosească. În cameră se aflau paisprezece. Aşadar, cei doi care nu se mai întorseseră fuseseră deja înlocuiţi. Sau poate că trecuse mai mult decât îşi închipuia. N-avea habar cât timp dormise, ştia doar că dormise prea puţin. O săptămână abia dacă i-ar fi fost de ajuns. Clipi din ochi. Somnul era un lux pentru care ea n-avea timp. Efectivele le fuseseră suplimentate în mod nefericit cu numai şase grupuri din Apărarea Civilă, dar asta nu le modifica obiectivul: „Hărţuiţi neîncetat inamicul. Nu le lăsaţi o clipă de linişte, atacaţi-i tot timpul şi, mai presus de toate, faceţi-i să vă acorde toată atenţia."

Dessales nu înţelegea de ce îşi mai pierdeau timpul cu aceste briefing-uri. Cadrul general al misiunii i se părea destul de limpede, cu toate că mai erau şi unele aspecte minore, ca de exemplu, felul în care va coordona Forţa hărţuiala lor.

— Ajungem şi la ei, le spuse ofiţerul care ţinea briefingul. Făcea parte din armata regulată şi purta toate micile accesorii ale statutului său oficial. În momentul de faţă au un număr mare de nave de vânătoare în patrulare, iar cei de la contrainformaţii sunt de părere că s-au extins prea mult. Acţionează cel puţin în schimburi duble. În felul acesta, reflexele se deteriorează iar navele sunt mai simplu de ademenit din vecinătatea navelor lor de bază sau chiar din cadrul grupărilor din care fac parte. Ei nu zboară în escadrile, aşa cum o facem noi. Se adună în grupuri de câte patru. Asta le măreşte puterea de foc, dar îi face mai puţin flexibili. Forţa brută înaintea fineţii.

Din rândurile audienţei se ridică un oftat general. Asta se potrivea la fix cu profilul hothrilor, iar ei aveau atâta experienţă cât să-şi dea seama.

— Vrem de la voi să-i ademeniţi până aproape de marginea zonei de umbră a satelitului nostru. În timp ce voi vă odihniţi, o echipă alcătuită din cei mai buni meseriaşi le-a pregătit câteva surprize. Obiectivul este să faceţi navele

de vânătoare să cadă în capcană. Vrem să le urmeze navele uşoare şi, de ce nu, şi cele mai grele.

Claude zâmbi destinsă când văzu care era planul. Chiar meritase să-l asculte pe acest băţ în uniformă. Atât de reuşit încât chiar şi ea ar fi fost mândră de el. În tot cazul, abia aştepta să plece în misiune.

Balgin-urile erau gata, pregătite de mecanicii-şefi ai echipajelor în răstimpul în care aparatele se aflaseră la rampă. Şefii mecanici erau amestecaţi, militari şi din Apărarea Civilă, dar Claude îl avea pe Willie Hunt, care era de departe cel mai bun mecanic de Balgin-uri din Chapelle St. Anne. Nu era nevoie să facă prea multe probe căci asta ar fi însemnat o insultă la adresa talentului şi mândriei lui Willie. În loc de asta, abia îşi strânse centura că-i şi spuse mecanicului să deblocheze siguranţele. Prin carlinga transparentă îl văzu zâmbind şi se simţi răsplătită. Willie Hunt nu fusese văzut zâmbind niciodată dacă ceva nu-i era pe plac. În mod evident, Claude îi era pe plac.

Părăsiră baza în formaţie regulată, la intervale de douăzeci de secunde, şi şocul accelerării abia se atenuă când Claude văzu sub ea Faker’s Ball. Doar o scânteiere uşoară în acel ţinut aspru. De atâtea ori deslușise cu privirea acele cratere înainte de a ateriza cu provizii şi speranţă. Speranţa că de data asta avea să facă o descoperire importantă alături de speranţa de a găsi puţină pace şi linişte departe de Chapelle St. Anne, care devenise un loc prea agitat. Exploatarea pâlpâi o clipă sub arzătoarele Balgin-ului, apoi Claude se avântă departe în întuneric şi în noaptea fără stele.

Dar iată că în faţa lor apăru un şir de lumini: complexul energetic al flotei hothrilor. De la depărtarea aceea, păreau masaţi, mai numeroşi decât îi văzuse vreodată. Şi mai ameninţători. Să crezi în informaţiile tipului care le ţinuse briefingul, cum că hothrii ar fi fost şubrezi şi suprasolicitaţi, însemna pură naivitate, iar Claude numai naivă nu fusese vreodată. În jurul ei se întindea întunericul apăsător al zonei minate, roiuri opace care rămâneau insensibile chiar faţă de luminile strălucitoare ale Forţei care se apropia.

Willie se întrecuse pe sine însuşi: introdusese harta minelor în software, astfel că ea nu mai trebuia să facă nici măcar corecţiile uzuale. „Fii binecuvântat, Willie Hunt.” Nu putea vedea deloc minele, şi asta era în acelaşi timp înfricoşător şi liniştitor. Poate că nici nu se aflau acolo. Apoi, computerul îi semnaliză intrarea în spaţiul liber, între ea şi inamic nemaiaflându-se decât vidul negru.

Îşi găsi imediat ţinta, un grup de patru aparate care părăsiseră protecţia asigurată de puternicele arme ale crucişătorului pentru a se angaja în luptă. Greşită socoteală. Un pilot cu lămâia pe carlingă s-ar fi descurcat mai bine. Poate că tipii de la contrainformaţii aveau dreptate când spuneau că hothrii sunt la fel de sensibili ca şi oamenii la stres şi la epuizare fizică.

Activă transmiţătorul şi spuse: „Ochiul acului!” Nefiind decât Apărarea Civilă, nu erau obligate să folosească codul obişnuit pentru o anumită configuraţie de zbor. Suzanne, Leonie şi Elizabeth ştiau ce însemna ordinul ei.

Se aranjară în jurul ei, Elizabeth şi Leonie „sus” şi pe laterale, Suzanne dedesubt. Menţinură formaţia doar atât cât să fie depistate de hothri şi aceştia să declanşeze secvenţa de tragere. Înainte însă ca hothrii să tragă, Leonie şi Elizabeth virară lateral şi în jos, în timp ce Claude şi Suzanne se deplasară în direcţii opuse, una sus, cealaltă jos şi accelerară puternic. Literalmente, i-au „ţesut” astfel pe hothri în acest model, mânându-i împreună ca pe o turmă. Apoi, într-o mişcare sincronizată artistic, toate patru făcură cale întoarsă şi-şi schimbară din nou poziţiile. Fiecare din ele a traversat axul formaţiei, la intervale precise de douăzeci de secunde, continuându-şi apoi bucla de întoarcere înspre zona minată. Dădeau impresia că se retrag din faţa puterii de foc copleşitoare a inamicului, ocolind şi separându-se ca să nu fie prinse în bătaia atacului energetic direcţionat asupra lor.

Dar asta era doar o impresie. Oh, Willie lucrase excepţional de data asta. Întregul grup pătrunse în zona minată în acelaşi moment. Răspândirea lor în spaţiu sugera dezordine şi panică. De fapt erau astfel aranjate încât să

atragă navele hothrilor exact în câmpul de mine care se afla între ele.

„Lasă-i să se apropie cât mai mult”, îşi dori Claude cu tărie în timp ce ocolea pe lângă sectorul „capcana prostului”. „Lasă-i să se adune.” Minele erau atrase de energia arzătoarelor şi se ataşau la orice obiect care manifesta o astfel de energie. Navele aristane transmiteau un semnal care menţinea minele la distanţă. Teoretic, orice navă care nu emitea semnalul respectiv, urma să fie acoperită cu acele furuncule mici şi negre care erupeau cu forţa unei lovituri de tun cu plasmă, trasă de la mică distanţă.

Grupul continua să-şi întreţească poziţiile. Claude nu se deranjă să intre pe frecvenţele hothrilor. Oricum, n-ar fi priceput nimic din ciripeala lor. În schimb, menţinea disciplina radio în cadrul grupului ei. Ştiau ce aveau de făcut. Repetaseră în practică această mişcare de o sută de ori.

Ea şi Suzanne perfecţionaseră manevra împreună cu Henri şi prietenul Suzannei, Paul, când transportau fără licenţă seminţe de tutun pentru fermierii din sud. Profiturile obţinute pe tutun erau enorme, suficient de mari ca să merite riscul, iar ei şi-au pregătit ruta şi metoda, înainte de a încerca cu contrabanda. Astfel că, timp de şapte ani aristani, afacerea le-a mers foarte bine, până când Paul a fost prins şi trimis pe L’isle Jamais.

Ultima trecere întoarse cele patru Balgin-uri înapoi către zona inamicului. Dar, de data asta, trecură pe lângă câmpul de mine, nu prin el. Era mai bine să păstreze o parte din muniţie pentru alţii. Una sau două din băşicile alea mate şi negre erau de ajuns. Şi dacă băieţii montaseră şi dispozitive de întârziere pe ele, atunci s-ar fi putut să prindă în capcană şi unu-două crucişătoare. Claude era tare încântată de acest gând.

„Să mergem acasă”, comunică ea prin transmiţător.

Grupul se reconstitui în jurul ei. Acum, hothrii care le urmăriseră erau furioşi, şi puterea lor de foc crescuse. Dar Balgin-urile fuseseră construite pentru viteză, asta le era

menirea, iar Willie Hunt fusese campion de curse timp de zece sezoane, până când fiul său a început să cucerească titlurile.

Goneau înapoi în formaţie regulată, cu Suzanne şi Leonie în faţă, de data asta, iar Claude şi Elizabeth în urmă. Claude lăsă buzerul să sune de două ori, înainte de a răspunde. Era mai degrabă supărată de perspectiva pierderii disciplinei radio decât îngrijorată de apariţia vreunei nereguli.

— Combustibilul e pe roşu, spuse Elizabeth.

Claude îngheţă. Pana de combustibil era mai rea decât tirul inamicului. Bineînţeles, eroare de pilot. Elizabeth nu avea suficientă experienţă pentru o astfel de misiune. Dessales ştiuse asta de la bun început. Încercase s-o facă să se răzgândească, dar Elizabeth se afla la o vârstă la care se împleteau credinţa pură în justiţia absolută şi sentimentul imortalităţii, fenomen din care rezultau un eroism extrem sau o prostie încăpăţânată. Acum era vorba de a doua variantă. Elizabeth ar fi trebuit să se întoarcă de îndată ce a observat că i se termină combustibilul.

— Poţi să ajungi înapoi? întrebă Claude.

Îi răspunse un zgomot înăbuşit. Sau poate că nu erau decât nişte paraziţi radio. Claude îşi ţinu respiraţia şi-şi continuă zborul, menţinându-şi viteza. Prin periscop, o vedea pe Elizabeth rămânând în urmă. Iar pe urmele ei venea o escadră de hothri foarte supăraţi care aruncau megatone de bombe plasmatice.

— Ne vedem mai târziu, spuse Elizabeth, şi Claude simţi isteria abia ţinută în frâu. Sau poate că nu era decât imaginaţia. Propria ei isterie. Ea era conducătorul formaţiei, responsabilitatea era a ei şi nu era de mirare că Elizabeth era prima care claca. În periscop nu se văzu decât o lumină portocalie pe fondul negru. Cel puţin Dessales n-a trebuit să o vadă pe fată ejectată în capsula pilotului, pentru ca apoi să vadă Balgin-ul şi capsula nimicite de focul inamic.

Mâinile îi tremurară aproape insesizabil, tremurul transmiţându-se în manete şi provocând Balgin-ului un fior şi mai delicat. Uciderea camaradei lor părea să mai fi domolit furia extratereştrilor – nu mai erau urmărite cu

atâta hotărâre. Indicatorul combustibilului ei se afla în zona neagră. Asta era prima şi cea mai importantă lecţie: combustibilul înseamnă viaţă. Nici priceperea, nici puterea de foc, nici justiţia divină şi nici viteza nu te pot salva de o pană de combustibil. Elizabeth fusese prea tânără ca să înţeleagă importanţa vitală, eleganţa chiar, a acestei lecţii simple. Goneau, la şaisprezece ani, era mult prea sofisticată ca să-şi facă griji cu ceva atât de elementar precum combustibilul. Iar acum, nu va mai avea niciodată mai mult de şaisprezece ani şi nu-şi va mai face griji nici despre vârstă, nici despre combustibil, nici despre copii, nici despre maturitate. Le-a avut pe toate în ultimele ei secunde, înainte ca inamicul s-o transforme în cenuşă.

Şi deodată, ecranul luă foc, în întregime absorbit de ceaţa portocalie. Hothrii, ademeniţi în zona minată, explodaseră. Minele, având temporizatoare, aşteptaseră până când reveniseră în formaţie. Claude se întrebă fără chef câţi inamici scoseseră din luptă cu această explozie. În mod cert, nu avuseseră timp să revină la bordul unuia din cuirasate, ca să provoace o explozie în interiorul acestuia. Sau poate că altcineva, dintr-un alt grup al Forţei reuşise asta. Se rugă în gând. Numai explozia motoarelor unui cuirasat ar fi luminat ecranul în halul ăsta.

— Elizabeth, ăştia sunt pentru tine, spuse Claude liniştită. Şi îi vei găsi pe toţi în iad, şi te vor sluji precum sclavii ucişi odată cu faraonii.

Dessales nu ştia de unde îi veniseră în minte aceste banalităţi, dar avu senzaţia că aşa se cuvenea.

***

Elizabeth se născuse fără să cunoască frica. Acesta era singurul mod în care Claude şi Henri Dessales puteau explica atitudinea ei. Dintre toţi copiii refugiaţi, ea era singura care nu se chircea, care nu plângea şi nu sărea să se ascundă la cel mai mic zgomot. În loc de asta, ea se întorcea şi se strâmba la laşii care o înconjurau.

Fiind prea firavă pentru vârstă ei, şi după cât era de furioasă, Claude presupunea că provenea de pe Angelique. Ciudat nume pentru o sferă de noroi, dar acei unu la sută

de pe Arista care o colonizaseră o considerau minunată. Angelique nu era prima planetă colonizată care căzuse sub stăpânirea hothrilor, dar în orice caz era cea mai furioasă.

Erau situaţi departe, la hotare, şi totuşi erau consideraţi ca făcând parte din Valul Aristan. Colonizatorii erau dintre aceia care găseau că noile oraşe ale Aristei erau prea sufocante pentru gustul lor şi că ţinuturile sălbatice deveniseră prea domestice. Prea mulţi piloţi defrişori, iar contactele cu umanitatea erau prea dese. Ei constituiau aripa care dorea să meargă mai departe, în spaţiul deschis. Henri spunea cândva că, dacă le-ar fi fost la îndemână, ei erau genul de oameni care ar fi preferat probabil să aibă câte un asteroid de căciulă. Când hothrii au venit peste ei, colonizatorii au fost ucişi cu toţii, pentru că niciunul nu s-a predat.

Oare ce voiau hothrii să facă cu aceste lumi? Cel puţin pe Angelique nu făcuseră nimic, din câte auzise Claude. Bulgărele de noroi rămăsese pustiu, câmpiile altădată arate fiind acoperite din nou cu ierburi sălbatice. În cincizeci de ani copacii vor creşte la loc şi nu va mai rămâne nici urmă de colonizare umană.

Simpla idee o îngrozi pe Claude, care-şi petrecuse toată viaţa îmblânzind şi civilizând ţinuturi, cultivându-le ca să-i slujească pe oameni aşa cum şi oamenii le slujeau pe ele. Se gândi la întinsele suprafeţe împădurite care deveniseră zone agricole bogate, la faptul că primele valuri de colonizatori practicaseră metoda „taie şi arde”, la repezeală şi fără prea multe scrupule, au curăţat hectare întregi de teren şi le-au fertilizat cu cenuşă. Pentru acei câţiva pionieri n-avea importanţă că în câţiva ani cenuşa urma să fie absorbită şi solul sleit. Pe Arista, terenurile se găseau din belşug.

Generaţia lui Claude procedase cu totul altfel. Planeta nu ne aparţine, aşa fusese învăţată încă din primele zile de şcoală. Planeta aparţine viitorului. „Noi trebuie să avem grijă de ea şi depinde de noi s-o lăsăm mai bogată urmaşilor noştri.” Astfel că pădurile au devenit ţinuturi înverzite luxuriante. Vacile păşteau pe păşuni, iar puii

zburdau în voie prin curţi. Gâştele vesteau musafirii, raţele luaseră în stăpânire lacurile, în vreme ce pantele domoale ale dealurilor au început să producă cereale, legume şi zarzavaturi.

Şi iată că acum, pe Angelique, terenurile desţelenite cădeau din nou pradă sălbăticiei, căci hothrii ignorau potenţialul imens al micii planete, fiind preocupaţi de continuarea ofensivei.

Copiii au fost trimişi pe Arista. Coloniştii de pe Angelique considerau Arista ca fiind bastionul umanităţii, impenetrabil la orice atac. În comparaţie cu Angelique, probabil că aşa era. Trei adulţi i-au însoţit pe copii, un pilot atât de bătrân încât pe Arista i s-ar fi suspendat licenţa pe motiv de slăbire a reflexelor, un profesor ale cărui membre erau răsucite de o boală care pe o planetă mai civilizată ar fi fost uşor de tratat şi o tânără femeie care se născuse fără ochi. Aceştia n-ar fi fost de niciun folos în luptele cu extratereştrii, dar puteau însoţi copiii până ajungeau la loc sigur.

Elizabeth Goneaux ieşise prima din transportorul ponosit, prima care pornea în explorarea noii sale lumi. Nici atunci nu manifestase vreun soi de prudenţă, alergând fără să stea pe gânduri spre Henri care era de serviciu la astroport. El a adus-o acasă. Pe ea şi încă alţi şase copii.

Trei din aceştia şase, au fost mai târziu adoptaţi de alte cupluri din zona Chapelle St. Anne. Alţi doi, care mai aveau un an până la majorat, s-au înrolat în trupele regulate de îndată ce au împlinit vârsta. Ultimul a murit, se presupunea că de cancer provocat de expunerea la radiaţii în timpul cât se aflase pe Angelique. În particular fie zis, Claude era de părere că motivul fusese tristeţea şi nu radiaţiile, dar n-ar fi avut niciun rost să le spună asta celor de la spital.

Elizabeth rămăsese. La drept vorbind, nu fusese niciodată ca o fiică. Rămăseseră destule lucruri legate de planeta natală pe care nu le-a spus niciunuia din clanul Dessales. Cum ar fi, cine erau părinţii ei, cum arătase ferma lor sau ce se întâmplase când au auzit de invazia hothrilor? Ea ştia că la început le uraseră bun venit extratereştrilor, prudenţi cum ar fi fost faţă de orice străin, dar nefiind

pregătiţi pentru luptă. Faza asta s-a terminat odată cu pulverizarea navetei de aprovizionare de pe Vink, în spaţiul neutru.

Pentru Elizabeth, lupta împotriva hothrilor era ceea ce făceau adulţii atunci când nu se ocupau cu agricultura sau cu mineritul. Ea învăţase să piloteze înainte de a părăsi Angelique şi, odată ajunsă la ferma familiei Dessales, a început să-şi arate priceperea. Când s-a constituit Apărarea Civilă, ea a implorat-o pe Claude s-o lase să se înroleze.

— Bine, dar eu ştiu să pilotez un Balgin mai bine decât oricare dintre ei, spusese ea încreţindu-şi buza dispreţuitor la gândul că gaşca lui Schrantz avea să participe la lupte.

Claude a fost nevoită să accepte. Dacă flăcăii lui Schrantz – mai mari decât Elizabeth, dar neavând nici pe departe talentul ei – fuseseră acceptaţi, n-avea cum s-o mai ţină în loc pe fată. Şi apoi, nu era decât Apărarea Civilă, însărcinată să facă treburile pe care nu le puteau îndeplini cei din trupele regulate, ocupaţi cu luptele împotriva hothrilor. Să patruleze prin sectoare, ca să se asigure că niciuna din navele mai mici ale hothrilor nu s-a strecurat în interior, să aibă grijă de Balgin-urile avariate, să efectueze curse de legătură cu sateliţii naturali sau cu navele mari. Să asigure aprovizionarea cu produse proaspete – brânză, carne, unt – adică acele lucruri care făceau ca Arista să fie atât de râvnită. Şi atât de demnă de sacrificiul lor suprem.

***

Claude n-a plâns când s-au întors la bază de data asta, chiar dacă Elizabeth murise. Fata făcuse tot ceea ce ştiuse să facă. Iar Elizabeth fusese un copil al războiului. Claude şi-o putea imagina cu greu în vremuri de pace, calculând rotaţia culturilor şi tehnicile de fertilizare, străduindu-se să păstreze în siguranţă depozitul de combustibil de pe Faker’s Ball, doar aşa, ca să-i crească tensiunea lui Mittner. Chestiile astea nu se potriveau de fel cu Elizabeth.

Şi nu i se mai potriveau nici măcar lui Claude. De prea multă vreme se afla în război, pierduse prea multe. Flota era tot ce mai rămânea, în eventualitatea că reuşeau să străpungă blocada.

Suzanne şi Leonie au lăsat-o singură în perioada de odihnă. Nimeni n-a insistat s-o determine să mănânce măcar, nimeni nu i-a reamintit că trebuia să-şi împrospăteze forţele. Rămăsese destulă delicateţe în ei ca să fie lăsată să-şi lingă singură rănile.

Claude adormi şi zăcu aşa, în linişte. La început, n-o tulbură nimic. Pe urmă însă, o năpădiră frânturi de memorie, legate de ceva cu mult mai rece decât ura. Era pur şi simplu o necesitate… răzbunarea. Ar putea doborî un crucişător. Şi, cu puţin noroc, poate chiar reuşea. Avea în minte un plan şi încă unul bun.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât simţea că planul era corect. Un zâmbet strâmb îi trecu peste faţă. Plăcerea gândului învinsese pustiul provocat de pierderea suferită.

Nimeni nu-i puse nicio întrebare când îşi verifică Balgin-ul. Chiar şi Willie a însoţit-o în turul de inspecţie, fără obişnuita ţâfnă care voia să spună că el îşi făcuse treaba perfect şi că, dacă n-avea încredere, n-avea decât să-şi ia un alt mecanic.

Îşi prinse centura şi ceru permisiunea de zbor. Poate că au fost surprinşi, dar nimeni nu putea s-o oprească. La urma urmei, asta era Apărarea Civilă. Nu erau în armata regulată şi deci nu trebuiau să se supună verificărilor şi reverificărilor asupra cărora insistau militarii. Poate şi acesta era motivul pentru care armata nu avea încredere în cei din Apărarea Civilă. Nu pentru că erau civili ca atare sau pentru că ar fi fost laşi, ci pentru că erau imprevizibili.

Părăsi baza, dar de data asta nu se mai înălţă în arc deasupra orizontului ca să traverseze umbra radio şi să iasă în spaţiul cosmic. Nu, acum rămase la joasă altitudine, răscolind praful, îndreptându-se către zona craterelor, mai exact, spre Faker’s Ball.

Strălucea la fel cum şi-l amintea. Domul era dezumflat, coliba şi şopronul de scule ale campamentului minier aşteptau răbdătoare sub prelata de plastic, întocmai ca o cabană de vacanţă în aşteptarea proprietarilor. Claude aruncă într-acolo o privire încărcată de regret şi oftă furioasă la gândul că, cel mai probabil, Mittner va fi primul

care va umfla domul gonflabil. Din păcate, nu asta avea acum de făcut.

De cealaltă parte a craterului, într-o falie adâncă, se aflau două tancuri fusiforme pline de combustibil. Dirijă Balgin-ul pe pista supraaglomerată şi-şi coborî viziera cu un gest repezit. Avu doar o clipă de nostalgie când ieşi să inspecteze tancurile. De atâţia ani de când stătuseră acolo, rămăseseră într-o stare perfectă. Nicio problemă. Mulţumită gravitaţiei scăzute de pe lună, nu-i fu deloc dificil să le care, unul câte unul, până la Balgin. Se potriveau perfect în locaşul unde fusese ataşat tunul cu plasmă, similitudinea mergând până la bolţurile de siguranţă. Pentru această cursă nu avea nevoie de tun, iar Suzanne va şti unde să caute când vor avea nevoie de piesele de artilerie.

Rezervoarele pline cu combustibil cântăreau mai mult decât dispozitivul tunului cu plasmă. Balgin-ul se ridică de la sol greoi ca o vacă gestantă. Nu-i erau pe plac greutăţile suplimentare şi nici bălăngăneala produsă de lichidul de sub pântece, dar n-avea de ales.

Se afla singură pe această parte a lunii; cerul erau pustiu. Până şi Arista dispăruse din câmpul vizual. Doar două stele îndepărtate scânteiau prin umbra pâlpâitoare a inelului de praf întins deasupra orizontului. Claude Dessales se gândi că asta era imaginea cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată. Cu un oftat, dirijă mica navă în direcţia flotei supraaglomerate a hothrilor.

Apropierea unui singur Balgin, fără nicio schemă de zbor şi fără întăriri, constituia o surpriză. Hothrii nu se mai năpustiră asupra ei ca atunci când zbura în escadră, alături de camaradele sale. De data asta ezitau, neştiind ce să creadă despre aceasta navă rătăcită. Se gândeau probabil că era unul de-ai lor, care capturase un aparat de zbor uman.

„Să-i ia dracu cu gândurile lor”, îşi spuse Claude, lipezindu-şi mintea. Ei erau extratereştri. Cine ştie cum gândeau sau dacă măcar gândeau. Nu-i păsa. Faptul că erau inamici era singurul lucru care conta.

Mări viteza. Balgin-ul, cu toată masa suplimentară, acceleră cu putere în vidul cosmic. Îi simţea reacţiile leneşe, eforturile acumulate în fuzelaj şi se străduia să stoarcă ultimele rămăşiţe de energie ale firavei nave. Acceleră mai mult, mai puternic, dorind să-i imprime o viteză mai mare, şi mai mare.

Se simţea de parc-ar fi zburat purtată numai de forţa voinţei sale, a concentrării sale asupra puterii comasate a inamicului. „De nu m-ar vedea, haide, mai repede!” Ştia că aparatul dădea tot ce putea. Cu fiecare necunoscută, storcea totul din el, din ce în ce mai aproape de linia roşie.

Dar asta nu mai avea nicio importanţă. Pentru prima dată putea să ignore limitele posibilului. Mai repede, mai repede, îşi îndemna motoarele să străpungă întunericul nopţii. Iar motoarele răspunseră la rugăminţi. Willie Hunt trebuie să fi ştiut, în adâncul inimii sale: reglase Balgin-ul la standardele curselor de viteză, spre limite de care Claude nu se mai apropiase până atunci.

Sângele parcă îi luase foc, pielea o ustura de parc-ar fi fost biciuită de memoria ancestrală a atmosferei. Viteza fierbea în venele ei, mai presus de orice şi-ar fi putut imagina. Era îmbătată de viteză, înnebunită.

Şi se afla de acum dincolo de inamic. Nu mai exista nicio şansă ca ei să poată reacţiona la timp, nicio şansă ca reflexele ucigaşe ale indiferent cărei specii să o mai poată ajunge. Ea gonea deja înspre inima flotei hothrilor când aceştia şi-au dat seama de riscurile situaţiei.

Claude zâmbi. Drept în faţa ei apăruseră două crucişătoare, la mică distanţă unul de celălalt, atât de apropiate încât dacă ar fi lovit unul din ele, ploaia de neutrini produsă de dezintegrarea motorului ar fi lovit şi cealaltă navă. În jurul lor strălucea nimbul ecranelor de protecţie, scuturi create de tehnologie împotriva uneltelor tehnologiei. Create pentru a ţine la distanţă energia de impact a exploziilor. Niciodată destinate devierii unei nave de vânătoare aflate pe o traiectorie balistică. Niciodată menite să oprească nebunia de a străpunge realitatea într-

un spaţiu atât de demenţial încât elimina orice realitate care încerca să persiste.

Niciun dispozitiv de declanşare nu era necesar pentru celulele de combustibil de pe carena navei. Impactul singur era de ajuns pentru a le face să explodeze, de îndată ce producea autoaprinderea. Ecranele urmau să răspândească vâlvătaia chiar mai repede, energia înmagazinată în ele alimentând explozia furioasă care va înflori pe fondul negru al vidului cosmic, precum o floare filmată spaţiat, precum o stea ce se transformă în nova.

Forţa fuzionase cu esenţa ei. Claude Dessales nu mai exista, cu toate că, pentru o clipă, mai trăi încă. În locul ei rămăseseră numai flăcări şi furie, forţă şi voinţă. Ea deveni ceva mult mai presus decât o fiinţă omenească şi mult mai extraterestră decât însuşi inamicul. Pentru o clipă, ea deveni o zeitate.

Şi, precum o zeitate, precum eterna zeiţă a războiului, ea deveni nemuritoare în vreme ce micul Balgin sfâşia ecranul şi carcasa crucişătorului extraterestru, transformându-l în cea mai strălucitoare stea de pe cerul Aristei.

***

Acasă, pe Arista, avea loc o ceremonie prin care era schimbat numele bazei. Nu era, fără doar şi poate, cea mai mare dintre baze, dar era cea mai adecvată… din Chapelle St. Anne numele ei devenea Chapelle St. Claude.

— Atât doar că n-a existat nicio sfântă cu numele Claude, nu-i aşa? o întrebă Leonie pe Suzanne.

Femeia mai vârstnică zâmbi şi privi la placa de calcar silicios fixată pe sol. De unde ştiuse Claude momentul exact când flota principală se apropiase de cordonul hothrilor? Doar se aflase în întuneric radio, complet izolată, numai pe cont propriu. Şi cu toate acestea, de bună seamă că acţiunea ei deviase atenţia inamicului, în momentul critic.

— Nu ştiu dac-a existat vreun asemenea sfânt, spuse Suzanne. Dar trebuie să fi fost un înger.

RĂZBOIUL TOTAL

de Bill Fawcett

Într-o serie de bătălii spaţiale, Flota Aristei a fost dirijată din spaţiul cosmic. La început, zonele minate, rachetele mobile şi platformele au fost în măsură să descurajeze aterizările hothrilor. Dar s-au dovedit aproape total ineficiente în prevenirea raidurilor rapide de bombardament, şi cu atât mai lipsite de eficacitate împotriva furnicarului de proiectile lansate de pe poziţiile superioare ale extratereştrilor, aflaţi chiar la limita câmpului gravitaţional al Aristei.

Majoritatea obiectivelor vitale industriale şi militare erau protejate prin împrejmuiri fortificate. Cele 3,5 milioane de supravieţuitori (dintr-o populaţie iniţială de cinci milioane), adică populaţia non-combatantă, au fost mai puţin norocoşi. Când a devenit evident că în curând vor avea lansări la sol ale hothrilor la o scară fără precedent, s-a admis ideea că erau puţini apărători pentru a proteja fie şi o mică porţiune a planetei.

În timpul războaielor napoleoniene, Prusia şi Rusia s-au confruntat cu o problemă similară. Având de făcut faţă unui număr superior de veterani francezi şi diminuării propriilor trupe, ele au constituit numeroase trupe de Landwehr şi le-au amestecat cu resturile armatei regulate. Pe Arista s-au făcut eforturi pentru înarmarea practic a oricui împlinise vârsta necesară pentru a trage cu arma. Tehnici de antrenament avansate urmau să-i instruiască pe aceşti civili în privinţa mânuirii armamentului, dar nu putea să-i pregătească pentru realităţile unei lupte adevărate.

Istoriceşte vorbind, trupele Landwehr au luptat adeseori cu vitejie, dar au suferit pierderi masive. Anonimi comandaţi de profesori, de soldaţi în retragere şi de poliţiştii locali, cei care au constituit Landwehr-ul aristan au luptat nu de puţine ori cu o tenacitate şi un curaj care i-au surprins chiar şi pe ei.

Primele aterizări ale hothrilor au fost întâmpinate cu ferocitate, cu toate că asta a costat mult populaţia adultă a planetei. Datorită menţinerii de către hothri a controlului complet al aerului şi a spaţiului cosmic de deasupra frontului de luptă, rata mortalităţii a crescut rapid. Orice manifestare a rezistenţei aristanilor era de cele mai multe ori contracarată cu atacuri şi bombardamente aeriene de pe navele spaţiale aflate pe orbite joase.

După mai multe zile, hothrii au făcut o încercare finală, masivă de a copleşi resturile forţelor de apărare. Nimeni nu ştia câţi oameni mai erau în viaţă şi capabili de luptă. Comunicaţiile la sol erau inexistente sau în cel mai bun caz deteriorate. Într-un haos aproape total, unităţile militare diminuate ale aristanilor s-au reunit cu scheleticele rezerve civile pentru a face faţă acestei ultime încercări. Vârsta medie a celor care alcătuiau rămăşiţele Landwehr-ului era de cincisprezece ani.

LABIRINTUL

de Jody Lynn Nye

NU MAI DEMULT decât săptămâna trecută stăteau în spălător, fumând pe ascuns trabuce din plante interzise de lege, comparându-şi pieptănăturile şi prietenii. Astăzi stăteau înghesuiţi de-a valma sub duşumelele mucegăite ale şcolii, ascunzându-se de războinicii unei invazii extraterestre despre care serviciile de informaţii ţipau de câteva săptămâni că vor veni. După miros, Thari îşi dădu seama că mulţi dintre puştii îngrămădiţi în jurul ei se udaseră în pantaloni de frică, şi nu era vorba numai de preşcolari. Unii dintre ei erau de-o vârstă cu ea, adică treisprezece ani. Era nedrept ca copiii de pe Arista să sufere din pricina unui atac pe care adulţii, şefii militari, îl efectuaseră asupra hothrilor.

Hothrii puteau comunica cu ajutorul gândurilor, aşa încât aflau instantaneu despre orice i s-ar fi întâmplat unuia de-ai lor. Erau nişte insecte înalte de şapte picioare care arătau ca nişte furnici şi respirau cu ajutorul propriilor plămâni. Nişte soldaţi umani sau nu se ştie cine, ar fi omorât câţiva hothri iar ceilalţi hothri s-au înfuriat grozav de tare. Aşa auzise Thari. Acum, ei aveau să ucidă toţi oamenii din galaxie şi în special pe cei de pe Arista. Timp de mai multe luni după aceea, Thari avu coşmare despre insecte gigantice.

Acum era mai liniştită decât la început. În cazul unei invazii iminente, nu puteai face decât trei lucruri: să părăseşti planeta, ceea ce numai bogătaşii îşi puteau permite, să te deplasezi adică înspre o margine a galaxiei la care nu ajunseseră încă insectele; să te sinucizi, aşa cum şi făcuseră câţiva copii de la ea din bloc; sau să te adaptezi. Era calea cea mai simplă de urmat.

Thari a fost într-o oarecare măsură surprinsă să găsească în ea forţa interioară de a nu-i imita pe prietenii săi care se spânzuraseră, se intoxicaseră cu monoxid de carbon sau apelaseră la laser ca să scape. Tatăl ei, Marcel,

fusese tehnician de comunicaţii. Le-a propus să-i trimită pe Thari, pe mama ei şi pe fratele ei mai mic într-un loc sigur, când s-a ştiut că atacul se va produce, dar le-a spus că el trebuia să rămână. În caz de pericol, el trebuia să se afle la datorie la postul lui de transmisionist, astfel încât camarazii aristani să nu creadă că au rămas singuri. Oriunde s-ar fi aflat, puteau intra pe frecvenţa Staţiei Doisprezece ca să audă o voce omenească, ceea ce i-ar fi putut face să înţeleagă diferenţa între echilibrul mental şi nebunia plină de temeri. Pentru el, datoria era evidentă. Eroismul său lipsit de vorbe mari o oţelise şi parcursese perioada de instrucţie şcolară cu glasul său în urechi.

Şcolile nu-şi întrerupseseră activitatea în timpul primului război aristan. Nimeni din provincia lor nu ştiuse că a avut loc un război până când acesta nu s-a terminat. În nu mai mult de treizeci şi patru de minute, peste o sută de mii de locuitori ai oraşelor principale ale Aristei au fost omorâţi, bombardaţi din spaţiu. Hothrii nici măcar nu s-au obosit să aplanetizeze. Au împrăştiat bombe pe tot globul, alegându-şi ca ţinte principale centrele populate, şi apoi au plecat.

Al doilea război a fost mai lung, nimicind cea mai mare parte a armatei şi a flotei spaţiale. Nu mai rămăseseră să apere planeta decât femeile şi bărbaţii consideraţi inapţi pentru serviciul militar, vârstnicii şi copiii. Nu era drept, gândea Thari strângând la piept arma-laser proaspăt primită. „Copiii nu trebuie să lupte în războaie. Cei mari ar fi trebuit să ne protejeze.”

Împrejurimile şcolii erau de nerecunoscut. Bombardamentele cu obuze şi bombe incendiare ale hothrilor distruseseră şi incendiaseră toate clădirile începând cu centrul oraşului, pe o rază de cincizeci de mile. Lui Thari nu-i plăcea să se gândească la soarta oamenilor care n-avuseseră şansa să se afle în apropierea adăposturilor Apărării Civile. Familia avea o pivniţă sub casă, unde se ascunseseră mama şi fratele ei. Desigur, tatăl ei nu se afla acolo. Turnul de comunicaţii zăcea distrus în fragmente de o lovitură primită în timpul celui de-al doilea război. Soldaţii care au scos dintre ruinele catastrofei

cadavrele n-au lăsat-o să se apropie când l-au găsit pe tatăl ei. Bineînţeles, era mort. Mama ei, care a identificat cadavrul, era terminată. Când ofiţerii supravieţuitori au venit să solicite înrolarea lui Thari în Brigada Tinerilor pentru apărarea Aristei, mama ei nu a spus decât atât: „NU.” *Maman* avea arme şi explozibile destinate distrugerii buturugilor şi a stâncilor care stânjeneau lucrările agricole de pe terenurile lor, dar pe care plănuia să le folosească împotriva hothrilor, când aceştia aveau să sosească. Cu toate acestea, Thari s-a dus. Nu voia ca ceilalţi copii din aerobus s-o considere o laşă. În plus, tatăl ei ar fi fost în mod cert de acord. Încă nu-i venea să creadă că nu mai trăia.

Unii dintre voluntari abia dacă împliniseră unsprezece-doisprezece ani. Thari şi gaşca cu care obişnuia să umble creanga au format imediat o trupă, oferindu-se să lucreze împreună, în echipă.

Thari nu intrase încă în panică, deoarece pentru ea nu era nimic real. Ţinea în mâini o armă de asalt, dar care nu fusese niciodată folosită, cu atât mai puţin de către ea. Benzile înregistrate pe care le ascultase o învăţaseră cum să tragă cu arma şi cum s-o întreţină, îi educaseră mintea şi nervii – mâinile ei ştiau de unde s-o ţină şi pe ce s-apese – dar de fapt nu acţionase niciodată trăgaciul. Îşi dădea seama cui din gaşca ei îi era frică – se vedea în ochii lor chiar şi atunci când făceau pe grozavii. Thari înţelegea. Dacă şi ea ar fi simţit la fel, şi ea ar fi căutat să-şi ascundă sentimentele de teama de a nu fi luată peste picior. Impresia de tărie sufletească era vitală. Altfel, armata de şcolari s-ar fi transformat într-o gloată neajutorată şi inutilă, pe măsură ce ar fi cedat unul după altul, şi toţi ştiau asta.

Încăperea subterană de sub şcoală, unde se adăpostiseră, fusese construită pentru păstrarea alimentelor în primele zile ale colonizării Aristei. Era o celulă spaţioasă, friguroasă, căptuşită cu ceramică, având pentru ventilaţie numai nişte grile în tavan şi uşile de acces. Întrucât nu îndrăzneau să folosească pentru mult timp ventilatoarele zgomotoase, aerul era greu cu excepţia celor

cinci minute pe oră când pericolul sufocării învingea teama de invadatori. Iluminarea era asigurată de lămpi cu lumină rece, amplasate în mijlocul fiecărui sector de companie, ca nişte focuri de tabără tribale în jurul cărora stăteau ghemuiţi soldaţii-şcolari. Thari ştia că se aflau acolo de două zile, dar în lipsa soarelui era imposibil să îţi dai seama când se sfârşea o zi şi când începea următoarea.

Guilbert, unul din grupa lor, şedea în apropierea lămpii, cu capul aplecat. Era transpus în jocul de pe computerul său portabil, una din puţinele distracţii permise în adăpost, căci comandantul le explicase că nu emite atât de multe impulsuri electrice pentru a fi detectate de hothri. Thari cunoştea bine jucăria lui Guilbert. Era o amintire de familie, transmisă de la stră-stră-străbunicul lui, care trăise pe Pământ. Era bine că jocurile erau permise. Altfel ar fi rămas prea mult timp pentru imaginaţie.

Micul ecran luminat din spate reflecta dinţii falşi ai lui Guilbert şi broboanele de sudoare ce se adunaseră pe fruntea sa în timp ce distrugea inamici imaginari încă o dată şi încă o dată. Executa ordinele pe care şi le dădea singur şi zâmbea ca să-şi arate că luase cunoştinţă de ele, dar nimic mai mult. Căpitanul trupei lui Thari, o infanteristă rănită într-o bătălie spaţială, le explicase că Guilbert suferea din cauza unui fel de şoc. Guilbert îşi văzuse casa explodând împreună cu toţi cei aflaţi înăuntru, după ce el se dusese să ducă laptele la transportorul de aprovizionare. Pilotul transportorului îl dusese pe băiatul isterizat la spitalul militar. După trei zile se liniştise, dar de atunci nu mai scosese o vorbă. Căpitanul Gavrielle spusese că ea se aştepta ca el să se comporte bine în luptă, dar îşi făcea griji în privinţa capacităţii lui de readaptare la o viaţă normală, după terminarea războiului.

Thari o plăcea pe Gavrielle, singura din companie care vorbea despre ce se va întâmpla „după”. Majoritatea celorlalţi militari experimentaţi erau prudenţi sau rezervaţi, nedorind să genereze speranţe deşarte în minţile lor tinere. Numai cei dereglaţi nu erau în stare să înţeleagă cât erau de mici şansele lor de supravieţuire, dar Thari simţea

nevoia să audă pe cineva vorbind din nou despre speranţă şi pace, chiar dacă totul era minciună. Gavrielle avea proteze la braţul stâng şi la articulaţia umărului, urmare a unei confruntări cu specia furnicilor. Rana fusese cauterizată de armele cu aspect de aruncătoare de flăcări folosite de hothri. O lăsase apoi să zacă în agonie. Numai şase dintre cei o mie de camarazi de arme ai ei supravieţuiseră în condiţii similare. Şi totuşi ea încă mai avea puterea să spere, ceea ce-i îmbărbăta pe puşti. Gavrielle fusese probabil însărcinată să conducă armata de copii pentru că ştia cum să-i împiedice să cadă în disperarea cea mai cruntă.

Talentul ei psihologic îi era necesar în mod activ prietenei lui Guilbert, Mimione. Mimi, cea mai înaltă fată din clasa lui Thari, manifestase aptitudini empatice neobişnuite, ceea ce era grozav dacă te gândeai că-şi pusese în gând să devină medic, dar constituia un dezavantaj major în apropierea hothrilor. Furnicile îşi transmiteau sentimentele pe o bandă largă de frecvenţe pe care uneori o puteau simţi şi oamenii obişnuiţi. Când hothrii erau agitaţi Mimi era şi ea agitată. Şi nu era singurul caz. Fenomenul fusese observat şi în alte centre şi nu numai printre copii. Unii îl resimţeau în permanenţă; alţii, ca Mimi, păreau a fi afectaţi în funcţie de distanţa dintre ei şi inamic.

— Asta e bine, a încurajat-o Gavrielle. Te vom folosi pe post de sistem de alarmă timpurie, ca să anunţi când hothrii se află prin preajmă.

Thari era sigură că Gavrielle îşi câştigase recunoştinţa pe viaţă a Mimionei pentru asta. Ceilalţi începuseră s-o considere un pericol. Ce s-ar fi întâmplat dacă şi hothrii recepţionau sentimentele lui Mimi? De două ori mai numeroşi erau cei care nu credeau că fata recepţiona vreo senzaţie, nu credeau în empatie şi o considerau pe Mimi dereglată psihic. În ceea ce o privea pe Thari, indiferent dacă credeai sau nu, nu puteai să nu ţii cont de precizia ei. În consecinţă, toţi erau cu ochii pe Mimi, întrebându-se când va avea următorul acces.

După un timp, nu mai putu suporta liniştea. Îl înghionti pe Friedrich, unul din cei mai buni amici din gaşcă, care fusese desemnat de căpitan drept „camaradul” ei. Amândoi erau, neoficial, caporalii echipei şi îndeplineau însărcinări speciale atunci când Gavrielle avea ceva de făcut.

— Fray? spuse ea.

Băiatul, scurt şi îndesat, moţăia cu cotul şi capul sprijinite pe genunchi.

— Ce-i?

— Când crezi că se va întâmpla ceva? Am să înnebunesc dac-o să mai stau mult timp aici, uitându-mă la pereţi.

— Poate că niciodată, replică Friedrich trezindu-se dintr-o dată, aşa cum făcea întotdeauna. Irişii săi aveau o ciudată culoare roşie – maronie, asemenea luminii emise de un ochi de pisică. Fray era un atlet plurivalent. Putea să tragă şi să arunce cu precizie, alerga şi sărea bine; în plus era şi foarte puternic. A avut nevoie de mai puţine ore decât ceilalţi pentru instructaj. Thari îl invidia. Singura ei aspiraţie către perfecţiune era viteza de alergare, un talent inutil în faţa aruncătoarelor de flăcări ale hothrilor. Fray îşi dădu de pe faţă părul drept, roşu-castaniu.

— Du-te şi mai ascultă o dată benzile.

— Nu, vreau să fac ceva. Mă plictisesc!

Ochii lui Fray sclipiră cu viclenie.

— Vrei să vii cu mine? Ştiu un colţişor liniştit lângă camera frigorifică, pe care l-am putea folosi. Îţi promit că nu te vei plictisi.

Thari îl privi cu uimire:

— *Mais non!* Fii serios, măcar o dată-n viaţă. Ce-ar spune ceilalţi?

Privi îngrijorată la colonel, care discuta cu trei dintre cei şase căpitani, aşezaţi între două lămpi, în mijlocul uriaşei încăperi.

Tânărul săltă batjocoritor un umăr:

— Şi-aşa cred că vom muri în curând. Nu cred c-o să le pese ce-o să facem noi. Ţi-e frică să nu te spună lu’ mămica?

— Da! Ar fi oripilată dacă aş ceda unui porc ordinar ca tine.

— Dacă te răzgândeşti… se oferi el şovăitor. S-ar putea să fie ultima ta şansă.

— Refuz să mă gândesc că poate fi ultima mea orice altceva, anunţă Thari cu fermitate.

— Dacă te plictiseşti, îi întrerupse vocea blândă a Gavriellei, ai putea să-l ajuţi pe locţiitorul căpitanului Dauvime să distribuie hrana din magazie. E ora cinei.

***

Grupul îşi consuma raţiile conservate în semiîntuneric, pălăvrăgind cu voce joasă. Circulau unele speculaţii auzite de la alte grupuri şi trecute din gură în gură, cum că era posibil ca brigada să fie chemată la luptă. Nu existau armuri pentru nişte războinici atât de mici, aşa încât numai adulţii urmau să se confrunte direct cu hothrii. Copiii urmau să ducă o luptă de gherilă, trăgând din adăposturi. Aflaseră din transmisiile radio că alte grupuri fuseseră nimicite de trupele hothrilor, aflate în marş. Thari ridică din umeri: nimic din ceea ce sosea pe cale electronică nu părea real. Nimic nu avea caracter de urgenţă. Bang! Bang! – ca pe computerul lui Guilbert. Jocul s-a terminat, începe un nou joc.

Aerul devenise atât de greu încât Thari îşi ţinea cu greu ochii deschişi. „Trebuie să se apropie perioada de ventilaţie”, gândi ea somnoroasă, meşterind iarăşi şi iarăşi aceeaşi înghiţitură lipsită de gust. Ca un răspuns la gândurile sale, masivele ventilatoare clănţăniră şi-şi începură forfota greoaie. Aerul începu să se învioreze şi pale proaspete mângâiară cu blândeţe faţa recunoscătoare a lui Thari, care înghiţi şi se întinse după un nou dumicat. Brusc, de dincolo de lanternă, se auzi un scâncet înăbuşit. Mimi începuse să aibă spasme.

Gavrielle se duse la ea, impunătoare în armura ei de luptă, şi puse o mână binevoitoare pe umărul fetei.

— Ce s-a întâmplat, *petite?*

— Ura… E mai puternică decât înainte, spuse fata privind la Gavrielle cu ochi îngrijoraţi. Sunt aproape.

— Daţi-i un sedativ, mârâi Fray nerăbdător, lăsând un genunchi în jos şi ridicându-l pe celălalt ca să-şi ia farfuria. Mâncarea nu era prea grozavă, dar nimeni nu arunca o firimitură. Era mult prea preţioasă.

— E posibil ca hothrii să fi auzit ventilatoarele mergând? întrebă Gavrielle, făcându-i semn lui Fray să tacă, în timp ce o privea pe Mimi.

Alarmată, Thari îşi ridică arma-laser de pe podea, aşteptând ordine de la Gavrielle.

— Nu a fost raportată prezenţa hothrilor prin apropiere, începu Gavrielle pe un ton liniştitor. Vom aştepta până când vom avea o confirmare de afară.

Un trosnet imens zgâlţâi clădirea şi o bucăţică de tavan se rupse, căzând pe podea. Toţi îi urmăriră căderea, cu ochii înceţoşaţi, până când se sparse cu un „bang" răsunător. Cei şase comandanţi ai Brigăzii de Tineret alergară să se sfătuiască cu colonelul, în timp ce toţi ceilalţi începură să vorbească deodată.

— Linişte! – răcni colonelul, raşchetând parcă cu privirea feţele împietrite de uimire ale elevilor. Comandanţii se aplecară să asculte vocile înfundate care începuseră dintr-o dată să se audă din staţia radio a colonelului. Acesta gesticulă tăios, iar căpitanii se răspândiră la companiile lor.

Gavrielle se întoarse lângă lampă. Cu mâna protetică îi smulse căştile de pe urechi lui Guilbert, solicitând atenţie.

— Vom ieşi afară acum, ordonă ea grupului cu asprime, scuturându-şi coama lungă de păr castaniu în jurul capului şi prinzând-o cu ace. Poziţia noastră nu mai este sigură. Ni s-a ordonat să ne schimbăm ascunzişul cât mai repede posibil. Strângeţi-vă armamentul. Urmaţi-mă.

Îşi puse casca, şi luminile indicatoare ale costumului se treziră la viaţă, sclipiri roşii şi galbene în întuneric.

Gaşca se ridică în picioare. Doi dintre adolescenţi au fost treziţi cu şuturi grăbite de tovarăşii lor. Se ridicară frecându-se la ochi şi-şi primiră ordinele de la Gavrielle. Fiecare dintre ei primea un rucsac ce conţinea o mică trusă medicală, o pătură, un cuţit şi o raţie de fier pentru două săptămâni. La comanda ei, îşi ridicară armele la umăr şi se

aliniară în coloane de câte doi, cu faţa la ieşire. În ordine, compania părăsi adăpostul.

— Fiţi pregătiţi să vă ascundeţi în cazul în care suntem atacaţi, le reaminti Gavrielle.

N-aveau decât să vină şi să-i arunce o bombă în cap, lui Thari nu-i mai păsa. Se bucura de aerul proaspăt şi de mângâierea soarelui pe părul şi pe faţa ei. Erau binevenite după două zile de şedere în camera frigorifică de la subsolul şcolii. Trase adânc aer în piept şi-i dădu drumul cu un mic oftat fericit. Fray, păşind alături de ea, o privea cu coada ochiului, adresându-i un rânjet strâmb.

La capătul lungii scări de beton, Gavrielle se desprinse de coloana de elevi din faţa ei şi coti la stânga, în unghiul unei umbre aruncate de soarele amiezii. Compania ei, surprinsă, îşi corectă în grabă direcţia şi o porni în marş în urma ei. Marşul în formaţie fusese în mod evident una din lecţiile de pe benzile de instrucţie, decise Thari, chicotind. Toţi aduceau piciorul înainte simultan. În timpul orelor de educaţie-fizică elevii n-ar fi mers în cadenţă nici dacă le-ai fi legat picioarele în linie. Arma îi sălta pe spate în ritmul marşului.

Mimi se afla în spatele ei. Thari auzea respiraţia emotivei fiinţe întretăiată de scurte şi dureroase icnete în timp ce Victor, prietenul ei, îi murmura încurajări cu glas scăzut. Curtea şcolii era un dezastru, arătând chiar şi mai rău decât atunci când brigada intrase în ascunziş. Cele mai recente bombardamente dărâmaseră şi ce mai rămăsese din clădirea şcolii, transformând-o în grămezi de cărămidă spartă, sticlă şi căpriori de lemn. Iarba era pârjolită şi trosnea sub tălpi acolo unde totuşi se mai vedea. Numai vârfurile pârlite se mai legănau în vânt. Firele de iarbă se sfărâmau sub tălpile lor.

— Şi nu ne transportă nimeni? întrebă o fată, pe nume Hildie, aflată la câteva rânduri în spatele lui Thari. Gaşca rânji batjocoritor, aruncând priviri încărcate de dispreţ spre fată, care se făcu palidă. Adevărul era că fiecare dintre ei îşi pusese aceeaşi întrebare, se gândi Thari, amintindu-şi de aerobuzul care îi aduna de pe la casele lor.

— Nu mergem aşa departe, explică răbdătoare Gavrielle, mărind apoi ritmul cadenţei. Rămâneţi pe teren accidentat. Astfel veţi fi mai greu depistaţi de către sistemele optice ale inamicului.

Era caraghios să te furişezi în câmp deschis, ziua în amiaza mare, numai că acesta era momentul cel mai potrivit pentru deplasări. Hothrii erau aproape orbi la lumină puternică. Toată lumea ştia că în loc de lumină, ei vedeau căldura. Thari realiză că aveau mare noroc că era o zi fierbinte şi însorită, când până şi solul se cocea de atâta căldură. Iarba pârjolită părea că luceşte în jurul lor.

Perechile de elevi se mişcau încet şi la distanţe mari între ei pe cărarea cea mai largă şi mai plină de pietre. După alte două sute de paşi, ajunseră în sat. Mai nimic nu mai putea fi recunoscut. Toate se aflau într-o stare mai proastă decât înainte de ultimul bombardament. Înnegrite, fragmente ascuţite de trunchiuri de copaci îndreptate ameninţător spre cer, erau singurele dovezi că locul prin care păşeau fusese cândva un minunat parc.

— Unde mergem? întrebă unul din puştii mai mici.

— Către Grădinile Aristei, spuse scurt Gavrielle. Vă rog să nu mai vorbiţi.

Avertismentul ei fu ignorat. „Grădinile Aristei”, şoapta zbură de-a lungul coloanei subţiate a adolescenţilor. Asta era cea mai grozavă distracţie de pe continent. Parcul de distracţii! Sala de dans! Promenada trandafirilor! Inima lui Thari se învioră şi începu să păşească cu vioiciune, de unde până atunci abia îşi târâse picioarele pe pietrele fierbinţi.

— Nu mergem acolo să ne jucăm, îi preveni Gavrielle, observând cu oarecare tristeţe schimbarea de moral a trupei. Nu mai seamănă cu ce ştiţi voi. Acolo vom poposi. Bombardarea şcolii a fost felul în care hothrii ne-au anunţat că vor desanta trupe în această zonă.

— Ai văzut? – şuieră Thari către Fray. Mimione a avut dreptate.

***

După două ore se aflau pe terenurile Grădinilor Aristei. Afirmaţia că se schimbaseră era mai mult decât

incompletă: era un fals. Thari se simţi tare îmbătrânită, păşind printre ruinele a ceea ce fusese cândva cel mai frumos parc de pe continent.

Grădinile Aristei fuseseră proiectate să fie un complex de distracţii la dispoziţia tuturor. Nicio vizită pe Arista nu era completă dacă nu includea şi o călătorie la Grădini. Acolo găseai largi poiene acoperite cu gazon şi grădini în care se puteau organiza picnicuri. Lacul era în permanenţă plin cu peşti şi dacă voiai să faci o plimbare pe lac, se putea închiria canoe şi hidrobiciclete. Plaja de pe unul din malurile lacului era acoperită cu nisip adus cu camioanele de pe ţărmul oceanului. Un complex muzical, care se fălea cu o copertină în formă de scoică, pe scena căruia formaţii vestite de muzică pop şi clasică cântau pentru spectatorii întinşi pe iarbă, precum şi o sală de dans destinată celor care simţeau nevoia să se odihnească activ. În permanenţă se desfăşura un carnaval în toată regula, inclusiv cu felurite curse şi jocuri de îndemânare. Grădinile Aristei mai aveau şi un Arc de triumf.

Acolo unde fusese iarbă rămăsese solul pleşuv şi plin de gropi. Fâşii de hârtie colorată şi fanioane sfâşiate fluturând printre cioturile copacilor era tot ce mai rămăsese din decorul vesel al Grădinilor. Totul se înnegrise la culoare. Pereţii Arcului de triumf se năruiseră în afară ca petalele unei uriaşe şi oribile flori, dând la iveală carcasele explodate ale consolelor jocurilor pe computer, răsturnate printre dărâmături pe podeaua interioară. Câţiva dintre copiii din formaţie începură să plângă. Thari nu putea stabili legătura dintre ruinele din faţa lor şi vestitul parc de distracţii, şi se hotărî să nici nu mai încerce. Acesta era un loc nou şi aşa arătase dintotdeauna.

Gavrielle le dădu voie să se plimbe agale la lumina zilei, dar îi preveni ca de îndată ce începea să se întunece, să se întoarcă la adăposturi.

— Furnicile se simt în largul lor noaptea şi vă pot vedea datorită căldurii emise de corpurile voastre. Nimic nu este atât de important încât să vă facă să ieşiţi noaptea afară. Mâine, o trupă de marină se va întâlni cu noi, aici.

Lăsaţi în program de voie, cei din gaşca lui Thari se duseră de îndată la Casa Distracţiilor, una din puţinele clădiri rămase în picioare. Niciuna din picturile caraghioase care îi acoperiseră pereţii nu se mai putea distinge. Exteriorul fusese pârjolit şi ciuruit de flăcări, dar era intact. Fray pătrunse primul în clădirea cu schelet de oţel. Dispăru în întuneric în vreme ce prietenii săi aşteptau nerăbdători să le dea semnalul de liberă trecere.

Deodată, dinspre hăul negru se auzi un ţipăt înfiorător, care se stinse într-un geamăt de agonie.

— Furnicile! Furnicile l-au înhăţat! ţipă Mimi.

Cu armele în mâini, adolescenţii pătrunseră în grabă în clădirea întunecată.

— Fray! Friedrich! strigau ei.

Thari se împiedică de o treaptă strâmbă şi realiză că podeaua se mişca.

— Mecanismul clădirii este în funcţiune, îi preveni ea pe ceilalţi în timp ce se chinuia să-şi menţină echilibrul.

Victor aprinse o lanternă miniaturală pe care o ţinea la centură şi îi conduse în susul scării şi apoi, printr-o uşă falsă, într-un hol.

— Asta a fost dintotdeauna distracţia mea preferată, le explică el făcându-le semn cu mâna să-l urmeze. Îl vom găsi repede!

— Ha, ha, ha! – vocea lui Fray se auzea de parcă venea din toate direcţiile. Ăsta e trucul cel mai vechi din repertoriu! V-am tras în piept!

Adolescenţii se opriră şocaţi, ascultând râsul colegului lor, reverberat de pereţii metalici.

— Am să-ţi rup oasele Fray, spumegă Thari, căutându-şi prietenul cu privirea. Am crezut că te-au mâncat furnicile. Unde eşti?

— Aici! Fray le făcu cu mâna dinspre capătul coridorului. Alergară spre el şi se treziră în faţa propriilor imagini reflectate, în timp ce el dispăruse.

— Asta e sala oglinzilor, îi anunţă Victor.

— Regret! Sunt aici! – îi chemă Fray, ivindu-se de după altă cotitură a holului. Şi aici! ciripi fericită o a treia imagine din spatele lor.

Ceilalţi adolescenţi se învârteau în loc.

— Acum sunt dezorientată, se plânse Mimione. Pe unde am ajuns aici?

— Uite, pe bune că sunt aici, îi anunţă vocea lui Fray. În penumbra din spatele lor apăruse o siluetă cu braţele ridicate. Alergară într-acolo. Thari îl prinse cu braţele de mijloc şi se retrase ţipând.

— E mort!

Victor cercetă arătarea.

— E un manechin. Sunt o mulţime de chestii de-astea aranjate pe aici ca să dezorienteze pe cei care pătrund în labirint. Operatorii îi făceau să apară şi să dispară.

Guilbert, împreună cu Valerie şi Claus dispărură în întuneric, dar curând reveniră în mijlocul labirintului.

— Nu reuşim să ieşim afară, spuse Valerie. La fiecare cotitură am dat de o cale înfundată.

Deodată Fray se ivi în mijlocul lor, cu ochii strălucind.

— Vă daţi bătuţi prea uşor, prieteni. E simplu dacă cunoşti secretul.

— Cum ai ajuns aşa de repede de la cealaltă oglindă? îl întrebă Thari, apucându-l de braţ ca să se asigure că era adevărat.

— La fiecare al cincilea panou e câte o uşă culisantă, explică tânărul, deschizând una dintre ele. În felul acesta se ajunge mai uşor şi la ieşire. Altfel e greu cu toate oglinzile astea.

— Asta am remarcat şi noi, spuse Mimi cu sarcasm, dominându-l pe indolent cu întreaga înălţime a inch-ilor ei suplimentari.

— Declar această clădire provincia noastră privată, spuse Fray scoţând un pachet de „ierburi” şi oferindu-le tuturor câte o porţie. Să fumăm în cinstea evenimentului!

***

Era în dimineaţa celei de-a doua zile de când părăsiseră clădirea şcolii, cinci zile de când Thari nu-şi mai văzuse mama. Părea că trecuse mai mult.

Proviziile de hrană începuseră să se termine după două zile. Grupul lor stătea mai bine decât altele cu care comunicaseră prin radio întrucât Fray, crescut într-o familie de vegetarieni, le-a arătat care dintre frunzele şi plantele ce se găseau pe lângă ascunzătoarea lor erau bune de mâncat. Thari ducea dorul cărnii şi a untului de alune, dar fu nevoită să recunoască că niciodată în viaţă nu se simţise atât de sănătoasă.

Şi totuşi, avea impresia că nu fac altceva decât să se joace de-a v-aţi ascunselea. Afară, un profesor de educaţie fizică bătea din palme şi striga: *„Allons, mes enfants!”*, la care ea şi prietenii ei alergau în clasă aşa cum făceau la grădiniţă, râzând, mândri nevoie mare că reuşiseră să-l păcălească pe cel care-i căutase. Plutea în jurul lor chiar şi un aer de tabără, atunci când se întindeau în păturile din camera de control subteran, o cavitate metalică situată sub carcasa incendiată a caruselului, şi priveau lumina soarelui prin fanta înaltă din perete, care lăsa să pătrundă aerul, dar era aproape invizibilă de la nivelul străzii. Gavrielle îi obligase să doarmă cea mai mare parte a zilei, astfel încât să poată fi în alertă pe timpul nopţii, când furnicile fojgăiau peste tot. Lui Thari îi plăcea să rămână trează ca să prindă răsăritul soarelui.

Infanteriştii de marină care-şi aşezaseră bivuacul în Grădinile Aristei fuseseră decimaţi de hothri într-o confruntare a navelor spaţiale care a durat câteva minute. Armurile lor erau curate şi lustruite, dar arătau uzate de timp, aşa cum arătau şi feţele bărbaţilor şi femeilor care le purtau. Militarii îi tratau pe copii cu duioşie, aproape cu respect, văzând în ei viitorul Aristei. Asta îi aduse pe cei din grupul lui Thari într-o stare de iritare nebună. Ei resimţeau maturizarea forţată care-i anima şi doreau să discute cu militarii ca de la egal la egal.

— Lăsaţi-o baltă, le spuse Victor după încă o tentativă frustrantă de a obţine informaţii de la soldaţii obosiţi. Pur şi

simplu, nu se pricep să vorbească cu noi. Nu vor decât să se odihnească până când furnicile vor ajunge aici.

Thari îi compătimea. Se antrenaseră toată viaţa pentru ceva care se va termina în cinci minute. Era surprins că nu înnebuneau în timpul exerciţiilor de manevră.

— Cred că asta se datorează educării voinţei.

— Cui îi pasă? – vru să ştie Claus. Hai să mergem în labirint şi să ne jucăm cu pereţii mişcători.

Într-o seară, Thari fu trezită de Gavrielle, care-i puse o mână pe gură ca s-o împiedice să ţipe. În timp ce Thari se holba la ea, căpitanul îşi rosti în şoaptă ordinele.

— Trezeşte-i şi pe ceilalţi. Spune-le să se înarmeze şi TĂCEŢI DIN GURĂ!

Ea încuviinţă din cap în semn de înţelegere şi Gavrielle se îndepărtă. Thari se răsuci şi-i atinse braţul lui Fray.

Mimi se zvârcolea în somn. Se trezi speriată, aproape muşcând mâna liniştitoare a lui Thari.

— Ia-ţi arma, spuse Thari. Au ajuns aici.

— I-am visat, şopti Mimi. Sunt îngrozitori.

Afară, infanteriştii forfoteau în lumina care scădea în intensitate. Ascultând de ordinele strigate scurt, ei extrăgeau cu explozii bucăţi de asfalt din pavajul aleii principale, ridicând baricade. În timp ce lucrarea de zidărie se răcea sub jeturile aburinde ale unei şmecherii asemănătoare cu o tulumbă, soldaţii reveneau în formaţie.

— Ne-a mai rămas timp suficient să ne ascundem, explică Gavrielle trupei sale. Copiii erau neliniştiţi şi ascultau cu ochii măriţi. Infanteriştii vor duce greul luptei. Voi trebuie să-i ajutaţi astfel încât să-şi poată îndeplini misiunea. Să lucraţi ca o echipă!

Se împărţiră în două grupuri, câte unul de fiecare parte a aleii, cu Fray în fruntea unuia din grupuri şi Victor la conducerea celuilalt. Centura subţire a lui Thari se presase în crăpătura unui perete rămas în picioare. Era frig, dar Gavrielle îi asigură că asta îi va ajuta să se ascundă şi să-i deruteze pe hothri, care vedeau radiaţia infraroşie, nu lumina vizibilă.

Treptat, cei mai sensibili dintre ei deveniră din ce în ce mai agitaţi. Mimione era atât de isterică încât Thari se temea că o să fugă ţipând din ascunzătoare.

— Gura! şuieră una din fetele aflate în spate.

— Iar a-nceput! Potoliţi-o! Închideţi-i gura! mârâi Fray întorcându-se şi apropiindu-se de Mimi. Dacă mai continui cu istericalele o să ne trădezi poziţia faţă de gângănii. Vom fi nevoiţi să te ucidem ca să-ţi oprim nebuniile astea.

— Întotdeauna ai fost un psihopat, las-o în pace, nu e vina ei. Tot timpul ai fost împotriva ei, chiar şi în timpul şcolii. Te-ai opus ca ea să se alăture găştii noastre. Şi n-am înţeles niciodată de ce. Ce s-a întâmplat, n-a vrut să se culce cu tine?

— Şi ce ştii tu despre chestia asta? Pariez că niciodată n-ai refuzat să te culci cu indiferent cine s-a nimerit, replică Fray sarcastic.

— Imbecilule!

Jignită, Thari dădu să-l lovească cu piciorul, dar el o apucă de gleznă şi i-o ridică astfel încât, ca să nu cadă, se văzu nevoită să ţopăie.

— Te doare adevărul? exultă Fray, cu ochii roşii strălucind.

— Încetaţi! ordonă Gavrielle peste umăr. Linişte în formaţie!

— Termină! îi spuse Thari lui Fray, trăgându-şi piciorul din mâna acestuia. Mimione poate părea acum nebună, dar într-o zi vom reveni la viaţa normală, la şcoală. Va fi din nou una de-a noastră.

Fray o privi sumbru şi ea citi tristeţea din ochii săi.

— Niciodată nu vom mai fi la fel. Chiar dacă toate astea se termină şi rămânem în viaţă, spuse el.

Thari înţelese ce voia să spună şi inima i se înmuie, pentru că simţea şi ea la fel: Fray avea dreptate.

— Nu vreau ca asta să însemne totul în viaţa mea, Fray, spuse ea liniştită. Voi ţine minte, dar nu mă voi lăsa dominată.

Privirea fierbinte se domoli.

— Rămânem prieteni? murmură el.

— Pentru totdeauna, promise Thari cu fermitate. Haide, ajută-mă!

Împreună, o conduseră pe Mimi într-o magazie cuibărită într-un colţ, între zidurile grădinii. Thari îi oferi o pastilă tranchilizantă din trusa ei medicală şi rămase lângă ea până când se mai potoli. Fray rămase de pază lângă uşă şi-i făcu semn cu ţeava armei când situaţia le permise să iasă afară.

Cei trei se furişară pe lângă ruine până când Gavrielle îi zări. Le arătă ceva cu mâna şi Thari rămase cu gura căscată: navele hothrilor, tăcute ca nişte fluturi de noapte, coborâseră pe alee şi din ele se revărsau hoardele de furnici. Mărşăluiră într-o ordine perfectă până ajunseră în raza de acţiune a reflectoarelor incandescente ale infanteriştilor.

Nu arătau exact ca nişte furnici, decise Thari, cu toate că nu-şi putea da seama de unde le venea numele. Semănau cu furnicile mai mult decât cu orice altceva, cu excepţia protuberanţei de lăcustă, care se iţea la spate ca un scutec plin. Se mişcau cu o graţie înfricoşătoare, chiar grăbite fiind, siluete aduse de spate cu membre parcă fluide, lipsite de oase. Toţi ca unul, hothrii scoaseră de la spate nişte tulumbe metalice grosolane, ataşându-le la nişte furtune. Flăcările aruncate de fiecare duză sfâşiară întunericul nopţii. Thari se lipi de zidul rece, făcându-se cât putu de mică. Când vuietul mai slăbi în intensitate, riscă o privire pe după colţul zidului.

Flăcările nu ajungeau până la reflectoare, amplasate în capătul mai îndepărtat al aleii.

Cu strigăte războinice, un grup de infanterişti aristani porniră la asalt, trântindu-se la pământ şi rostogolindu-se după aruncarea primelor încărcături explozive.

Grenadele explodară cu un tunet care pentru un timp îi asurzi pe copii. Când zgomotul încetă, Gavrielle, care stătea cu ochii pe comandantul infanteriştilor, gesticulă frenetic:

— Acum, *petites!* Răspândiţi-vă şi trageţi asupra hothrilor!

Thari dădu la o parte cu cotul rândul dinspre ea al baricadei şi strecură arma printre două fragmente de piatră topită. În câteva secunde, un hothri se ivi în bătaia puştii sale, o ameninţare hidoasă dominatoare. Apăsă trăgaciul, aşa cum o învăţaseră benzile de antrenament, şi o mare porţiune din toracele fiinţei-insectă explodă. Thari îşi coborî vizorul armei ca să privească la hothri, ale cărui braţe se smuceau cuprinse de convulsii necontrolate. Cu toate acestea, nu dădea drumul armei. În durerea sa, trăgea orbeşte în cer, în ziduri, în orice. Thari se aplecă şi flăcările trecură pe deasupra capului ei, pierzându-se în depărtare… Căldura stărui doar câteva clipe şi se atenuă, aşa că riscă încă o privire înspre hothri.

Un fluid vâscos, urât colorat, se scurgea din rana acestuia. Continua să tragă sălbatic, lovindu-i pe infanterişti ori pe proprii săi camarazi, sau nelovind nimic, până când se răsuci la sol şi încetă să se mai mişte.

— Asta a fost uşor, gândi ea descumpănită, cu privirea încă la cadavru. Un abur se ridica într-un fuior subţire de la duza aruncătorului de flăcări, de parcă spiritul monstrului se înălţa la ceruri. Altfel, să mori însemna la fel de puţin pentru Thari cât însemna să trăieşti. Cu gesturi mecanice, alese o altă ţintă şi trase. De data asta nu mai fu interesată de agonia celui lovit.

Infanteriştii erau tot atât de mulţi ca şi inamicii lor, dar se părea că nu reuşesc să găsească replica adecvată împotriva acestora. Thari îşi aminti că hothrii puteau citi gândurile celorlalţi. Dacă nu puteai să le ataci organizarea, trebuia să le afectezi întreaga conştiinţă de grup, să-i derutezi. Dar, pentru nimic în lume, nu reuşea să-şi imagineze cum s-ar fi putut realiza asta.

Bătălia semăna cu o combinaţie între un joc pe computer şi un spectacol video. În prim plan, hothrii asaltau baricadele şi cădeau sub focul şcolarilor. Ei măturau obstacolele de asfalt cu flăcări şi începuseră să se târască peste ele, dar mureau înainte de a ajunge la copii. Pe fundal, infanteriştii şi hothrii se hărţuiau reciproc.

La început, se părea că aristanii nu vor pierde lupta. Era terenul lor de luptă. Trupele se divizaseră în două mici formaţii, pentru o mai mare eficacitate şi flexibilitate a mişcării, ca şi pentru reducerea pierderilor. Nu era de ajuns. Atunci când o coloană de hothri fu atacată de infanterişti, celelalte furnici au alergat în sprijinul lor, sacrificând indivizii pentru a proteja grupurile mai numeroase. Faptul că pe câmpul de luptă se găseau mai puţine cadavre umane o făcuse pe Thari să creadă că muriseră mai puţini oameni, până când observă un grup de hothri cărând cu ei trupul unei femei care încă se mai zvârcolea.

Mimi o împunse imediat cu vârful armei:

— Ce fac? Unde o duc?

— Ăştia mănâncă carne de om, spuse Fray pe un ton macabru.

— Trebuie s-o salvăm! N-o putem lăsa în mâinile monştrilor ăia. – începu Mimi să se ridice în picioare.

— Jos, *petites!* strigă Gavrielle din capătul rândului, ridicându-se în genunchi ca să poată fi văzută. Jos!

Un soldat hothri o observase când răsărise din ascunzătoare şi alergă înspre ea, împroşcând-o cu flacăra groasă ca o mână a armei sale. Scoţând un strigăt de agonie, Gavrielle trase şi ea, dar arma ei avu afectul unei carabine de franctiror. Îngroziţi, copiii îi văzură armura înnegrindu-se şi topindu-se. Viziera deveni opacă şi plezni în crăpături negre. Thari ţipă la hothri să se oprească. Fray fu primul care-şi reveni şi trase asupra creaturii, blestemând. Era bine protejat de platoşa naturală şi băiatului îi tremurau prea tare mâinile ca să ţintească cu precizie. Corpul femeii căzuse la pământ, iar extraterestrul sări peste baricadă ca să-l ridice. Thari ţipă şi apoi îşi înăbuşi strigătul cu ambele mâini, sperând ca furnica să nu o fi auzit-o şi să vină să-i înhaţe pe toţi.

— Salvaţi-o, imploră cu disperare Guilbert, târându-se în adăpostul lui Fray. Nu trebuie să moară.

— Salvează-te pe tine, pufni Fray, îndepărtându-l pe băiat cu cotul. E deja moartă. Nu ar fi fost de acord să ne sacrificăm pentru cadavrul ei.

— Du-te înapoi la postul tău, Guilbert, ordonă Thari, încercând să-şi înăbuşe tremurul vocii. Să-i acoperim pe infanterişti – asta ne-a spus ea că trebuie să facem.

Smiorcăindu-se, Guilbert se târî înapoi, şi-şi puse înverşunat arma pe parapet. Fray nu părea afectat, dar Thari îl cunoştea prea bine ca să nu ştie cât de zguduit era de moartea Gavriellei.

Printre lacrimi, Thari trăgea în fiecare hothri pe care-l vedea. Furioasă, trimitea glonţ după glonţ în trupurile inamicilor, retezându-l pe unul din ei aproape în două, până când Fray strigă la ea să nu mai risipească muniţia. Neajutoraţi, priveau cum infanteriştii erau împinşi treptat înapoi înspre capătul aleii, o poziţie din care copiii ştiau că nu mai era decât o scăpare îngustă, uşor de blocat. Hothrii forţau în mod deliberat cele două formaţii să se reunească, aşa cum nişte câini bine antrenaţi ar fi mânat o turmă de oi. Oamenii luptau cu disperare, lăsând în urmă, risipite pe cărare, carcase arse sau sângerânde de hothri, dar cu toate acestea erau împinşi inevitabil către capcană.

— Acolo vor fi omorâţi cu toţii, mârâi Fray. Ar trebui să se regrupeze, dar nu-i pot încercui pe inamici.

— Ştiu, dar nu-i putem ajuta, şuieră Thari.

— Eu o voi face! Acoperiţi-i pe infanterişti, nu aşa ai spus că ne-a cerut Gavrielle?

— Şi ce-ai de gând? spuse Thari apucându-l de braţ, dar el se smulse.

Cu un răcnet sălbatic, Fray răsări din ascunziş şi-l despică pe cel mai apropiat hothri. Furnica explodă într-un lichid, într-o ploaie vâscoasă şi galbenă, corpul fiindu-i aruncat de forţa impactului peste cadavrele unor infanterişti aristani.

— Hei, gângăniilor, prindeţi-mă dacă puteţi, strigă el. Haideţi!

Era ca şi cum l-ai fi urmărit pe terenul de sport, într-unul din jocurile sale cele mai bune, se gândea Thari în timp ce, împreună cu ceilalţi din gaşcă alerga în urma lui. Parcă vrăjit, se apleca şi sărea, scăpând de eforturile hothrilor de

a-l prinde sau de a-l atinge cu focul armelor. Nimic nu-l atinse în drumul său spre Casa Distracţiilor.

Se strecurară după el pe uşă şi se-ngrămădiră îndărătul celei mai apropiate oglinzi glisante exact în clipa în care ţevile puştilor inamicului se iveau în cadrul uşii. Aruncându-şi arma peste umăr, Fray apăsă întrerupătoarele, acţionând toate mecanismele clădirii şi auziră scâncetele şi scrâşnetele hothrilor, luaţi prin surprindere de legănarea podelei basculante a încăperii.

Thari se repezi la un ochi din perete şi spionă zona:

— Cad la podea. Ce facem cu ei aici?

— Îi derutăm, spuse Fray. Le distragem atenţia, ca să le dăm răgaz infanteriştilor să se organizeze. Nu poate dura până dau ăştia de noi.

Ascunşi în spatele panourilor culisante, elevii trăgeau în hothri, care alergau peste tot într-o chiţcăială derutată, în încercarea lor de a-şi găsi agresorii. Pereţii erau subţiri, dar din oţel, şi îndeajuns de reci ca să facă inutilizabilă vederea în infraroşu a hothrilor.

În sala oglinzilor, Fray şi Claus împingeau unul după altul manechinele în labirint. Cu doar o fracţiune de secundă înainte de închiderea panoului, hothrii se iviră la gura labirintului. Thari privea cu gura căscată şi arătă cu degetul. Fray o împinse cu asprime în măruntaiele Casei Distracţiilor, dar nu înainte de a fi reperat de hothri. Un scurt lujer de foc îl mătură pe Fray pe umăr şi pe spate, făcându-l să urle. Thari şi Mimione îi scoaseră hainele în flăcări şi şpreiară anestezic pe piele.

— Da ştiu că doare radiaţia asta! mârâi Fray. Cu o singură mână, potrivi arma la nivelul unui ochi din perete şi aşteptă ca hothrii să dea peste manechinele din holuri ca să declanşeze focurile de artificii.

Efectul a fost mai puternic decât şi-ar fi putut dori oricare dintre ei. Manechinele au ars satisfăcător, dar salvele repetate ale aruncătoarelor de flăcări au încins până la punctul de fierbere coridoarele de metal. Picioarele chitinoase ale furnicilor au început să se topească prin contactul cu podeaua, aducându-i în imposibilitatea de a se

feri din calea celorlalţi. Adică a celor ale căror picioare nu se înţepeniseră în timpul căutării disperate a ieşirii din capcana culoarelor înguste ale labirintului.

Mutându-se de la un ochi la altul, în pasajul şi mai îngust din spatele panourilor, adolescenţii trăgeau în hothri, savurând cu frenezie spectacolul scâncetelor de furie şi agonie. Simţeau că-şi iau revanşa pentru moartea oribilă a Gavriellei.

Temperatura întregului labirint începuse să crească prea mult pentru ca copiii să mai poată rămâne acolo.

— Haideţi, ordonă Fray. A durat destul. Încercaţi să ieşiţi. Cine rămâne aici e terminat!

Prin tunelul întunecos şi fierbinte, făcură cale întoarsă înspre intrare. Claus ieşi primul şi se împletici în josul rampei, ştergându-şi sudoarea de pe sprâncene.

— Fugi! îi ordonă Fray din spate. Nu mergeţi la pas! Grăbiţi-vă!

Fray se avântă pe uşa Casei Distracţiilor, urmat îndeaproape de Thari şi ceilalţi.

— Aruncaţi-o în aer! strigă el la infanterişti, agitându-şi arma deasupra capului. Aruncaţi-o în aer! Sunt înăuntru!

Hothrii rămaşi afară au înţeles perfect semnificaţia gesturilor băiatului, dar era prea târziu şi nu mai avură ce face decât să „telegrafieze” detaliile dezastrului camarazilor prinşi în capcană. Comandantul infanteriştilor ordonă foc asupra clădirii, şi şuierul salvei de artilerie le străpunse timpanele. Înainte ca Thari şi ceilalţi să se fi aruncat la pământ la o sută de yarzi depărtare, clădirea explodă cu un vuiet asurzitor. Flăcările învăluiră măgăoaia, urmate de o ploaie de sfărâmături care dură câteva minute. Zeci de pietricele fierbinţi aterizară pe Thari, găurindu-i hainele şi lăsându-i dureroase cicatrici roşii pe piele, dar nu le băgă în seamă, întâlnind cu privirea zâmbetul triumfător al lui Fray.

***

Puţine furnici au rămas în viaţă după manevra înşelătoare a lui Fray. Bătându-i grăbit pe umăr, în semn de felicitare, comandantul le ordonă să se adăpostească în

timp ce oamenii lui porniră în urmărirea ultimilor supravieţuitori ai inamicului. Adolescenţii alergară înapoi în camera de comandă a caruselului şi se strânseră cu toţii acolo.

Rănile trebuiau bandajate şi tuturor le era foame. Thari alerga de colo-colo zăpăcită, cărând bandaje şi consolându-şi prietenii care-şi pierduseră prietenii. Nu trecuse prea mult până să observe zguduită că Guilbert nu se întorsese.

— E mort, îi spuse cu blândeţe una din fete, punându-i braţul pe după gât şi şezând alături de ea, aşa cum făcuse şi Thari ca să le aline durerea.

— Trăgea asupra hothrilor şi nu s-a mişcat din loc când aceştia au trecut baricada şi s-au apropiat. A fost viteaz.

— Pentru el a fost doar un joc pe computer, spuse Thari. Nimic n-a fost adevărat.

***

N-au mai îndrăznit să-şi părăsească ascunzătoarea toată ziua următoare, chiar pe lumină. Rapoartele ascultate la radio spuneau că trupele hothrilor îşi utilizau vederea în infraroşu ca să descopere oamenii ascunşi şi să-i omoare. Rămaşi fără conducător, copiii se simţeau prea vulnerabili ca să se expună, în cazul în care râcâitul hothrilor s-ar fi auzit din nou. Infanteriştii nu se mai întorseseră, dar Fray vedea în asta un semn bun şi anume că nu mai fusese nevoie să se întoarcă.

Trecură zile. Hrana începuse să se împuţineze de-a binelea în adăpost, dar copiilor le era teamă să pornească în căutare de alimente. Thari privea încrezătoare la Fray, sperând că ii va veni o idee înainte de a începe să se mănânce unul pe altul. Apoi se blestemă pentru un asemenea gând, amintindu-şi de biata Gavrielle.

— Încă o zi, le ordonă băiatul. Vom aştepta. Războiul continuă. Fiţi atenţi la unitatea de comunicaţii.

Tensiunea crescu în cursul acelei zile, cea mai lungă zi din viaţa lor. Locul începuse să duhnească, fiindcă nu puteau ieşi ca să se uşureze, iar closetele îşi dăduseră duhul.

— Furnicile vor reveni în timpul nopţii, spuse Claus încercând marea cu degetul.

În inimile lor ştiau că Fray avea dreptate să-i ţină ascunşi, dar neavând nimic de făcut decât să-şi facă griji (nici măcar să mănânce nu mai aveau ce), spiritele arau încinse.

— De ce nu ieşim acum? Fundurile alea de lăcustă nu se deranjează să umble ziua.

— Nu te poţi baza pe furnici. Sunt inteligente şi mânioase. Vor aştepta până când credem că suntem în siguranţă şi apoi, UUŞŞŞ! – şi Fray mimă un aruncător de flăcări. Claus renunţă la ideea lui.

Noaptea se apropia încet. Thari nu-şi mai amintea să se fi simţit vreodată atât de obosită, însă frământată fiind de anxietate şi de foame, nu reuşi să se relaxeze şi să adoarmă. Copiii se priveau unul pe altul, îngrijoraţi de iminenţa unui nou atac. Thari făcu o numărătoare inversă. Trecuseră nouă zile de la începerea războiului. Ea şi Fray luptaseră permanent. Fiecare era sătul până-n gât de ceilalţi. În afară de Mimione.

Fata cea înaltă stătea proptită într-un colţ, privind prin deschiderea dintre tavan şi pereţi, care îndeplinea rolul de fereastră şi de uşă pentru adăpostul lor adânc de opt picioare. Avea o expresie curioasă pe faţă, de parc-ar fi urmărit ceva. Thari privi peste umărul ei. Pe cerul Aristei nu se vedea nimic, cu excepţia câtorva stele şi a luminilor ce vesteau un fals răsărit de soare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Thari apropiindu-se de prietena ei.

— Au plecat, spuse Mimi, cu un aer surprins. Furnicile au plecat.

— Rahat, declară Fray. De ce să fi plecat? Doar au învins.

Mimi îşi ridică mâinile înspre el.

— Nu, senzaţiile au dispărut cu totul. Mă simt minunat. E ca şi cum eterul s-ar fi golit. Furnicile au plecat.

— Eşti sigură? întrebă Thari cu prudenţă.

Se auziră zeflemele neîncrezătoare. Ignorându-i, Mimi se prinse de muchia peretelui şi se ridică cu o mişcare lipsită de efort care o făcu pe Thari să ofteze de admiraţie. Îşi aminti că Mimione fusese favorita profesorilor de gimnastică pentru Jocurile Olimpice. Aruncându-şi arma la spate şi înălţându-se cu mai puţină graţie, Thari o urmă, neţinând cont de ţipetele lui Fray. El o trase de picior, dar ea se eliberă, lovindu-l.

Ieşite pe iarba pârjolită, Thari şi Mimi priviră în jur. Era o linişte mormântală, cu excepţia unor foşnete slabe. Thari aprinse lanterna de la puşcă şi o aţinti asupra unui cap de om. La numai câţiva paşi de adăpostul lor se afla o altă ascunzătoare, iar ei nu ştiuseră niciodată de ea. Arătarea icni înspăimântată, iar Thari stinse fascicolul.

— Nu vă speriaţi, strigă ea, atât de surprinsă de ea însăşi încât strigătul iniţial se stinse într-un murmur. Se uită la Mimione, care încuviinţă din cap. Silueta dispăruse din vedere.

— Fir-ar să fie, l-am speriat, spuse înciudată Thari. Ei, las' c-o să iasă el curând. Mă întreb dacă au ceva de mâncare.

— Aoleu, ce obosită sunt, spuse Mimi întinzându-se cât era de lungă pe sol şi privind la orizontul din ce în ce mai roz. Thari se lungi lângă ea, cu arma pregătită, pentru eventualitatea unui atac neaşteptat al furnicilor, deşi de douăzeci şi patru de ore nu mai fusese raportat niciunul. Era dispusă să o creadă pe Mimi, şi anume că nu vor mai avea de-a face cu niciun hothri.

Unul după altul, oamenii, avertizaţi de mijloacele de informare pe care le aveau, că ameninţarea dispăruse, ieşeau la iveală din celălalt buncăr. Majoritatea erau leşinaţi de foame, răniţi, atât de osteniţi încât abia dacă mai aveau puterea să se târască din vizuină, şi să se întindă în lumina soarelui, ca să mai prindă puteri. Încurajaţi de Mimi, copiii ieşiră şi ei. Rămas ultimul, Fray se ridică, îşi întinse oasele şi se trânti lângă Thari. Cu tandreţe, îi luă mâna.

— S-a sfârşit, spuse cu tristeţe Thari, privind răsăritul de soare. Ciudat, dar nu simt nimic. Sunt numai obosită şi

leşinată să găsesc ceva de mâncare. Ştiu că prietenii mei au murit, şi că totul e o ruină, dar am devenit complet insensibilă.

— Într-o bună zi, vei plânge şi iar vei plânge, o asigură Fray, dar de data asta vocea lui îşi pierduse tenta sardonică.

— Eu cred că într-o zi vei plânge şi tu, se apără Thari.

— Poate că va fi aceeaşi zi, spuse el zâmbind şi strângându-i degetele.

— Asta ar fi prea de tot! zâmbi la rândul ei Thari.

TOTUL SAU NIMIC

de Bill Fawcett

Dăinuie o tradiţie măreaţă a jocurilor militare disperate, pe muchie de cuţit. În anul 1299, înainte de Cristos, Ramses al II-lea a riscat şi a câştigat împotriva întregii armate hitite. Mai târziu, în anul 48 înainte de Cristos, Cezar şi-a condus legiunile împotriva forţelor superioare ale lui Pompei, gonindu-le de pe câmpul de luptă numai cu forţa elanului lor. Lui Cezar, forţarea norocului i-a mers, şi astfel a devenit primul împărat al Romei. Marc Antoniu a riscat şi el încercând să scufunde vasele de război ale lui Augustus înainte de a-i fi sosit întăririle. Încercarea a eşuat şi a murit de propria lui mână.

Mai târziu, Napoleon şi-a asumat un risc calculat când a presupus că Davout va mărşălui cu corpul său de armată mai departe şi mai repede decât o făcuse vreodată şi că va sosi la timp ca să-i întărească flancul drept slăbit. Davout a sosit şi Austerlitz a devenit cea mai glorioasă victorie a lui Napoleon. Gallipoli ar fi trebuit să pună capăt primului Război Mondial cu câţiva ani mai devreme. În loc de asta, Churchill a pierdut un joc şi sute de soldaţi au plătit cu viaţa. În timpul celui de-al doilea Război Mondial, US Navy, având de trei ori mai puţine transportoare şi de şase ori mai puţin nave de suprafaţă, a riscat autodistrugerea pe şansa înţelegerii corecte a unui mesaj parţial decodificat. Au avut dreptate, dar chiar şi aşa, bătălia de la Midway s-a sfârşit aproape cu un dezastru.

În acelaşi război, un alt joc disperat nu a reuşit. Hitler a sperat că atacul său asupra Ardenilor îi va convinge pe aliaţii occidentali să încheie o pace separată cu el. În timpul războiului din Vietnam, francezii au mizat pe faptul că Viet Minh-ul nu va putea suporta pierderile şi că nu va reuşi să-şi amplaseze artileria greoaie din acele timpuri pe colinele din apropierea localităţii Dien Bien Phu. În cele din urmă, s-au înşelat cu preţul a zeci de mii de vieţi de francezi şi americani.

Dacă victoria militară este iminentă, nu este nevoie de jocuri disperate. În situaţiile sus-amintite, generalii, dintre cei mai mari din istorie, au fost nevoiţi să rişte în situaţii de şanse inegale. În majoritatea cazurilor a fost vorba de riscuri calculate, bazate pe raţionamentele lor cele mai bune. Şarja lui Picket de la Gettysburg a fost similară cu atacurile triumfătoare pe care le ordonase mai devreme Lee, în timpul Războiului Civil American. Lee a fost obligat să atace, împotriva tuturor sfaturilor, împotriva chiar a propriei sale voinţe, pentru că Sudul avea nevoie de o victorie. Rezultatul indecis i-a forţat să se retragă în Virginia, ca urmare a eşecului jocului său. Acesta fiind un alt exemplu de conducător de oşti care şi-a asumat un risc enorm în faţa unei înfrângeri aproape sigure.

La fel s-a întâmplat şi în războiul dintre hothri şi oameni, când a devenit evident că nimic nu-i mai putea opri pe invadatori. Ei îi depăşeau copios ca număr pe apărătorii umani, atât în privinţa armamentului cât şi a trupelor. Hothrii erau prea meticuloşi pentru a comite vreo eroare care să le pună în pericol victoria, de acum inevitabilă. Nu aveau de făcut altceva decât să aterizeze şi să-i nimicească pe ultimii apărători rămaşi în viaţă. Flotei aristane nu-i mai rămăsese în schimb decât soluţia jocului disperat. Nu mai aveau nimic de pierdut.

EVADAREA

de Robert Sheckley

SALA DE COMANDĂ şi de calcul a crucişătorului „Eindhoven” avea dimensiunile unei săli de bal, dar nu arăta nici pe departe la fel de fistichiu. Dominante erau culorile pastel liniştitoare; flotele militare nu prea se dau în vânt după culorile stridente, nici măcar pentru interioare. Vasta încăpere era un plan deschis, întinzându-se pe întreaga lărgime a navei. Era împărţită pe două nivele, căci Marina Militară renunţase demult la aranjarea pe compartimente din trecut. Aşa încât, dacă cumva se defectau intercomurile, puteai striga ordinele de la postul de comandă (amplasat pe un piedestal), către secţia de calcul, aflată la patru rânduri înspre mijloc. Aceste rânduri erau pline de computere, majoritatea deservite de tehnicieni care prelucrau datele referitoare la desfăşurarea bătăliei pentru Arista. Tehnicienii erau îmbrăcaţi în costume cenuşii de luptă, cu gulere stacojii. Cei mai mulţi purtau trifoiul roz cu care fusese răsplătită escadrila lor, pentru eroismul dovedit în atacul asupra Trecătorii Stelei Duble.

Unul dintre aceşti bărbaţi era caporalul Adams. Lucra singur într-un mic separeu cu pereţii din plastic, undeva mai în spate. Mărunt, cu o figură ştearsă şi o mustaţă subţirică, Adams avea oficial gradul de computerman obişnuit. Dar s-a dovedit a fi un expert în calcule numerice.

Astfel că s-a arătat mai mult decât bucuros să-şi încerce talentul cu problema pe care i-o încredinţase De Vries – o problemă pe care nimeni nu fusese în stare s-o rezolve încă. Având în vedere că nicio navă nu putea fi urmărită din momentul intrării sale în sistemul FTL, întrucât undele radio nu se propagau în mediul respectiv, De Vries sugerase o altă abordare a problemei. Ce se obţine dacă se trasează vectorii deplasării navelor extraterestre sosite din spaţiul FTL, se extrapolează în sens invers acele linii, se aplică corecţia standard şi se mediază rezultatele? Nu s-ar putea

descoperi astfel punctul lor de origine? Nu s-ar putea astfel descoperi planeta de origine a extratereştrilor?

Problema nu era atât de simplă pe cât părea. Erau necesare corecţii suplimentare aplicate traiectoriilor. Dar Adams a reuşit să găsească formulele matematice standard în biblioteca calculatorului.

De zece minute, îl anunţase pe Comandantul De Vries că obţinuse un rezultat.

De Vries intră în compartiment. Adams era atât de absorbit de verificarea rezultatelor sale încât nu-l auzi pe comandant intrând şi sări în picioare când De Vries îl întrebă:

— Ce ai obţinut, caporale?

— Iată la ce am ajuns, sir, spuse Adams întinzându-i lui De Vries o foaie de hârtie conţinând coordonatele.

De Vries era înalt şi deşirat. La douăzeci şi şapte de ani, nu era mult mai în vârstă decât Adams. Cu tenul său rumen întunecat şi cu o claie de păr negru, crea impresia că avea sânge de indian american. Dar De Vries era afgan dinspre mamă şi flamand după tată.

De Vries bătu cu degetul şirul de numere:

— Şi tu crezi că astea sunt coordonatele planetei hothrilor?

— Hei! făcu Adams. Nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva. Mi-aţi ordonat să prelucrez datele pe calea aceasta şi asta am făcut. Ştim că o mulţime de nave ale hothrilor par a fi intrat în spaţiul normal de-a lungul unor vectori similari. Poate că asta ne indică direcţia planetei lor. Sau poate că ei vin cu toţii dintr-o tavernă situată undeva în spaţiul cosmic unde îşi beau metanul lor incendiar înainte de a veni aici să tragă asupra noastră. Vă avertizez, domnule comandant, că nici ipoteza nici rezultatele nu pot fi considerate ca fiind demne de încredere.

— Trebuie s-o facem, spuse De Vries. E tot ce avem.

Adams ridică din umeri.

— Câteodată, tot ce ai nu e suficient de bun.

— Dar nu poţi să ştii până când nu încerci să-l foloseşti, conchise De Vries, ieşind din separeu ca să se întoarcă la postul său.

„Eindhoven”, asemenea restului micii sale flote, era îngropat în solul Aristei. Acoperite de pământ bătătorit şi beton, navele erau aproape la adăpost de bombardamentele hothrilor. Dar, deşi nu puteau fi atinse, nici nu puteau face mare lucru. Continuau să tragă asupra navelor inamice în timpul raidurilor lor zgomotoase de bombardament, dar prea puţine lovituri erau reuşite. Şi asta era destul de explicabil: fuseseră proiectate să acţioneze în vidul spaţiului cosmic şi nu pe post de cazemate subterane. Numai că n-avea niciun rost să fie ţinute în spaţiu, când erau de aproape zece ori mai puţine decât navele hothrilor, care atacau Arista de cinci ani.

Dacă aceste coordonate erau adevărate, De Vries putea face ceva, putea găsi o modalitate de a ieşi din această defensivă stagnantă şi păguboasă în care se afla de când ocupase poziţia în acest colţ îndepărtat al planetei. Dar era un joc diabolic, se gândi el. Şi ţinând cont că Arista era supusă unui atac tot mai puternic, nu era sigur nici măcar că va reuşi să-şi scoată în siguranţă flota în afara planetei. Va trebui să mai reflecteze asupra acestei probleme. Poate că dacă Legiunea Independentă a lui Guthrie ar aranja o diversiune… dar, desigur, nu vor accepta.

De Vries se îndrepta către locul întâlnirii fixate cu Mira Falken, reprezentanta Consiliului Aristei pentru relaţia cu Flota, când un soldat îl prinse din urmă gâfâind:

— Un mesaj urgent, sir.

Era un „pneumo” de la Martin Havilland, ofiţerul politicos de la bordul navei Eindhoven: „Trebuie să ne vedem imediat.”

De Vries trase o înjurătură. Asta era o nouă idee de-a guvernului: să desemneze un ofiţer politic care să însoţească escadrele. Teoretic, De Vries era comandantul, dar numai pentru decizii cu caracter militar. Havilland, ofiţerul politic, trebuia să fie un consilier privind aspectele politice. Întrucât o linie fermă nu fusese trasată niciodată

între aspectele militare şi cele politice, se obţinuse astfel o reţetă sigură pentru confuzie, mai ales când între cei doi oameni nu exista un sentiment de simpatie reciprocă.

De Vries hotărî să-l întâlnească pe Havilland pe propriul său teritoriu. Ofiţerul politic se afla în cabina sa, lecturând „Human Dimensions”, cel mai recent efort publicistic al Ministerului Informaţiilor, cunoscut în acelaşi timp drept Centrul de Propagandă. Când De Vries intră, lăsă cartea jos. Era cu câţiva ani mai în vârstă decât comandantul, avea o faţă deschisă şi o tendinţă spre corpolenţă; era stăpânit de o încredere fermă în propria-i omnipotenţă.

— Ce s-a întâmplat, comandante? Ştiu că se petrece ceva, dar nimeni nu m-a înştiinţat despre ce anume este vorba.

— Am solicitat o întrevedere cu reprezentantul Consiliului, spuse De Vries.

— Fără să mă consulţi?

— Nu implică latura politică. Numai pe cea militară.

— Poate că nu eşti cel mai nimerit să judeci asta, comandante De Vries. Aş fi vrut să-mi ceri părerea. De ce ai convocat această întrevedere?

— Ca să revedem situaţia împreună cu Mira Falken. Această planetă devine imposibil de apărat.

Havilland încuviinţă din cap în silă. Nu se putea să nu-şi fi dat seama că flota hothrilor îşi efectua acum raidurile aproape fără nicio opoziţie.

— Şi ce-ai de gând să propui?

De Vries reflectă înainte de a răspunde. Nu voia să-l implice în ciorba asta pe Havilland. În mod cert, tipul s-ar fi opus.

— Singurul lucru pe care-l putem face. Să punem la cale o evadare.

— Adică să părăseşti planeta cu forţele Ligii sub comanda ta?

— Da, împreună cu toate navele pe care mi le pot pune la dispoziţie corporaţiile.

— Intenţia fiind, presupun, un atac surpriză asupra inamicului.

— Ceva de genul ăsta, spuse De Vries.

— Ce anume ai în minte?

— Încă nu pot discuta problema cu dumneata.

— Şi de ce mă rog?

— Fiindcă este o problemă militară. Dumneata eşti ofiţer politic. Părerile dumitale despre desfăşurarea acţiunii mele ar fi inutile.

Havilland îi aruncă o privire mânioasă.

— Dă-mi voie să-ţi reamintesc, comandante, că deciziile militare decurg din situaţii politice, şi nu invers.

— Cunosc foarte bine această teorie, dar politica trebuie să acorde prioritate necesităţilor militare. Nu mai putem apăra acest loc. În decursul ultimului an, hothrii şi-au sporit foarte mult eficacitatea bombardamentelor. Suntem din ce în ce mai copleşiţi în privinţa armamentului, iar unele dintre nave au suferit lovituri serioase, cu toate că au fost adăpostite sub pământ. Nu mai e mult până când hothrii vor organiza un asalt decisiv. Când asta se va întâmpla, vom pieri cu toţii în flăcări.

— Asta e varianta pesimistă, comandante.

— E realistă.

— Realismul nu este singurul factor de luat în calcul.

— Niciun alt factor nu are sens fără el, spuse De Vries. Acum trebuie să plec. Vorbim mai târziu.

— O clipă! spuse Havilland. Mai am câteva întrebări de pus.

De Vries plecase deja.

***

Luă ascensorul de la nava sa până la nivelul solului. Carul blindat îl aştepta să-l transporte în caverna adâncă de unde guvernul Aristei încerca să conducă mai departe apărarea planetei. Vehiculul se legăna pe drumul plin de hârtoape, în timp ce sus, pe cerul întunecat, prindea contur o nouă bătălie. Pentru o vreme, totul era liniştit. Apoi, brusc, o parte sau alta deschidea ostilităţile. De această dată, cerul se umplu rapid cu o ploaie de mici flăcări verzi, venite din spaţiu. Era un nou tip de bombe, cu o mare putere explozivă, care soseau pe orbite excentrice, ca să-i

deruteze pe artileriştii din defensivă. Lumini fulgerară şi pâlpâiră, apoi De Vries văzu deplasarea grăbită a unor reţele-capcană, nişte dispozitive improvizate în grabă, dar eficiente, astfel amplasate încât să capteze flăcările explozive. Între timp, alte arme intraseră în luptă. Tunuri grele cu plasmă, proiectile anticar, Simons-uri obişnuite. Solul se cutremura sub impactul bombelor care penetrau scuturile oraşelor, provocând noi distrugeri. Aerul era umed şi întunecat, mirosind a explozibil şi gaze. Arista fusese cândva o planetă minunată. Dar acum, De Vries resimţea caracterul infernal al unui loc supus unui atac neîntrerupt. Sentimentul dezastrului devenea iminent; un duşman implacabil îşi strângea cleştele.

Ajunsă rapid la destinaţie, maşina comandantului coborî în peştera Mmult. Era ştiut că acesta era unul din cele mai mari sisteme de peşteri de pe planetă. Fusese ales drept Buncăr de Comandă, un amplasament relativ sigur în faţa bombelor şi rachetelor hothrilor. Dar începea să devină ţinta atacurilor, pe măsură ce apărarea spaţială a planetei era decimată zi după zi. De Vries o porni prin peşteră până ajunse la o ramificaţie a sistemului vast de tunele care caracteriza acest nivel. Aici se aflau masivele uşi de bronz care etanşau secţiunea unde locuiau aristanii. Trecu de uşi, apoi printr-un set separat de ecluze de presiune, până ajunse în locul retragerii finale a poporului aristan. Războiul îi obligase să se adăpostească într-un buncăr subteran pe propria lor planetă.

***

De Vries se grăbea să ajungă la întâlnirea sa cu Mira Falken, când un bărbat apăru dintr-un coridor lateral şi-l prinse de mână.

— De Vries? Trebuie să-ţi vorbesc imediat.

Era Charles Guthrie, comandantul Legiunii Independente Guthrie.

— Aveţi o clipă liberă, domnule comandant?

— Te rog, domnule Guthrie, cât mai scurt.

Charles Guthrie fusese adjunctul comandantului trupelor de securitate ale planetei Thistle. Când planeta a fost

cucerită de hothri, oamenii de pe nava lui Guthrie, care au reuşit să scape de dezastrul iminent, l-au ales comandant. Asemenea altor trupe independente de mai înainte, Guthrie şi oamenii săi erau interesaţi în primul rând în obţinerea de profituri. Orice urmă de patriotism pe care o avuseseră, arsese odată cu planeta lor de origine.

De la începerea războiului, apăruseră mai multe corpuri de armată independente – grupuri de războinici şi de nave înarmate care navigau sub steagurile unor planete obscure, locuite de oameni, ce nu erau angrenate în război, sau, mai frecvent, resturi ale flotelor spaţiale ale altor planete. Întrucât se aflau sub comandă independentă, nu ascultau întotdeauna de ordinele primite de la comandanţii flotelor de bază. Cel mai adesea ei considerau prudenţa ca fiind latura cea mai avantajoasă a vitejiei şi aşteptau să vadă cum se desfăşoară o anumită confruntare înainte de a se implica ei înşişi. Pentru comandanţii trupelor regulate constituiau o pacoste. Dar n-aveau de ales. Într-o fază atât de disperată a războiului, orice navă înarmată era binevenită. Deşi nu se putea pune bază pe aceste Legiuni Independente, era mai bine decât nimic.

Guthrie era un bărbat masiv, cu tendinţa spre obezitate. Avea un păr creţ şi roşu, nasul mare şi sprâncenele stufoase.

— Cu ce-ţi pot fi de folos? se interesă De Vries.

— Păi, spuse Guthrie, aş putea s-o iau mai pe departe, dar cred c-ar fi mai bine să spun lucrurilor pe nume. Domnule comandant, poziţia aceasta nu mai poate fi menţinută. Se vede de la o poştă. Această planetă e terminată.

— Nu îţi împărtăşesc pesimismul, spuse De Vries arborând un aer de încredere de fapt inexistentă. Suntem capabili să ne apărăm. Pe măsură ce linia frontului este împinsă spre interior, defensiva se întăreşte. Şi în curând, în mod cert, ne vor veni ajutoare.

Guthrie clătină din cap.

— Păstrează acest discurs pentru nobilimea Aristei, comandante. Hothrii sunt din ce în ce mai aproape de

distrugerea ultimelor scuturi de apărare ale instalaţiilor noastre militare. În maximum două săptămâni vom ajunge la mila lor. Şi ştiţi la fel de bine ca şi mine ce înseamnă mila hothrilor.

În sinea lui, De Vries era de aceeaşi părere cu el. Dar nu putea să se trădeze.

— Prostii, Guthrie. Mai avem câteva atuuri în mânecă.

— Şi care-ar fi alea? spuse Guthrie. N-are importanţă, nu vreau să vă stânjenesc. Situaţia e limpede. N-am primit nicio întărire din partea Ligii, şi nici speranţe nu sunt să primim vreuna. Ne-am săturat. A sosit timpul să ne socotim, comandante.

— Nu sunt de acord cu opiniile tale, spuse De Vries. Dar de ce îmi spui toate aceste lucruri?

— Am avut o reuniune cu ofiţerii mei superiori. Toţi au fost de acord că riscurile au devenit de neacceptat.

— Şi ce crezi că trebuie să facem? întrebă De Vries. Să ne predăm? Ştii foarte bine ce fac hothrii cu oamenii capturaţi.

— Nu ştiu ce ar trebui să faceţi *voi*, comandante, spuse Guthrie. Dar ştiu foarte bine ce trebuie să facem noi. Eu şi oamenii mei ne cărăm de aici.

— Bine, dar aveţi un contract cu noi!

— Salariile nu ni s-au plătit de mai bine de şase luni!

— Vi se vor plăti! Aveţi garanţia Consiliului!

— În momentul ăsta, spuse Guthrie, nu dau doi bani pe garanţia Consiliului dumitale. Îmi pare rău, comandante, noi plecăm. M-am gândit că e corect să-ţi spun. Unii dintre oamenii mei ar fi vrut să vă lăsăm doar o înştiinţare şi s-o întindem.

De Vries era furios, dar izbuti să-şi reprime pornirile. Plecarea lui Guthrie urma să lase sectorul nordic într-o periculoasă situaţie de inferioritate numerică.

— Şi cum dracu îţi închipui că ai să reuşeşti să treci cu navele tale dincolo de armele hothrilor? întrebă De Vries.

— De îndată ce ajungem acolo, le vom transmite că am trecut la statutul de non-combatanţi. Ne vor lăsa să trecem. Aşa au făcut şi cu garnizoane de pe Kaneel.

Kaneel era o planetă mică ce se predase extratereştrilor după ce apărătorii ei, trupe independente, o părăsiseră. Hothrii nu s-au atins de navele legiunilor independente.

— S-ar putea ca de data asta să nu vă lase să plecaţi, spuse De Vries.

Guthrie chicoti:

— Ideea că hothrii omoară toţi oamenii este o mare exagerare. Ei ucid numai pe cei care li se opun. O să trecem cu bine, comandante. Dacă doriţi, putem încerca să negociem o capitulare avantajoasă pentru voi, aristanii.

— N-am nevoie de favorurile tale, Guthrie. Nicio navă aflată sub comanda mea nu se va preda.

— Cum doreşti, spuse Guthrie. Trupele mele sunt pregătite pentru a pleca neîntârziat. Părăsim planeta în maximum o oră.

Scoase din buzunar o foaie de hârtie şi i-o întinse lui De Vries.

— Iată planul nostru de zbor. Ordonaţi oamenilor dumneavoastră să nu tragă în noi.

— Fă dumneata ceea ce trebuie să faci, spuse De Vries, şi-am să fac şi eu ce trebuie să fac.

***

În drum spre sala principală de conferinţe, mintea lui De Vries lucra cu furie. Plecarea lui Guthrie însemna un dezastru. Exista oare vreo cale s-o transforme într-un triumf? Avea sentimentul că era posibil, numai să găsească ceva…

Vârî planul de zbor al lui Guthrie în buzunar. Degetele sale strânseră o altă foaie de hârtie: coordonatele planetei hothrilor!

Şi deodată, se lumină. Brusc, un plan prinse contur în mintea lui. Un plan riscant. Dar nu mai avea alternativă. Să nu facă nimic era şi mai riscant. Întrebarea era: vor merge aristanii pe mâna lui?

Înainte de acest război dezastruos, aristanii se mândreau cu stilul lor de management şi cu felul lor prudent de abordare a problemelor. Făcuseră minuni cu mica lor planetă întunecată, transformând-o într-o imensă grădină

ce producea hrană pentru populaţii mult mai numeroase decât modestele lor cinci milioane. Dar toate acestea fuseseră înainte de război, înainte de a fi asediaţi de către hothri.

Îndepărtata Ligă le promisese ajutor, după ce atacurile hothrilor deveniseră prea mult pentru miliţiile locale. Dar tot ce au primit au fost câteva zeci de nave extrem de obosite. Mai târziu, li s-au promis alte întăriri. Ele nu au sosit niciodată. Oamenii de pe alte planete erau puternic presaţi în timp ce victoriile hothrilor se înmulţeau. Rămasă singură, Arista făcea tot ce putea, dar în acest punct, războiul mergea prost pentru umanitate. Zonele slabe ale defensivei trebuiau sprijinite. Dar încearcă să explici asta unui popor mândru şi independent, nevoit să privească neputincios cum planeta îi este transformată într-un morman de moloz!

Mira Falken îl aştepta în sala de întruniri a Consiliului. Era o membră a vechii nobilimi care-şi făcuse din Arista un cămin şi contribuise în mod esenţial la aducerea civilizaţiei pe planetă în timpul primului deceniu febril. Apartenenţa la clasa nobilă nu mai era o condiţie pentru accesul la un post înalt în această lume, iar Mira renunţase demult la orice pretenţie legată de statutul de nobil. Era o republicană înverşunată, dedicată în întregime cauzei planetei sale. De o mare inteligenţă, suplă şi dreaptă ca săgeata în ciuda celor optzeci şi şapte de ani ai săi, ea a fost aleasă în unanimitate dintre liderii aristani ca om de legătură cu Flota Ligii. Acesta era un post de o importanţă strategică. Datorită problemelor ridicate de situaţiile de război moderne, decizii care afectau soarta a milioane de oameni trebuiau luate rapid, nemaiexistând răgazul pentru un plebiscit sau întruniri de consilii. Aristanii îi încredinţaseră Mirei puterea de a lua aceste decizii.

Era de înălţime medie, zveltă, cu ochi cenuşii. Avea părul castaniu, bogat înspicat de firele cărunte. Purta un combinezon gri-argintiu, cu centură. Singurul însemn al funcţiei era o plăcuţă pătrată din argint, atârnată ca un medalion la gât. Ea înfăţişa emblema trandafirului şi a

pumnalului îngemănate, simbolul înaltelor oficialităţi de pe Arista.

***

— Am să încep prin a vă aduce la cunoştinţă ultima bombă, spuse De Vries. Charles Guthrie şi corpul său de armată independent nu se va mai afla alături de noi. Au ajuns la concluzia că situaţia noastră e fără speranţă şi vor pleca în decurs de o oră.

Mira nu-şi trădă nicio emoţie:

— Adevărat?

— Aceasta e o lovitură pentru noi, continuă De Vries. Dar, în acelaşi timp, ne pune la dispoziţie un prilej deosebit.

— Un prilej să facem ce anume, comandante?

De Vries spuse:

— Mă gândesc la o evadare a flotei.

— Adică să părăsiţi poziţiile voastre de acum?

— Întocmai.

— Dar care ar putea fi motivul?

— Aşa cum se desfăşoară lucrurile, spuse De Vries, fără ajutor din afară – la care nu mă mai aştept – nu putem rezista mai mult de o lună, maxim şase săptămâni.

— Sunt la curent cu asta, comandante. Zilele astea nici nu m-am gândit la altceva.

— Trebuie să facem ceva.

— Da, desigur. Dar ce?

— De curând am intrat în posesia unor informaţii, spuse De Vries, care îmi vor permite să-mi duc flota prin spaţiul FTL până în vecinătatea planetei de origine a hothrilor.

— N-ai nicio şansă, spuse Falken. Nicio fiinţă omenească n-a ajuns vreodată pe planeta de origine a hothrilor. Şi s-a dovedit că nu se poate determina traiectoria unei nave care se deplasează în FTL.

— Asta conform datelor cunoscute, spuse De Vries. Numai că unul dintre oamenii de ştiinţă de la bordul navei mele a descoperit o soluţie ingenioasă. Observând şi mediind vectorii navelor hothri ieşind din spaţiul FTL, el crede că se poate extrapola o traiectorie către lumea lor.

(Se gândi că va fi iertat de caporalul Adams că l-a dat drept om de ştiinţă.)

— Aşadar, ai fi în stare să abandonezi Arista, aşa cum a făcut şi Guthrie? Fără flota dumitale, într-o săptămână hothrii vor fi aici.

— Nu vă abandonez, spuse De Vries. Încerc să vă salvez vieţile!

— Cum, comandante?

— O ştiţi şi dumneavoastră prea bine. Chiar şi cu navele mele îngropate în sol, nu-i putem respinge la nesfârşit pe hothri. Aţi văzut şi singură cum a fost decimată defensiva noastră. Din partea Ligii – niciun ajutor. Îmi pare rău, dar asta e situaţia. Dacă aş reuşi să îmi duc flota până pe planeta lor, vor fi nevoiţi să se retragă de aici ca să şi-o apere.

— Şi dumneata crezi că şi-au lăsat planeta fără apărare? întrebă Mira.

— Da, sunt încredinţat de asta. Dimensiunile atacurilor organizate împotriva noastră şi a celorlalte planete ale Ligii m-au convins că au aruncat în luptă tot ce au avut, în speranţa unei victorii rapide. De ce să-şi mai păzească planeta? Nicio fiinţă omenească nu a văzut-o. În FTL nu se pot organiza urmăriri. Ăştia sunt paznicii lor. Cred că vom avea de înfrânt o rezistenţă slabă în vecinătatea planetei lor.

— Comandante, este flota dumitale îndeajuns de puternică încât să anihileze o întreagă planetă?

— Va fi, spuse De Vries, când îmi veţi da permisiunea de a lua cu mine cam jumătate din miliţia Aristei.

— Asta va mai lăsa Aristei circa o săptămână până va fi înfrântă, remarcă Mira.

— Da.

— Înţeleg necesitatea acestei acţiuni. Îmi ceri să renunţ la propriile noastre forţe pentru o ultimă aruncare de zaruri – totul sau nimic, câştigi sau pierzi.

— Aceştia sunt termenii războiului în care suntem angajaţi.

— Ei bine, spuse Mira, ţi-ai susţinut admirabil cauza. Mă voi sfătui cu colegii mei. Mâine am să-ţi comunic decizia noastră.

— Nu, spuse De Vries.

— Cum ai spus, comandante?

— Decizia trebuie luată aici şi acum.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru a putea să-mi scot navele în afara planetei, explică De Vries, am nevoie de o diversiune.

— O diversiune? Dar nu e posibil aşa ceva, decât dacă arunci miliţia împotriva lor.

— Aş face asta, numai că am nevoie de miliţie ca să mă ajute să atac planeta hothrilor.

— Şi atunci, ce vei face?

— Guthrie şi corpul lui independent pleacă în decurs de o jumătate de oră. Cunoaştem deja ruta pe care vor să meargă. Propun ca la câteva minute după plecarea lui Guthrie, când atenţia hothrilor va fi concentrată asupra lor şi a diversiunii miliţiei, flota mea împreună cu restul miliţiei să plecăm pe o traiectorie polară.

— Aşadar, vrei să porneşti la drum imediat?

— Este singura cale posibilă.

Mira spuse:

— Va fi aşa cum ai spus. Dar voi merge şi eu cu tine.

— Nobilă Falken, începu De Vries, ştiţi cât de binevenită aţi fi la bordul navei în circumstanţe obişnuite, dar situaţia noastră actuală…

Ea îl opri ridicându-şi mâna:

— Nu te mai obosi să argumentezi, spuse ea. Abia pierzi timpul ăla care spuneai că-ţi este atât de preţios. Eşti amabil să mă conduci?

De Vries ştia când trebuia să se recunoască învins: Mira Falken urma să ia parte la expediţie.

***

Totul trebuia făcut în mare grabă. Toate navele de pe Arista se găseau zi şi noapte în stare de alarmă, de când bătălia pentru cucerirea planetei se apropiase de punctul ei culminant. De Vries o conduse pe Mira Falken la bordul lui

Eindhoven şi trecu la acţiune. Echipajul era bine antrenat şi pregătit să intre în alertă totală după luni de relativă inactivitate. De Vries, aflat la consola sa din sectorul de comandă, acţiona la repezeală comutatoarele şi atingea panourile sensibile la lumină, deschizând sistemul de comunicaţii. Transmise ordinele către flotă şi aşteptă, bătând nerăbdător cu degetele pe plasticul cenuşiu al consolei până când ultimul comandant de navă raportă că este gata de decolare imediată.

— Nobilă Falken, spuse De Vries. Vă rog să ocupaţi loc în fotoliul antigravitaţional de colo şi să vă prindeţi centura de siguranţă. Lansarea presupune acceleraţii egale cu multipli de g.

— Prea bine, comandante, spuse Mira. Dar un gând nu-mi dă pace. Ce se întâmplă dacă hothrii sunt preveniţi în legătură cu posibilitatea asta a ta de a evada? Dacă Guthrie a încheiat cu ei o înţelegere prealabilă? Nu e imposibil, nu-i aşa?

— Nicidecum, spuse De Vries. Astfel de lucruri s-au mai întâmplat. Dar va trebui să mergem la risc.

— Ştiu asta. Dar să conduci evadarea de la bordul navei-amiral însăşi… nu e asta o invitaţie la dezastru? N-ar fi mai bine ca una din navele mai mici să ne deschidă calea?

— Nu e cea mai bună soluţie, spuse De Vries. Am reflectat asupra problemei înainte. Dacă ne aşteaptă cu o formaţie de luptă în toată regula, oricum ar fi, am încurcat-o. Dar dacă nu e vorba decât de un baraj uşor, cuirasatul meu e mai bine echipat pentru a-l străpunge decât oricare altă navă aflată sub comanda mea.

— Sper să ai dreptate. Este un plan disperat, dar sunt de acord că n-avem de ales.

— Vom şti cât de curând, spuse De Vries.

— Sunt speriată, comandante. Oh, nu pentru mine. Eu deja mi-am trăit traiul. La ceilalţi mi-e gândul, la milioanele de fiinţe de pe Arista care aşteaptă, sperând să găsim o rezolvare.

— Şi eu mă gândesc tot la ei, spuse De Vries. Dacă aş fi găsit o altă modalitate de a-i salva, credeţi-mă, pe aceea aş

fi ales-o. Dar n-avem încotro, şi asta simplifică lucrurile. Ori ne reuşeşte planul acesta, ori suntem terminaţi.

Un membru al echipajului raportă:

— Totul e gata, sir!

De Vries se uită la Mira. Ea îi spuse: „Succes!” şi se duse la fotoliul de acceleraţie. De Vries se aşeză şi el în fotoliu, privi în jur asigurându-se că totul este în ordine. Corpul independent pleca conform orarului.

— Putere standard!

Nava părea că geme, scuturându-se ca un taur somnoros şi se ridică din puţul său subteran. De Vries ordonă putere maximă. Nava păru să se încordeze pentru o clipă, parcă nedorind să-şi părăsească adăpostul sigur ca o fortăreaţă de pe Arista, apoi se hotărî şi efectuă saltul. Mai repede, mai repede. Prin monitoare văzură planeta îndepărtându-se şi micşorându-se, mai întâi ca o minge întunecată, acoperită de nori, apoi cât un punct. Alte ecrane prezentau celelalte nave ale flotei, gonind în urma lor. Încă şi mai îndepărtate, sclipiri de lumină roşie şi verde semnalau navele miliţiei aristane, care li se alăturaseră. În partea îndepărtată a planetei, fulgere de lumină izbucniseră, semn că celelalte nave ale miliţiei atacau poziţiile hothrilor.

— În regulă, spuse De Vries. Am părăsit atmosfera.

Îi făcu semn ofiţerului de navigaţie.

— Reţine aceste coordonate, – îi dictă iute un şir de numere. Transmite-le tuturor navelor. Anunţă-mă când au confirmat cu toţii.

— Şi acum, spuse Mira, vei vedea dacă ai să le găseşti planeta?

De Vries încuviinţă.

— Ce e cu lumina aceea portocalie care pâlpâie pe display-ul tău?

De Vries se uită la semnal şi zâmbi:

— Ăsta e un semnal de la ofiţerul politic. Fără îndoială că are de gând să-mi dea niscai sfaturi.

Nu făcu niciun efort să-i răspundă.

— N-ai de gând să-i vorbeşti?

— Nu acum. Orice ar avea de spus, ar fi inutil. Găsirea hothrilor este o problemă militară şi nu una politică.

Câteva secunde mai târziu, ofiţerul de comunicaţii reveni pe linie.

— Toate navele au confirmat, sir. Comenzile sunt fixate pe coordonatele dumneavoastră.

De Vries se întoarse către Mira.

— Sunteţi gata pentru saltul în FTL?

— Da, deşi nu ştiu ce atrage asta după sine. Trebuie să-mi prind din nou centura?

— Nu. Dar unora le dă o senzaţie ciudată în regiunea stomacală. Nimic serios, dar e mai bine să fiţi prevenită.

De Vries reveni la transmiţător:

— Către toate navele. Se execută trecerea în sistemul FTL!

***

Conform calculelor caporalului Adams, călătoria în sistemul FTL avea să dureze ceva mai puţin de douăzeci şi opt de ore, timpul navei. La finele acestui interval, Eindhoven, împreună cu celelalte nave, aveau să pătrundă din nou în spaţiul normal. De Vries conectă hublovizoarele şi începu o cercetare vizuală a spaţiului în care se găseau. Mira şi echipajul aşteptau, abia mai îndrăznind să respire.

În cele din urmă. Mira întrebă:

— Ce ai văzut? E vreo planetă pe acolo?

— Priviţi şi dumneavoastră, spuse De Vries cu o voce plată, lipsită de orice expresie.

Mira privi în jur. Se aflau, evident, în adâncurile spaţiului. Nu văzu nimic care să semene cu discul incandescent al vreunui soare apropiat. Doar vârfurile de ace ale unor stele îndepărtate. Se mută pe cuadrantul din dreapta jos. De Vries mări amplificarea.

— Asta ce e? întrebă ea.

— Pare a fi o flotă spaţială, spuse De Vries.

La amplificarea maximă, răspândite pe o fâşie largă de-a curmezişul întunericului cosmic, se vedeau zece nave aranjate în linie, cu luminile strălucind prin hublouri,

deplasându-se şi schimbându-şi poziţiile pe măsură ce se apropiau de flotă şi oprindu-se în loc.

De Vries îl chemă pe ofiţerul de la contrainformaţii:

— Ce crezi că sunt alea, Alex?

— Aş vrea să fi fost un pic mai aproape, spuse acesta. Atât cât pot să-mi dau seama, nicio asemenea navă nu a fost vreodată fabricată pe una din planetele umane. Să încercăm o simulare pentru o imagine mai bună.

Alex apăsă tastele cuvenite. Un intercam înregistră imaginea celei mai apropiate nave şi, folosind tehnici de simulare, produse o imagine mai detaliată. Nava avea un aspect monstruos, ca un bolovan solid şi hidos de metal şi sticlă, aducând cu capul grotesc al unei creaturi, jumătate pitic, jumătate dragon.

— Stranie navă, comentă De Vries. Au folosit vreodată hothrii o astfel de configuraţie?

— Această navă nu are niciuna din caracteristicile hothrilor. Comandante, nu cred că aţi descoperit planeta hothrilor. Dar aţi dat peste o întreagă flotă spaţială, nou-nouţă, de origine şi destinaţie necunoscute. Pare a fi mai mare decât a noastră.

— Sunt înarmaţi? întrebă De Vries.

Alex studie imaginea, apoi se întoarse către De Vries.

— Da, sir, sunt înarmaţi.

— Atunci, întrebarea următoare, interveni Mira, este dacă sunt prieteni sau duşmani?

De Vries trimise un semnal către ofiţerul de comunicaţii.

— Contactaţi-i, domnule Manfred.

Numai că asta era mai uşor de zis decât de făcut.

Sala de comunicaţii a cuirasatului „Eindhoven” era o încăpere mică, înţesată de echipamente. Ochi de pisică verzi se expandau şi se îngustau de la diferitele display-uri de vizualizare. Un egalizator grafic prezenta un zig-zag de linii. Se auzea bâzâitul constant al maşinilor, căldura sufocantă obişnuită pe asemenea nave. Din când în când, un huruit constant dădea de veste că nava funcţiona. Luminile din această încăpere erau discrete, indirecte.

Cadranele instrumentelor asigurau o vizibilitate mulţumitoare.

De Vries şi Mira se aflau în sală, în spatele lui Manfred. Acesta era un tinerel care abia împlinise douăzeci de ani. Părul său blond fusese ras aproape la nivelul craniului. Avea trăsături delicat adolescentine. În încăpere se mai afla şi altcineva. Era Carson, o namilă de bărbat. Cu greu l-ai fi crezut specialist în probleme de lingvistică extraterestră. Dar asta era. Întrucât un limbaj extraterestru nou era greu de găsit, mai ales în aceşti ani de război în care explorarea spaţială se diminua, Carson îşi completa norma ca ajutor de comandant de artilerie.

Când De Vries şi însoţitorii săi au intrat, Manfred încercă să se ridice în picioare să-i salute.

— Pe loc repaus, Manfred. Ai ceva noutăţi?

— Ca şi până acum, sir.

— Nimic vizual, încă?

— Nu. Au ecranele conectate. Transmit numai voce pe un canal îngust.

— Lasă-l şi pe Carson să asculte.

Înainte ca Manfred să schiţeze vreun gest, Havilland dădu buzna.

— Comandante De Vries! Ar fi trebuit să fiu înştiinţat în această problemă! Primul contact cu o rasă extraterestră necunoscută constituie o problemă politică.

— Dată fiind situaţia, răspunse De Vries, în momentul de faţă consider că e o problemă pur militară. Flota lor e înarmată şi mai mare decât a noastră. Stăm nas în nas şi în orice clipă poate izbucni un adevărat iad aici. Stabilirea comunicării este imperioasă dacă vrem să rămânem suficient timp în viaţă ca să fim de folos Aristei.

Mira spuse:

— Sunt bucuroasă să te aud vorbind despre Arista, comandante. Mi-aduc aminte că ideea fusese să găsim planeta hothrilor. Se pare că nu-i nici vorbă de aşa ceva pe-aici, nu?

— Absolut deloc, admise De Vries.

— Atunci, presupunerea dumitale a fost greşită şi ai distrus planeta noastră.

Havilland spuse:

— Vă pot asigura, nobilă doamnă, că a făcut-o fără aprobarea comercianţilor, al căror reprezentant sunt.

— Şi dumneata ce ai sugera acum? îl întrebă Mira.

— Să ne întoarcem pe Arista şi să luptăm!

— Dar ştii că situaţia este disperată.

— Datoria ne îndeamnă să fim alături de poporul nostru şi să murim împreună dacă este nevoie. Dacă vom scăpa din această situaţie, lucru de care mă îndoiesc foarte mult, voi avea grijă ca comandantul De Vries să primească pedeapsa pe care o merită din plin.

— Oh, dar asta e minunat! spuse Mira, cu vocea încărcată de sarcasm. Planul comandantului o fi dat el greş, dar cel puţin el încearcă în mod activ să salveze poporul nostru.

— Nobilă Falken, nu înţeleg poziţia dumneavoastră.

— Nici nu m-aşteptam să înţelegi. Comandante, ce idee ai acum?

— Cânt după ureche, recunoscu De Vries. Improvizez. Mai întâi, trebuie să aflăm ceva în legătură cu flota asta. Manfred, pune banda cu mesajul extratereştrilor.

Manfred apăsă un buton, pornind înregistratorul. Dintr-un difuzor apropiat se auzi un sunet. Îmbina calităţile unui şuierat cu cele ale unui ciripit. Când Carson micşoră viteza, se putură distinge mai multe voci, sau componente distincte ale aceleiaşi voci. Sunetul era piţigăiat, strident, pleznind de energie nervoasă. Nu se puteau discerne cuvinte.

— Ei bine, Carson? întrebă De Vries.

— Aş vrea s-o ascult din nou, spuse Carson. Prin căşti. Şi am nevoie să pot varia viteza de derulare.

Carson ascultă de câteva ori, apoi îşi scoase căştile.

— Vă pot oferi o diagnoză preliminară, sir. Sunt acolo sunete pe care nicio specie cunoscută, umană sau nu, nu le-a emis. Cunosc caracteristicile principale pentru trei grupuri umane şi douăzeci şi şapte de grupuri extraterestre

identificate până acum. Aşa ceva nu aparţine niciunuia dintre ele.

— Şi mă-ndoiesc că au manifestat vreun semn de înţelegere a mesajelor noastre.

— Am încercat zece dintre cele mai importante limbi când le-am transmis mesajul dumneavoastră, sir, spuse Manfred.

Havilland spuse:

— Păi, nu-i nemaipomenit? Ne-ai adus aici în zor nebun să bombardăm planeta hothrilor şi iată-ne ajunşi faţă în faţă cu o flotă extraterestră înarmată, cu care nici măcar nu putem comunica. Şi ce facem acum, continuăm să vorbim păsăreşte până când cineva începe să tragă?

De Vries ignoră încercarea nereuşită a politrucului de a fi sarcastic. Se întoarse către ajutorul său:

— Jamieson, pregăteşte vedeta pentru plecarea mea imediată.

Ofiţerul politic interveni:

— Ce-oi fi având acum de gând? Doar n-ai să te duci să le faci o vizită?

— Şi ce să fac altceva?

— Dar nu poţi vorbi cu ei!

— Asta nu înseamnă, spuse De Vries, că nu voi putea comunica cu ei.

***

Flota lui De Vries se afla în stare de alertă maximă, gata de tragere, nas în nas cu flota extraterestră. Vedeta, un punct luminos, se desprinse de sub pântecele cuirasatului „Eindhoven”. Lumina stelelor se reflecta de carena cenuşie din oţel, în timp ce se îndepărta de nava mamă, plutind. Jeturile ei o propulsau tăcute în vidul cosmic. Începu să se mişte înspre flota extraterestră – o grupare constând din numai zece nave de mari dimensiuni. Aveau nişte forme monstruoase, cu bulbi, aripi şi membre metalice de toate soiurile. Arătau mai degrabă ca nişte teste stranii ale unor caracatiţe gigantice, infirmând conceptul uman despre o navă cosmică. Oricare dintre ele ar fi dat de furcă cuirasatului „Eindhoven”.

— Ce vă face să credeţi că nu vor trage asupra noastră când vom ajunge aproape de ei?

— Sunt, probabil, prea civilizaţi pentru aşa ceva, spuse De Vries. Cel puţin aşa sper. Dar nu vom ajunge nicăieri aşteptând să le înţelegem limba.

Vedeta se apropia. Pe cea mai apropiată dintre navele extraterestre, trei lumini albastre clipeau frenetic. De Vries le observă şi ordonă navetei să-şi menţină poziţia.

— Ce părere ai, Carson?

Carson ridică din umeri. N-avea nicio referinţă, nicio bază de la care să pornească. Adusese cu el un translator computerizat.

— Ce e chestia asta? întrebă Mira.

O trapă mare se deschisese pe nava din faţa lor. Din interior, lumini albastre şi verzi pâlpâiau straniu.

— Pilotează nava înăuntru, ordonă De Vries timonierului.

Pătrunseră în nava extraterestră, deplasându-se cu viteză redusă. Odată ajunşi înăuntru, uşile se închiseră în urma lor. Aerul luă locul vidului. Instrumentele de la bord îi înştiinţară că atmosfera era respirabilă. Ieşiră unul câte unul.

Într-un capăt îndepărtat al calei se deschise o uşă. Prin ea îşi făcu apariţia o siluetă. Cu toate că purta un costum spaţial, forma ei de insectă era evidentă.

— Dumnezeule! exclamă Carson. Are până şi un ovipozit!

— Calmează-te, îi suflă De Vries.

— Zahăr, bălmăji Carson, asta le place insectelor. Dar am uitat să iau la mine. Of, Doamne Dumnezeule, comandante, ce ne facem acum?

— Stăpâneşte-te, şuieră De Vries. Să vedem dacă ne putem înţelege acum, că suntem faţă în faţă.

Carson nu părea deloc dornic să se apropie de extraterestru. De Vries nu lăsă să-i scape amănuntul. Dacă vor scăpa din asta, Carson va primi o misiune la sol. Se apropie el însuşi de extraterestru.

Când ajunse la un pas de ea, creatura emise un sunet sacadat, o combinaţie între un şuierat şi un ciripit repezit.

— Ăsta e probabil un semnal de avertizare, spuse De Vries. L-ai recepţionat, Carson?

— Da, sir. Înregistrez totul.

— Acum, spuse De Vries, să vedem dacă putem desluşi ceva din păsăreasca lui.

De Vries, cu translatorul computerizat în mână, încerca să descifreze ceva din sporovăiala fiinţei. Translatorul era capabil să descompună sunetele şi să le coreleze cu un alfabet fonetic universal. Mira privea alarmată, îngrijorată pentru soarta comandantului. Extraterestrul era atât de uriaş! O singură înţelegere eronată şi îl putea zdrobi pe De Vries înainte ca ei să poată schiţa vreun gest. Cu toate că era bolnavă de anxietate pentru planeta ei asediată, o părticică din inima ei bătea pentru acest bărbat liniştit dar întreprinzător. De Vries făcea exact ceea ce trebuia să facă un comandant de flotă; pentru el însemna rutină. Şi totuşi, nu se putea abţine să nu constate că era ceva special în ceea ce făcea el acum, dincolo de chemarea datoriei.

Şi totuşi, cu tot curajul său, ce putea face De Vries? Dacă translatorul computerizat nu-i era de niciun folos, cum se puteau aştepta la stabilirea unei modalităţi de comunicare? Şi dacă reuşeşte să comunice şi creaturile se dovedesc a fi de fapt inamici? În ce mai încurcătură s-ar mai afla atunci!

Se aflau într-un hiatus. Timpul părea că se oprise în loc, în vreme ce comandantul şi extraterestrul stăteau faţă în faţă. Extraterestrul, imens, lung, cu o complexitate anatomică trădată de detaliile costumului spaţial, părea că se apropie de capătul răbdării. Antenele începuseră să tremure animate de o emoţie pe care Mira nu putea s-o asocieze decât cu nervozitatea. Şi, ca un făcut, părea că vrea să-i comunice ceva lui De Vries, şi încă ceva urgent. Se putea deduce asta din starea sa febrilă generală, din clănţănitul tot mai accelerat al mandibulelor. Oare ce încerca el să-i transmită lui De Vries?

Urmă o mişcare agitată de antene din partea extraterestrului. De Vries privea atent, în timp ce creatura îşi repetă gesturile de câteva ori. Apoi se întoarse către tovarăşii săi.

— Cred că îmi cere să rămân la bordul navei sale. Ceea ce voi şi face, imediat. Vă veţi întoarce cu vedeta pe Eindhoven şi mă veţi aştepta. Dacă nu mă întorc în patru ore, fixaţi coordonatele Aristei şi vedeţi ce puteţi face.

— Nu vrem să te părăsim! spuse Mira.

— Nici eu nu ţin morţiş să rămân aici, spuse De Vries. Dar asta pare a fi calea cea mai bună. Probabil singura. Şi n-are niciun rost să riscăm mai multe vieţi decât este necesar. Mergi înapoi, nobilă doamnă. Cu un dram de noroc, în curând voi fi şi eu alături de voi.

— Şi dacă nu vei avea parte de dramul ăla de noroc?

De Vries zâmbi foarte vag, dar nu răspunse. Se întoarse către ofiţerul de comunicaţii:

— Carson!

— Sir!

— Du aceşti oameni pe „Eindhoven”.

— Într-o clipită, domnule!

— Aşteptaţi patru ore. Dacă nu mă-ntorc până atunci, Havilland preia comanda. Din păcate, el rămâne ofiţerul cu gradul cel mai mare de la bordul navei.

***

La bordul lui „Eindhoven” timpul se scurgea cu o încetineală agonizantă. Toată lumea privea, fie prin hublovizoare, fie prin telescoapele folosite pentru urmărirea traiectoriilor. Cele două flote păreau suspendate în spaţiu, ca două globuri de puncte colorate, faţă în faţă, aşteptând un semnal care să le spună ce au de făcut.

— Cât timp a trecut? întrebă Mira.

— Aproape patru ore, spuse Carson.

— Nu şi-a dat un răgaz suficient, spuse Mira. Trebuie să-l aşteptăm mai mult.

— Asta nu depinde de mine, spuse Carson. Vorbiţi cu Havilland.

Când îl abordă, Havilland nu se arătă deloc dispus să facă concesii.

— În această chestiune nu am de ales. Căpitanul De Vries este la comandă aici. În ciuda diferendelor noastre, eu îi sunt subordonat. Mi-a lăsat nişte ordine clare. A cerut

patru ore, nu mai mult. Îşi cercetă ceasul de la mână. În exact şapte minute, propun să plecăm.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă Mira. Ţi-e chiar imposibil să fii măcar o dată om?

Havilland îi adresă un zâmbet firav:

— Sunt om şi ceea ce fac este omenesc. Respect nişte ordine.

Îşi întoarse faţa de la ea:

— Sala maşinilor. Motoarele sunt pregătite?

— Da, sir, gata de start.

— Atunci, fiţi pe recepţie.

— Mai sunt încă şase minute, observă Mira.

— Nu fac decât să mă pregătesc.

— Nu crezi că De Vries se va întoarce, nu-i aşa?

— Nu e cazul să fiţi atât de inchizitorială. Nu e greşeala mea. Nu, nu cred că se va întoarce.

Trecu un minut, trecură două. La început, timpul trecuse aşa de încet. Cele patru ore pe care şi le oferise De Vries se extinseseră în mintea Mirei ca o eternitate. Dar acum timpul era pe terminate. Havilland solicitase o verificare a procedurilor de decolare. Mira ştia că, la capătul lor, va ordona plecarea. Iar asta însemna sfârşitul lui De Vries.

— Ceva se apropie de noi, sir! raportă un observator.

— Ce este?

— Nu pot să-mi dau seama încă, sir!… O clipă. Da, este o navă extraterestră, una mică, cam de mărimea vedetei noastre.

— Se întoarce! exclamă Mira, simţind cum i se înmoaie genunchii de uşurare.

— Asta e o presupunere neverificabilă, spuse Havilland. Ai putea fi un şiretlic. Vedeta aceea ar putea fi minată, gata să ne facă fărâme când va fi destul de aproape.

Comanda artileriei interveni pe linie:

— Ce ordonaţi, sir?

— Toată lumea, ascultaţi comanda la mine, spuse Havilland. Toate armele şi proiectilele să fie aţintite asupra vedetei. Nu trageţi până nu dau eu ordin.

Vedeta se apropia lent de „Eindhoven”. Din afară, arăta ca un cilindru, fără hublouri sau alte detalii semnificative. Armamentul flotei îi urmărea deplasarea.

— Fiţi gata, spuse Havilland. La semnalul meu, trageţi. Număr până la trei. Unu… doi…

— Aşteaptă! ţipă Mira.

Imediat după ea, Carson spuse:

— Vedeta s-a oprit, sir. Ejectează ceva!

— Ochiţi ţinta, spuse Havilland. Fiţi gata, acum…

— E un om în costum spaţial, strigă Carson.

— Este De Vries! spuse Mira.

— Asta e o presupunere neverificată, spuse Havilland. Nu putem spune decât că poate fi costumul lui De Vries burduşit cu plasmă şi lansat în spaţiu.

— Eu cred că în costum se află De Vries, spuse Carson verificându-şi instrumentele. Amprenta termică…

— Nu pot să risc, spuse Havilland. Fiţi gata…

Alegându-şi cu grijă cuvintele, Mira glăsui:

— Dacă distrugi costumul acela, domnule Havilland, am să fac din aducerea dumitale în faţa curţii marţiale şi trecerea dumitale în rezervă, scopul vieţii mele… asta dacă nu reuşesc să obţin spânzurarea ta, ceea ce ar fi mult mai bine.

— Nu aveţi niciun motiv să-mi vorbiţi pe acest ton, replică Havilland. Acestea sunt condiţii extreme, de război. Nu-mi iau decât asigurările normale.

— Contact! strigă Carson când costumul atinse carena lui „Eindhoven”.

— Nu s-a întâmplat nimic, remarcă Mira.

— S-ar putea să explodeze în interior, comandată de la distanţă, spuse Havilland. Fu întâmpinat cu o tăcere de gheaţă. Prea bine, aduceţi-o la bord.

***

Comandantul De Vries avea crampe din cauza lungilor ore petrecute în armura spaţială, dar era energic şi pus pe treabă, ca de obicei. De îndată ce dezbrăcă costumul, se duse la panoul de comandă.

— Navigaţia? Luaţi aceste coordonate. Transmiteţi-le întregii flote. Spuneţi-le tuturor să fie pregătiţi să-mi execute ordinele.

Se întoarse către Mira şi Havilland.

— Sunt de partea noastră. Sunt o rasă cunoscută sub numele de d'Tarth. Asta e cea mai apropiată pronunţie pe care am putut s-o obţin.

— Şi zici că sunt prietenoşi faţă de noi? se interesă Havilland.

— Să spunem că nu sunt neprietenoşi. Dar cel puţin, împărtăşesc ceva cu noi: şi ei vor să-i distrugă pe hothri.

— Cum ai aflat toate astea? – întrebă Havilland. E evident că nu avem niciun limbaj comun şi nu ştiu ce mă face să mă îndoiesc că în cele câteva ore petrecute acolo le-ai putut învăţa limba.

— Cred că învăţarea limbii lor ar dura extrem de mult, spuse De Vries. Ei nu au nimic care să semene cu structura noastră frazeologică. Nu ştiu nici măcar dacă au cuvinte distincte. Şuieră şi ciripesc, iar noi nu putem nici reproduce majoritatea sunetelor lor.

— Şi atunci, cum ai aflat despre ura lor împotriva hothrilor?

Chiar în acel moment se primi semnalul că întreaga flotă confirmase fixarea noilor coordonate şi toţi aşteptau acum noi ordine.

— Fiţi gata, spuse De Vries. Se întoarse către Havilland şi Mira Falken. Se spune că o imagine valorează cât o mie de cuvinte. Motivul pentru care extraterestrul dorea atât de mult ca eu să pătrund în nava lor era că acolo aveau materiale pentru desen.

— Şi-a desenat situaţia pentru tine?

— Nu tocmai, spuse De Vries. Eu am făcut majoritatea desenelor.

Scoase din buzunar un teanc de hârtii groase şi mototolite. Arătau ca nişte papirusuri. Pe ele se aflau nişte desene.

— Ăsta e desenul cel mai important, spuse De Vries. Le arătă foaia. Reprezenta, fără îndoială, contururile unui războinic hothri.

— Bună treabă, comandante. Dar cum ţi-ai dat seama că sunt duşmani ai hothrilor?

— Vezi tăietura din mijlocul foii? Ideea mi-a venit când d'Tarth-ul a scos un soi de pumnal şi l-a înfipt în mijlocul hârtiei.

De Vries desfăşură şi restul foilor. Ele înfăţişau o flotă d'Tarth apropiindu-se de o planetă; interceptată de o flotă hothri; zdrobită; retrăgându-se cu cele zece nave rămase.

— Şi dumneata consideri asta o dovadă? întrebă Havilland.

— Pentru mine e suficient, replică De Vries. Aceste fiinţe au purtat o bătălie cu hothrii şi au pierdut. Aceasta este zona în care s-a purtat bătălia. Noi am urmărit vectorii navelor lor. Dar ele nu duceau către planeta lor de origine. Ele duceau aici.

— Ei, bine că avem aliaţi, spuse Havilland. Şi acum, ce facem?

— Conform planului iniţial, mergem spre planeta hothrilor să terminăm ce am început.

— Bine, dar coordonatele dumitale au fost greşite! Ele ne-au adus aici!

— Corect. Dar noile coordonate – cele pe care mi le-au dat d'Tarth-ii – sunt corecte. Ele ne vor duce la destinaţie!

— Şi ei ce vor face?

— Vin alături de noi. Mi-au acceptat propunerea şi vom organiza un atac combinat.

— Aş îndrăzni să sugerez, spuse Havilland, că întreprinderea unui atac combinat alături de un aliat nou şi neverificat, intră în mod clar în sfera politicului. Solicit cu tărie să raportăm situaţia către Ligă şi să obţinem o directivă fermă înainte de a ne supune unor complicaţii imprevizibile şi unei posibile trădări.

— Nu mai avem timp pentru aşa ceva, spuse De Vries. Apoi, spuse în microfon: Către toate navele! Aşteptaţi ordinele.

— Şi dacă e o capcană?

— Atunci am încurcat-o! Executaţi ordinul de zbor!

„Eindhoven” dispăru din câmpul vizual. O clipă mai târziu, restul navelor aflate sub comanda sa dispăru în spaţiul FTL.

Flota d’Tarth-ilor rămase pe loc un moment. Apoi, aproape simultan, şi ei se evaporară.

Reapariţia flotelor aliate în vecinătatea îndelung căutatei planete a hothrilor este deja o problemă de istorie universală. Pe Arista, ziua aceea e sărbătorită ca fiind evenimentul prin care, ca rezultat al mişcării tactice a lui De Vries, flota hothrilor a fost rechemată în grabă în apărarea planetei natale, în felul acesta Arista fiind salvată.

Desigur, n-a fost atât de simplu. Dar acesta a fost începutul sfârşitului războiului împotriva hothrilor.